JOSEPHINE COX
PUTEREA
DRAGOSTEI

Traducere: CLAUDIASTANCU

EDITURA ORIZONTURI EDITURA CARTEA PENTRU TOŢI

De scrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României COX, JOSEPHINE

Puterea dragostei / Cox Josephine; trad.: Claudia Stancu - Bucureşti: Orizonturi, 2005 ISBN 973-736-000-l

I. Stancu, Claudia (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Kcdiictare: MARIA DUMITRESCU li'linoredactare: ADRIANA-JANA FLEANCU lini) de tipar: SANDATAŞULA ('opertă: VERONICA DINU

RAINBOWDAYS

li ilul I ibnintii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti, I I n / Ik K1. 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22, umil: lidcr@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

I ipitr executat la: S.C. TIPARG S.A. Piteşti

Ici ; 0248 221 275; Fax: 0248 221 348 I umil: office@tiparg.ro; www.tiparg.ro

PARTEA I
CATHLEEN

— Ce te frămîntă, Jessie?

Bărbatul băgase şi el de seamă că toată săptămîna bătrîna păruse preocupată, de parcă ar fi apăsat-o ceva. Fire independentă, prea grijulie să nu-i facă pe alţii să sufere revărsîndu-şi propriile-i supărări asupra lor, Jessie îşi păstra mîhnirile doar pentru ea.

Dar nu şi astăzi. Azi simţea că lucrurile se îndreaptă pe un făgaş anume şi avea nevoie să spună cuiva asta, înainte de a fi prea tîrziu:

— E vorba de Cathleen a noastră. Vocea ei moale, de irlandeză, se pierdu printre mormăiturile lui.

— Ia te uită!

Iritat şi nerăbdător, lovi din nou cuiul cu ciocanul.

— Nu vrea deloc să ţină, afurisitul!

Jessie îşi ridică ochii de pe lucrul de mînă, urmărindu-l pe Tom cum lucra şi se întrebă ce se va întîmpla cu acest om minunat după ce ea nu va mai fi. Mai mult, ce o să se întîmple cu Cathleen? Sau cu tînărul Robert? Oh, acesta îşi începuse deja drumul spre dezastru.

Tom îi aruncă o privire scurtă:

— Iartă-mă, Jessie. Ce spuneai?

Nimic important. Mai poate aştepta.

„Dar nu pentru mult timp", îşi zise ea. Problema lui Cathleen trebuia adusă în discuţie, şi asta cît de curînd.

Fir-ar să fie!

Smulgînd cuiul afară, îl mută puţin mai sus, unde grinda de stejar se afundase pînă la acelaşi nivel cu peretele; o singură lovitură de ciocan şi totul se potrivi la fix:

Aşa e mai bine.

Jessie îi urmărea fiecare mişcare: ciocanul în cădere, zîmbetul de pe faţă cînd încerca cuiul într-o parte şi în alta, ca să se asigure că o să ţină.

Disperată, Jessie clătină din cap. îl ştia foarte bine. Cînd va termina treaba asta, o să se apuce de alta. Nu se oprea niciodată. Trezindu-se la cinci dimineaţa ca să ajungă în oraşul Blackburn şi să aprindă cuptoarele de la brutărie, nu a jungea niciodată acasă mai înainte ca străzile să fie cufundate în întuneric. Chiar şi atunci găsea cîte ceva de făcut prin casă.

Care-i treaba cu Cathleen?

Luînd poza, o agăţă cu grijă în cui şi se dădu înapoi ca să vadă cum se potrivea.

Jessie nu răspunse imediat. în schimb continua să-l privească. Lungile ore grele de încărcat şi descărcat pîinea din cuptoare îi încovoiaseră uşor umerii, iar vremea îi colorase chipul într-un arămiu cald. Tom trecuse de patruzeci de ani, dar arăta mai bătrîn. Chiar şi aşa, ar fi fost o partidă bună pentru orice femeie. înalt şi cu ochii negri, încă arăta bine. Neavînd altă viaţă în afara muncii sale şi a copiilor, era adesea singur. Şi-ar fi putut găsi o altă soţie, fară să-şi bată prea mult capul, dar Jessie ştia că el nu ar fi făcut asta niciodată. Adevărul era că Tom încă o mai iubea pe femeia cu care se căsătorise cu ani în urmă. Şi, deşi ea murise, nu-şi dorea o alta.

(- Ce-i cu Cathleen? repetă el. îşi lăsase lucrul, aţintind-o cu ochii lui negri. - N-am crezut că mă asculţi.

— Scuză-mă, Jessie. Cuiul ăla blestemat nu vroia să se fixeze.

r - Nu vreau să te îngrijorez, dar... O dată ce începuse vorba, Jessie trebuia să continue.

— Mă gîndesc de mult timp să am o discuţie cu ea.

Simţind necazul, Tom puse ciocanul jos şi se aşeză în faţa ei:

- De ce? Ce-a făcut?

— Nimic grav, din cîte ştiu! răspunse ea. Problema e că... ridică din umeri, încercînd să se eschiveze; deja încerca să-şi ascundă neliniştea, dar nu prea reuşea. Nu are importanţă. La vîrsta mea am început să bat cîmpii.

— Uf, de-abia aştept ziua cînd ai să începi să baţi cîmpii cu adevărat! spuse el. Haide, Jessie, e evident că te îngrijorează ceva în legătură cu Cathleen. Ai face bine să-i dai drumul.

— N-am spus niciodată că sînt îngrijorată! zise ea pe un ton răstit. Doar mă gîndeam... acum că are optsprezece ani şi că nu are mamă... ei bine, consider că ar trebui să ai o discuţie cu fata.

Simţindu-se stînjenită de privirea lui curioasă, începu să creadă că ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi ţinut îngrijorarea doar pentru sine.

Încruntîndu-se, el o întrebă:

— Ce fel de discuţie?

Cathleen era bucuria vieţii lui. Dacă era vreo problemă, trebuia să ştie.

— Jessie! încotro baţi?

Răzgîndindu-se, bătrîna dădu din cap:

— De fapt nu e nimic! replică ea ridicînd din umeri.

— Lasă-mă pe mine să decid asta, Jessie.

— Mă gîndeam că poate i-ai fi spus ceva fetei. ..Simţea că ar fi mai bine să schimbe subiectul, cel puţin pentru o vreme... în legătură cu treaba aia...

Liniştindu-se, Tom dădu semne de uşurare.

— Pentru o clipă am crezut că o să-mi spui că s-o fi încurcat cu vreun tînăr. Nu-mi vine în minte decît numele nenorocitului de Lou Matheson.

Ea rîse:

— Lou Matheson se poate să-şi fi făcut speranţe, dar Cathleen a noastră nu o să aibă niciodată ochi pentru el.

Nesigur, el îi căută privirea să vadă dacă spune adevărul, apoi, pe neaşteptate, aplecîndu-se uşor, o luă de mînă:

— Ascultă-mă, Jessie, spuse el, ştiu că o iubeşti pe fată, şi nu ai fost niciodată genul care să spună poveşti, dar dacă ar fi vreodată ceva care să te îngrijoreze, în legătură cu Cathleen în special, nu aş vrea să-mi ascunzi.

Ruşinea şi sentimentul de vinovăţie îi umplură dintr-o dată inima ei bătrînă, şi acum era în dilemă:

— Înţeleg ce vrei să spui, aşa o să fac!

Încă privind-o fix în ochi, un zîmbet tandru îi inundă chipul:

— Asta nu înseamnă că nu am încredere în tine sau ceva de genul ăsta, şi nu aş vrea niciodată să te rănesc, Jessie. Ţin la tine ca la propria mea mamă.

Amintindu-şi de trecut, se gîndi cum se întîmplaseră toate:

— Parcă mi-ai fost trimisă de Dumnezeu! Ai fost acolo cînd s-a născut Cathleen... şi trei ani mai tîrziu, cînd a venit pe lume şi Robert. Ochii i se împăienjeniră. Ne-ai fost alături cînd mama lor s-a îmbolnăvit şi a murit cîteva zile mai tîrziu.

Trăgînd aer în piept ca să risipească orice urmă de tristeţe, el mărturisi:

- M-am depărtat complet de toate astea, am lăsat lucrurile să se rezolve de la sine, să mă ierte Dumnezeu. Mi-am pierdut

slujba şi nu am mai fost în stare de nimic. Dar tu erai deja acolo, pentru noi toţi. Tu m-ai salvat de la nebunie.

Jessie era o persoană deosebită şi el ştia asta. Şi îi datora mai mult decît ar fi putut vreodată să-i ofere în schimb.

— Ziua în care ne-ai convins să venim şi să locuim aici cu tine, în Pleasington, of, Jessie! Lăsă capul în jos. Deschizîndu-ne uşa casei tale, ei, bine, ai făcut un lucru demn de toată admiraţia. Nu multe femei ar fi făcut la fel.

— Ei, sînt sigură că da! răspunse Jessie. Unde este vorba de familie, o femeie întotdeauna se depăşeşte pe sine. Un zîmbet ştrengar îi apăru pe faţă. în plus, nu am facut-o doar pentru tine! zise ea cu subînţeles. Ne-am ajutat reciproc, asta am făcut.

Jessie avea propriile ei amintiri dureroase.

— Cînd Thomas al meu s-a dus, a lăsat în urmă o brutărie care nu mai era în stare să producă nimic, şi un munte de datorii. Tu ai preluat-o şi în scurt timp brutăria asta a început să dea mai mulţi bani decît a făcut-o vreodată şi toate datoriile au fost plătite. Chicoti. Nu am putut niciodată să pun deoparte un ban, ca să am la bătrîneţe.

Tom clătină din cap.

— Oricît ai încerca să negi, tu mi-ai salvat viaţa, Jessie... Pe a mea şi pe a copiilor mei. Ştiu că... dacă nu ai fi fost tu, nu cred că mi-aş fi putut reveni vreodată.

Amintindu-şi, Jessie încuviinţă:

— Poate că da, poate că nu. Un oftat greu o facu să se cutremure din cap pînă în picioare. Nu neg asta, au fost nişte vremuri grele! Tu ţi-ai pierdut soţia, eu mi-am pierdut fiica, dar am fost binecuvîntaţi cu două micuţe suflete. Avem destule lucruri pentru care trebuie să fin recunoscători, Tom, să-ţi aminteşti asta mereu.

Cu un oftat adine, bărbatul se lăsă pe scaun.

— Ştiu, zise el. Uneori îmi doresc ca tînărul Robert să semene mai mult cu Cathleen. Scutură capul, dezamăgit. îţi jur că mă aduce în pragul disperării.

Jessie ştia ce vroia să spună cu asta şi era de acord cu el, dar nu avea să i-o spună niciodată. în loc de asta, împotriva propriilor sale păreri, s-a aflat din nou în situaţia de a-l apăra pe băiat. Nu o să neg că Robert e un încăpăţînat şi un rebel, dar nu

avem ce face... doi copii nu vor fi niciodată la fel, orice mamă ţi-ar spune asta. O să se schimbe, ai să vezi. Băiatul are abia cincisprezece ani şi, bineînţeles - un sentiment de tristeţe o năpădi din nou - din ziua în care s-a născut, bietul sufleţel nu a avut parte de dragostea unei mame.

Făcu o pauză, gîndindu-se cum singurul fiu al lui Tom părea să aibă o doză de răutate în el, dar continuă:

— Cu toate pornirile sale sălbatice, încă e copilul mamei sale, iar mama lui a fost bunătatea întruchipată. Nu trebuie să disperăm.

Pe neaşteptate, în felul ei propriu de a schimba vorba, începu să chicotească:

— De fapt, şi eu eram destul de nărăvaşă în tinereţe. Rotindu-şi ochii căprui, mărturisi: Nu mă deranjează să spun asta, am fost un drăcuşor, chiar aşa!

Tom îşi dădu capul spre spate, cu un hohot de rîs:

— Nu mă îndoiesc de asta nici măcar un minut, Jessie Butler.

Ochii lui Jessie scăpărară:

— Întotdeauna mi-a plăcut să dansez. Nu era ceva nou pentru Tom. Socotesc că la naştere bunul Dumnezeu mi-a dat picioare care să nu stea locului o clipă! Tăticu îmi spunea că dansam pînă nu mai puteam... chiar şi cînd gramofonul înceta să mai cînte, eu tot mai săream şi mă învîrteam ca un titirez... dansam şi îi faceam pe toţi să rîdă. întotdeauna am l'ost aşa, de cum începea muzica, parcă aveam mîncărime la picioare. Cînd am crescut destul ca să am voie pe ringul dc dans, eram prima care începea să danseze şi ultima care-l părăsea. în timp ce vorbea, picioarele sale băteau un tact uşor pe covoraş. Nu am dus niciodată lipsă de parteneri, deşi îi faceam să plece unul după altul, chiar aşa!

Chicotind, adăugă cu un aer poznaş:

— Bineînţeles, unora dintre fetişcanele alea ciolănoase nu le convenea deloc, dar mie nici că-mi păsa. Cîtă vreme puteam dansa, mă simţeam foarte bine.

— Chiar că ai fost o belea, Jessie Butler. Bărbatul rîse. Aş putea jura că ai tăi se distrau de minune!

— Aşa şi era! O recunoşteau şi ei, şi toţi ceilalţi. Rîse, retrăind bucuria amintirii

Tom încerca să-şi imagineze ce agitaţie stîrnea Jessie în tinereţe. Cu ochii aceia de culoarea alunei şi cu părul ei lung şi des, va fi sucit minţile multor bărbaţi. Acum, la cei şaizeci şi nouă de ani ai săi, încă mai purta semnele frumuseţii de odinioară şi în pofida părului strîns şi presărat cu fire albe, încă mai avea acea fire poznaşă care îi încălzea sufletul.

— Te-ai născut cu harul dansului, într-adevăr! îi spuse el. Fiica ta spunea mereu că ar fi trebuit să faci o carieră din asta. îi zîmbi nostalgic. Mă întreb ce ar fi spus dacă ar fi fost

Iaici de ziua lui Cathleen, şi dacă te-ar fi văzut dansînd ca un spiriduş, uimindu-i pe toţi care au avut curajul să încerce măcar să ţină pasul cu tine.

— Mi-a facut-o Cathleen. încă mai dansa cînd eu m-am aşezat pe scaun.

— Asta nu mă miră, pentru că toţi ştiu că fata este copia fidelă a bunicii ei.

Simţindu-i tristeţea din glas, Jessie îl luă de mînă, spunînd:

— Te întrebi ce ar fi spus mama ei dacă ne-ar fi văzut? Ei, bine, ar fi spus că tu ar trebui să dansezi mai des. Şi ar mai fi spus că ar trebui să-ţi găseşti o femeie, cineva cu care să-ţi petreci restul zilelor tale.

Dînd din cap gînditor, el o aprobă:

— Se pare că ai dreptate, Jessie, dar n-am să mai găsesc niciodată o femeie ca Mary a mea, chiar dacă aş vrea. înainte ca amintirile să-i revină în minte, îi răspunse lui Jessie cu un zîmbet. în plus, nu sînt un om făcut să danseze! Aşa că o să las totul pe seama ta şi a lui Cathleen, pentru că voi două semănaţi, asta e cert.

— Ai dreptate în privinţa asta! fu de acord batrîna. E făcută pentru a dansa, la fel şi sufletul ei. Crezi că nu i-ar plăcea să iasă mai mult? Sînt sigură că şi-ar petrece viaţa ca ţiganii pe drumuri, dacă ar avea o şansă cît de mică.

— E o fată bună, nu-i aşa, Jessie? Nu aşteptă răspunsul. Era adevărat că în ultima vreme Cathleen crescuse. Nu mai era nicidecum fetiţa lui, ci o tînără femeie, şi încă una foarte frumoasă.

— Da, este o fată bună, Tom. Cathleen a noastră te va face mereu să te simţi mîndru de ea, sînt convinsă.

— Şi Robert? Mereu devenea nervos cînd vorbea de fiul lui.

— Băiatul e tănăr şi îndărătnic. Dar aşa e orice băiat de vîrsta lui. Aşa că nu te mai îngrijora atîta. în sinea ei, îl considera pe Robert deja o cauză pierdută. Robert îşi va reveni în cele din urmă, ia seama la ce-ţi spun. în plus, Cathleen e cu ochii pe el, aşa că mă gîndesc că nu va apuca să o ia pe căi greşite. Se rugă să aibă dreptate.

— Of, Jessie, sper.

Închizînd ochii pentru cîteva clipe, o revăzu aievea pe mama fetei, suplă şi frumoasă, cu ochii ei albaştri, vii, şi cu părul în vînt, ar fi putut fi însăşi Cathleen.

Alungînd năluca, privi spre bătrînă.

— Se pare că ne-am abătut de la subiect! Ce spuneai... despre Cathleen?

Minţind o dată, aceasta nu ar mai fi vrut să o facă şi a doua oară. Tom era un om bun care merita mai mult. Şi apoi, n-ar fi avut nimic de cîştigat, îngrijorîndu-l cu bănuielile ei.

— Mă preocupă viitorul fetei! mărturisi ea.

— Continuă, o îndemnă el. Spune-mi tot.

Jessie se găsea tot mai aproape de adevărata problemă.

— Am învăţat-o pe Cathleen tot ceea ce ştiam. Poate să scrie şi să citească, ştie să socotească cu uşurinţă şi iubeşte natura şi muzica, dar acum, că are optsprezece ani, trebuie să te gîndeşti la viitorul ei.

Tom sări în picioare, dintr-o dată temător că şi-ar fi neglijat datoria de părinte.

— Vai! Nu m-am gîndit la asta, mărturisi el. A crescut aproape fară să observ şi acum nu prea mai ştiu ce să fac. O idee îi veni în minte. Fii atentă, Jessie, dacă fata este talentată precum spui... crezi că o putem băga în afacere? Deja se ocupă cu livrările şi cred că ar fi bună pentru asta. Faţa i se întunecă. Mă gîndeam că Robert va prelua munca asta, dar nu cred că o să se spetească muncind.

— Nu-i o idee rea, Tom, admise Jessie. Dar n-aş vrea să o împovărezi cu prea multe responsabilităţi, nu încă. E la vîrsta cînd lumea i se deschide dinainte. Multe fetişcane de opsprezece ani sînt căsătorite, cu copii încurcîndu-li-se printre picioare. Din cîte ştiu, lui Cathleen i-ar putea sta mintea la vreun tînăr chiar acum. Dacă mi-ar cere, aş putea să o îndrept în direcţia cea bună.

— Cum, Jessie?

— Vreau să spun că... dacă ar fi să aibă ochi pentru cineva care nu e de condiţia ei, i-ar putea produce fetei o supărare mare, şi nu numai ei, ci şi nouă.

Alarmat, Tom simţi îngrijorarea pe care Jessie încerca să o ascundă. înţelesese în sfîrşit despre ce era vorba.

— Dumnezeule, Doamne! Asta e ce te frămîntă cel mai mult, e vorba de... Cathleen şi Silas Fenshaw. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ar avea altceva mai bun de făcut decît să se gîndească la asta? Sînt prieteni, Jessie. întotdeauna au fost prieteni şi nimic mai mult.

Acum, că, în sfîrşit el părea să înţeleagă, Jessie nu-l mai slăbi deloc:

— Gîndeşte-te, Tom, pledă ea, şi-au petrecut fiecare clipă împreună. Da, mai mult decît atît, sînt prieteni de cînd erau copii şi încă atît de nevinovaţi. Dar prietenia se poate schimba.

— Nu cum crezi tu.

— Ba da, Tom. Forţîndu-l, practic, să se obişnuiască cu ideea, continuă:

— Dragostea poate să lovească în orice moment, şi înainte ca tu să-ţi dai seama, or să iasă împreună şi or să fie priviţi ca nişte adulţi. Pentru că asta sînt. Şi, mai mult, deja şi-au făcut intrarea în rîndul multor cupluri de îndrăgostiţi şi acum se găsesc în încurcătură.

— Încă nu văd să se fi întîmplat asta, Jessie. Pentru el, Cathleen era încă un copil.

- Atunci ar trebui să-ţi pui mintea la treabă, pentru că nu mai e un ţînc. E o tînără care are tot timpul din lume şi ştii cum se spune... dracul o să găsească întotdeauna o cale să- şi vîre coada.

- Silas Fenshaw a fost mereu un pretendent la căsătorie pentru fata lui Turner, oricine ştie asta. Cathleen a noastră nici nu intră în discuţie. Totul e legat de afacere şi putere.

Jessie scutură din cap.

— Nu-i nimic mai puternic decît dragostea şi în plus, oricît de disperat ar fi tatăl să-l vadă pe Silas punîndu-i inelul pe deget lui Helen Turner, asta nu se va întîmpla niciodată. Tînărul Silas nu o place. Tu ştii, şi eu o ştiu, şi întreg ţinutul Lancashire o ştie.

— Cred că te înşeli, Jessie. în acelaşi timp, Tom se hotărî în sinea lui. Primul lucru pe care am să-l fac luni dimineaţă va fi să o iniţiez pe Cathleen în toate tainele afacerii legate de brutărie. Cu binecuvîntarea ta, bineînţeles... avînd în vedere că sîntem parteneri de afaceri.

Jessie zîmbi.

— Nu mă deranjează deloc, răspunse ea. Partea mea o să- i revină tot ei, oricum, într-o zi. Se gîndi că ziua aceea era încă departe. Dar mai întîi trebuie să o întrebi pe ea, să vezi dacă asta e ceea ce-şi doreşte.

Cu asta îşi împărţiră sarcinile, dar amîndoi aveau un singur gînd: oare Cathleen fusese într-adevăr în stare să-şi forţeze norocul şi să se îndrăgostească de Silas Fenshaw? Dacă da, atunci ar fi făcut deja un prim pas pe un drum plin de pericole, pentru că Edward Fenshaw s-ar putea să o fi acceptat pe fata brutarului doar ca pe o aventură pentru unicul său fiu, şi nu o va vedea niciodată ca facînd parte din familie. Niciodată!

În ciuda soarelui fierbinte care o dogorea chiar în creştetul capului, Helen Turner nici nu se mişca pentru a găsi puţină umbră. în loc de asta, stătea pe scările verandei, ascunsă privirilor şi observîndu-i în taină pe cei doi, cu ochii ei vicleni urmărindu-le fiecare mişcare.

Fără să fie în stare să se mişte, continua să-i privească, urîndu-i pentru inocenţa lor, pentru veselia lor. Oh, cum tînjea să alerge şi să le spună ceea ce descoperise şi cum, din cauza asta, se simţea stăpînă pe viitorul lor. Dar, oricît de mult ar fi vrut, nu le putea spune încă. Mîine ar fi prea curînd! se gîndi înverşunată.

Trăsăturile ei se schimonosiră într-un zîmbet. "Bucuraţi-vă cît mai puteţi!" murmură în şoaptă. "N-o să mai dureze mult, nu şi dacă o să-mi pun metodele mele în aplicare." Zîmbetul facu loc unui rîs hîrîit: "Şi după cum deja ştiţi, întotdeauna îmi iese cum vreau eu."

Nebănuind nici o clipă că erau urmăriţi, Cathleen şi Silas alergau prin desişuri spre lac, Cathleen înainte, Silas urmînd-o. Rîzînd ca un copil, cu fustele ridicate sus, deasupra genunchilor, Cathleen se împiedică şi căzu. întinsă pe iarbă aproape fără suflare şi foarte emoţionată, nu protestă cînd Silas căzu peste ea.

— Obrăznicătură mică! Luînd-o în braţe, o tachină: Chiar credeai că o să te las să scapi aşa de uşor de mine?

Întinzînd mîna, ea îşi trecu degetele peste conturul gurii lui:

— Niciodată nu o să fug să scap de tine.

Privirea lui o întîlni pe a ei.

— Chiar te iubesc. Vocea îi era încărcată de dorinţă.

Ea zîmbi, un zîmbet minunat care îi spunea tot ce vroia să ştie.

Ia-mă în braţe, Silas, şopti ea, stringo-mâ în braţe. I Cînd el o trase mai aproape, ca îi mărturisi: - Cîteodată mi se întîmplă să... făcu o pauză, uitîndu-se in depărtare, ... să mă tem. El o întrebă îngrijorat: \ -Cathleen, ce e asta? De ce ţi-c fricii?

Uitîndu-se spre el, simfindu i braţele puternice în jurul ei, credea că nu o să se mai teamă, dar îndoiala nu-i dispărea:

— Dacă ceilalţi vor sil ne despartă? întrebă ca. Dacă n-ai să mă mai iubeşti?

— O să te iubesc mereu. Ascultă-mă, iubita mea! Prinzîndu-i faţa intre inimi, o ;isij',ma ferm: Eşti totul pentru mine. Mai bine-mi pierd viaţa decît să te pierd pe tine.

Întinzîndu- se către el, îl sărută brusc pe gură.

Ştiu! spuse ca. Dar noi doi... ceea ce sîntem... Frica părea că i paralizase cuvintele. Cîteodată am impresia că or să ne descopere şi or să ne pedepsească.

Dczlipindu-se de ea, el se încruntă, ochii negri îi erau plini de îngrijorare:

— Nu trebuie să te gîndeşti la asta! Nu am făcut nimic rău ca să fim pedepsiţi.

Se ridică şi ea, scuturîndu-şi firele de iarbă de pe fustă. Cînd o îmbrăţişă, ea îl privi dintr-o dată timidă:

— Îmi pare rău! murmură. N-ar trebui să fim împreună. Tu locuieşti într-o casă mare. Tatăl tău e bogat, influent. îşi aminti cînd intrase prima dată în conacul Fenshaw. El ne-a dat voie să ne jucăm împreună doar pentru că eu am alergat şi i-am spus că te fugăreau cîinii.

I Silas rîse.

— Te-am văzut cum ai scăpat coşul de pîine din mînă şi ai alergat pînă acasă, îşi aminti el. Erai atît de mică... doar şase ani şi curajoasă ca un leu, şi după ce tata m-a dat jos din copac, i-

am spus că vreau să vii din nou la noi, nu doar ca să aduci pîine, ci ca să ne jucăm. De fiecare dată cînd plecai, îl rugam să te lase să te întorci, iar şi iar, pînă cînd nu ne-am mai putut despărţi.

Cathleen zîmbi.

— Acceptase doar pentru că se gîndea că, dacă nu aş fi fost eu, poate te-ar fi sfîşiat cîinii. O privire plină de tristeţe îi apăru pe faţă.

— Îţi aminteşti ce trişti eram cînd i-a pus la punct?

— N-aş fi putut iubi niciodată pe altcineva, ştii asta, nu?

— Nici pe cealaltă?

— Care cealaltă?

— Helen Turner.

— Dumnezeule, Cathleen! Sper că nu te compari cu nenorocita aia! Tatăl ei şi cu al meu sînt doar parteneri de afaceri, asta-i tot. Nu înseamnă nimic pentru mine şi nu o să însemne niciodată.

— Bine, atunci... dar lumile noastre încă sînt diferite şi aşa vor fi mereu. Tu ai fost trimis să primeşti o educaţie de la oameni de seamă, în timp ce eu am stat pe genunchii bunicii ca să învăţ să scriu şi să citesc. Ai fost trimis să preiei imperiul tatălui tău... ferme şi case ţărăneşti în tot Lancashire-ul. Ştii lucruri pe care cred că nu voi fi niciodată în stare să le înţeleg şi care o să intervină între noi, ştiu că aşa o să se întîmple.

-Nu, Cathleen! luînd-o de umeri, o scutură blînd. O să te iubească pentru ceea ce eşti, o femeie frumoasă parcă venită din cer. Oftă. "Şi cu o fire un pic rebelă... ai un caracter dificil şi cîteodată imposibil... şi nu o să te schimb cu nimeni pentru nimic în lume."

Ochii ei albaştri se umplură de lacrimi.

— Dacă tatăl tău ar şti ce simţim unul pentru altul, te-ar împiedica să mă mai vezi.

1 -Am şi eu ceva de spus în toată povestea asta. Aplecîndu-se spre ea, îi şopti la ureche: Te măriţi cu niine, C athleen? Dîndu- i la o parte părul ei lung şi mfitlsoN, aşteptă un răspuns, aşa cum aşteptase în toţi aceşti «ni

Emoţionată, ea zîmbi: I. - Mă întrebi asta în tieenre an, înefl de eînd aveam şase ani.

— Şi o să te tot îutieh piua o sa .11 şai/eei, dacă e nevoie.

— Eşti tare încăptttţînat, Silas l'enshawl Ochii ei albaştri străluciră plini de buctii ie

— Doar pentru cil nu mi-ni dat niciodată un răspuns.

— Ce te face să crczi că o să-ţi dau un răspuns acum?

Pentru că ai mai crescut şi eşti mai înţeleaptă.

Vrei sfl spui că... dacă am optsprezece ani, ar trebui să ştiu ce-i mai bine pentru mine?

— Cam aşa ceva. Rînji, un rînjet ştrengăresc care o făcu să chicotească.

— Şi dacă nu sînt pregătită?

O scutură iarăşi uşor.

— Fără tachinări! o certă el. Răspunde-mi, Cathleen. Aş putea vorbi cu tatăl tău chiar diseară, o să-i spun ce simţim unul pentru celălalt.

Ea privi în depărtare.

-Poate că ştie deja.

— Răspunde-mi!

— Trebuie să mă mai întrebi o dată.

— Acum mă chinuieşti, drăcuşorule!

Într-o avalanşă de emoţii, Cathleen de-abia mai putea să- şi ascundă bucuria. Tot timpul visase să devină soţia lui Silas, dar pînă în această clipă fiisese mult prea tînără pentru a-i face o asemenea fagăduială. Acum avea optsprezece ani şi era gata să-i fie alături, chiar dacă mai avea îndoieli, nu în legătură cu ea sau cu Silas, ci mai ales din cauza mediilor diferite în care trăiau. Asta nu părea să-l îngrijoreze pe Silas, şi deci n-o să o îngrijoreze nici pe ea.

Cînd se trezise în dimineaţa aceea, cu soare strălucitor, lumea întreagă îi păruse mult mai vie decît oricînd. Acum ştia şi de ce. Silas îi ceruse să se căsătorească cu el şi asta era cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Se simţea minunat, fericită şi îndrăzneaţă, şi îşi dorea ca aceste clipe să nu se termine niciodată.

— Continuă, zise ea tachinîndu-l. întreabă-mă din nou.

7 De ce?

Îi fii greu să se abţină să nu rîdă cu poftă, de bucurie.

— Pentru că nu sînt sigură că am auzit bine de prima dată.

— Eşti un drăcuşor! Văzu expresia de pe faţa ei şi inima îi tresări. încerci să mă înnebuneşti?

-Nu.

Nesigur, el se aşteptase să o audă rîzînd. în schimb, ea îl privi şi îndrăzni să creadă că vorbise serios.

— Spune-mi la ce te gîndeşti, murmură el. Fie-ţi milă de mine.

Ea tăcu, privindu-l într-un fel care îl făcu să aibă o strîngere de inimă. în acel moment magic, nu mai era atît de multă dragoste în ei, atîta pasiune... amestecată cu teamă. Dacă totul s-a dus de rîpă? Dacă bucuria era pe cale să dispară şi ei să se despartă? Nu îndrăznea să se gîndească la asta.

— Bine, spuse ea, o să-ţi dau un răspuns... dar trebuie să mă prinzi mai întîi.

Rîzînd, o urmări printre tufişuri, pînă la lac. Cînd o ajunse, ea deja plescăia cu picioarele în apă. Urmărind-o cu privirea, el intră în apă, strigîndu-i să se întoarcă.

- E periculos! Sînt rădăcini peste tot! I Ignorîndu-l, ea se aventură puţin mai departe. Haide! îl chemă ea. Apa îi ajunsese acum pînfl la gît, facînd-o să tuşească şi să plescăie.

Temîndu-se pentru siguranţa oi, Silas merse după ea.

— Eşti nebună, ieşi de acolol

Întinzîndu-se, el îi apucă mina, ilar cînd ea se smuci şi dispăru sub apă el o urma.

Amîndoi erau bum înotători, dar numai Silas ştia cît de înşelătoare puteau li rădăcinile.

— Întoarce-te, strigă cl cînd ieşiră la suprafaţă, nu te depărta de mine.

Ajungînd pc o porţiune unde apa nu era aşa de adîncă, uzi pînă la piele, inotară, lovind apa şi împroşcînd stropi pentru ca bucuria să lîc deplină. Puţin mai tîrziu, o prinse după ceafa, împingînd-o spre mal unde amîndoi s-au întins în bătaia soarelui cald, emoţionaţi de urmărire şi fermecaţi de înţepăturile reci ale apei pe trupurile lor.

Pe jumătate rîzînd, pe jumătate dojenitor, îi spuse:

— Nu sînt sigur dacă te mai vreau de nevastă.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu ştiu dacă mai vreau copii de la o zănatică.

— A, bine! Storcîndu-şi apa din haine, îşi luă ghetele de pe mal. Atunci, du-mă acasă, suspină ea, cu o strălucire palidă în ochii albaştri. înseamnă că nu mai vrei să te însori cu mine.

Deodată fu cuprinsă pe la spate.

— Văd că trebuie să te duc de mînă.

— Încă mă mai iubeşti?

Prefacîndu-se mirat, el întrebă:

— Să te iubesc? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Ei, bine, vrei sau nu să te însori cu mine?

El se întoarse:

— Nici dacă ai fi ultima femeie din lume.

Cînd el o prinse de rochie puţin mai tîrziu, ea se prăbuşi în iarbă, cu părul ud atîmîndu-i pe umeri şi rochia lipită de trup.

— Deci totul s-a terminat între noi, aşa-i? spuse ea încet.

— Absolut! zise el abia stăpînindu-se.

— Şi acum ce am să mă fac fără tine?

Privirea lui se înmuie.

— O să trebuiască să te măriţi cu Lou Matheson.

Muşcîndu-şi buza ca şi cînd i-ar fi surîs ideea, îl tachină:

— Nu-i chiar atît de rău.

— Se vede. O privea cu ardoare, vocea transformîndu-se într-o şoaptă. Hai să facem dragoste, Cathleen...

Ochii ei albaştri se întunecară. Nu mai putea vorbi, fusese copleşită de emoţie.

Se întinseră acolo, unul în braţele celuilalt, nesiguri şi temători, pînă cînd Cathleen făcu un semn că îi privea cineva din casă.

— Să mergem pe insulă! şopti ea.

— Eşti sigură?

Dădu din cap afirmativ, inima bătîndu-i cu putere în timp ce-şi strecura mîna într-a lui. Tăcuţi, se îndreptară spre debarcader, unde era ancorată o barcă, şi el o ajută să urce. în timp ce vîslea ca să ajungă pe insulă, ochii săi negri o cercetară îndelung, în căutarea oricărui semn care ar fi putut să o facă să se răzgîndească. Dacă i-ar fi cerut, ar fi întors imediat barca şi ar fi dus-o acasă.

În loc de asta, ea îl aţintea cu o privire sfioasă şi el se simţi atît de copleşit de iubire, de parcă un cerc de fier i-ar fi strîns pieptul.

în timpul celor cîtorva minute cit dură drumul pînă la msulă, Cathleen avea impresia că pornise într-o călătorie iic care o aşteptase întreaga ei viaţă, l ira neliniştită, dar nu

temătoare, nu cu Silas alături, il ştia dc prea multă vreme ca să-i fie frică. Era blînd şi atent, şi chiar şi acum, dacă i-ar fi spus că s-a răzgîndit, ştia cfl i-ar respecta hotărîrea. Dar nu o să se răzgîndească. Aşteptase momentul ăsta din totdeauna... Se visase în braţele lui, dăruindu-i-se trup şi suflet. Ştiuse dintotdeauna că va veni acea zi. Şi ziua aceea venise.

Pe furiş, se uită în sus şi-l văzu cu cîtă atenţie vîslea, cu ochii săi gînditori îndreptaţi deocamdată în direcţia insulei, şi niciodată nu-l iubise mai mult ca acum.

Briza îi răvăşi părul negru şi des, răsfirîndu-i-l pe frunte şi lovindu-l uşor peste ochi, iar el ridică braţul încercînd să dea la o parte şuviţele negre, rebele. Privirile li se întîlniră şi ea află din ochii lui fiecare gînd.

Era atît de chipeş, iar Cathleen ştia că ar fi putut avea orice fată ar fi dorit. Dar el o vroia pe ea şi ea era bucuroasă. Se gîndi la locul unde mergeau şi la motivul pentru care mergeau acolo. în suflet nu mai purta nici o urmă de ruşine, doar dragoste şi o dorinţă puternică de a fi a lui în sfîrşit.

Trasînd dîre cu mîna prin apa rece a lacului, se gîndea la cit de deosebit era totul: soarele strălucea deasupra apei, iriiniţînd sclipiri de argint fiecărei unde; copacii se aplecau, scufundîndu-şi ramurile grele în apă ca şi cînd vroiau să-şi iistîmpere setea; deasupra, toate neamurile de păsări cîntau li ilurile lor de vară tîrzie. Era cea mai minunată zi din luna iulie şi Cathleen se simţea mai fericită ca niciodată.

Ajungînd la insulă, Silas aduse barca aproape de ţărm şi Nftri pe mal ca să o lege de un copac. Apoi o ajută pe Cathleen să coboare din barcă şi împreună urcară malul ca să ajungă la vechea casă de vară.

— Iţi aminteşti orele petrecute aici pe vremea cînd eram copii? O întrebă el. Tata o numea vizuina mea, dar era mai mult decît atît. Era locul nostru. Un ascunziş special, unde puteam să stăm şi să visăm şi nimeni nu ne deranja.

Cathleen nu uitase niciodată.

— Şi îţi aminteşti cum lăsam steagul jos cît timp eram aici şi cum îl ridicam cînd vroiam ca ei să vină şi să ne ia de aici? Şi cum cîteodată veneau şi ne luau prin surprindere... pentru că întîrziam mai mult decît trebuia? Erau îngrijoraţi că am putea

păţi ceva, cînd noi săpam gropi, sau faceam pe „exploratorii" sau înotam în micul bazin din spatele copacilor...

El încuviinţă, cu inima plină de bucurie.

— Sau doar stăteam împreună... discutînd despre cum şi cînd am crescut, că vom fi mereu împreună.

— Te iubeam încă de atunci! şopti ea.

Luînd-o în braţe, o îmbrăţişă strîns.

— Tremuri, spuse el. Dar şi el tremura.

Se uită la el şi şopti tandru:

-Acum, Silas... iubeşte-mă.

Începu să o dezbrace cu mişcări blînde, scoţîndu-i hainele una după alta, şi le întinse ca să se usuce sub soarele dogoritor. Apoi se ridică pentru o clipă, privirea sa încîntată rătăcind pe trupul fetei, copleşit de frumuseţea ei: şuviţele de păr umede atingîndu-i rotunjimile mijlocului, forma perfectă a picioarelor şi arcul acela de păr negru dintre coapsele ei micuţe. Sînii îi erau tari şi rotunzi, cu sfircurile tari, închise la culoare, în contrast cu pielea ei albă ca laptele.

«În timp ce ea privea în sus, către el, cu ochi timizi, trupul imăr îi fremăta, în aşteptarea a ceea ce urma să se întîmple şi itnărul şopti, respirînd anevoie:

- Eşti atît de frumoasă! Apropiindu-se, o trase lîngă el, sărutîndu-i părul, gîtul, gura, simţind-o atît de aproape... ilorind-o atît de mult.

Alunecînd spre poarta feminităţii, Cathleen se simţi întinsă pe pămînt. Privi către el, şi văzu în ochi cît de mult o iubea, sincer şi curat, şi ştiu că o să fie în siguranţă alături de el.

Acolo, sub cel mai albastru cer, făcură dragoste. Nu era frenezie, ci doar ceva călduros şi emoţionant, iar cînd se apropie momentul, totul se petrecu incredibil de tandru... o amintire minunată, de păstrat pentru toate zilele vieţii sale.

Pe jumătate speriată, se lipise de el, cu braţele înconjurîndu-i mijlocul în timp ce el o penetra. La început a fost durere, dar durerea nu dură mult timp... şi în locul acesteia a venit ceva minunat... Parcă întreaga ei fiinţă fusese adormită şi dintr-o dată se trezise, atît de vie şi fremătătoare, ca niciodată. Cu braţele larg desfăcute şi cu trupul plin de dorinţă, i se dărui, la început ezitînd, apoi cu o pasiune ce îi copleşi pe amîndoi.

După aceea, unul în braţele celuilalt, cu trupurile scăldate in sudoare, el îi spuse că nu va iubi pe nimeni vreodată aşa cum o iubeşte pe ea. Ea nu-i răspunse. în schimb, se apropie mai mult de trupul lui şi el îndrăzni să creadă că va fi numai .1 lui pentru totdeauna.

Mai tîrziu, goi şi fericiţi, înotară în apa rece, scufundîndu-se

urmărindu-se, nespus de fericiţi.

('ind, în sfîrşit ajunseră la mal, îmbrăcîndu-şi hainele acum uscate, el o luă iarăşi în braţe.

— N-ai să regreţi?

Cathleen clătină din cap:

— Niciodată! răspunse ea şi el fii mulţumit.

Pe drumul de întoarcere, discutară despre viitorul lor împreună.

— Vino cu mine acasă, Cathleen, o îndemnă el. Vreau ca tata să ştie ce simţim.

— Nu. Teama de a nu-l pierde pe Silas era prea reală. Vorbeşte tu cu el mai întîi.

— Nu-mi spune că ţi-e frică de el. Ar fi rîs, dar ceva în privirea ei îl avertiză să nu o facă.

Se gîndi cum să-i răspundă mai bine:

— Îl cunosc de prea multă vreme ca să-mi fie frică de el, spuse ea. Fără îndoială, tatăl lui Silas era un om formidabil, înalt, cu privirea încruntată, întotdeauna îi zîmbise, dar niciodată nu se simţise în largul ei în preajmă-i.

Silas îi simţi neliniştea:

— Te place, să ştii.

— Aş vrea să pot fi sigură de asta, dar nu sînt. Nu cred că am fost o problemă ca mica ta parteneră de joacă, dar să nu ie aştepţi să ne bincuvînteze atunci cînd o să afle că mă vrei de soţie.

Silas nu fu de acord cu asta.

— Greşeşti, Cathleen, trebuie să ştie ce simt pentru tine.

— Vom vedea. Scufundîndu-şi mîna în apă, gînditoare, îşi lăsă degetele să alunece pe luciul apei, trasînd dîre, urmărind undele fiigindu-i printre degete.

— Eu nu contez prea mult pentru el şi nu voi conta niciodată. Eu sînt doar fata brutarului; bunica mea este doar

una din chiriaşele lui, plătim chirie săptămînal şi aprovizionăm bucătăria mamei tale cu pîine gratis. Doar aşa Hjitem să ne păstrăm căsuţa, o suprafaţă de teren de un acru ,i brutăria din oraş.

- Asta nu schimbă cu nimic situaţia, promise el. Ai încredere în mine, Cathleen, ştiu că am dreptate. Fusese atît dr sigur pe el, dar dintr-o dată, îndoielile ei începură să-l facă şi pe el neîncrezător. Uite ce e, nu contează ce spune tata, eu totuşi o să mă însor cu tine.

- Nu vreau să fiu cauza neînţelegerilor dintre tine şi tatăl tău. Rudele erau importante pentru Cathleen.

— Nu o să se ajungă aici, ai să vezi.

Scoţînd mîna din apă, Cathleen şi-o şterse de fustă.

— O să le spun tatălui meu şi bunicii, sugeră ea. Tu vorbeşte cu tatăl tău. Apoi mîine o să ne vedem cu toţii. Simţindu-i dezamăgirea, ea îl asigură:

— Aşa e cel mai bine, Silas. Doar aşa o să le dăm ocazia să se obişnuiască cu ideea.

După un moment de gîndire, el fu de acord. Rîse.

— Ai dreptate, dar tot îmi vine să strig spre cele patru zări. Ridicînd mîinile în aer, aproape că răsturnă barca: "ASCULTAŢI-MĂ CU TOŢII! O IUBESC PE CATHLEEN ROE ŞI EA MĂ IUBEŞTE PE MINE!" Vocea lui răsună în văzduh, acoperind rîsul ei. Pe neaşteptate, un stol de gîşte îşi luă zborul de undeva din stufăriş, surprinzîndu-i pe amîndoi ji tăcînd-o pe Cathleen să strige.

Luînd aminte la direcţia vîntului, lăsă să-i scape vîslele pentru a doua oară şi veni în locul unde se găsea şi ea, luînd-o ui braţe.

Spune-mi la ce te gîndeai mai devreme, zise el, cînd priveai apa. Păreai... cumva tristă.

Nu tristă!

Atunci cum?

Ea scutură din cap.

— Nu contează.

Spre groaza ei, el începu să balanseze barca.

— Bine! rîse ea. Nu mă pot abţine să nu mă îngrijorez gîndindu-mă la ce va spune tatăl tău. Şi mama ta, deşi cred că ea ar putea să se bucure pentru noi.

— Amîndoi or să fie încîntaţi. O îmbrăţişă şi în acelaşi timp o ameninţă că o s-o arunce în apă dacă nu încetează să se mai îngrijoreze; apoi se întoarse la vîslit. O să-i spunem tatălui meu acum, împreună, insistă el. Asta o să risipească orice îndoială.

— Nu, Silas. Deja am stabilit.

El ridică din umeri.

— Cum vrei tu, iubito. în plus este vorba doar de o zi. Ce o să se poată întîmpla?

Cathleen se gîndi la vorbele lui, şi temerile îi crescură.

2

Helen Turner privi cuplul ieşind din pădurice, cu trăsăturile ei răutăcioase trădînd gelozia pe care o simţea pentru Cathleen şi pentru iubitul său. îi invidia din toate puterile. Dar îşi aminti de planul ei şi faţa i se lăţi într-un zîmbet.

Le urmări drumul de-a lungul cărării împădurite şi îi văzu oprindu-se pentru un sărut. Din nou gelozia urcă în ea ca un gust amar. Fără a fi în stare să-i urmărească mai departe, se întoarse acasă.

Grăbindu-se să traverseze holul, auzi voci ca un zumzăit. Bun! Cei doi încă mai vorbeau. Agitată, grăbi paşii şi merse fie uşa închisă ce dădea în bilbliotecă. Dacă planul ei avea .ti dea roade, trebuia să ştie ce să spună.

Aruncă o privire iute de-a lungul holului să vadă dacă era i ineva. Zgomotul făcut de o persoană care cobora scările o l;Scu să se ascundă, dar paşii se îndepărtară şi fu din nou singură. Zîmbind răutăcios, se chirci spre gaura cheii şi ascultă.

Vocile celor doi veneau din bibliotecă, acum nervoase, acum bătînd în retragere. Scandalul era cînd violent, cînd mai liniştit, şi uneori vocile se amestecau şi ea nu mai putea distinge cuvintele.

Cîteva minute mai tîrziu, se ridică şi plecă de lîngă uşă, cu faţa zîmbitoare şi inima bătîndu-i de emoţie.

— Ştiam eu că ceva se întîmplă, murmură ea jubilînd. Ar putea fi veşti triste pentru tatăl lui Silas, dar pentru mine nici că se putea mai bine.

Nu exista nici un fel de compasiune în sufletul ei rece, ci doar satisfacţia că era o situaţie pe care, dacă i-ar fi mers , mintea, ar fi putut să o întoarcă în favoarea ei.

— Cineva e pe cale să sufere, zise ea cu satisfacţie, dar nu
0 să fiu eu aia. Voi avea grijă de asta!

Privind în jur pentru o clipă, lăsă să-i alunece privirea Ic a lungul holului, cu pereţi încărcaţi de tablouri şi cu Iciestre înalte cu vitralii; mai încolo, spre mijloc, se înălţa scara impresionantă sub un magnific candelabru. Din locul in care se afla, nu putea vedea în camere, dar ele îi erau întipărite în minte şi în suflet. Copil fiind, fusese aici de multe ori şi ştia tot... fiecare cot, fiecare pictură sau ornament ori carpetă, de parcă ar fi fost ale ei. Mobila de stejar închisă la culoare, ornamentată cu sculpturi adînci şi

1 II mînere mari din cauza cărora şi un bărbat şi-ar fi sucit mîna; picturi şi sculpturi şi scaune în care te afundai, brodate cu picturi în materialul mătăsos. Fiecare lucru era o operă de artă, păstrat cu sfinţenie din generaţie în generaţie. Nu era nimic în casă care să o surprindă, cu excepţia minunăţiilor care îţi tăiau respiraţia. îi plăcea locul ăsta la nebunie. Propria ei casă, grandioasa reşedinţă Kildalton, nu era nimic în comparaţie cu aceasta. Conacul Fenshaw era plin de obiecte frumoase alese cu dragoste şi inima lui Helen tînjea să aibă toate astea doar pentru ea.

Ochii ei strălucitori se îndreptară în cele din urmă spre uşă. Cioplită în lemn de stejar masiv, cu ferecături de fier şi balamale pe măsură care "Îmbrăcau" lemnul ca două braţe protectoare, părea că reflectă însăşi natura casei. Cele două vitralii, arcuite în partea de sus şi încrustate adînc cu tulpini verzi şi cupe roşii de trandafiri, erau chiar încîntătoare. Chiar în timp ce le privea, o rază de soare pătrunse prin geam, îmbrăcînd culorile într-o lumină argintie.

Mai zăbovi puţin, cuprinsă de admiraţie. Şi cu cît admira mai mult, cu atît devenea mai hotărîtă.

— Nu o să fiu mulţumită decît cînd totul o să fie al meu! mormăi ea printre dinţi.

O clipă mai tîrziu, se îndreptă spre uşă, o deschise şi ieşi pe verandă. Soarele arzător de iulie aproape că o orbi. Cu mîna streaşină la ochi se uită atent în depărtare, căutîndu-i pe cei doi. Mai tîrziu îi zări din nou, ţinîndu-se de mînă, rîzînd. Zîmbi, cu un zîmbet de-abia schiţat, diabolic, satisfăcută la gîndul că erau

ultimele momente preţioase pe care Cathleen şi Silas le mai puteau trăi fericiţi.

— Te bucuri de privelişte, scumpa mea?

Tresărind, Helen se răsuci pe călcîie.

Tată! Am crezut că mai zăboveşti multă vreme în bibliotecă.

El scutură din cap.

Am rezolvat ce trebuia să rezolv, o anunţă el sumbru. Nu a fost ceva prea plăcut.

Pot să te întreb ceva, tată?

Oare ce? Preocupat, privi pe deasupra pajiştei, nrmărindu-i pe lui Silas şi pe Cathleen. Trebuie să plecăm, draga mea, îi spuse ferm, nu mai sîntem bineveniţi aici.

— Înţeleg de ce! mărturisi ea. Am prins ceva din discuţia ta cu tatăl lui Silas.

Tatăl ei se uită surprins la ea.

— Nu trebuia să faci asta. Ştii cît de mult îmi doresc să te (in la distanţă de toate astea. Vreau să fii fericită, draga mea, nu împovărată cu lucruri care să te îngrijoreze.

O minţise, ca de obicei, dar o meritase.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine, tată?

Trăsăturile lui ferme se schimonosiră într-un zîmbet.

— Nu trebuie decît să-mi spui ce vrei şi eu îţi voi da. De cînd mama ta a ales un alt bărbat, punîndu-l mai presus de noi doi, e de datoria mea să-ţi fac pe plac.

Bunicul lui Cathleen! rosti ea. Mama - soţia ta - a fugit U Tom Butler, bunicul lui Cathleen Roe. De ce te fereşti să o pui?

Ignorînd-o, spuse: i Ce vroiai să-mi ceri, draga mea?"

Se gîndea că nu ştie ce durere îi provocaseră vorbele ni uncate de ea; să afli că nevasta a preferat un bărbat mai în uista ca tine, şi încă unul cu mai puţini bani decît cu un u niune, era o jignire pentru orice bărbat.

Apropiindu-se, arătă spre locul unde Silas şi Cathleen se sărutau:

— II vreau pe el\

Uimit, tatăl îşi întoarse privirea spre ea.

— Tînărul Silas? Nu ştiam că-ţi pasă de el.

— Întotdeauna ai spus că vrei să mă vezi măritată şi cu copii. îi aminti cu viclenie acest lucru. Sau nu-l consideri pe Silas Fenshaw destul de bun pentru mine?

— Vrei să spui că te-a cerut în căsătorie?

— Nu, dar o va face.

Jack rîse zgomotos.

— Credeam că e îndrăgostit de Cathleen.

— Cu siguranţă că e.

— Atunci nu mai pricep nimic.

— Nu-mi pasă de Cathleen. Numele ei îi lăsa un gust amar pronunţîndu-l. îl vreau pentru mine!

Începînd să înţeleagă încăpăţînarea tatălui său, Helen spuse cu voce mieroasă:

— Oh, tată, mă simt atît de singură de cînd mama ne-a părăsit. Ştiu că ai făcut totul pentru mine şi îţi sînt recunoscătoare, dar acum vreau un soţ şi copii... nepoţii tăi. îl simţi înmuindu-se şi se felicită în sinea ei pentru că jucase atît de bine. Te rog, tată. Fă acest ultim lucru pentru mine. Ştii că Silas e un om bun. O să aibă grijă de mine şi, numai gîndeşte-te un pic, nu o să mai ai de ce să-ţi faci griji pentru mine vreodată.

Bărbatul o privi contrariat, copleşit de ruşine pentru fiica lui. Dar n-ar fi putut s-o învinovăţească, era exact aşa cum o crescuse. După ce mama ei plecase cu bunicul lui Cathleen, el a răsfaţat-o şi a cocoloşit-o, totul în numele iubirii ce i-o purta, iar ea, ca un montru hidos, i-ar fi supt sîngele pînă la ultima picătură.

Ştiu cît pot fi de sîcîitoare, susură ea, dar cînd o să mă uifli it, totul o să se schimbe. Poţi să mă dai lui Silas şi toate i*11111c or să dispară. Luîndu-i mîna, o simţi inertă. În schimb t ii destul de mîndră la gîndul că s-ar putea să-i pară rău că o VII pierde. „Ştiu cu cîtă ardoare îţi doreşti să mă vezi la casa MH II, tată. Dar nu mă văd astfel decît cu Silas." Vocea ei, pe ii de blîndă, pe atît de convingătoare, îi răsună în urechi ca un ecou. „Tu îl poţi aduce la mine, ştiu că poţi. V-am auzit vorbind pe tine şi pe tatăl lui. Ştiu ce a făcut şi ştiu că din cauza asta tu ai putea să-l faci să-şi revină."

Înţelesese ce a vrut să spună şi, Dumnezeu să-l ierte, o ura pentru asta.

Dacă ai auzit discuţia dintre mine şi Edward Fenshaw, .puse el grav, ar trebui să ştii că a fost pedepsit destul pentru nota.

Ignorîndu-i vorbele, ea scînci.

N-o să-ti mai cer nimic altceva.

>

Chiar nu-ţi pasă? Nu înceta nici o clipă să-l uimească. I vntru tine nu contează că am distrus un om. Un om pe care I .im apreciat ca prieten şi ca partner de afaceri.

Pentru ceea ce a făcut, merita să fie distrus. Dîndu-şi .1 .una că nu trebuie să se arate prea duşmănoasă, coborî tonul: Nu i aşa, tată?

() simţi ranchiunoasă, dar îi dădu dreptate.

Cred că da.

Atunci? Vrînd-nevrînd, acceptă. -O s-o fac. Deşi e împotriva principiilor mele.

Minunat! Incapabilă să-şi stăpînească emoţia, îl sărută (Ic citeva ori. Am să fiu o soţie bună pentru el, minţi ea, nu o ii i pară rău.

Întorcîndu-se, Jack Turner îşi îndreptă paşii spre bibliotecă, cu gîndurile răvăşite. îşi răsfaţase fata deoarece se simţea vinovat pentru plecarea mamei sale. Nu fusese cel mai bun soţ din lume, dar îşi jurase să fie cel mai bun tată. în felul acesta o crease pe acea tînără egoistă, cu inima de gheaţă.

Dar, aşa cum spusese ea, acum era şansa să-şi treacă propria povară pe umerii cuiva mai tînăr şi mai puternic. Dar chiar şi aşa, Silas nu făcuse nimic ca să merite o asemenea pedeapsă. Spera totuşi ca, pînă la urmă, acel om să poată face din ea ceea ce el nu putuse: o femeie decentă, grijulie, cineva pe care amîndoi să o poată respecta.

Se îndreptă spre bibliotecă, simţindu-şi inima grea. Bătu uşor în uşă, şi, fiindcă nu primi nici un răspuns, o împinse încet şi se strecură înăuntru.

Edward Fenshaw era în aceeaşi poziţie în care îl lăsase. Aşezat la birou, se aplecase înainte, ţinîndu-şi capul între mîini, cu o vădită îngrijorare, ce-l impresionă pe Jack. Edward Fenshaw era un om înalt; cu părul lui negru zbîrlit şi cu trăsături puternice, părea fioros şi teribil privitorului. în adîncul sufletului era însă blînd şi plin de compasiune. Pentru cine nu-l

cunoştea, părea o forţă cu care nu te puteai măsura. Acum, însă, era doar un om distrus.

— Edward?

Intrînd în cameră, Jack închise uşa în urma lui, fară zgomot.

Auzindu-i vocea, Edward ridică privirea, cu ochii măriţi de surprindere, teamă şi o furie înăbuşită, care-i făcea vocea să tremure.

— Ce vrei? întrebă tăios. Ai venit să răsuceşti mai adînc cuţitul în rană?

Traversînd camera, Jack se aşeză în faţa biroului, cercetîndu-l pe cel din faţa lui.

— Trebuie să vorbim.

Hdward Fenshaw rîse dispreţuitor:

— Ha-ha! Credeam că am epuizat subiectul! Pufnind, lovi I II pumnul în masă, şuierînd printre dinţi: Eşti un om de piatră, Turner! Am făcut o singură greşeală... o greşeală nenorocită în timp de şase ani de zile şi nu mai poţi aştepta pînă nu mă vezi complet distrus!

Furie împotriva furiei!....

— A fost o greşeală care ne-ar fi putut ruina pe amîndoi, ştii asta! strigă Jack Turner. Mi-ai ignorat sfatul. Eu sînt ucţionar majoritar, fir-ar să fie. Datorită mie şi banilor mei am putut pune pe picioare afacerea asta... Eu sînt acela care şi-a asumat riscul!. Şi iată rezultatul!

— Deci pentru asta ai venit, să răsuceşti cuţitul în rană. Deja pe punctul de a se autocompătimi, Jack Turner replică:

— M-am dus în Europa, să caut contracte avantajoase şi le am împuternicit pe tine să veghezi asupra intereselor noastre, şi, cînd mă întorc, aflu că ai comis greşeala să umperi o parcelă care fusese arsă cu ani în urmă. Ce ţi-a venit, pentru numele lui Dumnezeu? Te-am avertizat că era

0 afacere proastă!

Iar eu m-am gîndit că e un tîrg bun. încă o mină de aur

1 c aşteaptă să fie adusă pe linia de plutire.

Chiar şi aşa - ceea ce nu e posibil - nu te-ai gîndit că ne ar costa o avere să o punem pe picioare?

Am prins momentul cînd s-au scos la-vînzare cei 500 le acri de teren de cultură. Chiar şi fără bucata aia de pămînt, .un crezut că era o ocazie minunată, ţi-am spus.

— Şi eu ţi-am spus că plăteam un preţ prea mare. Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, am crezut că ai stofă pentru afaceri. Şi acum ai sacrificat o parte importantă a capitalului nostru, lăsîndu-ne cu atît de puţin, încît să nu ne mai permitem şi alte lucruri. Cumperi ieftin şi îl transformi rapid în profit, asta a fost politica mea. Ai ştiut mereu asta şi tot m-ai lucrat pe la spate!

— Ajunge cu asta, Jack. Dacă ţi-ai propus s-o ţii tot aşa, ei, bine, uşa e acolo. Ştii drumul.

— Vreau doar să ştii ce prost ai fost! M-ai lucrat pe la spate, Edward, n-am crezut niciodată că ai putea fi în stare să faci una ca asta. încă ceva, ne-ai făcut să nu mai valorăm atît de mult în ochii partenerilor noştri de afaceri... Dînd din cap, privirea îi coborî în podea. Doamne, ce-or mai rîde de noi. Şi pentru ce? Pentru 500 de acri nenorociţi de teren nefertil ce nu mai folosesc nici măcar de ornament.

Umilit, Edward se lăsă pe spătarul scaunului, ca un om învins.

— Bine, Jack, ajunge. Mi-e foarte clară poziţia mea. Acordul a căzut şi îţi sînt dator cu o groază de bani. Dumnezeu ştie cum o să ţi-i dau înapoi, dar o să ţi-i dau chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac. O să vînd totul şi am s-o iau de la capăt. Pot face asta, nu mă sperii de muncă.

— Ţi-e teamă de avocaţi?

— Du-te acasă, Jack. Trimite-mi hîrtiile legale şi o să le semnez. Recunosc ce am făcut şi accept pedeapsa. Acum, dacă ai terminat, aş vrea să pleci.

Aşteptîndu-l să plece, scoase dintr-un raft un vraf de hîrtii şi se prefăcu foarte ocupat. Dar nu făcea nimic, se terminase totul. îi mai rămăsese mîndria.

— Ascultă-mă, Edward, zise Jack înmuindu-şi vocea, mai e o cale de ieşire... dacă ai curaj...

Intrigat, Edward întrebă, gata să se încaiere:

— Ce mai pui la cale acum?

— Nu pun la cale nimic, Edward.

Încă nesigur, Fenshaw se uită în ochii lui şi, pentru o fracţiune de secundă, întrezări o urmă de disperare ce îl cutremură.

— Continuă. Ascult.

Aşezîndu-se în scaunul de piele, Jack trase adînc aer în piept. Luîndu-şi inima în dinţi, spuse calm:

— E vorba de Silas.

La început, Edwrad îl măsură de sus pînă jos.

— Fiul meu nu are habar în ce m-am vîrît. Nu te las să-l bagi în asta şi ţi-aş fi recunoscător dacă nici măcar nu i-ai spune în ce belea se află familia lui.

— Ei! Ridicînd mîna ca să-i facă semn să tacă, Jack spuse: Ia-o mai uşor! Uite, mă surprinde că habar nu are de ce se întîmplă şi nu o să afle nimic de la mine, ai cuvîntul meu, Edward. îţi datorez măcar atîta lucru în numele a ceea ce a existat între noi şi în numele prieteniei noastre. Făcu o pauză, cu privirea odihnindu-i-se pe chipul lui. îmi pare rău că s-a terminat aşa.

Edward încuviinţă.

— Şi mie, spuse cu voce înecată. Am făcut afaceri bune şi eu am fost un nenorocit prost. Am dat cu piciorul atîtor ani şi pe tine te-a costat o mică avere pe deasupra. Nu te învinovăţesc că vrei să mă dai la o parte. Probabil că şi eu aş II făcut la fel, dacă aş fi fost în locul tău. îşi pusese de multe ori problema asta. Dar, aşa cum am spus, o să-ţi recuperezi banii, pînă la ultimul bănuţ... chiar dacă ar fi să vînd casa asta şi cu tot ce-i în ea.

— Poate că nu este cazul.

— Unde vrei să ajungi?

— Vreau să-ţi fac o propunere. Dacă eşti de acord, o să şterg datoria şi îţi poţi păstra cei 500 de acri. Mie nu-mi sînt de nici un folos. Dar nu va mai exista nici un acord între noi doi, Edward. îţi dai seama că nu voi mai putea avea niciodată încredere în tine?

Edward îl privi pe vechiul lui prieten în tăcere. Nu prea părea ceva în regulă cu generoasa ofertă ce-i fusese propusă. Totuşi, în ciuda presimţirilor sale, curiozitatea îl copleşi.

— Propunerea asta... Aplecîndu-se spre el, coborî tonul. Spui că are legătură cu Silas?

— Nu o să-ţi placă.

— Deja nu-mi place! Uitîndu-se la cel din faţa lui, îl avertiză: Ia seama, Jack. Am făcut o greşeală. O să treacă mult timp pînă o să mai fac alta.

Pentru un minut, Jack se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să lase lucrurile aşa cum erau. Dar se gîndi la Helen, care stătea afară, aşteptînd răspunsul, ceea ce îl îndemnă să continue.

— Bine, Edward. Iată care-i treaba...

În timp ce-i expunea planul,, Jack Turner văzu privirea celuilalt şi se simţi stînjenit. Helen îi ceruse multe de-a lungul anilor şi ştia că avea o inimă de piatră, dar de data asta se întrecuse pe sine.

Uşurat, după ce-i prezentase faptele, Jack conchise:

— Asta e, Edward, şi sper că o să iei decizia corectă. După cum ştii, fata mea l-a plăcut pe Silas de cînd erau copii. Acum se pare că-l vrea de bărbat şi recunosc că şi eu am fost surprins. Simţindu-se mîndru şi sigur pe sine, zîmbi larg. Aşadar, dacă eşti de acord să se căsătorească, întreaga poveste cu datoria nu va mai exista şi nu cred că există o cale mai bună!

Vocea îi ajunse aproape o şoaptă şi liniştea deveni inlsătoare, pînă cînd, cu o voce şocant de calmă, dar gata să i \ >lodeze, Edward Fenshaw spuse: Ieşi afară!

— Gîndeşte-te bine, Edward, zise Turner sec. Ar fi un bun prilej de a ne rezolva problemele. Sînt gata să-i ofer lui Silas posibilitatea de a avea propria lui afacere, nu pot fi mai corect de atît. E o ofertă al naibii de generoasă şi tu o ştii. Nimeni nu va avea de pierdut, nici chiar Silas. Ilclen va fi o soţie bună. O să-l facă fericit, ai să vezi.

— Ţi-am spus să ieşi afară!

Negru de furie, Edward se ridică, cu mîinile pe birou, cu privirea tăioasă.

— Bine, Edward, plec! împingîndu-şi scaunul, Jack se ridică să-l înfrunte. Nu te pripi, îl îndemnă el. După cum stau lucrurile, chiar va trebui să vinzi casa asta şi tot ce este in ea. Pentru Dumnezeu, omule! Casa a aparţinut familiei soţiei tale de-a lungul generaţiilor. Cum te lasă inima să te desparţi de ea?

Fără să fi intenţionat, îi stîrnise gîndurile, şi aşa răvăşite, ile lui Fenshaw.

— Nu te gîndi numai la tine, zise arătînd spre depărtare. ('e zici de Lucy? Nu a existat niciodată o femeie mai bună ca ea. Nici nu mă gîndesc că ar putea afla ceva de toată .1 facerea asta. Cum crezi tu că se va simţi, dacă ar fi să părăsească această casă? Ştim cu toţii că nu mai e o femeie sănătoasă, Edward. Casa asta... tu şi Silas... doar pentru ista mai trăieşte.

Cu o viteză ce-l surprinse pe Jack, Edward izbucni şi, iitşfacîndu-l de reverele hainei, începu să-l zgîlţîie.

— Nu o amesteca pe soţia mea în treaba asta, nenorocitule, sau îţi jur că o să-ţi pară rău!

Pentru un lung şi penibil moment, cei doi se urîră cum nu se întîmplase niciodată înainte. între ei fusese o prietenie puternică.

— Ieşi afară! Du-te! Ieşi! încleştîndu-şi dinţii, Edward îl respinse cu putere.

Luîndu-şi jacheta, Jack merse pînă la uşă, dar nu plecă mai înainte de a-i mai spune ceva:

— Cred că totuşi ar trebui să te gîndeşti, Edward, insistă el. E cea mai bună ofertă pe care ai fi putut s-o primeşti vreodată. Cu acestea, părăsi camera, lăsînd uşa larg deschisă în urma lui.

Edward se aşeză la birou. în cameră era linişte. Minutele treceau şi el nu făcea nici o mişcare. Niciodată în viaţa lui nu se simţise singur, mereu ocupat, mereu căutînd "un munte" pe care să urce, prea preocupat ca să se simtă izolat. Dar acum, din pricina a ceea ce spusese Turner despre draga lui soţie, se simţi cel mai singur om din lume. încet, traversă camera şi închise uşa.

Stînd acolo, cu spatele lipit de lemn, scrută haosul ce-l înconjura; era atît de mîndru de fiul său, Silas, şi cînd se gîndi la neasemuita femeie zăcînd bolnavă în una din camerele de sus, i se strînse inima. Dar ce putea face? O disperare cumplită îl copleşi.

Privirea hăituită se aţinti asupra biroului, gîndurile i-o luară razna, căutînd febril o soluţie. Mişcîndu-se de-a lungul camerei, deschise sertarul biroului şi scoţînd micul pistol din lăcaşul secret, se aşeză pe scaun şi duse arma la tîmplă. Cu un deget fixat pe trăgaci, închise ochii şi începu să se roage.

Imaginea soţiei îi apăru din nou în faţa ochilor. Era, fară îndoială, un laş, nu o putea lăsa nici pe ea şi nici pe Silas să- ,.i asume consecinţele actelor sale.

Încet, lăsă pistolul jos. îl puse din nou în lăcaşul secret şi închise sertarul. Apoi îşi acoperi faţa cu mîinile şi suspină ca un copil.

Cînd îşi mai reveni, se ridică, îşi netezi hainele, îşi strînse cravata şi părăsi camera cu capul sus. Nu fusese învins definitiv, nici pe departe. Avea de ales, dar nu era o alegere prea fericită. Pentru moment, nu se mai gîndi la asta. Ca de I iccare dată cînd viaţa părea mult prea greu de suportat, avea nevoie să fie cu Lucy. Avea nevoie să o vadă şi să o ţină de mînă şi să creadă din tot sufletul că totul o să se rezolve.

Ajungînd pe hol, urcă scările, inima şi picioarele conducîndu-l singure la ea, la soţia lui cea scumpă în vîrstă de patruzeci şi trei de ani, cea mai bună prietenă a lui. De liccare dată cînd simţea că se prăbuşeşte, mergea la ea şi ea

II asculta, iar el se simţea împăcat.

Azi, însă, era ceva cu totul diferit. Nu trebuia să-i spună nimic din ceea ce se întîmplase. Aşadar, cu un zîmbet nevinovat în suflet, şi cu o dragoste imensă pentru ea, grăbi paşii. Să fie cu ea şi să vorbească despre cu totul altceva! I)oar s-o ştie acolo unde era, şi-i era de ajuns.

Lucy stătea în scaunul ei cu rotile, aşezat în faţa ferestrei. Absorbită de priveliştea de dincolo de geam, nu auzi cînd soţul ei intră, aşa că el profită de ocazie pentru a o privi puţin.

Se gîndi la cît era de frumoasă, întotdeauna o admirase. I ira micuţă şi delicată, ca un bibelou de porţelan. Cu părul ei lung şi negru şi cu ochii ei căprui, calzi, îi furase inima, iar el la rîndul lui o fascinase şi niciodată în toţi aceşti ani de căsnicie nu regretase pasul făcut.

Închise uşa şi o strigă pe nume, iar cînd ea se întoarse şi-i zîmbi, parcă întreaga cameră fu inundată de o strălucire aparte.

— Oh, Edward! îi priveam pe Silas şi pe tînăra Cathleen... Ochii ei căprui scînteiară de bucurie. "Cred că s-au îndrăgostit!"

În ciuda a ceea ce se spusese jos, cuvintele îl loviră ca un trăsnet.

— Nu! Veni lîngă ea, urmărindu-i pe cei doi de după geam. Eşti doar o romantică incurabilă, asta eşti.

— Îi privesc de ceva vreme, insistă Lucy. Nu mai sînt copii, Edward. felul cum se poartă cînd sînt împreună înseamnă că nimic nu mai e la fel, se uită unul la altul... oh, cu atîta dragostei Nu este o simplă prietenie, este dragoste, Edward. Băiatul nostru şi tînăra aceea încîntătoare sînt îndrăgostiţi, ştiu asta. Luîndu-l de mînă, se uită în sus spre el, cu ochii umezi de lacrimi. Am observat ce e cu ei şi credeam... oh, Edward, dacă ar fi adevărat, nimeni nu ar fi mai fericit ia mine. ^

Profund impresionat, el rămase tăcut, atent să nu-şi trădeze ginduiile. Lucy spusese că nimeni nu ar fi mai încîntat ca ea să-i vadă pe Silas şi pe Cathleen iubindu-se.

Dar se înşela, în cele din urmă ajunsese şi el s-o preţuiască pe Cathleen, iar acum era gata s-o primească pe fată cu braţele deschise. însă din cauza a ceea ce se întîmplase între el şi Turner, pentru Lucy va trebui să-i sacrifice pe Cathleen şi pe fiul lui, Silas.

Jack Tuner se uită la fiica lui, la paloarea ei, la ochii vicleni şi la gura cu buzele strînse, şi se miră cum de a putut s-o creadă vreodată frumoasă.

Tată, m-ai auzit? vocea ci ca un scîncet îi năpădi i'iiulurile. Am spus că ar trebui să înccpcm să facem planuri de nuntă.

Da, Helen, te-am auzit.

— Hm, pari absent. La ce te gîndeai?

— La nimic important.

Dar era, de fapt, un lucru important! Se gîndea la cît de mult îl compătimea pe Silas şi la faptul că nu ar fi vrut niciodată să-şi aibă fiica drept duşman. Pentru că, Dumnezeu sâ-l ierte, în adîncul sufletului credea că era o ticăloasă de la început pînă la sfîrşit.

Chiar şi acum era mult prea laş ca să-i refuze ceea ce-i < eruse.

— Fă-ţi planuri, i-a spus plictisit. Ai spus că Edward I cnshaw are de ales, dai greşeşti, draga mea. L-am pus într-o situaţie pentru care oricum nu va avea altceva mai bun de «lcs. "Şi Dumnezeu să mă ierte pentru asta!" se gîndi cu tristeţe.

În casă, Edward îi promise lui Lucy să o scoată afară, în grădină.

— O s-o pun pe Maggie să te îmbrace să nu-ţi fie frig şi să aducă scaunul cu rotile.

— Mulţumesc, dragul meu. Se întinse şi-l sărută uşor pe buze. E o zi foarte frumoasă. E păcat să stau închisă aici.

Atingerea buzelor ei şi mîna lui îmbrăţişînd-o îl făcură să se simtă din nou tînăr.

— Eşti atît de drăguţă, murmură el. Să nu te schimbi niciodată.

Ea rîse.

— Drăguţă? Dădu din cap. Sînt bolnavă de artrită şi inima dă semne de oboseală. Ochii îi scînteiară cu veselie. Dar soţul meu mă vede drăguţă. îmi convine.

— Eşti sigură că-ţi face bine să ieşi afară?

— Nu te mai îngrijora atîta! în acel moment, o mişcare îi atrase atenţia. Priveşte, Edward. Emoţionată, arătă spre fereastră. Cathleen a plecat şi Silas vine spre casă. Spune-i lui Maggie să se grăbească. îmi doresc foarte mult să vorbesc cu fiul meu în grădină. Făcînd un semn cu ochiul, se întrebă cu voce tare: Oare o să aibă încredere să-mi povestească despre el şi Cathleen? Oh, Edward, n-ar fi minunat dacă şi-ar face planuri de viitor? Ea e o fată dulce, drăgăstoasă şi inteligentă pe deasupra. Şi atît de devotată fiului nostru.

Disperat să nu-i spulbere iluziile, el zise hotărît:

— Lasă speranţele, Lucy. S-ar putea să fii dezamăgită.

— N-ai de unde să ştii asta. îl privi scurt. Sau poate e ceva ce nu vrei să-mi spui?

-Nu. Doamne, cît de mult ura faptul că trebuia să o mintă! Nu ştiu ce simt unul pentru altul mai mult decît ştii tu. Tot ce vreau să spun este că nu e cazul să faci presupuneri.

— Du-te de aici! chicoti ea. E foarte clar ceea ce simt. Ai încredere în mine, Edward. Aceşti doi tineri se iubesc şi eu am senzaţia că Silas e pe punctul de a ne spune asta în orice clipă.

Edward ştia că trebuia să facă ceva cît mai repede. Cu un zîmbet fals, spuse:

— Cel mai bine ar fi să mă duc şi să o aduc pe Maggie! Şi înainte ca ea să-l mai întrebe ceva, el deja plecase, coborînd scările cîte două trepte deodată.

O găsi pe Maggie în salon, punînd masa pentru cină.

Doamna Fenshaw vrea să iasă în grădină pentru scurt liinp, o anunţă el. O să urc şi eu puţin mai tîrziu să o ajut să i oboare şi te aştept să ne urmezi cu scaunul cu rotile ca de obicei.

Da, domnule.

Ai grijă să fie bine îmbrăcată. Soarele e deja aproape de nslinţit.

Mică şi sprintenă, femeia răspunse cu o politeţe i moţionată.

Foarte bine, domnule! Imediat, domnule. Cînd el se dădu mlr-o parte amabil, ea fugi sus ca şi cînd ar fi fost urmărită do un diavol. Ştia că nu era un stăpîn grosolan, dar încă o mai înspăimînta privirea lui.

În timp ce Maggie se grăbea să ajungă sus, Edward ieşi pe veranda din faţă, unde se opri, cu picioarele apropiate, I > ivindu-şi fiul mergînd de-a lungul pajiştei şi de acolo drept pc scări.

— Tată! Silas de-abia mai respira de emoţie. Vreau să vorbesc cu tine şi cu mama, spuse el. Am ceva să vă spun.

— Are de-a face cu Cathleen Roe?

— Da, are.

Edward se stăpîni şi, în veşnicul său manierism familiar, se simţi oarecum nesigur, îşi întinse gîtul şi privi spre cer.

— Înţeleg. Se uită la ochii negri plini de bucurie ai fiului s<lu şi se ruşină. Orice ai vrea să ne spui, te-aş ruga să ţii pentru tine încă o vreme.

Confuz, Silas zise:

— Pot să te întreb de ce?

— Pentru că sînt anumite lucruri pe care tu şi eu trebuie să le discutăm înainte de a-i spune mamei tale... lucruri importante care ar putea să aibă legătură cu ceea ce vrei tu să ne spui.

— Nu sînt sigur că înţeleg ce vrei să spui, tată.

— Uite ce e, fiule.... întristat, Edward ştia că erau decizii importante de luat şi acum nici măcar nu putea gîndi clar. Nu te îngrijora pentru asta acum, gemu el. Las-o pe mama ta să se bucure de soare. După cină, tu şi cu mine ne vom putea retrage în bibliotecă unde o să putem vorbi. Deja pregătea terenul.

— Bine, tată, dacă tu asta vrei. Dintr-un motiv nu prea clar, avea ciudata senzaţie că urma ceva neplăcut.

Nu mai era vreme de pus întrebări, pentru că Maggie cobora scările cu scaunul cu rotile, izbind şi ocărind de fiecare dată.

— Într-una din zile ai să te trezeşti grămadă la capul scărilor, o dojeni Edward, şi tu, şi scaunul ăla.

— Da, domnule, mormăi ea, roşie la faţă şi aproape fară suflu, şi, înainte ca cei doi să se grăbească să o ajute, nu se mai uită pe unde calcă şi se rostogoli pînă jos, cu fusta în vînt, cu scaunul sărind pe trepte în urma ei. Aterizînd în siguranţă, se

ridică aproape instantaneu, ciufulită şi cu un rînjet aiurit pe faţă.

— Mulţumesc, domnule Silas, gîfîi ea cînd Silas se grăbi să o ajute. Nu ştiu ce mi s-a putut întîmpla! Dar ştia foarte bine! Era privirea lui Edward Fenshaw uitîndu-se pe sub sprîncenele lui stufoase la ea, ca şi vocea lui ca de tunet.

Luînd din nou scaunul în primire, schiopătă pînă la uşa din spate şi aşteptă. De îndată ce cei doi se întoarseră, îşi scutură praful de pe fustă şi o aranjă, rîzînd în sinea ei: "O, Maggie Martin! chicotea ea. Oare la ce trebuie să te fi uitat ca să ajungi în halul ăsta, şi în faţa lor?!..."

< îleva minute mai tîrziu, după o coborîre lentă şi

* I 1l-roasă de-a lungul scărilor şi pînă la uşa din spate, Lucy IU III slîrşit pusă în scaunul ei cu rotile.

I)c ce insişti să mergi singură pînă la uşă, cînd Maggie ni putea aduce scaunul pînă la picioarele scărilor, mi se pare IUI mister! o cicăli Edward.

Ţi-am mai spus, ripostă ea blînd. Trebuie să depun puţin

lori, dacă vreau ca picioarele să nu-mi amorţească definitiv.

,Şi oricît s-ar fi îngrijorat pentru această femeie minunată, l 11 ward ştia că nu s-ar fi certat cu ea. Trimiţînd-o pe Maggie Ki bucătărie după o tavă cu răcoritoare, o împinse pe Lucy de I

II' porţiunea pavată în grădina cu trandafiri.

Qh, îmi place atît de mult aici! îi spuse ea fericită. Sînt sigur că mai sînt şi alte locuri la fel de frumoase. Ay,itat şi neliniştit la fiecare mişcare a ei, se gîndi să-i dea o ulre. Doar dacă nu i-ar plăcea locul ăsta atît de mult. Dacă ni naţia ar fi cerut ca el să se rupă în bucăţi, ar fi facut-o. Ar

II lost o pedeapsă potrivită pentru prostia lui, dar nu putea s-o Niicrifice pe Lucy. Ea nu greşise cu nimic şi nu trebuia să fie I n ilepsită. Aşa cum Jack Turner pusese problema, ar însemna

ITrşitul pentru ea.

Apoi mai era Silas. Tînăr şi puternic, putea să-şi facă viaţa singur, fară îndoială, chiar şi cu nesuferita aia de llelen. Dar de ce să plătească el pentru greşeala tatălui siiu?

Mintea şi inima lui Edward erau pline de amărăciune, încotro să o apuce? Ce soluţie mai putea să existe?

Pe neaşteptate, vocea lui Lucy alunecă uşor spre gîndurile lui.

- E o vreme minunată pentru această perioadă a anului, nu-i aşa, Edward?

Aşezîndu-se lîngă ea, încuviinţă, în timp ce privirea lui preocupată cerceta grădinile. Cu aleile şerpuitoare, cu tufele înflorite şi cu boitele de trandafiri, păreau să fie o frîntură dc Paradis.

— În fond, nu contează ce perioadă a anului e, murmură ea. Vara, cînd totul e înflorit, aromele şi priveliştile sînt minunate. Toamna, culorile se schimbă în ruginii şi aurii şi frunzele încep să cadă. în timp ce vorbea, îşi ţinea mîinilc strîns împreunate. Cel mai mult îmi place iarna, mărturisi, cînd zăpada face ca ramurile să atîrne greu sub greutatea ei, iar animalele pîndesc uşa bucătăriei pentru cîteva resturi. Apoi vine martie şi totul reînvie. Oh, Edward!

Luîndu-l prin surprindere, îl apucă de mînă şi uitîndu-se în ochii lui strălucitori, îi mărturisi pe un ton blînd:

— Nici nu ai idee cît mă bucur.

Înghiţind în sec, o puse la încercare într-un mod viclean.

— Ei bine, acum, spuse, cu inima strînsă, şi eu care mă gîndeam că poate ţi-ar plăcea să te muţi într-o căsuţă frumoasă pe undeva pe aici, prin zonă.

Lucy clătină din cap dezaprobator cu un zîmbet abia schiţat:

— Îţi mulţumesc, dragul meu, dar nu. M-am născut în casa asta şi, cu voia lui Dumnezeu, aici am să mor.

În acel moment, Silas sosi cu o tavă pe care erau trei pahare de sarsaparilla rece.

— Am scutit-o pe Maggie de drum, zise el. După isprava cu scaunul cu rotile, cred că cel mai bine ar fi să stea la bucătărie.

Lucy rîse.

— Biata de ea! Ar trebui să-l chemăm pe Joseph de la grajduri pe viitor şi să-l punem pe el să aducă scaunul cu rotile.

În timp ce vorbeau, ascultînd-o pe Lucy şi bucurîndu-se I prezenţa ei, Silas simţi privirea tatălui său aţintită asupra Im Cînd se întoarse, nesigur, se uită fix în ochii plini de 1111' i ijorare ai lui Edward. Cei doi se priviră o vreme unul pe < lălăit

înainte ca Lucy să întrerupă acest straniu joc, strigînd i pisica era pe punctul de a prinde un pui de pasăre.

Repede, Silas, opreşte-o. Urmărind vinovatul prin tufişuri, el salvă pasărea şi se întoarse, profitînd de ocazie ca să-l studieze pe tatăl său pe îndelete. Nu era nici o îndoială că Edward Fenshaw părea mai îngrijorat decît îl văzuse Silas vreodată, dar părea să fi ascuns aceasta de Lucy, care sporovăia şi rîdea, şi nu bănuise nici o clipă că soţul său nu o asculta.

"Ceva nu-i în regulă, ştiu asta!" îşi zise Silas în sinea lui. "Dar ce-ar putea să fie atît de grav încît să nu-mi spună de lilţă cu mama?"

Îşi aminti de privirea distrată din ochii tatălui său, şi de avertismentul sumbru, cînd Silas se grăbea să ajungă acasă. "Oare are de-a face cu Cathleen Roe?" Apoi urmă sentimetul de îngrijorare: "Sînt lucruri pe care trebuie să le discutăm... înainte ca tu să vorbeşti cu mama ta". Ascuns printre copaci, Silas se opri pentru o clipă la marginea peluzei. în minte, vocea lui Cathleen îi răsună ca un ecou slab: "fiica brutarului ca tovarăşă de joacă e una, dar nu te aştepta să ne dea binecuvîntarea cînd o să afle că mă vrei de nevastă..."

Nerăbdător să afle motivul pentru care tatăl său se purta astfel, Silas aştepta neliniştit să vină seara. Trebuia doar să lase timpul să treacă.

În timp ce se îndrepta spre părinţii săi, încercă să zîmbească, dar inima îi era grea iar mintea plină de tot felul de bănuieli.

Zîmbetul era înşelător. O făcea pentru binele mamei sale care era bolnavă. Şi credea că, asemenea lui, nici ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întîmpla.

Între timp, Cathleen alerga desculţă peste dealuri, cu vîntul jucîndu-se în părul ei şi un cîntec în suflet. încă sub efectul ameţitor produs de timpul petrecut cu Silas, era nerăbdătoare să ajungă la colibă şi să le povestească tatălui şi bunicii sale veştile nemaipomenite.

Jessie o văzu venind:

— Isuse, Mărie şi Iosif! Ia te uită la fată cum aleargă! Ieşind afară, în faţa uşii, începu să strige: Ce ţi se întîmplă? Unde dracului îţi sînt cizmele?

Rîzînd, Cathleen îi căzu în braţe:

— Le am aici! spuse dînd jos de pe umeri cizmele prinse de şireturi. Cathleen o îmbrăţişă pe bătrînă. Aşteaptă să-ţi povestesc, strigă ea. N-o să-ţi vină să crezi.

Jessie se uită la ochii strălucitori ai lui Cathleen, la bucuria care-i lumina faţa ca un far şi inima i se mai înmuie.

— Cel mai bine ar fi să intri în casă, zise ea, îndepărtîndu-se. Curioasă, dar nu fără o oarecare urmă de îngrijorare, Cathleen o urmă.

O dată ajunse înăuntru, Jessie îi spuse lui Cathleen:

— Stai jos, cît îţi pregătesc ceva de băut.

Dar Cathleen era mult prea emoţionată ca să stea jos.

— Lasă-mă să-ţi spun ce am de spus, apoi eu am să fac un ceai.

Temîndu-se pentru veştile pe care le aducea, Jessie se întoarse spre ea:

— Pentru Dumnezeu, fetiţo! Ai să faci ceea ce îţi cer?

I hiiulA <le cuvintele aspre ale lui Jessie, Cathleen se retrase În ImIiiii, unde se aşeză în fotoliul imens şi aşteptă. Ce nu era im ii iiI.V Nu-i prea stătea în fire bunicii ei să o felicite astfel.

I'uiu mai tîrziu, Jessie se întoarse de la bucătărie.

Ai um, spuse ea, într-o dispoziţie mai veselă, bea încet... moliile încet, nu cu lăcomie. Punînd paharul cu băutura

lui A în mîna lui Cathleen, se aşeză pe canapea lîngă ea,

nu iu uitl la rîndul ei băutura mai tare:

Aii! Plescăind, îi spuse lui Cathleen: Dă-i drumul! Ai li 'i IK ani, aşa că totul e în regulă. încălzită de lichidul i nld. chicoti: Nu o să-i spun nimic tatălui tău, dacă nu vrei.

Înghiţind cu mici sorbituri, Cathleen făcu un gest de uimire.

Oh! Ce e?

Te distruge băutura asta.

(athleen chicoti:

Egin.

Ba nu, e doar un strop, asta-i tot, cu o picătură de vin de 11 mcăze... ca să-i dea un pic de tărie, dacă înţelegi ce vreau .A spun. îi facu cu ochiul, veselă cum Cathleen nu o mai vAzuse vreodată.

Cathleen mai luă o înghiţitură, apoi alta. Mm, e bună! (nul începu să chicotească, Jessie îi smulse paharul din mînă.

Ţi-ajunge, nu eşti obişnuită cu asta! şi într-o secundă noii paharul dîndu-l pe gît, după care facu acelaşi lucru cu ceea ce rămăsese în al său.

— Îţi arde sufletul, asta face!

Cathleen era curioasă.

— De ce erai aşa de prost dispusă?

— Cum?... Jessie făcu o pauză ca să-i privească faţa. De ce zici că sînt prost dispusă?

— Aproape că mi-ai tăiat avîntui cînd am ajuns.

— Ei, asta-i acum! Punînd cele două pahare pe cămin, Jessie se lăsă pe spate în scaun, şi privind-o pe Cathleen în ochi, îi spuse calmă: Asta e din pricina faptului că ştiu ce vrei să ne spui.

— Nu poţi şti. Cîteodată îi era greu lui Cathleen să o păcălească, dar undeva, în sufletul ei, bănuia că temerile bunicii erau ca un ecou pentru ale sale.

— Silas Fenshaw te-a cerut de nevastă, am dreptate?

Îmbujorată, Cathleen privi în direcţia lui Jessie

— Vine să vorbească cu tata diseară, dar am vrut să vă spun eu mai întîi.

Nu se supărase că bunica ei ghicise despre ce era vorba. Se pricepea extraordinar de bine să-i citească gîndurile lui Cathleen.

Jessie clătină din cap.

— Îmi pare rău, copila mea, dar după mintea mea, asta o să provoace multă suferinţă. Mînia părea să fi dispărut şi în locul ei apăruse un soi de tristeţe.

Cu inima strînsă, Cathleen o privi pe Jessie:

— Îl iubesc, bunico.

— Crezi că nu ştiu asta, fetiţo? Crezi că nu i-am spus deja asta tatălui tău?

Sărutînd-o pe Jessie cu zgomot pe faţa de femeie bătrînă, Cathleen îngenunche pe covoraşul de lîngă ea.

— Ai vorbit cu tata despre asta?

— Da, am vorbit.

Stînjenită, Cathleen replică:

— Nu m-am gîndit că ştii de mine şi Silas... Despre ceea ce simţim unul pentru celălalt.

— Sigur nu ştiu prea multe, fetiţo. Nu despre tine, în orice caz. Vîrînd mîna în buzunarul fustei, Jessie scoase o cutiuţă m i[1] nil ic. Deschizînd-o cu multă grijă, o agită uşor pînă cînd L MM LI II aceea cafenie se desprinsese de pereţii cutiuţei, apoi Iun din ea între degetul mare şi arătător, o duse spre nas, nflyind mai întîi pe nara stîngă, apoi pe cea dreaptă, pînă nul îşi simţi ochii plini de lacrimi.

Nerăbdătoare, Cathleen o îndemnă:

 Cum ai ştiut?

Mi-am dat seama, copilă! Clipind din ochii ei bătrîni, ii iise aer pe nas cu putere şi tuşi. E tare! Scoţînd din mînecă >. Initistuţă şifonată, îşi suflă nasul cu atîta înverşunare, că liin i se înroşi, a... am spus tatălui tău: "Între tinerii ăştia doi i mai mult decît prietenie. Dacă mă întrebi pe mine, sînt îndrăgostiţi." Asta i-am spus.

Şi el ce-a zis?

Ei, e doar un bărbat, nu-i aşa? Bietul de el nici nu-şi putea da seama de ceea ce se întîmpla chiar sub nasul lui. I'ufnind, dădu din cap. A trebuit să-i explic, ca să înţeleagă. I uneia se uită la fată şi inima i se strînse. Gîndeşte la fel i .1 mine, fato... tu şi Silas Fenshaw... ei, bine, ceea ce se Inlîmplă între voi e de rău.

Greşeşeti. Cathleen fusese lovită de veste şi se îngrozi. Şi ca, care se gîndise că poate doar familia lui Silas ar fi intervenit între ei!...

- Hai, nu te supăra pe mine. Mîngîindu-i părul rebel, Jessie t oborî vocea pînă la un murmur. Nimeni nu spune că nu e un tînăr drăguţ, pentru că asta şi este, dar dacă lucrurile ar fi .lut altfel, sînt sigură că acum am fi dansat în jurul mesei, de bucurie.

Văzînd privirea disperată din ochii albaştri ai lui Cathleen, biltrîna continuă vrînd-nevrînd, pentru că erau lucruri foarte importante de spus, pentru binele lui Cathleen mai mult decît pentru orice altceva.

— Am să-ţi spun ceva, declară ea, agitînd un deget ameninţător. Tu şi Silas Fenshaw aţi crescut împreună, aţi fost cei mai buni prieteni şi v-aţi înţeles extraordinar de bine... avînd

în vedere împrejurările. Dar acum, cu toată povestea asta legată de nuntă şi de intrarea ta în famila Fenshaw, s-a mers prea departe. Aparţineţi unor lumi diferite, draga mea. Ori asta nu e corect, şi cred, în adîncul sufletului, că şi tu o ştii foarte bine.

Îşi ţinu respiraţia, realizînd că fiecare cuvînt fusese ca un pumnal înfipt în inima tînără a lui Cathleen.

— Sînt sigură că vă iubiţi, ştiu asta. Dar mai ştiu că dragostea îţi dă o putere foarte mare de a refuza, şi trebuie să refuzi, sau, să mă ierte Dumnezeu, o să aud de frîngeri de inimi peste tot.

În ciuda a toate astea, chiar şi în ciuda celor mai înspăimîntătoare presimţiri, Cathleen refuza să creadă. Ca şi bunica ei, vedea foarte bine lucrurile. Nu-i spusese chiar ea lui Silas toate lucrurile pe care i le înşirase bunica ei acum? Dar Silas o convinsese că treaba ar putea merge şi ea îl crezuse.

— Ei, bine, copilă?!...

Gîndindu-se puţin, Cathleen răspunse, fără prea multă convingere.

— Ştiu ce vrei să spui. Şi ştiu că nu o să ne fie uşor... cel puţin nu la început. Dar faptul că ne iubim e suficient ca să facem lucrurile să meargă, şi asta e tot ce contează pentru noi.

— Deci, intenţionezi să te căsătoreşti cu el indiferent de ce o să se spună... neluîndu-ne în seamă nici pe mine şi nici pe tatăl tău?

Urmă o pauză mică, dar în final, nu era decît un singur răspuns pe care Cathleen îl putea da.

Îmi pare rău, bunico. Lacrimi de regret îi apărură în " În. dar inima ei nu le lua în considerare. Vreau să-mi petrec i >ii alături de el. Nici nu-şi putea închipui viaţa fară Silas. înţeleg. Cu buzele strînse, Jessie înghiţi în sec. Şi dacă Miitl tău ţi-ar interzice? Neliniştită Cathleen, cu vocea gîtuită, 'l'iixc:

Mă rog lui Dumnezeu să n-o facă!

I'entru că, dacă ar fi facut-o, ea ar fi trebuit să-l înfrunte, .1 acesta era cel mai rău lucru dintre toate. Atunci nu mai e nimic de spus. Te rog... poţi să vorbeşti tu cu .ata? Fă-l să înţeleagă cît li niult vreau să fiu cu Silas.

I)Înd din cap afirmativ, Jessie o privi lung: Sper doar că ştiţi ce faceţi, murmură ea. N-aş vrea să te ii* I cu inima frîntă. Apucînd-o cu amîndouă braţele, o trase ni.ii aproape şi, cît

stătură aşa, amîndouă ştiură că îşi vor fi iltiluri una alteia la nevoie.

I)upă un timp, Jessie o îndepărtă pe Cathleen de lîngă ea. Şi ce are de spus Edward Fenshaw despre toată povestea ii'.1,1? Sau nici nu ştie?

Silas urmează să-i spună.

- Chiar aşa? Jessie bănuia că Edward Fenshaw nu ar fi de «cord cu această legătură, mai mult chiar decît ea. Tînărul o Nil vină mai tîrziu pe aici ca să vorbească cu tatăl tău, aşa a pus, nu? Stăpînindu-şi emoţia şi nervii, Cathleen încuviinţă.

I-am spus cînd o să fie tata acasă. După asta, dacă totul merge bine, o să mă întorc cu el să ne întîlnim cu domnul I nishaw.

Jessie îi privi faţa radioasă: Trebuie doar să sperăm că totul va fi conform planului, nu?

În sinea ei, totuşi, Jessie nu se putu abţine să nu se întrebe ce ar fi zis tatăl lui Cathleen văzîndu-l pe Silas Fenshaw în pragul casei sale.

3

Cina decurse normal. Cei doi bărbaţi conversau cu stăpîna casei şi aceasta se simţea foarte bine, aşa cum nu i se mai întîmplase de mult timp.

— A fost o masă minunată, le spuse ea, punînd jos şervetul, şi o şi mai plăcută companie. înăbuşindu-şi căscatul cu mîna, se scuză: Dar mă simt foarte obosită, aşa că, dacă nu vă supăraţi, am să merg în camera mea.

Îngrijorat de paloarea şi slăbiciunea ei, Silas se ridică imediat şi se grăbi să o ajute.

— O să te duc eu sus, zise el cu căldură. După Cathleen, mama era lumina vieţii sale.

— Mergi sus, draga mea, îi spuse Eduard. Oh, şi vreau să-ţi mai spun că şalul ăsta albastru îţi vine bine. îţi scoate în evidenţă culoarea ochilor. Era un expert în a-i face complimente şi, rîzînd, ea se alintă, asemenea unei pisicuţe în faţa farfuriei cu lapte. O sărută de „noapte bună" şi îi promise că va urca mai tîrziu să o vadă.

Cu Maggie pe urmele lor, cărînd scaunul cu rotile, Silas îşi ajută mama să urce scările şi să meargă în camera ei.

— Am să mai stau la fereastră o vreme, îi spuse ea. îmi place să privesc păsările făcînd giumbuşlucuri seara. Grădina era atît de frumoasă, un adevărat paradis pentru sălbăticiuni.

Vin mai tîrziu să-ţi urez „noapte bună"! Cu promisiunea in şi cu un sărut, traversă camera, doar ca să o ajute pe liif'.gie, ce se lupta cu scaunul cu rotile, să intre în cameră.

Maggie chicoti.

N-o s-o scot niciodată la capăt cu maşinăria asta, se

* .in Iri ea, şi înainte ca el să apuce să-i răspundă, puse scaunul MN şi sc grăbi să coboare scările, iar în tot acest timp Silas se ii mu că ar putea să se împiedice şi să dea de belea.

I ucyrîse.

Merită fiecare bănuţ pe care i-l dăm ... măcar pentru că tir Imicdispune.

E destul de inocentă, fu el de acord, şi casa asta n-ar MI.ii li la fel fară ea. Maggie se afla în casa lor de multă vreme, Miva parte din familie.

Ar fi plecat chiar atunci, dar mama lui îl chemă înapoi, liH uulu-i semn să se aşeze.

Mai stai cu mine, fiule!

Surprinzîndu-i privirea nervoasă îndreptată către uşă, Lucy ii iu că ceva nu era în regulă.

S-a întîmplat ceva rău între tine şi tatăl tău?

Nu, din cîte ştiu. Şi asta era adevărat. De ce mă întrebi?

Aşa ... încercase toată seara să înţeleagă ce se petrece, iliir nu reuşise. în acelaşi timp, avea presimţirea clară că n-va nu mergea bine şi ea era dată de-o parte.

E vorba că am simţit ceva încordare în timpul cinei. I >r- abia v-aţi vorbit unul altuia. Aruncîndu-i o privire piezişă, il întrebă de-a dreptul: ai văzut-o pe Cathleen azi?

Ochii lui i se luminară.

- Da. Am mers cu barca pînă la insulă ... nu se schimbă niciodată. E atît de frumoasă. Făcînd dragoste cu Cathleen fusese de asemenea minunat, se gîndi el, cea mai frumoasă experienţă din viaţa lui.

— Cîţi ani are acum, fiule?

— Optsprezece.

— Deci nu mai e un copil.

Zîmbi.

— Nu, mamă! E o tînără încîntătoare, cu inimă de aur şi un zîmbet care te face şi pe tine să zîmbeşti.

Lucy fu uimită să vadă cum îi străluceau ochii şi cum i se îmblînzea vocea cînd vorbea de Cathleen. Cu multă grijă, încercă să-l iscodească:

— Nu m-ar mira ca vreun tînăr s-o ceară şi ea să se mărite, înainte să băgăm noi de seamă!

El nu răspunse, pentru că, dacă ar fi facut-o, ar fi dat în vileag totul. Şi nu trebuia să facă asta, nu înainte de a vorbi cu tatăl său.

O luă de mînă.

— Seamănă mult cu tine, mamă. Rîde la cele mai copilăreşti lucruri şi... Zîmbi cu subînţeles. Mai bine plec. Tata vrea să ne vedem în bibliotecă.

Lucy îi văzu zîmbetul pălind cînd menţionase un posibil pretendent pentru Cathleen.

— Silas? Vocea îi era caldă şi plăcută.

— Da, mamă? II furaseră gîndurile, mai întîi la Cathleen, apoi la tatăl lui, întrebîndu-se ce voia Edward de la el şi cum ar reacţiona auzînd că fata i-ar putea fi noră.

— Poţi oricînd să vorbeşti cu mine dacă ai vreo problemă. Ştii asta, nu-i aşa, fiule?

— Da, mamă, ştiu.

— Acum ar fi mai bine ar fi să te duci la tatăl tău. Ştii că nu-i place să aştepte. îi întinse obrazul, s-o sărute.

— Oh, trimite-mi-o pe Maggie, te rog. Cît de mult ura faptul că nu se putea descurca singură!...

lntilntc dc a pleca, Silas îi spuse:

< > sfl ies mai tîrziu, dar vin să te văd înainte să te culci.

Şl cu de abia aştept să-mi spui ce ai discutat cu tatăl tău.

III capătul scărilor o întîlni pe Maggie.

SlApinul m-a trimis, domnule. Mi-a spus să vă transmit MII ningeţi direct în bibliotecă.

Mulţumesc, Maggie. Mama vrea să urci pînă la ea.

Imediat, domnule.

(» urinări cu privirea pe servitoarea care urca scările, apoi I» nirtbi să traverseze holul îndreptîndu-se spre bibliotecă. I in ciocănit rapid în uşă şi un scurt "Intră!" şi se găsi în faţa Miiilui

său, care, prăbuşit în spatele biroului şi tras la faţă, jiArca că îmbătrînise cu zece ani.

Ce e, tată? Surprins, Silas se întrebă cum s-a putut Imuluce o asemenea schimbare. Pari supărat.

Indreptîndu-şi umerii, Edward îşi privi fiul în ochi.

Sînt supărat, răspunse moale, uitîndu-se spre uşă ca şi lud s-ar fi temut să nu-l audă cineva. Mi-e ruşine să-i spun iniliii meu că tatăl lui a dat faliment.

I ui Silas nu-i venea să creadă ce auzea.

Faliment? sucutură din cap la gîndul acesta. Tu nu poţi NA Iii în faliment! zise el, grav. Eşti un om de afaceri de micces... ai controlul asupra terenurilor şi proprietăţilor peste li il De asta nu e om în tot Lancashire-ul care să nu te cunoască lupă nume şi prestigiu.

A urmat un moment stînjenitor înainte ca Edward să poată vorbi din nou şi, cînd îşi reveni, vocea abia i se putea auzi.

Ia loc, fiule.

Trăgînd un scaun, Silas se aşeză în faţa tatălui său, presimţind că erau mai mult de discutat, de pus la punct, decît ce se întîmplase între el şi Cathleen.

Ridicîndu-se de pe scaun, Edward începu să se plimbe în sus şi-n jos, dintr-o parte în alta, pînă cînd Silas crezu că e pe punctul să o ia razna. Chiar cînd vroia să spună ceva, tatăl său îi mărturisi:

— Jack Turner a fost aici. înghiţi în sec zgomotos, înainte să continue. A anulat parteneriatul nostru.

De necrezut!

— De ce a făcut asta? Tatăl lui Silas şi cu Jack Turner fuseseră parteneri de afaceri de multă vreme şi făcuseră o grămadă de bani împreună.

Acum, tatăl său stătea în faţa lui, negru de supărare, cu ochii injectaţi de supărare. Era disperat.

— Ascultă-mă, fiule, zise el, şi te rog... nli spune nimic pînă nu termin.

Repede, înainte să-şi piardă curajul, îi spuse ceea ce făcuse şi cum se purtase Jack Turner conform drepturilor contractuale.

— Oricare altul în locul lui m-ar fi dat în judecată şi m-ar fi trimis la puşcărie. Dar sîntem prieteni de mut timp şi cred că s-a gîndit că îmi datora măcar atîta lucru.

Silas era şocat de ceea ce-i spusese tatăl lui, că ar fi cumpărat acel teren care nu mai putea fi vîndut. Şi mai mult decît atît, îl cumpărase fără ca Jack Turner să ratifice afacerea.

— Cum o să recupereze aşa o sumă imensă de bani? îl întrebă.

— De la mine, zise Edward, uitîndu-se în pămînt. Stă în puterea lui să mă sărăcească.

— Dumnezeule! Ridicîndu-se dintr-un salt în picioare, Silas începu să înţeleagă consecinţele investiţiei nesăbuite a tatălui său. îndrăzni să întrebe:

— Ai pămînt şi proprietăţi - mai mult decît suficient, nu?

jr Nu. Nu avea de ales, trebuia să se încreadă în fiul său. 'Sin datorii.

Şi ce-ai de gînd să faci? Am bani puşi deoparte din împuternicirea bunicului, ţi-i cedez. Nu ajunge, dar o să mai upile puţin. Cu siguranţă Jack Turner o să mai aibă răbdare. Mi-a propus un tîrg. Silas respiră uşurat.

Ce fel de tîrg? închizînd ochii pentru cîteva momente, Edward îşi dori Nrt lîe în orice alt loc, numai acolo nu.

Silas văzu grimasa făcută de tatăl lui şi vru mai multe detalii:

— Afacerea asta, tată... ce vrea Jack Turner mai exact? Edward nu îndrăznea să se uite la fiul lui.

— Te vrea pe tine.

Întrebîndu-se dacă a auzit bine sau nu, Silas se întinse peste birou:

— Pe mine? Schiţă un zîmbet nervos. Ce vrea de la mine? încă incapabil să-l privească în ochi, Edward începu iarăşi

sA străbată camera.

— Puţinii bani pe care îi am nu sînt nici pe departe de ajuns ca să-mi pot plăti datoria, aşa că am trei alternative. Trima ar fi să vînd casa asta cu absolut tot ce este în ea. I ablouri, mobilă - tot ceea ce mama ta iubeşte foarte mult. I acînd o pauză, ridică mîna, crezînd că Silas vrea să protesteze. Nu. Lasă-mă să termin.

Urmărindu-i fiecare mişcare, Silas aşteptă. Revenindu-şi repede, Edward continuă:

— A doua variantă ar fi să cad sub roţile trenului în mod accidental sau să mă lovească o căruţă, pentru ca apoi mama ta

să poată încasa asigurarea. îşi şterse transpiraţia de pe frunte

cu palma. Adresîndu-se lui Silas din nou, se uită fix spre el, spunîndu-i clar: Ar mai fi o a treia variantă. Ceea ce înseamnă că o să se şteargă toată datoria, iar mama ta nu va afla niciodată.

— Şi care este această a treia variantă? Silas ştia că-l privea direct pe el a treia variantă, dar nu-şi putea da seama despre ce era vorba.

— Vrea să te însori cu fiica lui.

Întîi Silas făcu ochii mari, apoi izbucni în rîs, dar văzîndu-şi tatăl foarte serios, dădu din cap a neîncredere:

— A înnebunit?

— Cumva, Helen a auzit conversaţia noastră. Dintotdeauna a fost aşa, era de ajuns să vrea ceva şi Jack îi dădea imediat. Acum se pare că te vrea pe tine.

Acum că totul ieşise la iveală, parcă se eliberase de o povară.

— Dacă eşti de acord, atunci datoria este achitată, deşi parteneriatul este deja reziliat.

Realizînd că ceea i se cerea era serios, Silas se duse la fereastră, uitîndu-se de-a lungul pajiştilor şi spre lac, apoi dincolo de insulă, unde el şi Cathleen îşi desăvîrşiseră iubrea. O putea vedea cu ochii minţii, alergînd prin iarbă, cu fusta ridicată pînă la genunchi şi cu un rîs plăcut auzului. Un zîmbet mic şi trist îi apăru pe faţă. Nu era fericit decît cînd era cu ea.

— Nu pot fi de acord cu asta, îi spuse tatălui său. Trebuie să mai fie o soluţie.

— Ai aflat deja care sînt celelalte variante. Edward ştia ce se întîmpla în sufletul fiului său, şi inima i se strînse.

— Îmi pare rău, fiule, că a trebuit să te implic în povestea asta.

Silas avu o idee:

— Am să merg să vorbesc cu Jack Turner. Pentru I >umnezeu, trebuie să înţeleagă enormitatea lucrului pe care il cere.

Crezi că eu nu am încercat să-l trezesc la realitate? Nu n să cedeze. Fata aia a lui îl obligă să facă ceea ce vrea ea.

Atunci o să vorbesc cu ea!

Hm. Aranjamentul ăsta a fost ideea ei. Nu-i place să i enunţe.

— Merită să fac o încercare. Din acel moment, orice sfat «TU de prisos. Am să merg chiar acum, înainte ca ideea asta de a mă putea cumpăra să prindă rădăcini prea adînci în mintea ei.

Edward făcu un pas spre el. li - Mai devreme, cînd ai venit acasă, ai zis că vrei să discutăm.

Putea doar să ghicească faptul că era vorba de Cathleen. (şi dăduse şi el seama de faptul că prietenia se transformase ui iubire, şi acum îşi dorea cu ardoare să-i fi pus capăt cu mult timp în urmă.

Ispitit pentru o clipă să-i spună tatălui său despre dorinţa lin şi a lui Cathleen de a-şi petrece viaţa împreună, Silas «Icschise gura să vorbească. Apoi, dîndu-şi seama că ceea ce urina să spună ar fi complicat şi mai mult lucrurile, se i.izgîndi.

— Am ceva să-ţi spun, tată, recunoscu el, dar poate aştepta iină mai tîrziu. Dar mai întîi am nişte probleme de rezolvat. ('a şi cînd ar fi trecut în revistă situaţia în care se găsea, se (.ţîndi mai bine. Poate că viaţa lui nu mai merita trăită.

— O să stau de vorbă mai întîi cu Turner, hotărî el, dar dacă nu voi găsi nici o înţelegere la el, o să vorbesc cu Helen pe şleau. S-ar putea să nu-mi ia mult s-o conving că nici nu poate fi vorba despre ce vrea ea.

Sper să ai dreptate, dar asta tot mă lasă cu o datorie imensă şi fară nici o posibilitate s-o achit. Edward era conştient de cît egoism dăduse dovadă, dar în ultimele ore sperase că Silas ar putea accepta ideea să se căsătorească tară să iubească, dacă era vorba să salveze renumele familiei şi căminul său.

Silas preferă să ignore remarca.

— Cel mai bine ar fi să plec, zise încet.

Mai întîi, totuşi, trebuia să o avertizeze pe Cathleen. Cu gîndul ăsta, urcă scările două cîte două. în intimitatea camerei lui, îi scrise un bilet.

Scumpă Cathleen,

Tata a vrut să discutăm despre afaceri, aşa că nu am avut timp să vorbesc cu el, dar o voi face, dacă nu diseară, cel tîrziu mîine dimineaţă la prima oră, după care o să vin la tine. Dar nu-

ţiface griji. Ştii cît de mult te iubesc. O să ne vedem în curînd. Pînă atunci, gîndeşte-te la mine şi, de asemenea, iubeşte-mă!

Silas.

Împăturind hîrtia şi punînd-o în plic, îl sigilă şi îl luă cu el jos. Căutînd-o pe noua menajeră în sufragerie, o chemă la el, în timp ce-şi lua jacheta din dulap.

— Edna, am o însărcinare pentru tine.

Punînd jos pămătuful de pene cu care ştergea praful, aceasta veni în fugă.

— Da, domnule?

— Cunoşti căsuţa Fenshaw, de cealaltă parte a văii?

Străduidu-se să-şi amintească, fata întrebă cu vocea ascuţită, de mahala:

Cea în care locuieşte brutarul Roe?

Da, aceea e, Edna.

I iţa i se lăbărţă într-un zîmbet strîmb.

— Ştiu locul, exclamă ea, evident mulţumită de sine. [1] .illileen îi aduce bătrînei mele mame o tavă întreagă de i'l u mte duminica. Domnul Roe ni le aduce acasă de la !>iut&rie în fiecare duminică, cu precizia unui ceas, de cînd a mut it tata, anul trecut. Nu pretinde niciodată mai mult, să fie l'iiu-ouvîntat. Sînt nişte oameni atît de simpatici, iar bunica chiar o drăguţă. Făcînd cu ochiul, îi mărturisi în şoaptă: Muma zice că e afurisită rău cînd se înfurie.

I)eşi era îngrijorat, Silas rîse cu poftă.

Am auzit-o pe Cathleen spunînd acelaşi lucru.

Făcîndu-i pe amîndoi să tresară, vocea lui Edward tună IIIIISC:

Edna! Treci imediat la treaba ta!

E-n regulă, tată. Silas se grăbi să o apere. Edna primeşte nişte instrucţiuni pentru o treabă pe care o vreau gata foarte repede.

Hm. Iritat, Edward se răsuci şi se întoarse în bibliotecă, tnchizînd uşa în urma lui.

— Acum, Edna. Intinzîndu-i plicul, Silas îi spuse: Ai grijă NA nu-l pierzi, şi spune-i doamnei Jacob, menajera, că am zis 'ii să pleci imediat. E foarte important.

— Da, domnule. Imediat. N-o să-l pierd. Ca să-l convingă, vîrî scrisoarea sub bluză.

— Du-te acum şi să nu-l dai altcuiva decît lui Cathleen, chiar dacă o să trebuiască să te duci s-o cauţi chiar tu.

— Mai bine mă duc să-mi pun ăilalţi pantofi. Edna purta măsura 10 şi avea un zîmbet maliţios. Ard de nerăbdare s-o văd şi pantofii ăştia sînt făcuţi doar ca să mă mişc mai uşor.

— Grăbeşte-te, Edna.

După ce aceasta o luă la fugă, Silas grăbi spre grajduri, luînd-o de-a dreptul prin curte.

— Înşeuează-mi murgul, îi spuse băiatului de la grajd, cît mai repede posibil.

— E cam nărăvaş, domnule, veni răspunsul. Nu am apucat să lucrez cu el în ultimele două zile.

— Nărăvaş, zici?! Trăgîndu-şi cizmele de călărie, Silas aşteptă ca băiatul să-i înşeueze calul. O să se domesticească.

Urcîndu-se în spinarea animalului, îi dădu pinteni, alergînd peste dealurile şi movilele ce duceau la reşedinţa Kildalton, de unde Jack Turner scruta depărtările peste cel mai bun pămînt din tot Lancashire-ul.

Introdus în salon, Silas îl găsi pe Turner stînd cu picioarele depărtate, sprijinit de şemineu, cu faţa crispată într-o expresie gravă, dezagreabilă.

— Dacă ai venit să pledezi în favoarea tatălui tău, zise el imediat, pot să-ţi spun de la bun început că îţi pierzi vremea.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre bar, de unde luă două pahare şi turnă whisky în mod egal în fiecare. întinzîndu-i unul lui Silas, continuă:

— Nu mai am nimic de adăugat la ceea ce am spus deja. Parteneriatul s-a încheiat şi mi se datorează o groază de bani. Cum va face rost tatăl tău de ei, nu mă interesează. I-am lăsat cînd am plecat, o procură valabilă, spre beneficiul amîndurora, aş putea spune, scrisă şi semnată de tatăl tău, de mine şi de avocat.

Dînd pe gît băutura dintr-o înghiţitură, îşi turnă alta: Totul a fost pe de-a-ntregul cinstit. Nu erau alte angajamente, riscuri, nimic de genul ăsta. Doar o semnătură aşa, de formă, şi instrucţiuni să nu prejudicieze în nici un fel Hfoiicrile cît timp sînt eu plecat. în ciuda a ceea ce-i spusesem, it Irosit o mică avere cumpărînd un teren pe care nimeni nu-l Vroiu şi care ne-a

adus foarte aproape de faliment. Faţa lui lin k sc înroşise şi vocea îi devenise stridentă.

— Sînt sigur că tata a fost bine intenţionat.

IJh! S-a purtat ca unul care nu dădea doi bani pe asta! I)c lapt, are noroc că eram prieteni şi parteneri de afaceri de multfi vreme, pentru că, dacă ar fi fost altul în locul meu, ar ii llcut tot posibilul să-l trimită acolo unde trebuie... după Kintii şi pentru o lungă perioadă de timp.

Dumneavoastră credeţi că aveţi autoritatea să-l ruinaţi?

Stă în puterea ta să-l salvezi. Zîmbetul lui Turner era ii imnfător. O ştii pe Helen de o viaţă... aici în Lancashireşi HI 1 .ondra, înainte ca tatăl tău să accepte să vă mutaţi în nord! Ai um, tinere Fenshaw, iată propunerea mea. Fata mea mi-a IMIS că este pregătită să se aşeze la casa ei şi să înceapă o nouă viaţă. Ochii i se umplură de mîndrie. De mult vroiam «A o văd măritată şi cu copii, şi nimic nu m-ar face mai fericit decît să te am ca ginere.

Ceea ce-mi cereţi este imposibil.

Zîmbetul lui Turner dispăru.

— De ce imposibili

— Pentru că nu o iubesc.

Celălalt rîse.

Dragostea\ Ce are a face dragostea cu asta? Mai mult, cred că vei învăţa să o iubeşti.

Silas era de neînduplecat:

— Nu, domnule!

— De ce nu?

— Pentru că am deja un angajament faţă de altcineva. ('ineva cu care am intenţia să mă căsătoresc.

O expresie de dezgust se ivi pe faţa celuilalt.

— Fata brutarului?

— Da, Cathleen.

— Atunci eşti al naibii de prost! Iată-mă, eu îţi ofer o tînără cu reputaţie şi cu o avere considerabilă - şi nu uita că după ce mor, toate vor fi ale ei. Scutură din cap. Nu pot să cred că renunţi la toate astea doar de dragul unui chip drăguţ.

— Nu, domnule, refuz pentru că nu este corect. Motivele sînt greşit alese. Chiar dînd la o parte faptul că nu mă interesează Helen în nici un fel şi nici eu pe ea, dacă aţi fi măcar

pe jumătate sincer cu dumneavoastră, v-aţi da seama că o căsătorie între mine şi Helen ar fi sortită eşecului.

— Tatăl tău ştie cum gîndeşti?

-Da.

— Şi ce are de spus?

— Asta ne priveşte pe mine şi pe tata, domnule.

Bătrînul îl studie pentru o clipă, admirîndu-i în taină

hotărîrea de sine. Realiză că Silas avea nişte principii, pe care atît el, cît şi Edward Fenshaw, le uitaseră. Uitîndu-se la tînăr, observîndu-i statura şi mîndria pe care o afişa, şi la cît de hotărît era să nu se lase tîrît într-o căsnicie lipsită de dragoste, fu cuprins de invidie. Şi cum nu era pentru prima dată, îşi dorea din toată inima să se fi purtat altfel în toţi aceşti ani, să-şi fi iubit soţia mai mult, să o fi făcut fericită şi să-i fi fost alături. Viaţa nu fusese uşoară pentru el: mai întîi, nevasta îl părăsise, apoi avea o fată ce crescuse fără sentimente şi dispreţuitoare, şi acum, cînd soarta îi dăduse ocazia să se elibereze de toate, apăruse acest tînăr, de neclintit în hotărîrile lui şi care-i stătea în cale. Edward Fenshaw era un om norocos, se gîndi el, să aibă pe cineva care s-ar lupta din răsputeri pentru el.

Jack Turner era şi el decis să nu cedeze, să nu piardă a/ia. Asta era şansa lui şi n-o să o lase să scape. Hotărît să "lupte alt stil, începu să-l linguşească:

Vezi tu, ştiu că fata aia, Cathleen Roe, e o adevărată liumuseţe şi nu mă surprinde faptul că o doreşti, dar i'indeşte-te, omule! Clipi cu subînţeles. Poţi avea orice altă Inneie, oricînd pofteşti... chiar şi după nuntă. Arată-mi tu I >< unul cărui^jpu i-ar plăcea să aibă o aventură.

Luat prin surpindere de sugestie, Silas îi răspunse rece: Ceea ce spuneţi este o jignire, domnule, atît pentru mine, u! şi pentru fiica dumneavoastră. Indreptîndu-şi umerii săi l.iţi, adăugă cu demnitate: Oricum ar fi, eu şi Cathleen o să ne căsătorim, să nu vă îndoiţi de asta.

Nu mai spune! Dispreţuitor, Turner rîse tare, înainte să adopte o expresie nemiloasă:

- Eşti un nenorocit încăpăţînat, să ştii. Exasperat, se irtsuci şi îşi ridică mîinile spre un raft. Apucînd marginea dc lemn a raftului, o strînse pînă cînd buricele degetelor se lăeură albe. Aşadar, pentru asta ai venit, nu-i aşa? Nu o să tc însori cu fiica

mea, dar o vei face cu această mică "nimeni", care nu-ţi va aduce nici renume şi nici poziţie socială.

Dîndu-şi seama că remarca era menită să-l provoace, Silas preferă să nu răspundă.

Bombănind, Jack Turner continuă să-l ia în rîs, holbîndu- se la şemineu pentru un timp atît de lung, încît Silas crezu că uitase că se mai afla acolo.

După o vreme, timp în care îngrijorarea lui Silas creştea, bătrînul spuse, cu vocea tremurîndu-i de furie: -Ar fi mai bine să pleci!

— Speram să mai fie o cale de a rezolva situaţia asta, domnule. Silas lansă fraza pe care o avea în minte de cînd tatăl său îi spusese despre ce era vorba. Aş putea lucra cu dumneavoastră, ca să încerc să îndrept cît de cît paguba. Am absolvit cursurile de comerţ şi sînt pregătit să mă lansez în afaceri. Am cinci ani de lucru în spate şi un maldăr de rezultate bune cu care să mă laud. Deci, după cum vedeţi, sînt familiarizat cu bursa. Mai mult, cred că terenul ăla ar avea ceva potenţial. Am o idee sau două care ar putea merge.

— Oh! Deci ai şi o idee, nu? Şi ce te face să crezi că ştii mai multe ca mine? La dracu cu studiile tale! E nevoie de experienţă pe teren, asta e tot ce contează. Am uitat mai multe despre afaceri decît ai ştiut tu vreodată. Acel teren a fost incendiat, pămîntul nu mai are nici o valoare, nu mai e bun de nimic, e terminat! La fel ca şi banii pe care tatăl tău i-a irosit.

— Ei, bine, atunci nu aveţi nimic de pierdut, dacă îmi daţi o şansă. Tot ce vă cer este un pic de timp ca să recuperez banii dumneavoastră şi să-l absolv pe tata de datorie. Silas se apropie, cu ochii sclipind de emoţie.

— Şase luni. Daţi-mi şase luni.

Pentru moment, Jack Turner păru că analizează propunerea. De fapt, îşi spuse, în faţa lui se afla un tînăr, cu standarde şi valori care ori l-ar termina încă din primul an, ori l-ar face să devină o forţă pe care se putea baza. Iată cum refuză categoric să fie folosit, chiar şi ca să-şi salveze tatăl de dizgraţie sau mai rău! Şi iată cum întorsese lucrurile în favoarea lui... cu fruntea sus şi cu privirea unuia care nu se va preda niciodată. Jack se gîndi la toate astea. Era o decizie pe muchie de cuţit. Din păcate, cuţitul fusese deja iflMicit de tatăl lui Silas, care

arătase nepăsare şi dezinteres ni tiobleme legate de afaceri şi de bani. Astea erau trăsături pci iculoase, care ar putea sau nu să fie moştenite şi de fiul lin Apoi, cum ar putea să accepte sugestia tînărului, cînd ii li ea era să-l însoare cu Helen şi să-i ia o povară de pe .ullct?

('ontrar a ceea ce-i spusese lui Edward Fenshaw, pe Jack mi I interesau banii; asta era o consecinţă infimă pentru el. < 'cea ce-l durea cel mai tare erau orgoliul grav rănit, şi poziţia iu lumea afacerilor şi pentru asta vroia ca adevăratul v inovat să plătească. Deşi propunerea lui Silas îl tenta, se hotărî să nu accepte sub nici o formă.

Nu mă interesează! Mergînd spre Silas, îl apucă de rever a I bruscă: Intoarce-te la tatăl tău. Spune-i că ştie ce vreau şi nu am nici o intenţie să mă mulţumesc cu mai puţin.

Silas se smulse din strînsoare. Căutîndu-i privirea, spuse calm

Tata a făcut o greşeală stupidă, pe care probabil că o va regreta toată viaţa. Dar dumneavoastră... Privindu-l pe Jack cu compasiune, dădu din cap:

Să-ţi fie ruşine. Ţi-a fost bun prieten în toţi aceşti .mi, a făcut o grămadă de bani pentru dumneata; a plecat din Londra ca să vină aici în nord, pentru că aveai nevoie srt-ţi extinzi afacerea... aveai nevoie de cineva pe teren, uşa încît să profiţi imediat de orice ocazie ce se ivea. I Jumneata l-ai rugat, şi, în ciuda dorinţelor sale, s-a mutat aici, cu căţel şi cu purcel. Nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că dumneata i-ai cerut. Continuă să-l privească ameninţător. Şi acum, din cauza unei greşeli nefericite, şi pentru că te-a costat nişte bani, pe care, întîmplător, tot el le-a ajutat să-i bagi în buzunar, îl trimiţi la un azil.

Făcînd o pauză, încercă să desluşească pe faţa lui Jack Turner o urmă de regret, dar nu găsi nimic.

— Nu o să te mai deranjez. Vocea îi era calmă, chiar plină de respect, dar inima îi era grea şi nedispusă la compromisuri. Şi totuşi, pot să-ţi promit un lucru. N-am să uit ziua de azi şi nici pe omul insensibil care te-ai arătat a fi.

Se întoarse să plece, dar se opri cînd îşi auzi numele:

— Fenshaw! Chiar nu pricepi? Ai spus ceva mai devreme că-mi stă în putere să-l ruinez pe tatăl tău. Zîmbi, un zîmbet

teribil, răutăcios: Şi bineînţeles, ai dreptate, pot. Dar nu-mi asum răspunderea pentru ce o să se întîmple de acum încolo, pentru că ai şansa să salvezi situaţia, şi nu o faci. Aşa că orice s-ar întîmpla, vina o să-ţi aparţină în totalitate ţie, nu mie.

— Eşti un laş, domnule. M-am înşelat cînd ţi-am propus să mă laşi să lucrez cu tine. Adevărul este că, dîndu-mi seama cine eşti, nu aş lucra niciodată cu dumneata. Făcu o altă propunere: Nu-ţi face griji în privinţa banilor. O să găsim un mod să ţi-i dăm înapoi. Tata este un om cunoscut în împrejurimi. Are prieteni şi în Londra care or să-l ajute, sînt sigur.

— Asta crezi tu? Turner respiră greu. Cu renume sau nu, tatăl tău nu va avea unde să lucreze. E ciudat cum prietenii dispar cînd sînt rugaţi să bage mîna în buzunar.

— Vom vedea. Ştiind cum ar face el însuşi ca să-şi ajute un prieten la nevoie, Silas refuza să creadă că foştii parteneri de afaceri ai tatălui său i-ar putea întoarce spatele.

La fel de insistent, Turner adăugă:

— Însoară-te cu fiica mea, asta-i tot. Pentru Dumnezeu, omule! Nu se poate face un mic sacrificiu? Dar era un un nllciu şi el o ştia, pentru că din ziua cînd mama fetei a i'l'rnt, nu-şi sacrificase destul viaţa pentru fata asta mi/crabilă şi ajunsese să-i pară rău?

I)c-a lungul anilor, îşi găsise de vreo două ori pe cîte cineva i li-.pus să-şi petreacă viaţa alături de el şi tot de vreo două ori, 111 k-n fugise de acasă. Altă dată ar fi putut foarte bine să treacă pcntO nelegiuirea lui Edward Fenshaw, dar o văzuse ca pe o oportunitate picată ca din cer de a se elibera de scorpia de Im ă-sa. Nu o vroia nici un alt bărbat, nici chiar cu o zestre nnimoasă.

Acum, cu Silas pe punctul de a pleca, vedea că singura finisă îi aluneca printre degete.

Nu te grăbi, mormăi el. Văd că nu ai să faci asta niciodată. Tatăl tău nu îmi va mai fi îndatorat pentru loldeauna. Voi depune într-un cont o sumă considerabilă de I nuli şi o să-ţi construiesc o casă cum n-ai mai văzut niciodată. Murgi acasă şi gîndeşte-te la asta. E tot ce-ţi cer.

Silas scutură din cap.

Ai deja răspunsul meu, domnule, ripostă el, liniştit. Deşi u-pare că nu agreezi ideea, o să vorbesc cu Helen. Poate că ni o să te facă să revii la realitate.

Ha! Nici nu-ţi dai seama cît e de înverşunată să te aibă! I Jumnezeule, a fost ideea ei!

Atunci aţi luat-o razna amîndoi.

Străbătînd cu paşi mari încăperea, încercă să se prefacă < iun că nu ar auzi ceea ce i se spunea, u - Dă-i drumul! însoară-te cu micuţa ţărăncuţă! Lasă-l pe tatăl tău să-şi dea cu pumnii în cap, nu-mi pasă. Uită-te la el cum pierde totul. Dar despre mama ta ce zici? Ce crezi că i s ar întîmpla dacă o să afle? Spune-mi. O să o distrugă, asta o să se întîmple, şi nu faci nimic ca să o salvezi. Alergînd după Silas, răcni din pragul uşii: Doi oameni terminaţi! Şi asta datorită unui nenorocit egoist ca tine!

Oprindu-se în hol, Silas se întoarse şi se uită lung la el, suferind enorm din pricina momentului. Nu mai era loc de cuvinte. Privirea din ochii lui negri spunea totul.

Mult timp după plecarea lui Silas, Jack Turner peroră şi aiură, cu mintea confuză din pricina a tot ceea ce se spusese... Vorbe grele între el şi fiul lui Edward Fenshaw, un tînăr simpatic, care întotdeauna îl privise cu respect şi admiraţie, şi care acum se uita la el cu o ură ce-l strîngea ca într-o menghină.

— Nu eu am provocat toate astea! se consolă singur. Eu am fost doar cel faţă de care s-a greşit, şi am tot dreptul să fiu răsplătit.

Turnîndu-şi pahar după pahar, începu să prindă curaj.

— O să iasă aşa cum zic eu, zîmbi el, convins că victoria din acea zi fusese a lui. Oh, da! O să caute o soluţie de ieşire din asta şi o să vină vremea cînd o să-şi dorească să nu se fi născut, dar pînă la urmă nu o să prea aibă de ales, şi o să scap în sfîrşit de micuţa scorpie. O să se însoare cu ea. Măcar de dragul mamei sale, dacă nu pentru tatăl său.

Ca să sărbătorească, îşi mai turnă un pahar, apoi altul, după care se îndreptă spre tabloul fiicei sale agăţat de perete. Privi lung faţa îngustă, cu ochii mici şi pătrunzători şi acel zîmbet care-i dădea un soi de farmec rece.

— În cinstea ta, draga mea! o salută el. Şi a bietului nenorocit care va regreta ziua în care s-a uitat la tine.

Înghiţind whisky-ul, îşi mai turnă un pahar în încercarea de a-şi înăbuşi senzaţia de silă faţă de el însuşi. Lovi coşul de hîrtii, se împiedică de piciorul mesei, apoi se lăsă să cadă pc scaun şi dădu pe gît băutura. "O să se întoarcă!" gemu el. i) să vezi că am dreptate."

Kidicîndu-se de pe scaun, merse la bar şi apucă sticla de hflutură, pe care o puse pe birou.

Jack Turner... socru, rînji el. Bunic? Poate... Dacă o Ift-i îngăduie să o mintă. II trecu un fior. Mai bine el, decît I II înghiţi băutura din trei sorbituri. Apoi se prăbuşi peste birou şi acolo rămase.

Cînd Helen se întoarse de la plimbare, îl găsi ascuns în vi/.uina lui, sforăind în aşa hal, că putea speria şi morţii.

N-avea de unde să ştie ce spusese mai înainte sau ce simţea in ceea ce o priveşte şi că, din cauza mîndriei şi demnităţii i mărului, ruşinea lui părea înzecită. Şi nici nu realiza cît de mult o ura, sînge din sîngele lui. Şi chiar dacă ar fi ştiut, i-ar 11 păsat ei în vreun fel?!...

4

După ce părăsise reşedinţa Kidalton, pe Silas nu-l lăsă mima să se ducă direct acasă. Continuă să călărească, peste văi, pînă la o colină mai înaltă. Era un loc unde i se părea că Imnea nu se mai termina niciodată şi unde sufletul se simţea împăcat. Ori de cîte ori avusese nevoie de alinare, o putuse ^ăsi doar aici.

Dînd pinteni calului, urcă deasupra văii şi a pădurilor, pînă cînd ajunse pe cea mai înaltă culme. Descălecînd, legă credinciosul animal la o distanţă sigură, să pască. Mergînd eu paşi mari spre locul unde buza dealurilor atîrna ca o cnistă peste cîmpiile de dedesubt, sorbi cu nesanţ aerul proaspăt, ca un om disperat ce avea cu adevărat nevoie de aer.

"Marginea lumii", murmură el, cu ochii şi sufletul îmbătaţi de acea copleşitoare frumuseţe.

Din locul unde se afla, putea vedea pămîntul pînă departe: păduri şi tufişuri, lacul ce ţinea de domeniului Fenshaw, strălucind ca o bijuterie neagră, imensă, pierdută în verdele pămîntului. Noaptea se lăsa cu repeziciune şi, ca de fiecare dată la acea oră a serii, ceaţa înconjura insula într-o aură fantomatică; incredibilă frumuseţe şi obsedantă în acelaşi timp.

— Insula mea. A mea şi a lui Cathleen.

Un surîs cald, plin de subînţelesuri îi lumină trăsăturile. Era doar la o aruncătură de băţ. Acum, cînd închise ochii, chipul ei îi apăru în minte. O simţea aproape, o vedea zîmbind şi inima i se umplu de bucurie. Avusese încredere în el, i se dăruise cu pasiune şi ştia că, de-ar fi trăit o veşnicie, n-ar mai fi simţit ceva asemănător.

— Nu o pot pierde tocmai acum, murmură el. în faţa lui Turner fusese cît se poate de sigur pe sine, dar aici, singur, cu gîndul la Cathleen drept consolare, nu se mai simţea atît de sigur şi chiar îşi spuse: "Trebuie să mai fie o cale să-l mulţumesc pe Turner fără să fiu nevoit să mă vînd." Dar nu ştia cum, cel puţin nu cu certitudine, şi asta îl măcina cumplit.

Ridicînd privirea spre cerul întunecat, nemărginit, avu sentimentul că nu era singur. "Nu ştiu cum să fac," şopti el, "dacă o pierd pe Cathleen, o să pierd totul."

Ideea era de neconceput, şi, totuşi, în ciuda bravurii pe care o arătase în faţa lui Turner, se vedea obligat să se gîndească la asta, din cauza mamei sale, şi pentru că se temea, aşa cum Turner spusese clar şi răspicat, că "prietenii se fac nevăzuţi atunci cînd sînt rugaţi să bage mîna în buzunar." Chiar Turner demonstrase cum un "prieten" putea deveni foarte uşor duşman.

Mai zăbovi o vreme, apoi se întoarse acasă. Mai tîrziu, V11111ct că iubita de-abia aştepta să-l vadă, se va duce la ea. Se PtriHtă. "Va trebui să afle ce s-a întîmplat," mormăi el. "Nu in I MI ie să avem secrete." Nu era un chin pe care să nu-l poată uiorta, căci încă mai exista speranţa. Va fi treaba lui să se iliu-fl să-i vadă pe foştii prieteni ai tatălui său. Dar oare, o iliiirt ce vor afla de necazurile lui Edward Fenshaw, vor vrea -ni I ajute?

Pentru moment totuşi, cu avertismentul lui Turner încă i îi'.unîndu-i ca un ecou în minte, nu vroia să insiste prea mult iiMipra acestui lucru.

Drumul înapoi păru să dureze o veşnicie. în timp ce se îndrepta spre casă, întunericul se făcea din ce în ce mai dens, .iiăpuns doar de stele şi lumini îndepărtate.

Privind înainte, văzu casa tatălui său luminată ca un far, <
u lumini aproape în fiecare cameră, inclusiv în camera mumei

lui. "Ciudat," îşi spuse îndurerat. "De obicei mama doarme la ora asta."

În timp ce se apropia, recunoscu micuţa şaretă neagră a doctorului.

Înspăimîntat, îşi grăbi calul la trap. "Haide, prietene." Ceva ini era în regulă! Se simţea de parcă ar fi primit un pumn V.rcu drept în plex.

Ajunse în curte în galop, eliberă calul şi strigîndu-l pe îngrijitorul de la grajd, pe Joseph, intră alergînd în casă. Tatăl siiu era în salon şi lîngă el se afla doctorul Leighton. Amîndoi aveau nişte figuri solemne.

Neliniştit, Silas se adresă doctorului:

- E vorba de mama, nu-i aşa?

Mathew Leighton răspunse imediat:

— Am fost chemat pentru mama ta, da, dar e mai liniştită acum şi se simte mai bine. întorcîndu-se apoi spre Edward Fenshaw, continuă: Calmantele pe care i le-am dat au început să-şi facă deja efectul. în curînd o să adoarmă.

Punîndu-şi pălăria pe cap, văzu expresia de pe faţa lui lidward.

— Şi îţi sugerez să te odihneşti şi tu. Nu-i eşti de nici un folos pe jumătate adormit. Făcu o pauză, clătinînd din cap într-o parte şi-ntr-alta. Scuză-mă, ştiu cum te simţi.

Coborînd privirea în pămînt, Edward Fenshaw recunoscu, dînd din cap.

— Aşa cum ţi-am explicat, am să mă întorc mîine dimineaţă cu colegul meu, doctorul Copperthwaite. Pînă atunci, să-mi urmezi instrucţiunile.

Edward Fenshaw promise.

— Îţi mulţumesc încă o dată, răspunse obosit. Pe mîine dimineaţă, atunci.

Salutîndu-i pe tată şi pe fiu pe rînd, doctorul le ură noapte bună şi plecă înapoi acasă, în patul său cald.

După plecarea doctorului, Edward Fenshaw se întoarse şi-l surprinse pe Silas păşind dintr-o parte într-alta a camerei, cu privirea îngrijorată, îndreptată spre scară. Auzindu-l pe tatăl său intrînd în salon, se răsuci:

— Ce s-a întîmplat? Voia să-şi vadă mama, dar temîndu-se în acelaşi timp să o deranjeze, se strădui să aibă răbdare: Ce a vrut să spună cu '7mi pare rău, ştiu cum te simţi?"

La început, păru ca şi cînd tatăl său ori nu auzise, ori nu voia să audă. Oricum ar fi fost, rămase tăcut, cu privirea fixată în podea.

— Tată! Nelămurit în privinţa comentariului doctorului, Silas făcu un pas spre el: Te rog, tată!

Îmi pare rău. Luîndu-şi ochii de la întinderea vastă a i impului, Edward o văzuse pe Edna ieşind din camera soţiei Mitic. Mai bine vino cu mine, fiule. înainte ca Silas să-i poată i ispunde, se îndreptă spre bibliotecă repezit, ca şi cînd ar fi vrut să scape odată.

Veştile nu erau bune. Starea mamei tale s-a înrăutăţit! mărturisi Edward. I< rumatismul a evoluat astfel încît nu se mai poate face nimic. I n măcinat trupul în toţi anii ăştia, doborînd-o - a avut dureri permanente, după cum ştii. în seara asta, i s-a făcut rău. Se uilă în ochii întunecaţi ai fiului său şi îl simţi îngrijorat. Nu mni putea respira, ştii... of, nu ai idee. Vocea îşi pierdu intensitatea şi privi în altă direcţie iar ochii i se umplură de lacrimi. Am crezut că o să o pierdem, dar, slavă Domnului, este bine acum. Trase aer în piept. Inima nu-i va mai rezista mult timp, asta a vrut să spună doctorul.

- Cine este acest doctor Copperthwaite? L - Este un specialist. Cu voce tremurîndă, Edward îi povesti totul. Inima mamei tale a fost suprasolicitată în mod îngrijorător în ultimii ani. Fără o a doua părere, nu putem fi siguri, dar se pare că există pericolul... înghiţind ni sec, continuă, cu voce sugrumată: îi mai dau nouă... ilouăsprezece luni de viaţă, aşa a spus doctorul. Simţind i A se prăbuşeşete, se aşeză cu capul în mîini. Atît de puţin li mp! şopti el. Nu mai pot suporta, fiule!

Uimit de veştile primite, Silas rămase lîngă uşă, cu spatele lipit de perete şi cu ochii închişi, răvăşit de emoţii. Boala o niăcina pe mama sa de ani de zile, dar nu se gîndise niciodată... nu-şi închipuise niciodată... pînă acum.

Pe neaşteptate, îl auzi pe tatăl său suspinînd ca un copil. I)eschizînd ochii, îl văzu, cu mîinile întinse peste birou, cu capul întors într-o parte.

— S-a terminat totul, fiule, gemu el. Nimic nu mai contează ; acum.

Supărarea lui Silas se transformă în furie. Traversă camera şi, obligîndu-l pe tatăl său să revină la poziţia normală, îl i întrebă:

— Ce fel de bărbat eşti? La ea trebuie să te gîndeşti, nu la tine! Ce contezi tu? Ce contez eu? în plus, încă mai trăieşte şi, cu voia Domnului, să sperăm că doctorii s-au înşelat. Dar intuiţia îi spunea că aceste veşti teribile însemnau sfîrşitul.

Edward nu putea fi consolat.

— Lasă-mă în pace!

— Nu crezi, tată, că ar trebui să căutăm să o facem să se simtă cît mai bine aproape tot timpul? Bucură-te de frumuseţea şi de rîsul ei la fel ca pînă acum. E important să-i fim alături cînd are nevoie de noi. S-o ajutăm să uite de durere, dacă putem. Zgîlţîindu-l uşor, spuse: Arată-i cît de mult o iubeşti şi nici o clipă să nu-i arăţi că suferi atît de mult. Gravitatea situaţiei începea să-l copleşească şi pe el. îi datorăm asta. Nu mai putu spune nimic, pentru că vorbele i se opriră în gît şi lacrimile îi umplură ochii. Cînd, în sfîrşit, Edward Fenshaw privi în sus şi văzu cît de răvăşit era fiul său, simţi cum îl cuprinde ruşinea.

— Ai dreptate, spuse. Sau tu eşti mai puternic decît mine, mereu ai fost aşa.

Punîndu-şi mîna pe umărul tatălui său, Silas îi spuse, zîmbind blînd.

— O să fim amîndoi puternici, pentru binele ei.

Mai calm acum, Edaward îl apucă strîns pe fiul lui şi rămaseră aşa, tată şi fiu, înţelegători unul faţă de celălalt, pentru prima oară în viaţă.

După un timp, erau capabili să vorbească şi să stabilească unele lucruri, punînd-o pe Lucy mai presus de toate. Dar uuu era încă ceva care nu-i dădea pace şi care o afecta mai mult ca niciodată.

(înd Silas îi spuse tatălui său că Turner nu renunţa cu im i un chip la ideea lui absurdă şi că Helen părea să fie şi unu de neînduplecat, Edward răspunse:

M-am gîndit la asta. Am prieteni, foşti colegi în Londra, În < are vreau să mă duc şi pe care vreau să-i văd. Sînt sigur că

0 NA mă ajute. Nu am vrut să ajung să cerşesc, dar nici nu pot ui ie las să-ţi distrugi viaţa din cauza mea. Rîse uşor. în plus, in.una ta deja vă vede pe tine şi pe Cathleen ca pe un cuplu.

Nu-i scapă nimic, nu-i aşa? zise Silas. Nu prea.

Kcvenind la problema cu Turner, Silas îi sugeră: Rămîi cu mama, are nevoie de tine. Dacă ai încredere in mine, voi duce eu mesajul tău la Londra.

I dward se gîndi un moment. Bineînţeles că am încredere, spuse el. Şi ai dreptate. Ar 11 ebui ca eu să rămîn aici. Turner mi-a dat o săptămînă răgaz, .iţa că avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Rămăsese stabilit astfel. Primul lucru pe care îl va face Silas în dimineaţa următoare, va fi să plece la Londra, unde va căuta cîteva persoane care în trecut apelaseră la Edward

1 cnshaw. "Îmi sînt datori," spusese el. Şi lui Silas nu-i ciinînea decît să spere că putea discuta cu ei altfel decît cu luck Turner.

În timp ce Edward începuse să scrie biletele, Silas urcă să o vadă pe mama lui.

Crăpînd puţin uşa, se aştepta să o găsească dormind profund. Cînd îi strigă: „Intră, Silas!" fu plăcut surprins, dar ji preocupat că ar putea să o trezească şi că ar putea avea din nou dureri.

— Am crezut că doctorul ţi-a dat un sedativ, zise el intrînd. Mă gîndeam că o să adormi repede, şi iată-te, complet trează, la fel de frumoasă ca întotdeauna.

În lumina aurie a lămpii, cu părul răsfirat pe umeri şi cu ochii ei căprui, blînzi, zîmbindu-i, semăna cu un copil.

— Nu-ţi face griji. Luîndu-l de mînă, îl trase aproape de ea. Nu o să mor aşa de repede.

Şocat de sinceritatea ei, Silas replică cu umor:

— Ruşine să-ţi fie! Ce să spun!

— Of, vă cunosc pe voi, bărbaţii, rîse ea. Prezenţa unui doctor, oricît de neînsemnată ar fi, vă face să transpiraţi.

— Ne facem griji pentru tine.

— Nu e nevoie. A fost o criză, dar a trecut şi o să fiu bine mîine de dinineaţă. Rîse. în plus, de-abia aştept. Tatăl tău şi cu mine plănuim de mult să facem o excursie prin Europa în toamna asta. Mereu am vrut să văd Turnul Eiffel şi Veneţia e atît

de frumoasă, că ţi-ai dori să o revezi iar şi iar, la nesfîrşit. îşi lovi palmele în semn de admiraţie. Aşa că nu trebuie să-mi mai fie rău. Am multe lucruri de făcut.

— Îmi place ce aud. M-ai lăsat fără suflare numai auzindu-te. Era evident că Lucy nu avea nici cea mai vagă idee de cît de aproape fusese să-şi piardă viaţa, şi Silas era mulţumit de asta.

Trăgîndu-l de mînă, chicoti:

— În plus, vreau să te văd însurat, mărturisi ea. Vreau să apuc să-mi văd nepoţii.

— Ia stai puţin, obiectă Silas. Presupun că mi-ai ales deja şi nevasta, nu-i aşa?

Zîmbind cu subînţeles, ea îi spuse:

— Oh, cred că tu ai decis deja asta.

— Nu mai spune!

Ira un joc şi el îl jucă de dragul ei.

V-am văzut pe tine şi pe Cathleen împreună, zise ea în Ilicit. Amîndoi păreaţi atît de fericiţi.

Nu te grăbi să tragi concluzii, mamă. În pofida a ceea i sc întîmplase, şi pentru că nu avea încredere în foştii Im irleni ai tatălui său, Silas simţi că trebuia să fie prudent.

Oh, ei, bine, aş putea să mă înşel, zise ea, sperînd să se I-ln un eascä. Poate tatăl tău are dreptate şi nu ar trebui să văd in.ii mult decît o prietenie adevărată între voi doi. Totuşi, e i '.ii at... O şi vedeam pe Cathleen în casa asta, cu o droaie de i >>ii alergînd în jurul ei!

Ochii ei frumoşi se umeziră de lacrimi.

Iubesc casa asta, Silas. E viaţa mea şi a fost la fel şi icntru bunicii tăi înaintea mea. Chiar mama mea s-a născut <itei, apoi eu, şi apoi tu şi cine ştie cîte generaţii în familia noastră or mai veni după noi? De-a lungul anilor, mulţi copii nu alergat prin casa asta, aducînd cu ei atîta fericire. întinzînd mîna, îl mîngîie pe faţă. Sînteţi tot ce am, murmură ea, tu şi i.ităl tău. Tot ce vreau e să te văd însurîndu-se cu vreo tînără, i are să te iubească aşa cum meriţi. Vreau să cred că după ce voi muri, casa asta o să fie plină de copii şi apoi de copiii lor mai tîrziu.

Silas se ruga în gînd să-i reuşească treburile la Londra.

— Şi tot ce vreau eu este să fii pe aici încă multă vreme, astfel încît să nu mai vorbim despre "cînd o să mor" pentru că, aşa cum ai spus chiar tu, mai sînt mai multe lucruri de lăcut şi

insist ca tu să fii aici să-mi înveţi copiii să aibă graţia şi candoarea ta.

— Oh, le vor avea oricum. Avu o sclipire jucăuşă în ochi. I'entru că vor fi cu toţii copia bunicii lor.

— Eşti incorigibilă.

— Dar tu mă iubeşti?

— Ştii bine că da.

— Atunci nu mă mai ţine trează, tinere. Nu ştii că am avut o zi proastă?

— Nu s-ar zice!

— Mincinosule!

— Noapte bună, mamă!

— Noapte bună, fiul meu. întinzîndu-şi braţele spre el, îl ţinu strîns o vreme. Du-te la tatăl tău, şopti ea. Spune-i că sînt mai puternică decît crede.

— Sînt sigur că ştie asta deja, minţi Silas. Dar o să-i spun oricum.

— Şi adu-o pe Cathleen aici, să mă vadă, zise Lucy pe jumătate adormită. E un suflet plin de fericire, mi-ar plăcea să o am prin preajmă. Făcîndu-i semn cu degetul, ea zise: Iarăşi încep, îmi vîr nasul iară.

— Oh, şi ce năsuc drăguţ, replică el, sărutînd-o uşor înainte de a părăsi camera în linişte. Cînd se uită înapoi din celălalt colţ al camerei, deja adormise.

— Ai încredere în mine, şopti cu tristeţe. Orice s-ar întîmpla, n-o să las să ţi se întîmple nimic rău.

Silas şi tatăl lui tăifasuiră după aceea îndelung.

— Nu-ţi face griji, zicea Edward. Sînt sigur că lucrurile se vor aranja cît mai bine pentru noi. Şi totuşi, în timp ce vorbea, gesturile lui spuneau cu totul altceva. Foindu-se plin de nervi şi incapabil să stea liniştit măcar o clipă, era evident că, la fel ca Silas, se afla la capătul puterilor, nesigur şi temîndu-se de ceea ce urma să vină. Dacă banca nu m-ar fi refuzat, cînd am fost ieri acolo, se frămîntă el.

— Presupun că aflaseră despre încetarea parteneriatului, şi asta i-a supărat.

Asta-i doar pe de o parte, confirmă Edward. Pe de alta, ♦MI am împrumutat bani pentru casă, cînd Turner şi cu mine un devenit parteneri de afaceri. După cum ştii, vin din sud, nit

născut şi crescut acolo, dar inima mamei tale a fost mereu «ici, în nord, şi bineînţeles că nu vroia să se mute mai tot timpul. Aşa că, am împrumutat bani ca să cumpărăm celaltă Clisă, mai mică, la Londra. Cînd ne-am hotărît să rămînem nici, casa din Londra a fost vîndută şi toţi banii s-au "topit", nici nu ştiu cum. în consecinţă, împrumutul bancar nu a fost plătit niciodată.

Ca şi înainte, Silas fu luat prin surprindere. Tatăl său nu prea îi încerdinţa probleme de ordin financiar, şi nu ar fi existat nici un motiv pentru care să o facă. Dar acum, şi în pofida celor mai bune intenţii, se văzu obligat să se întrebe dacă tatăl său era un om de afaceri tot atît de abil, pe cît lăsa să se creadă.

La fel de nerăbdător să-şi justifice acţiunile, Edward mormăi:

— Bineînţeles, nu sînt nici pe departe fară nici un venit, nicidecum, dragul meu! Am încă dreptul la o parte din profitul care ar ieşi din tranzacţiile semnate de mine şi de Turner... Nu mă aştept la ceva extraordinar, dar e suficient ca să mă I acă să rămîn pe linia de plutire pînă o să o iau de la capăt, aş îndrăzni să spun.

— Deci, nu mai există nici un capital?

— Nu prea mare, recunoscu el şovăitor. Agenţia care se ocupă de terenuri a trecut prin vremuri grele acum cîţiva ani şi nu prea şi-a mai revenit. De aceea a plecat Turner în Europa, unde s-au deschis multe perspective. De aceea mi-am asumat riscul cu parcela aia. Sincer, am crezut că o să iasă ceva bun, dar se pare că nu am fost prea inspirat.

— Înţeleg. Ceea ce începea să priceapă era că tatăl său nu doar îşi irosise banii, dar chiar îşi însuşise nişte bani din parteneriat, cît timp Turner era plecat în căutare de contracte. Nici prin cap nu mi-a trecut că lucrurile ar putea sta atît de prost.

— Pîndeam doar, aşa cum am spus... pîndeam, aşteptînd momentul potrivit. Zîmbetul larg era prefăcut. Eram atît de sigur de reuşită, cu parcela aia, fiule, dar nu a fost să fie. Zîmbetul i se transformă într-o grimasă. Lucrurile or să se îndrepte de îndată ce iei legătura cu cei de la Londra.

— Pari foarte sigur.

— De ce n-aş fi?!...

Trăgînd puternic aer în piept, se îndreptă şi îi zîmbi lui Silas continuînd:

— Înainte să mă asociez cu Turner, aveam o poziţie respectabilă în industria exportatoare. Deşi pot număra pe degetele de la o mînă prietenii "adevăraţi", pot să-ţi spun că nu o să-mi întoarcă spatele. Ori de cîte ori le-aş putea întoarce eu spatele lor, ei tot de mine vor avea nevoie. Căutînd cu disperare să-l convingă, începu să mormăie: Sînt oameni buni cu toţii. Or să vrea să mă ajute, ştiu asta. Neliniştit, începu iar să străbată camera în lung şi-n lat. Singurul lucru pe care l-aş fi vrut ar fi fost să merg la ei înainte.

Luptîndu-se cu propriile sale temeri, Silas îşi urmărea tatăl cu privirea.

— Nu te mai frămînta atîta, îi spuse. Scrisorile tale sînt puse bine şi voi pleca înainte să se crape de ziuă. O să aflăm rezultatul destul de curînd.

Oprindu-se din enervanta sa agitaţie, Edward îşi privi fiul cu recunoştinţă:

— Eu ar trebui să merg, dar cum aş putea să o fac? Mama ta îmi cunoaşte fiecare mişcare. Se va simţi obligată să-mi I hi na întrebări. Coborînd vocea îl imploră pe Silas şi nu pentru inima dată:

Ea nu trebuie să ştie niciodată despre asta, mai ales acum, lud... Nu avu curajul să o spună, aşa că lăsă capul în jos, cu Imrbia în piept şi tăcu.

Simţindu-i supărarea, inima lui Silas îl îndemnă să se npropie de el.

Du-te la culcare, tată, îl îndemnă el, nu mai putem face Miinic pînă mîine dimineaţă.

Extenuat de evenimentele din ziua aceea, şi sub ameninţarea permanentă de a pierde totul, Edward nu opuse iivistenţă.

Nu neg că sînt obosit, zise el cu voce răguşită. Şi I'incînţeles că ai dreptate. Nu mai putem face nimic astăzi. /1 mbi forţat. Sînt curios să aflu ce fel de prieteni am la nevoie.

Vom afla cît de curînd.

Traversînd camera, Edward spuse că ar vrea să vadă ce l.iee Lucy şi să se asigure că dormea.

— Ai auzit ce a spus doctorul, îi reminti Silas. E important «rt te odihneşti şi tu.

Ai să mă trezeşti şi pe mine mîine dimineaţă?

— Dacă vrei, dar nu e nevoie.

Edward îl privi cu dezabropator:

— Ba este nevoie! Vocea îi era aspră, gesturile la fel. Chiar crezi că aş putea sta în pat în timp ce tu eşti plecat la Londra I II o misiune ruşinoasă, creată doar de acţiunile mele nesăbuite?! Scutură din cap cu atăta putere încît fălcile slabe mccpură să tremure. Nu! Vreau să te ştiu plecat în siguranţă, măcar atît să pot face.

Bine, tată, încuviinţă Silas, o să te trezesc la timp, înainte de a pleca.

— I-ai spus lui Joseph să pregătească trăsura?

— Totul este gata. Ştie că nu vreau să plec mai tîrziu de 4.30.

— Hm! Edward ştia că fusese binecuvîntat cu un fiu bun, dar în acel moment, admiraţia pentru Silas fu mai mare ca oricînd. îmi pare rău, fiule, murmură el. îmi închipui cît de greu îţi este şi vreau să afli cît îţi sînt de recunoscător.

Silas nu-l ştiuse pe tatăl său să fi fost vreodată atît de sincer, mărturisindu-şi necazurile, şi se simţi copleşit de o adîncă emoţie.

— Nu ai pentru ce să-mi fii recunoscător, îl certă el, blînd. O fac pentru tine şi pentru mama, dar nu uita că am motivele mele, pentru care vreau să văd toate lucrurile astea aranjate.

Atît fericirea lui, cît şi cea a lui Cathleen, depindeau de asta.

După o încuviinţare cu capul, urmă un îndemn venit chiar la momentul potrivit:

— Fără îndoială, că ai un drum lung şi greu de făcut. Nu doar eu am nevoie de odihnă.

— N-o să mai zăbovesc nici eu prea mult.

— Noapte bună, fiule.

Cu mîinile la spate, Edward travesră camera cu paşi mari şi ieşi, iar cînd uşa se închise în urma lui, Silas se întinse în scaun, bîiguind o remarcă aproape cu voce tare: "Mă rog la Dumnezeu ca prietenii tăi să fie dintr-un aluat mai bun decît cel care ar vrea să te vadă fa azil."

Mult timp după plecarea tatălui, în casa cufundată în linişte, Silas încă mai stătea pe scaun, gîndindu-se la Cathleen şi întrebîndu-se cum ar fi cel mai bine să procedeze. "Să-i spun adevărul?" se întrebă cu voce tare, "sau ar fi prea crud, mai ales dacă există vreo şansă ca totul să se rezolve?"

I)cşi nu ar fi vrut niciodată să-i ascundă ceva, de data asta II Ifl putut face o excepţie. Ar fi mai bine pentru ea, decît să ' > i.ică să sufere, chiar şi pentru scurtă vreme, cît dura călătoria l i Londra şi înapoi. "O să-i ascund asta deocamdată," se Imiarî el. "Poate mai tîrziu, cînd vom fi mai bătrîni şi mai înţelepţi, am să-i spun cît de aproape am fost să o pierd pentru luidcauna. Ideea era de neconceput, aşa că se grăbi să se încurajeze: "Tata are dreptate," îşi zise el dus pe gînduri. Dintre toţi foştii lui colegi, trebuie să existe măcar unul I MIC să-l ajute." Nici unul nu ducea lipsă de bani; ştia din < cea ce-i spusese Edward "Fiecare e un om de afaceri de micces!" asta spusese.

Silas se uită la ceas, fară să-şi ia gîndul de la Cathleen. "E ipioape 11. Trebuie să se fi culcat deja." Dar el nu putea să uloarmă. încă nu. Avea nevoie să respire aerul rece al nopţii. I n-buia să se plimbe, ca să-şi mai limpezească mintea şi să .< poată gîndi numai la Cathleen. îmbrăcîndu-şi jacheta, trecu I>I III bucătărie ca să ajungă la uşa din spate.

Frâu două chei din fier atîrnînd de perete pe culoarul injust. Luă una şi descuie uşa, ca să poată ieşi, apoi o încuie ui urma lui şi strecură cheia în buzunarul hainei. "Nici n-or i şi dea seama că am plecat!" îşi spuse.

()dată cu lăsarea întunericului, se răcorise bine şi el îşi ndică gulerul şi-şi încheie nasturii jachetei în timp ce se îndrepta către căsuţa familiei Fenshaw. Nu se aştepta să o i i .cască pe Cathleen trează la o oră aşa de tîrzie, dar în sinea LI II se bucura doar s-o ştie acolo.

În timp ce Silas se îndrepta spre căsuţă, Cathleen stătea ni pat fără să poată adormi, întrebîndu-se dacă Silas îi spusese i.itiilui său despre legătura lor. Se întreba cum a decursese conversaţia între cei doi şi care fusese deznodămîntul. Sc aştepta la ce era mai rău şi se ruga totuşi ca totul să fi mers bine, iar acum nu-şi putea linişti nici mintea, nici trupul.

ÎI aşteptase încă de dimineaţă şi cînd se convinsese că nu va mai veni, începu să se gîndească la ceea ce-i spusese bunica

ei. Dacă tatăl lui Silas îi interzicea să o mai vadă? Dacă îl convinsese pe Silas să o uite, spunîndu-i că nu era femeia potrivită pentru el şi că un mariaj între ei era imposibil? Dacă Silas se lăsase convins aşa de uşor? Dacă nu o iubea atît de mult pe cît îi spusese? Dacă? Dacă?

Din atîtea întrebări - doar una în mod special nu-i dădea pace. Care era adevărul din biletul pe care i-l trimisese? Silas nu o minţise niciodată, dar simţea că de data asta o minţise prin ceea ce-i scrisese la repezeală. Se anunţa o urgenţă în biletul trimis, care o îngrijora. Dar cînd i se confesă bunicii sale, aceasta exclamase înciudată:

- Ai o imaginaţie prea bogată, ăsta-i necazul cu tine. Şi bătrîna tăcuse, ca şi cînd o măcinau aceleaşi îndoieli, ca pe Cathleen.

Tot ce putea să facă era să-l aştepte să vină acolo. Dar a aştepta era un joc chinuitor şi ea deja aşteptase prea mult. Acum, la aproape o jumătate de oră după miezul nopţii, stătea în pat, întorcîndu-se de pe o parte pe alta, obosită, dar fără să se poată odihni. în repetate rînduri încercase să închidă ochii şi sa-şi şteargă din minte orice gînd, dar fără succes. în mintea ei nu exista decît Silas: "Eram sigură că o să vină să mă vadă în seara asta!" Vocea ei liniştită îşi făcu loc ca un ecou printre gîndurile care nu-i dădeau pace. "Ceva nu e în regulă, ştiu asta!"

Se dădu jos din pat, tremurînd uşor cînd picioarele atinseră podeaua rece. Fie vară, fie iarnă, podelele micuţei case erau întotdeauna reci. Dar pereţii erau groşi şi încăperile calde, nieît chiar şi cu fereastra deschisă pe jumătate şi cu adierea icce care pătrundea în interior, îşi simţea trupul fierbinte, de ncsuportat, şi ei îi era atît de sete, de parcă limba i se lipea de cirul gurii.

Vîrîndu-şi braţele în mînecile halatului, îl trase pe ea înainte să iasă din cameră ca o pisică şi să ajungă jos. încercă să nu facă nici un zgomot cînd trecu prin dreptul camerei bunicii. Bătrîna avea somnul uşor, şi zilele astea, mai ales, lui Cathleen i se păruse că nu putea să facă nimic sau să meargă undeva fără ca bunica să nu-şi facă griji pentru ea.

Nu era nevoie să se furişeze prin faţa uşii, pentru că Jessie era complet trează. Zidurile exterioare ale casei erau groase cl ale unei cetăţi, dar în interior erau subţiri ca hîrtia. Astfel, nvînd dormitorul lîngă cel al lui Cathleen, Jessie aproape că-i putea

auzi respiraţia. Era de ajuns ca fata să se întoarcă pe o parte, pentru ca Jessie să se întoarcă şi ea în acelaşi lunp.

Ştiind că nepoata ei a coborît, Jessie se dădu jos din pat şi se îmbrăcă cu halatul. "O să se îmbolnăvească de supărare pentru că nu a venit să o vadă," mormăi ea. "Bărbaţii ăştia! ('e ştiu ei?" Vîrîndu-şi picioarele în papucii cîrpiţi, traversă camera şi ieşi: "Ia te uită cît e ceasul!" Ochii înroşiţi fixară ceasul de perete de pe hol: "Unu fără douăzeci noaptea, I >oamne fereşte!"

Stînd la masă cu capul aplecat deasupra paharului de sarsaparilla, Cathleen nu o auzi pe Jessie cînd aceasta intră in bucătărie.

- Uită-te la tine, în ce hal eşti! La auzul vocii lui Jessie, < 'athleen aproape că sări de pe scaun, speriată. Orice fată ar gîndi că sfîrşitul lumii. Trecuse o groază de vreme de cînd ea însăşi fusese o tînără îndrăgostită. Cu toate astea, Jessie înţelesese destul de bine prin ce trecea Cathleen.

— N-am vrut să te trezesc, îi spuse Cathleen. îmi pare rău, bunico.

— Nu-i nimic. Jessie rîse. Nu că n-aş avea nevoie de "somnul de frumuseţe", nu-i aşa? Cu un zîmbet încîntat, îşi roti ochii şi privirea sa schiţă un gest spre părul împletit: Crezi că nu mai sînt suficient de drăguţă?

Reuşi să aducă un zîmbet timid pe faţa lui Cathleen, Jessie luă un pahar din dulap şi-l umplu cu sarsaparilla şi se aşeză şi ea la masă. De îndată ce simţi scaunul rece, scînci uşor.

— E un adevărat şoc să te aşezi pe ceva rece, glumi bătrîna. Să-mi fie de învăţătură ca să nu mai uit să-mi pun pantalonii de flanelă pe mine.

— Vrei să-ţi aduc o perniţă? Cathleen nu se putu abţine să nu rîdă de vechiturile bunicii ei, arăta destul de comic... N-am vrea să răceşti.

— Mi-e bine acum, o asigură Jessie, deşi fiorii reci încă o mai treceau. Tu mă îngrijorezi. înghiţind o duşcă zdravănă din lichidul acela închis la culoare, plescăi din buze. Vrei să vorbim?

— Nu puteam dormi, asta-i tot.

— Uh! înghiţind din nou din băutură, Jessie declară: Ştiu asta. Nervoasă şi obosită, o fixa cu ochii mici. Nu mă trezeşti tu din somnul meu adînc cu plimbările tale de-a lungul şi de-a latul

camerei în miez de noapte? Şi crezi că nu ştiu de ce stăm aici, pe jumătate adormite şi cu şezutul îngheţat din cauza scaunului ăstuia rece?

Ştiind că nu avea nici o şansă să o păcălească, Cathleen azvîrli întrebarea care îi stătea pe limbă:

— De ce nu a venit să mă vadă?

— Nu ţi-a spus deja asta în biletul pe care ţi l-a trimis?

— A zis că tatăl său e prins într-o afacere şi nu a avut nici

0 şansă să-i vorbească.

— Ah! Jessie începu să se îngrijoreze. Şi nu-l crezi, asta vrei să spui?

— Nu, nu spun asta.

— Atunci ce vrei să spui?

Cathleen nu prea ştia cum să-i explice.

— Am impresia că nu-mi spune totul.

— Ei bine, tu-l cunoşti mai bine ca mine, aşa că nu-ţi pot pune la îndoială sentimentele, fato. Trebuie doar să aştepţi, sfl vezi ce are să-ţi spună cînd ai să te vezi cu el.

— A zis că s-ar putea să vină să mă vadă de dimineaţă.

— Ei, vezi? Uitîndu-se pe furiş la Cathleen, continuă: Mai c ceva în afară de asta, nu-i aşa?

Jessie nu se înşela. Mai era ceva în legătură cu biletul ăla. Cathleen mărturisi:

— Dar dacă Edward Fenshaw i-a interzis să se însoare cu mine?

Jessie se gîndi o clipă.

— Dacă aşa stau lucrurile, şi nu avem nici o garanţie pentru asta, sînt doar două lucruri pe care Silas le-ar putea face. Strîngîndu-şi buzele în timp ce se gîndea la asta, îi explică:

1)upă cîte ştiu, Silas Fenshaw are 24 de ani. Aşadar, faptul că simte nevoia să vorbească cu tatăl său nu ţine de consideraţia pentru părinţii săi. Nu are nevoie de permisiunea nimănui ca să se însoare cu tine, deşi, bineînţeles, mai degrabă ar face-o, decît deloc, aş putea spune... şi va vrea binecuvîntarea mamei sale, îmi închipui.

Luînd-o de mînă pe Cathleen, o întrebă:

— Îl iubeşti foarte mult, nu-i aşa?

Ochii lui Cathleen luară o expresie blîndă, şi Jessie primi răspuns:

— Da, bunico, murmură ea, din toată inima.

— Da, văd asta. Strîngîndu-i mîna, spuse: Ştii cît mă împotriveam? Acum am ajuns să cred că sînteţi făcuţi unul pentru altul, aşa cum aţi fost mereu. Dar tot trebuie să vorbeşti cu Edward Fenshaw, şi, la drept vorbind, dacă el sau Lucy Fenshaw se înverşunează ca fiul lor să nu-ţi pună inelul pe deget, atunci tînărul trebuie să ia nişte decizii foarte importante. Chiar dacă se însoară şi pierde bunăvoinţa familiei sale, dacă face asta, el ar pierde de asemenea orice bănuţ drept consecinţă la faptele sale.

Cathleen îşi dăduse seama şi ea de toate acestea, aşa că termină fraza pentru bunica ei: "... sau m-ar părăsi?" Doar gîndindu-se la asta, îşi simţi inima ca-ntr-un cleşte.

Jessie dădu din cap.

— E simplu ca bună ziua, fata mea. Doar dacă, bineînţeles, mai e ceva ce nu-ţi spune?

Cathleen nu era de aceeaşi părere.

— Nu am avut secrete unul faţă de altul.

— Există un început pentru orice. Trebuia să o spună. Eşti atît de nesigură în legătură cu biletul pe care ţi l-a trimis, încît cred că deja te gîndeşti la faptul că are secrete faţă de tine. Chiar tu ai spus-o: "Simt că nu-mi spune totul!" Nu asta ai spus, fetiţo?

Şi, vrînd-nevrînd, Cathleen trebui să recunoască.

Afară, ascuns privirilor, aştepta Silas. Printre perdelele trase le putea vedea pe Cathleen şi pe Jessie vorbind. De două ori încercă să se apropie de casă, unde intenţiona să uungă lîngă fereastră şi să-i facă semn lui Cathleen. Şi tot

Ir utîtea ori se răzgîndi.

Stînd pe întuneric, s-ar fi putut să le sperie pe cele două. în l'lus, dacă Jessie l-ar vedea, ar putea să-l cheme pe tatăl lui

< 'nthleen din cameră şi atunci va trebui să dea o explicaţie. Pe

< nthleen vroia să o vadă, pe Cathleen pentru că avea dreptul nfl ştie ce se petrecea. Dar deocamdată, asta ieşea din discuţie.

Mai aşteptă o vreme, cu privirea aţintită asupra lui (, nthleen, cu inima plină de dorinţa de a fi cu ea. Dar bătrîna nu

dădea semne că ar lăsa-o singură, şi el nu putea să facă nu i o mişcare. Plin de speranţă, mai aşteptă încă o jumătate

Ir oră, apoi încă zece minute, poate mai mult, pînă cînd frigul il pătrunse pînă la oase.

Dezamăgit, se întoarse, cu inima din ce în ce mai grea, în iunp ce făcea cale întoarsă spre casă. "Ai încredere în mine, (nthleen," murmură el. "Îţi promit că o să fac tot ce-mi stă ui putinţă."

După puţine ore de somn, urma să fie în drum spre Londra, unde soarta lui şi a lui Cathleen va fi hotărîtă.

5

După cum promisese şi purtat de nevoia de a vedea cum îmi lucrurile, Silas era gata de plecare la 4.30 dimineaţa.

Dumnezeule, arăţi groaznic. Trezit din somn cu un sfert de oră mai devreme, Edward Fenshaw profită de ocazie ca NA bea o gură de whisky, sorbindu-l gînditor, în timp ce-şi plivea fiul în tăcere. Observă ochii încercănaţi şi privirea

lisperată, şi ştiu că el era vinovat de asta. Arăţi de parcă n-ai 11 dormit o săptămînă.

Ridicînd privirea în timp ee-şi încheia jacheta, Silas sc uită la tatăl său în acelaşi fel:

— Asta-i valabil pentru amîndoi.

Punînd paharul de băutură pe tejghea, bătrînul merse cu Silas pînă la uşă.

— Drum bun! spuse el, dorindu-şi să fi plecat în locul fiului său.

Cu gîndul la Cathleen, Silas era nerăbdător să plece cît mai repede.

— Cu cît plec mai repede, cu atît mă întorc mai repede! îi spuse tatălui său, urcîndu-se în trăsura ce-l aştepta.

Edward Fenshaw era neliniştit.

— Ai luat scrisorile?

Silas făcu un semn spre buzunarul de la piept.

— Sînt în siguranţă! spuse el.

— Eşti sigur că ştii adresa celui care mă interesează cel mai mult?

— Trench Exporters. Sediul central, str. Baker nr. 16.1 se întipărise în minte. Trebuie să întreb de Frederick Carstairs, sau

dacă nu mă poate primi, o să cer să vorbesc cu domnul Thomas Lawson.

Zîmbind larg, Edward Fenshaw scutură mîna fiului său. Unul dintre ei o să te primească. închizînd portiera, vorbi prin geamul trăsurii. Dacă ei nu mă pot ajuta, nimeni nu o să poată. La acest ultim comentariu, zîmbetul dispăru. Mult noroc, fiule. Mă tem că totul depinde de tine acum. Dîndu-se un pas înapoi, făcu semn cu mîna ridicată şi urmări cu privirea trăsura ce se puse în mişcare.

— Îndreaptă trăsura spre Fenshaw Cottage! îi spuse Silas vizitiului, şi ia-o de-a dreptul peste cîmp. Ştia că tatăl lui îl urmărea dinspre casă şi nu vroia să fie văzut că se abătea din drum, luînd-o la stînga drumului principal.

Da, domnule. Om bun la toate, fără să se fi calificat în Vreo meserie, Bill Trimble făcuse treabă bună în toţi anii iişha. însemna foarte mult pentru reşedinţa Fenshaw, aşa că Iţi vedea de treburile lui, iar ceea ce vedea şi auzea, nu trecea illucolo de cei patru pereţi ai camerei sale de lîngă grajduri.

('împul era denivelat şi, ca de obicei, roţile căruţei păreau i a licc peste fiecare brazdă şi fiecare hîrtoapă.

Îmi pare rău, domnule! zise Bill întoreîndu-se spre el şi Silas îi spuse să nu-şi facă probleme, dar să meargă puţin mai încet.

Nu opri în apropiere, îl atenţionă. Opreşte mai la drum lasă-mă acolo.

(iăsind o porţiune de teren mai domoală, Bill opri atelajul.

Am ajuns domnule! îi spuse lui Silas. Casa este chiar după deal. Arătînd spre piscul înalt, se dădu jos de pe capră I II intenţia să-i deschidă uşa lui Silas, dar acesta coborîse ilqa din trăsură.

Nu lipsesc decît un minut, spuse el şi, grăbind paşii, în scurt timp trecu de răscruce şi dispăru din vedere.

Mergînd spre cei doi cai frumoşi, Bill dădu fiecăruia căte o bucată dintr-un măr.

"Ce să-i faci? medită el. Bietul tînăr pare să poarte întrega lume pe umerii lui, dacă mă întrebaţi pe mine. Cu o mamă loarte bolnavă şi cu un tată înglodat în datorii pînă în gît, îmi parc foarte rău pentru el. E ca mama lui, blînd şi înţelegător, l.uă

ifose şi mofturi. Tratează omul ca pe unul de-ai lui şi dc-asta îl place toată lumea."

Asigurîndu-se că Silas nu se află în spatele lui, continuă sii vorbească celui mai apropiat cal:

- Se spune că Edward Fenshaw este în pragul falimentului şi nu mă surprinde, după cumpărarea terenului ăluia. Teren după teren, afaceri pline de dedesubturi, şi nimic din care să scoată profit pentru că totul s-a terminat. E terminat, e sfîrşit şi bun de nimic! Trebuia el să fie primul în toate! Cumpărînd mereu terenuri! Şi mîndru - de nu-i poţi ajunge cu prăjina la nas.

Vorbind tare, muşcă din măr şi şterse zeama scursă pe bărbie.

— Aşadar, orice mi-ar trece mie pe la ureche, asta-i tot ce-mi pasă, să-mi pun de-o parte bani şi să mă port frumos cu bătrînul Fenshaw. La vîrsta mea, nu aş mai putea găsi de lucru în altă parte, asta-i sigur.

Scărpinîndu-şi barba ţepoasă, chicoti obraznic:

— Ştii, nu m-am gîndit niciodată că Edward Fenshaw ar fi atît de credul... să plătească atîţia bani pe ceva ce nu valorează nimic. Dar atunci, nu-i adevărat ce se spune. Nu-i prost mai mare ca omul bătrîn, nu? Adică, uitaţi-vă la mine. Nimic numi place mai mult decît să mă uit după fete cu picioare subţiri prin piaţă. Mă face să mă simt din nou tînăr.

Cu o privire plină de dorinţă, zîmbi cu subînţeles:

— Dacă ar fi după mine, aş fluiera sau aş face cu ochiul... dacă una din frumoasele alea s-ar uita la mine... ceea ce este puţin probabil... ei, bine, nu aş şti cum să mă port. S-a dus... ştii... s-a dus demult. Rîzînd tare, declară fericit: Am reuşit să-mi ţin dinţii în gură şi măcar pot să mă bucur de un măr zemos. Uite! Ţinînd cotorul în mînă, lăsă calul să-l ia singur: Cu dinţi sau fără, nu-mi place să-l crănţănesc pînă la cotor.

Ştergîndu-se la gură cu cămaşa, se aşeză pe treptele trăsurii şi privi în depărtare.

— E plecat de ceva vreme, îi spuse calului care îşi ciuli urechile, aşteptînd o altă bucată zemoasă. Ho, fii atent. Vine! Cu degetul, avertiză animalele:

— Să nu ziceţi nimic, sau o să-i spun îngrijitorului să nu vă dea nici un pic de fin cînd o să vă schimbăm.

Mormăind în timp ce se urca pe capră, oftă:

Cred că a vrut să-şi vadă iubita. Bietul de el! Bill era În n it că nu mai era tînăr. „Nu prea-ţi arde să te îndrăgosteşti," murmură el, „mai ales cînd toată lumea şi propriul tată îţi mit împotrivă."

Îndreptîndu-se spre trăsură, Silas păru la mii de kilometri distanţă. Dezamăgit pentru că nu reuşise să o vadă pe (nthleen, se grăbi să urce.

— E-n regulă, Bill, zise el. Londra ne aşteaptă. Dă-i bice lepede.

Jessie stătea la fereastră de ceva vreme. Se sculase ilevreme, îl văzuse pe Silas lîngă poartă, şi mai tîrziu auzi i răsura îndepărtîndu-se. Acum se întreba dacă nu cumva r icşise că nu o trezise pe Cathleen. „Unde o să ducă asta?" sc întrebă ea. „Cineva o să se aleagă cu inima frîntă, sau de IUI, să nu-mi ziceţi mie Jessie Butler."

Stătea în locul unde stătuse Silas, gîndindu-se la discuţia mceră avută cu Cathleen noaptea trecută. „Ciudat, mormăi ea, cum poţi vedea o furtună formîndu-se la mii de kilometri distanţă şi să nu poţi face nimic ca să nu fii rănit!"

Apoi, auzind-o pe Cathleen coborînd, se grăbi spre plită, unde începu să prăjească nişte ouă într-o tigaie.

— Tatăl tău o să coboare în orice moment, zise ea. Stai jos. 11 tăcu semn cu mîna spre scaun. Micul dejun e gata în două minute. Uitîndu-se la picioarele goale ale lui Cathleen, o certă:

— Unde-ţi sînt papucii? Du-te şi te încalţă, înainte să răceşti... eşti ca o ţigancă, mergi desculţă ori de cîte ori ai prilejul.

Căscînd, Cathleen se îndreptă către fereastră.

— La ce te uitai?! Era curioasă. De cum intrase, văzuse că Jessie avea o privire de parcă s-ar fi simţit vinovată.

— Nu mă uitam la nimic! răspunse evaziv.

— Trebuie să te fi uitat la ceva\ Era iarăşi vulpea aia? întrebă ea. Tata a zis că a fost şi ieri pe aici. Crede că trebuie să închidem puii la noapte în cazul în care diavolul bătrîn bîntuie pe aici. Se uită la Jessie cu suspiciune. Dar nu se poate să fi fost vorba despre vulpe, pentru că nu vine decît noaptea.

Spărgînd ultimul ou, Jessie îşi şterse mîinile de şorţ.

— Ţi-am spus, nu am văzut pe nimeni. Bombănind înciudată, veni la fereastră alături de Cathleen.

— Ei bine, ai dreptate! mărturisi ea. Se întîmplă că am văzut pe cineva, nu sînt sigură. Cred că era vreun vagabond din ăia care aşteptă să le pice vreun mic dejun gratis. Ruşinată, simţi cum i se urcă sîngele în obraji. Nu prea ştia să mintă bine de fiecare dată. Pleacă de la fereastră, fato.

O singură privire spre bunica ei şi Cathleen înţelesese totul.

— A fost Silas, nu-i aşa? Emoţia îi ascuţi vocea. Spune-mi adevărul, bunico... Silas a fost aici, nu-i aşa?

Dîndu-şi seama că nu putea să o păcălească, Jessie recunoscu.

— Da, a fost aici. Nu a stat foarte mult, doar a aruncat o privire. Părea îngrijorat. Eram sigură că urma să vină încoace, dar n-a facut-o. A stat vreo cîteva minute şi apoi a plecat. îşi puse mîinile în şolduri şi, dînd din cap, spuse: „Îţi jur pe viaţa mea, nu pot să înţeleg ce făcea la ora aia aşa de dimineaţă.

Inima lui Cathleen tresări la auzul veştii.

— De ce nu mi-ai spus?

Jessie răspunse încet:

— Am crezut că dormeai, mai ales că te-ai culcat tîrziu şi... După un moment de ezitare, zise: îmi pare rău.

(athleen era înnebunită la gîndul că Silas fusese acolo şi n nici nu ştiuse. De ce aşa de devreme şi de ce nu a venit pinA lîngă casă? Trebuia să-l vadă, să se liniştească, încotro a luat-o?

În partea aia, dacă stau bine să mă gîndesc. Arătînd spre lu-iipta casei, Jessie adăugă: Era cu o trăsură condusă de Hill Trimble. Au plecat în direcţia aia. Au plecat pe furiş, ca nişte hoţi.

Era doar la jumătatea frazei cînd Cathleen se repezi afară pe uşă.

— Cathleen, întoarce-te. A plecat, ţi-am spus! strigă disperată.

Dar Cathleen n-o auzise. Desculţă, cu părul în vînt, alergă peste cîmp, luînd-o pe scurtătură spre drumul principal. - Silas! vocea i se pierdu în văzduh. Silas... aşteaptă-mă\

La distanţă mare faţă de casă, zări trăsura în depărtare.

— Silas! alergînd cu inima să-i spargă pieptul, se grăbi spre coasta dealurilor şi pînă jos la drum, cu picioarele pline de tăieturi şi sîngerînde din cauza ferigilor aspre şi a pietrelor de

pe drum, dar părea să nu-i pese. Singura durere care o lăcea să sufere era aceea de a-l pierde pe bărbatul iubit, imţindu-se deja părăsită de acesta.

— Silas... uită-te înapoi... te rog, uită-te înapoi.

Dacă el ar fi facut-o, ar fi putut s-o vadă. Dar era deja prea departe ca ea să-l mai poată ajunge şi dintr-un motiv inexplicabil, îi fu teamă.

Ajungînd la drum, privi pentru ultima dată trăsura, care se îndepărta clătinîndu-se, întorcînd la cotitură. Extenuată, se aşeză pe o ridicătură, să-şi tragă răsuflarea. Nu mai avea nici un rost să încerce s-o ajungă. De aici, drumul urca brusc; caii îl puteau urca în mersul lor galopat, dar ea alergase cît putuse de repede, iar acum nu mai avea nici un strop de vlagă.

Uitîndu-se în jos, văzu că picioarele îi erau pline de tăieturi şi zgîrieturi. Şi cu această descoperire veni şi durerea. îşi îndreptă umerii micuţi şi, chinuindu-se la fiecare pas, facu cale-ntoarsă spre căsuţa lor.

Cînd Tom o ajunse în timp ce se tîra şchiopătînd de-a lungul drumului, ea simţi durerea îndoit.

— Of, fată! Opri căruţa, sări jos şi alergă spre ea. Luînd-o în braţe fără prea mult efort, o duse la căruţă.

— Unde ţi-a fost mintea să alergi în halul ăsta, desculţă? o certă el. Ţi-ai pierdut minţile?

— Silas a venit aici, spuse ea. Trebuia să-l văd.

— Nu mai spune! Şi era atît de urgent că nu mai putea aştepta?

După ce o aşeză uşor pe bancheta căruţei, se uită cu atenţie la picioarele ei.

— Doamne Sfinte! Ai nişte tăieturi cumplite. Jessie m-a obligat să-ţi aduc pantofii, dar după cum arată bietele tale picioare, nici n-ai să poţi să te încalţi.

— Nu e chiar atît de grav pe cît pare! Deşi o durea pînă la lacrimi, n-ar fi recunoscut în nici un chip. Mai ales acum, cînd era atît de supărat pe ea.

— Dacă spui tu... Urcîndu-se lîngă ea, îngrijorarea se transformă în furie. Jessie nu trebuia să te lase să alergi în halul ăsta! Trebuia să fi ştiut că nu ai nici o şansă să ajungi din urmă trăsura! Ai fi avut nevoie de un cal rapid şi de cinci minute avans şi chiar şi aşa, nu se ştie dacă ai fi avut noroc.

Cathleen îi dădu dreptate în sinea ei, dar spuse cu totul altceva:

— Nu o învinovăţi pe bunica, nu-i vina ei. Cînd mi-a zis că Silas a fost aici, n-am ştiut decît că trebuia să-l văd. Rostindu-şi cu voce tare teama, adăugă: Am sentimentul că venise să-mi spună ceva de rău.

Nu-mi place să aud asta! Aruncîndu-i o privire îngrijorată, îi ceru amănunte.

I)intr-o dată prudentă, Cathleen evită să răspundă.

Dacă mă gîndesc bine, nu era ceva important, nu? zise ni Altfel ar fi venit să mă vadă, nu crezi?

Hm! Schimbîndu-şi locul, tatăl o privi din nou cercetător. Nu ştiu ce să cred. Voi, tinerii, sînteţi tare secretoşi, asta i'îndese eu. Mai întîi vine pînă lîngă casă, apoi pleacă fără să .pună nimic nimănui şi iată-te pe tine, alergînd să-l prinzi, ' ti picioarele carne vie, nu alta!

Simţeam nevoia să-l văd, tată! Asta-i tot! Nu îndrăzni 'ni spună mai mult, cel puţin nu pînă la întoarcerea lui Silas, «tnd sigur o să afle ce s-a întîmplat între el şi taică-său. F - Aha, deci asta-i tot\

Trase de hăţuri, gata să şfichiuiască spinarea calului, cînd, i ic neaşteptate, simţi că i se taie respiraţia, la gîndul groaznic iv i trecuse prin minte.

Scăpă hăţurile din mîini şi, cu ochii holbaţi, o prinse de linieri, strigînd:

— Iisuse, Mărie şi Iosife! Vreau adevărul, chiar acum, Iel ico! Derbedeul ăla nu te-a băgat în vreun bucluc? Să nu-mi .pui că eşti...

— Nu! Cathleen ştia ce-şi închipuie el, şi vina o măcina. I)nc-aş fi intrat într-un bucluc ... ca ăsta... îşi aminti de ce se nilîmplase pe insulă şi-şi simţi obrajii arzînd. Ştii bine, că, ilacă-ar ar fi aşa, ţi-aş spune.

\ - Aha! L-aş jupui de viu, cînd o să se întoarcă, aşa aş fiice!

— E un om bun! ripostă Cathleen.

— E tînăr, asta e. Tînăr şi bogat, şi mult deasupra ta, ca să-ţi l.iei gînduri deşarte. Tom luă o hotărîre. Nu mai vreau să-l văd în preajma casei. O fi proprietatea lui, dar atîta vreme cît plătesc chirie, eu hotărăsc cine vine în vizită şi cine nu şi zic că

ar trebui să se ţină departe de noi. Mai mult de atît, îţi interzic să te mai apropii de alde Fenshaw de azi înainte.

Cum ea-şi coborîse privirea, el insistă.

— Auzit-ai ce-am spus, Cathleen? Tu şi tînărul ăla o căutaţi cu luminarea, şi nu-mi place asta!

Cathleen continua să privească în jos şi el îi dădu un ghiont.

— Uită-te la mine!

Ea ridică privirea şi în clipa aceea inima lui se strînse de amărăciune, dar după ce o văzuse alergînd după Silas Fenshaw fără să se gîndească o clipă la sine, ştiu că nu trebuia să se oprească, atunci şi acolo.

—Ai auzit ce ţi-am spus?

— Da, tată. Dar n-ar fi putut să i se supună. Nu dacă sacrificiul însemna viata ei alături de Silas.

Părînd mulţumit, încuviinţă:

— Bine, fetico! Să ştii, însă, că o să fiu cu ochii pe tine de acum înainte.

Fără să riposteze izbucnirii furiei sale, Cathleen se lăsă pe spate. Dar nu se putu abţine să nu întrebe, peste o clipă:

—Drumul ăla duce la Preston, nu?

-Da.

Tom nu privi înapoi. Era prea preocupat, încercînd să ţină şareta drept, pe drumul plin de pietre colţuroase, şi rugîndu-se în sinea lui ca hotărîrea de a-i interzice lui Cathllen să se mai vadă cu tînărul Fenshaw să nu distrugă buna înţelegere dintre el şi iubita-i fiică.

—După Preston, încotro se îndreaptă? Emoţiile i se mai domoliseră, dar hotărîrea îi era mai aprigă ca niciodată.

—Duce la Londra sau cel puţin aşa mi s-a spus. Nu am mers niciodată atît de departe, aşa că nu pot fi sigur.

Kăspunsul nu o linişti. Dacă Silas a plecat la Londra? De i c ar face atîta drum fără să-i spună nimic? Şi nu pentru inima dată în dimineaţa aia, Cathleen se simţi nefericită şi iiii*t ijorată. Şi cumplit de singură.

Ce-ţi mai fac picioarele, fetiţo?

Bine.

Îmi pare rău că am fost aşa aspru cu tine în legătură cu I rnshaw! zise Tom cu vocea groasă. Dar nu-mi iau înapoi nici un cuvînt! N-am să mă răzgîndesc.

Cu viclenie, Cathleen schimbă vorba. Cerîndu-şi iertare i .1 I făcuse să vină după ea, lipsindu-se de micul dejun adăugă: - Nu vreau să întîrzii din cauza mea, aşa că mă bucur că mergem direct la brutărie. Cînd ajungem acolo, o să-mi oblojesc rănile cu sare şi apă caldă şi o să fie ca noi.

El rîse.

, - Parcă o aud pe Jessie. Apă caldă şi sare e răspunsul ei la orice ar preocupa-o.

— Ei, bine, nu greşeşte niciodată, nu?

— Nu, domnişoară, nu se înşeală! admise el cu o grimasă.

— Aşadar, nu-ţi face griji.

— În orice caz, dacă nu or să arate mai bine după ce ţi le oblojeşti, te urc în şaretă şi te trimit la Jessie cît ai clipi.

Totul fusese zis şi făcut. Fetişcana părea să nu fi fost vătămată în vreun fel, aşa că-şi spuse mulţumit:

— Bun! Drumul s-a mai netezit, aşa că putem să dăm bice un pic mai repede. Şi îndemnă calul să se grăbească.

— Arată-ne ce poţi, bătrîne, îi zise bătrînului dobitoc. Avem cuptoare de aprins şi pîine de frămîntat şi în curînd clienţii o să bată la uşă.

Privind pieziş spre fiica lui, văzu cum sălbaticul şi minunatul ei păr ondulat era răvăşit de briză, dîndu-i expresia unui copil.

Jessie ţi-a trimis şorţul curat, îi spuse el, şi alte cîteva fleacuri... peria de păr şi alte de-astea. A pus şi o fundă ca să-ţi legi claia de păr la spate. Văleu! îţi jur că arăţi ca o sălbăticiune scăpată din pădure. Şi n-aş vrea să găsesc nici un fir de păr în aluat, nu-i aşa? ...

În timp ce Tom ţinea drumul, ea îşi perie părul, şi-l legă la spate, apoi se apucă să-şi aranjeze hainele. Curînd intrau în trap mărunt în oraşul Blackburn.

În mod obişnuit, lui Cathleen îi plăcea să meargă prin ţinut privindu-i pe trecătorii cei matinali, făcînd semne cu mîna şi zîmbindu-le. Astăzi gîndul îi era doar la Silas. La fel şi inima.

Şi Tom se gîndea la Silas Fenshaw. După evenimentele din acea dimineaţă, i se deschiseseră ochii. Ceea ce fusese o

prietenie nevinovată între doi tineri se transformase într-o treabă periculoasă.

Simţind privirea curioasă a lui Cathleen aţintită asupra lui, se întoarse spre ea:

— Te simţi bine, fetiţă? Uitîndu-se la picioarele ei, păru mulţumit să vadă că umflăturile începeau să se retragă.

Cathleen de-abia încuviinţă. Şi-ar fi dorit atît de mult ca tatăl ei să se împace cu gîndul că ea şi Silas sînt împreună, dar acum ştia că nu o va face niciodată.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Tom îi spuse:

— Uite, feţiţo, nu am nimic personal cu tînărul Fenshaw. Dar nu e pentru tine şi nu o să fie niciodată. Dacă m-ai întreba, ţi-aş zice să faci bine să-ţi cauţi pe cineva de teapa ta.

Descurajată de spusele lui, Cathleen zise cu amărăciune:

— Îmi închipui că şi tatăl lui i-a spus acelaşi lucru.

— Nu contează dacă i-a zis sau nu, eu îţi spun ţie, şi în ceea ce mă priveşte, nu mai am nimic de adăugat.

Privind-o, îi văzu chipul trist şi inima i se strînse:

Ai să-l uiţi. Eşti o tînără arătoasă. Chicoti: Oh, nu spun t (1 eşti perfectă... nici pe departe! Poţi să mă sfidezi şi să te Incăpăţînezi cît vrei şi ai să mă scoţi din sărite.

Îi zîmbi, înmuindu-şi vocea cu afecţiune: Dar eşti ascultătoare. Ai o inimă bună şi iubitoare şi ai >»rt găseşti repede pe cineva. N-ai nevoie să cauţi prea departe. Nu şi cînd există un oarecare tînăr, care ar da orice doar ca NC plimbe cu tine pe stradă.

Cathleen ştia la cine se gîndea: - Te referi la Lou Matheson, nu?

— Da, la el. Rînjetul lui Tom se lărgi şi mai mult de mîndrie. Vede stelele în ochii tăi şi luna în zîmbetul tău şi orice cuvînt

pune, e numai despre tine.

— Lou mi-este prieten şi îl plac, ştii asta. Cathleen îl cunoştea pe Lou cam de cînd îl ştia pe Silas. Dar nu îl iubesc... nu în felul acesta.

— Se poate că nu şi îmi pare rău să aud asta. Dar e un llăcău frumos, în felul lui! insistă Tom. Nu eşti de aceeaşi părere? Munceşte pe brînci, din zori aproape tot timpul, şi încă mai are puterea să o facă şi cînd s-au stins cărbunii şi sînt gata

să plec acasă. Lou Matheson ar putea străbate brutăria cu ochii închişi fără un singur pas greşit. Am să-ţi mai spun încă ceva, e ambiţios. Flăcăul are o minte care i-ar putea aduce o avere. Nu m-ar mira dacă ar fi să vină o zi în care să aibă propriul lui lanţ de brutării de-a curmezişul ţinutului.

— Oh, sînt sigură că o va face. Ştiind de ce era în stare I ou, Cathleen nu se putea îndoi. Sînt sigură că o să fie un soţ bun pentru vreo femeie norocoasă într-o zi. Dar nu o să fiu eu aia, ţi-o spun sigur!

Eşti sigură în privinţa asta, fetiţo?

— Mai sigură ca niciodată.

— Atunci e mare păcat. O simţi extrem de hotărîtă şi Tom se înfioră.

Ar fi avut de ce să-i fie teamă, mai ales dacă ar fi putut să-i citească gîndurile. Dacă era să nu-l aibă pe Silas, n-ar fi vrut pe nimeni altcineva.

— Tot ce pot să spun este că trebuie să laşi timpul să treacă şi ai să-l vezi cu alţi ochi.

— Nu cred, tată.

— Înţeleg. De fapt nu pricepea nimic. Adevărul e că nu înţelegea de ce ea nu-l accepta pe tînărul Lou, înainte să pună mîna pe el o altă fată.

— Am să-ţi mai spun ceva. O să cauţi mult şi bine pe altcineva şi n-o să găseşti un altul mai bun ca Lou Matheson.

Ştiind că intuise bine, Cathleen îi răspunse bine dispusă la aluzie:

— Nu trebuie să mă convingi că are un suflet bun, pentru că ştiu deja. Ştiu şi că-i ambiţios şi cred că o să se descurce. Nu vroia să-l jignească, dar nu vedea cum ar fi putut să evite asta:

— Îmi pare rău, tată, dar nu-l văd pe Lou altfel decît ca pe un bun prieten.

Era mai mult decît evident pentru Tom că fiica lui pusese ochii pe Fenshaw.

— Cu toate astea, Lou parcă a fost trimis de Dumnezeu! insistă el. Dacă nu s-ar fi împrietenit cu Robert, nu ştiu unde ar fi ajuns acesta. Aruncîndu-i o privire şireată, adăugă: L-a influenţat în bine pe flăcău şi zic că trebuie să-i fim recunoscători cu toţii pentru asta!

Numele încăpăţînatului ei frate veni ca o uşurare pentru Cathleen, pentru că îi dădu ocazia să schimbe subiectul.

— Robert nu a venit acasă azi noapte, zise ea. Ţi-a spus unde se duce? Nu-şi amintea să-l fi văzut cu o seară înainte sini de dimineaţă.

— A înnoptat la Lou, răspunse Tom. Sînt surprins că mama lui LOU nu mi-a scris nici o notă de plată pentru ceea ce mănîncă el. N-am văzut niciodată un băiat care să se îndoape utît. Mormăi, cu chipul întunecat: îmi doresc cu ardoare să .iibă aceeaşi poftă şi pentru muncă.

Imediat, Cathleen îi luă apărarea.

— Robert nu e rău. Şi totuşi, la fel ca Jessie şi ca tatăl său, era îngrijorată pentru fratele ei.

— Poate că nu. Dar o să împlinească şaisprezece ani în eurînd şi habar nu are ce vrea de la viaţă. Tom încercase tot lelul de metode ca să-l aducă pe tînărul Robert pe calea cea bună, dar se dovedise o treabă deloc uşoară.

— E încă tînăr, tată. Fuseseră momente cînd ar fi vrut să-l strîngă de gît pe Robert pentru necazurile pe care le făcea, dar nu cedase niciodată ispitei.

Umorul lui Tom reveni:

— Tînăr, zici? chicoti el. Şi mă aştept ca tu să te consideri in vîrstă?

— Mai în vîrstă, da.

O privi şi se simţi mîndru de trăsăturile-i drăguţe, ştiind în sufletul său că nu există nici o asemănare între ea şi fratele ei.

— Ah, ai dreptate, murmură el. Sînt cam trei ani diferenţă între voi, dar tu ai mai mult bun simţ şi curaj decît va avea el vreodată. Mi-ai cîştigat respectul şi pe al celorlalţi şi o să-ţi spun asta mereu fetiţo. Mai mult, clienţii nu mai pridides cu laudele la adresa ta. Nu se mai satură să vorbească despre line şi asta-mi umple sufletul de mîndrie. Gîndeşti repede şi nu te dai în lături de la nici o muncă grea. Şi mereu mă voi putea bizui pe tine, orice ar fi. Fornăind, cu dezgust, mormăi:

Va fi o zi mare cînd o să pot spune acelaşi lucru şi despre leneşul ăla de frate-tu.

— Ai răbdare, tată! îi luă ea apărarea, o să ajungă să-ţi cîştige şi el respectul cît de curînd, trebuie doar să ai răbdare. „Şi ar fi atît de frumos dacă s-ar întîmpla asta!" gîndi ea.

— Ei bine, o să încerc să-l iau mai în serios, murmură el. Socotesc că dacă i-aş acorda mai multă încredere, asta s-ar putea să-l ajute să se maturizeze. Glasul i se umplu brusc de furie. îţi spun, fetiţo, dacă nu o să se schimbe, n-o să mai pot avea nici o autoritate în faţa drăcuşorului.

— Poate că o să devină mai responsabil, fu de acord Cathleen. în plus, asta o să-l ajute să nu mai piardă timpul pe străzi şi l-ar ţine departe de orice anturaj rău.

— Rămîne de văzut, nu-i aşa? A avea idee despre un lucru e una, gîndi el, dar a-l pune în practică era altceva.

Tot restul drumului, cei doi rămăseseră în tăcere. Gîndul lui Tom era la răzvrătitul său fiu, iar al lui Cathleen la Silas. Se întreba unde ar fi putea fi în clipele acelea, poate la numai cîţiva kilometri distanţă sau poate mult mai departe. Nu exista nici un mijloc ca să afle. Oriunde ar fi fost, s-ar fi dus după el, dacă ar fi avut prilejul. Oricum, va veni s-o vadă în seara aia, era sigură, şi gîndul o făcu să-i tresalte inima.

Cînd Tom îi aruncă o privire puţin mai tîrziu, văzu că se lăsase pe spătarul banchetei. Ţinea ochii închişi murmurînd un cîntec cu vocea ei liniştită. îşi dorea mai mult decît orice pe lume s-o ştie fericită, dar era convins că aceasta nu se va întîmpla niciodată cu unul ca Silas Fenshaw.

Curînd, străbăteau centrul oraşului Blackburn, îndreptîndu-se spre strada Penny, unde se afla brutăria.

Cazanul pentru dospit era deja afară, cei doi căruţaşi se urcară pe capră, unul apucă hăţurile, celălalt verifică lista cu livrările pentru ziua respectivă. Ca de obicei, arătau bine cu .cpcile turtite şi în uniformă.

— Eşti frumoasă ca o cadră! îi spuse lui Cathleen cel mai III vîrstă dintre ei. Ar fi o idee să-mi fac nevasta pachet şi să Ic iau pe tine în locul ei!

- Hei! strigă Tom plin de încîntare. Vezi ce spui, Amos I miner, sau o să am eu grijă ca femeia ta să afle ce poamă de liilrbat are.

Aflîndu-se pe aproape, lăptarul, care auzise discuţia rîse Iute.

— Cred că ştie deja.

Tom şi Cathleen rîseră şi ei, uitîndu-şi grijile pentru moment. Tot timpul drumului, Cathleen încercase să se convingă

că Silas o va căuta cu siguranţă, nu mai tîrziu decît în ,icea seară. Se simţea mulţumită, nerăbdătoare să înceapă lucrul şi, ca de fiecare dată, imaginea vechii brutării îi dădea uvînt.

Era o clădire mare, veche. Cele două etaje, cu foarte multe ferestruici, se înălţau într-o curte pavată cu pietre, înconjurată ile ziduri scunde, şi despărţită de trotuar printr-o pereche de porţi înalte şi negre din fier. Ca şi porţile, depozitul era şi el intr-o stare deplorabilă. „O să mai ţină vreo două sute de uni," ar fi spus Tom şi Cathleen păruse să-l creadă. - Ia te uită, făcu Tom un gest spre intrare. Porţile sînt ileschise. Se pare că Lou este deja aici. O fi aprins cuptoarele ,.i s-o fi apucat de treabă, nu m-ar mira.

În timp ce conducea şareta pe poartă, Tom îi atrase atenţia lire tînărul care traversa curtea; viguros clădit, cu păr blond .1 ochi căprui, blînzi, Lou Matheson se cocoşase de-a binelea Nub greutatea a doi saci imenşi de făină.

La vederea lui Cathleen, se lumină la faţă. Grăbindu-şi paşii spre uşa brutăriei, lăsă în grabă greutatea de pe umeri şi ieşi înainte ca trăsura să se oprească.

— 'Mneaţa, Cathleen! Lou îi spusese întotdeauna pe nume şi Tom nu intervenise vreodată să-l corecteze. Arăţi tare bine. O măsură cu privirea, plin de admiraţie.

— Fugi de aici! Cathleen era obişnuită cu aprecierile sale măgulitoare, pentru că erau aceleaşi ori de cîte ori o vedea. Sînt bătută de vînt, roşie la faţă şi picioarele-mi sînt ca două bucăţi de aluat pe jumătate copt.

Cînd Tom se grăbi să o dea jos din şaretă, Lou îi observă picioarele umflate.

— Ce ţi s-a întîmplat? întrebă el, cu îngrijorarea citindu-i-se pe faţă. Unde-ţi sînt pantofii?

Tom sări să o apere:

— Nu mai cicăli fata! îl certă el. Vezi dacă găseşti ligheanul ăla mare din tablă în care ne spălăm. Umple-l pe jumătate cu apă fierbinte şi potriveşte-o cu rece. Şi să pui şi un pumn de sare în apă.

În timp ce Lou se grăbea să facă ceea ce i se ceruse, Tom o duse pe Cathleen în birou.

— Nu e cazul să mă duci în braţe, tată. Jenată de prezenţa lui Lou, ea protestă: Pot să merg, dacă mă laşi.

Ignorîndu-i protestele, Tom o aşeză pe canapeaua din păr negru de cal.

— Stai acolo. îndreptă un deget spre ea: Nu ai voie să te mişti pînă nu te speli pe picioare şi nu ai să te poţi încălţa.

— Bine! consimţi ea. Nu-i nevoie să stai cu mine. Picioarele mele nu au nimic atît de grav încît să nu le vindece cîteva minute de stat în apă. Simţindu-se brusc stînjenită, începu să se foiască pe canapea.

Te doare, nu-i aşa fetiţo?

Nu, tată. Şi nu te mai agita atît. E canapeaua asta, se ilmse ea. Părul de cal îmi înţeapă picioarele.

Iarăşi asta? Ridicîndu-şi ochii, exasperat Tom, îi icuminţi că de fiecare dată avea cîte ceva de comentat în Ieşitură cu canapeaua pe care stătea. Nu ţi-a plăcut niciodată iinapeaua asta, nu-i aşa? E destul de confortabilă pentru II II ne, să ştii, mărturisi el. Şi unde mai pui că am plătit o Hi oază de bani la magazinul de mobilă şi nu mi i-am scos nici acum. Nu am de gînd să vfnJ bunătate de canapea, şi cu itsta, basta!

Ţi-ai putea permite una mai bună acum! încercă ea să-l înduplece. Una cu perne moi şi fară arcuri care să te împungă Iii lîecare mişcare.

lgnorînd-o în mod intenţionat, îl strigă pe Lou.

Unde dracului este apa aia? Drept răspuns, Lou intră pe uşă în grabă, cu ligheanul în mîini şi cu o privire disperată în ochi.

— Era şi cazul să apari! Tom nu era în toane prea bune. I'une-l jos, aici! Arătînd spre podea chiar sub picioarele lui (nthleen, aşteptă pînă cînd Lou puse ligheanul în locul indicat. Ai grijă să nu fie prea fierbinte, înainte de a-ţi vîrî picioarele în apă! o avertiză pe Cathleen. Merg să-ţi aduc un prosop. Apoi Lou şi cu mine o să te lăsăm singură, ca să ne ocupăm de treburile noastre de fiecare zi.

Pe cînd îngenunchea să pună ligheanul jos, Cathleen Niirprinse privirea lui Lou. îi mulţumi cu un zîmbet.

— Puteţi pleca acum, amîndoi. Se întoarse spre tatăl ei: încă mai sînt în stare să-mi port singură de grijă.

— Femeile! Clătinîndu-şi capul, Tom plecă după prosop, in timp ce Lou mai zăbovi cîteva clipe cu ea.

— Nu arată prea bine, zise el, prinzîndu-i delicat picioarele între palmele faeute căuş. Cu o voce gravă, liniştită, întrebă: Cum ţi s-a întîmplat asta?

— Am alergat.

— Fără pantofi? Văzuse cît de grav erau tăiate şi învineţite tălpile picioarelor şi îl năpădiră o groază de bănuieli.

Intuind că urmărea să smulgă adevărul de la ea, Cathleen deveni precaută:

— Nu pune prea multe întrebări, Lou Matheson, îl dojeni ea. îţi mulţumesc pentru ajutor, dar mă descurc. Ca să-i demonstreze, îşi vîrî un picior în apă şi, văzînd că nu era prea fierbinte, şi-l strecură şi pe celălalt, cu un oftat de uşurare.

Lou nu prea se grăbea să plece. în schimb, îşi ţinu mîinile în jurul picioarelor ei, vizibil tulburat la vederea acestora.

Neliniştită din pricina atingerii lui, Cathleen îi sugeră:

— Mai bine ai pleca...

Dar el îşi mai plimbă mîna pe glezna fetei şi spre călcîi, cu privirea iubitoare aţintindu-i faţa, întrebînd-o cu o voce blîndă, persuasivă:

— Ai alergat prin ferigi, nu? Ce urmăreai, Cathleen? Pe cine urmăreai? Zîmbetul îi dispăruse acum. Pe e/?

Furioasă, Cathleen îşi smulse picioarele din strînsoare şi scînci de durere.

El îşi reveni imediat, umilit.

— Oh, îmi pare rău! Nu am vrut să te fac să suferi, dar... Lăsă capul în jos. Sînt foarte gelos, asta-i tot.

Cathleen se încruntă:

— Nu ai nici un drept.

— Ştiu. Zîmbi ştrengăreşte. Mă ierţi?

Întorcîndu-şi capul, ea îi răspunse mînioasă:

— Mai bine te-ai întoarce la lucru.

Chiar atunci Tom reveni.

— Eşti o sălbatică şi o creatură încăpăţînată, ar trebui să te I iu iiitr-o cuşcă! îi spuse el cu umor. Dar ai dreptate să-l trimiţi M I ou înapoi la treaba lui.

(athleen şi Lou îl priviră cu îngrijorare, nesiguri dacă liiscse sau nu martor la scena anterioară.

I'unînd prosopul şi pantofii pe canapea, îi spuse lui Lou: Vino, las-o în pace. Dacă nu gîndeşte înainte de a alerga

desculţă peste pietre colţuroase, nu merită să fie răsfăţată. IV cînd ieşea, îi aruncă o privire şireată lui Cathleen.

- într-o clipă ai să fii în stare să te apuci de lucru, domniorică. Şareta o să fie încărcată, gata de plecare, şi Robert o MI ţi dea o mînă de ajutor.

- Zece minute, răspunse ea, şi o să fiu gata să-mi fac tura.

Lou nu privi înapoi, dar ea nici nu se aştepta să o facă. Amintindu-şi cît de mîhnit fusese, chicoti în sinea ei. „Bietul I ou! Nu-l pot învinovăţi că a încercat."

După ce plecară cei doi, Cathleen se trase pe marginea canapelei, ca să-şi spele cu apă sărată zgîrieturile şi tăieturile dc pe picioare. „Şi totul din vina ta, Silas Fenshaw!" îşi zise, înciudată. „Dacă măcar te-ai fi apropiat de casă!" Şi amintirea aceasta o încerca şi mai rău.

După cîteva minute de stat în apă sărată, durerile se mai potoliră, iar pielea părea să se fi dezumflat. Se lăsă pe spate şi-şi ţinu picioarele să se mai înmoaie o vreme, înainte să le ridice unul cîte unul şi să le usuce cu prosopul. Apoi încercă să se încalţe. La început simţi că pantofii o strîng, dar, după ce-i legă, nu i se mai părură chiar atît de nesuportat. „Haide!" Imitînd-o pe Jessie, parcă o auzi chiar pe ea vorbind: „N-ai să mori din cauza unor picioare umflate." Cîţiva paşi prin cameră îi întăriră spusele.

Afară, în curte, Tom pregătea docarul pentru livrări. Lou era în brutărie, scoţînd tăvile cu pîine din cuptoare.

— Fă-le morman lîngă uşă! îi spuse lui Robert, un băiat firav, cu păr negru şi ochii verzi, mohorîţi.

Ducînd tăvile lîngă uşă, el le aşeză morman, acolo unde spusese Lou.

— O cam placi pe Cathleen a noastră, nu-i aşa? îl întrebă pe acesta, cu viclenie.

Lou îi răspunse prudent:

— Ştii bine că da.

Luînd a doua tavă, Robert o puse peste cealaltă.

— Dar ea nu te place, nu?! ...

De data asta Lou îl privi fioros:

— Şi cam ce ai şti tu despre asta?

— Ai vrea să te-nsori cu ea, nu? în vocea lui era un fel de mirare.

— Da, şi am s-o fac. întrerupîndu-şi lucrul, Lou se gîndi la Cathleen, la pielea ei fină şi la acele buze cărnoase, roz şi dorinţa îi crescuse.

— N-ai nici o şansă, la naiba. Nu atîta vreme cît nu are ochi decît pentru Silas Fenshaw.

Lou zîmbi auzindu-l.

— Tatăl tău n-o să-l lase să se apropie de ea!

— Zău? Şi socoţi că pe tine o să te lase să te apropii de ea?

— De ce nu? Sînt curat şi prezentabil, nu-i aşa?! întotdeauna am muncit din greu şi într-o bună zi s-ar putea să am propria mea afacere. Vocea i se înmuie. Pe deasupra, nimeni nu ar putea-o iubi pe sora ta aşa cum o iubesc eu.

— O iubeşte Silas Fenshaw. Savurând gluma, Robert chicoti. A iubit-o dintotdeauna.

— Nu-i genul ei. Dă-i timp şi o să afle singură asta.

— Să sperăm că nu o să afle nimic despre tine.

— Ce dracului ai vrut să spui? înfuriat, Lou traversă camera aproape alergînd şi-l înşfacă pe Robert pe după ceafă. lirîndu-l de-o parte, îşi apropie faţa de a băiatului.

— Mucosule! Cu ochii măriţi şi vocea tremurîndă, îl avertiză: Ai face bine să-ţi ţii închizi gura sau o să-i spun lui t.iică-tu cu ce te îndeletniceşti!

Robert încercă să-l îndepărteze, dar nu avu suficientă putere:

- Da' eu nu fac nimic! - Oh, nu?! acum, îl scutură puţin pe băiat.

— Să scoţi douăzeci de pîini pe zi, cu fursecuri şi brioşe, pentru un chilipir ... Cred că-ţi iese un cîştig frumuşel, nu-i aşa?! îl văzu pe Tom apropiindu-se şi-i dădu drumul imediat băiatului. Cu privirea ameninţătoare, Lou şuieră:

— Ia aminte la ce-am spus. Ţine-ţi gura sau îţi jur că o să-i spun cum îl furi pe la spate.

— N-ai îndrăzni. Pentru că dacă o faci, o să mă văd nevoit să-i zic lui Cathleen despre celelalte femei... alea care tot vin în fiecare săptămînă să-ţi aducă banii cîştigaţi pe străzi. Ştiind că-l avea la mînă cu asta, rînji cu răutate: Cu sau fară Silas Fenshaw, nu s-ar mai uita la tine dacă ar şti asta.

Ameninţat cu trădarea, Lou mai avea o şansă. Ar fi putut să-i închidă gura cu vorba bună sau prin alte metode murdare. Sau ar fi putut să-i facă jocul.

— Uite ce e, puştiule, sîntem prieteni, nu?

— Nu şi dacă ai să-i spui tatei că îl fur. Nu numai că ar fi primit o bătaie zdravănă, dar ar fi pierdut şi micul venit despre care Tom habar n-avea.

— Bineînţeles că nu o să-i spun. Ne-am înţeles deci. Un bărbat poate să facă afaceri pe unde vrea. Fetele îşi văd de treaba lor, şi eu le fac rost de clienţi. îi facu cu ochiul. Nu-i nimic rău în asta!

Băiatul nu răspunse, pentru că Tom era deja la uşă.

— Bun! Se uită de la unul la altul. Tu, Robert, termină de încărcat tăvile în şaretă. Cathleen e gata de plecare. Ai să mergi cu ea, şi să nu cumva să o laşi să alerge. Cum el ezita. Tom ridică vocea: Du-te, băiete! Mişcă-te!

După ce Robert ieşi din brutărie, îi dădu instrucţiuni lui Lou:

— Deschide tu prăvălia. Clienţii aşteaptă. Pregătesc o nouă tranşă de aluat şi apoi vin să-ţi dau o mînă de ajutor.

Munca lor era mereu aceeaşi, zi de zi, încercată şi verificată în timp: să încarce docarul cu bunătăţile scoase din cuptor, peste care aşezau tăvi întoarse şi apoi pînze albe de muselină; să deschidă prăvălia pentru localnici şi imediat ce-i mulţumeau pe aceştia, să cureţe totul, pregătind o nouă încărcătură pentru copt.

Tom striga în urma şaretei, care se îndepărta:

— Vezi să vinzi tot transportul ăsta!

Rîse tare, cînd Cathleen îi promise că nu va găsi nici o firimitură la întoarcere.

— Asta-i ceea ce voiam să aud! mai zise el. Acum plecaţi.

Întorcîndu-se, fu surprins să-l vadă pe Lou cu gîtul întins, uitîndu-se după ea.

— E o fată frumoasă, fiica asta a dumitale! îi spuse el.

Tom clipi:

— O să fie norocos cel care o să o ia de nevastă.

— Aş fi tare mîndru dacă ar fi soţia mea. în alte împrejurări, n-ar fi fost niciodată aşa îndrăzneţ, dar dorinţa îl transformase într-un om disperat.

Tom spuse ceva care-l puse pe gînduri.

— Nu te supăra că-ţi zic asta, băiete, dar dacă măcar ţi-ar zîmbi, aş sări în sus de bucurie. îl bătu pe umăr pe Lou şi, fluierînd vesel, se întoarse la lucru.

În urmă-i, Lou nu mai putea de bucurie.

Acum, că tatăl ei este de partea mea, cine ştie? O urmări I II privirea pe Cathleen, mînuind cu pricepere şareta de-a lungul străzii. „Ei bine, frumoasa mea", murmură el, „se pare i'fl aş mai avea o şansă cu tine".

6

Chiar în momentul în care păşi in birou, Silas ştiu că nu o să găsească un prieten acolo. Celălalt doar părea să se bucure că-l vede. Zîmbetul vioi, de circumstanţă şi politeţea incîntătoare, împreună cu modul în care-l întrebase despre tatăl său exprimau doar curiozitate.

Silas reuşi să descifreze adevăratele semnificaţii ale cesturilor acestuia: privirea care spuneau altceva decît gîndul, lolul în care îi strînsese mîna şi graba cu care se aşezase la birou, ca şi cînd ar fi pus o barieră între ei.

Urmă un moment lung, stînjenitor, fiecare studiindu-l pe celălalt, importantul bărbat uitîndu-se la Silas şi gîndindu-se al era un tânăr chipeş şi cu caracter mult mai puternic decît IIl tatălui său.

Sub ochii cercetători ai celuilalt, Silas îşi păstră privirea lormă. Nu se clintea şi nici nu privea în altă parte. în schimb, nştepta deja, ştiind că urma să plece din birou cu mîinile K.oale, pregătit totuşi să facă tot posibilul ca să-şi salveze latăl şi, la rîndul lui să găsească o soluţie la groaznica încurcătură în care se afla. Iubirea pentru Cathleen, şi dorinţa cl ea să-i fie alături pentru totdeauna îi domina gîndurile.

Scoţîndu-şi un trabuc din buzunarul vestei, importantul liarbat îi reteză un capăt şi îl aprinse la celălalt cu un chibrit luat dintr-o cutie de pe birou. Urmă un alt moment exasperant, în timp ce acesta savura gustul, apoi îi zîmbi lui Silas şi sc ridică din scaun.

— Ei, bine, spune-mi motivul pentru care ai venit, îl îndemnă. Presupun că nu pentru a-mi vorbi despre cît dc minunată e sănătatea ta.

Silas respiră adînc, în timp ce îl urmărea discret pe ccl din faţa lui. Nu era o privelişte prea plăcută. Frederick Carstairs avea un trup uriaş, ochii albaştri pătrunzători, o j barbă înspăimîntătoare şi o fire pe măsură. Admira succesul şi privea cu ochi răi eşecul. Silas venise să-l vadă doar pentru că tatăl lui şi Carstairs făcuseră în trecut multe afaceri împreună şi Edward crezuse că acest om i-ar datora un sprijin.

— Sînt aici în numele tatălui meu! începu el.

— Nu e nevoie să-mi explici de ce eşti aici. Părea că priveşte ; prin Silas. Sînt la curent cu nefericitele împrejurări prin care trece tatăl tău, dar nu ştiu ce vrei de la mine.

Lui Silas nu-i venea să creadă.

— Se pare că veştile circulă repede.

— Mă tem că aşa e. Mai ales veştile proaste.

— Dacă ştii totul despre asta, trebuie să ştii şi de ce sînt aici.

— Îmi închipui! Zîmbetul îi era arogant, vocea acuzatoare. A fost suficient de prost să se arunce în apă fiartă, şi acum tu vrei ca eu să mă pun chezaş pentru el, aşa-i?

Ruşinat de misiunea-i înjositoare Silas izbucni, furios:

— Tata e profund îngrijorat de situaţia în care se află. Din fericire, crede că mai are prieteni care să-l ajute.

— Şi mă consideră pe mine ca făcînd parte dintre aceşti prieteni, de aia te-a trimis aici, ca să-mi ceri bani, nu?

— Nu, domnule. A fost ideea mea. Ştiu că dumneata şi cu tata aţi lucrat mulţi ani împreună. Şi mai ştiu că te-a ajutat să un ii în afaceri, atunci cînd toţi ceilalţi s-ar fi bucurat să te îndepărteze.

Şi crezi că tatăl tău m-a făcut să fiu cine sînt astăzi... i'.ia vrei să spui?

Oricine are nevoie de o mînă de ajutor la început, şi tata i .1 întins-o.

Dumnezeule! Rîsul acelui bărbat imens zgudui camera. Apoi începu să strige. îţi dai seama ce spui, puştiule? Sînt mi om prosper, cu mult mai mulţi bani decît tu şi tatăl tău vei putea vedea vreodată. Am parteneri de afaceri peste tot În lume, depozite imense pline cu marfă, gata să fie urcate pc vapor şi trimise în toate colţurile lumii. Am două sute de ouineni în subordinea mea şi controlez mult mai mulţi. Coborî vooea pînă

ajunse un şuierat şi îi aruncă lui Silas o privire li cdelitoare. Şi îndrăzneşti să-ţi închipui că am toate astea iloar pentru că mi-a dat voie să folosesc birouaşul lui I năpădit?

Cînd se ridica în picioare, aşa cum făcuse acum, Frederick < arstairs părea teribil.

- Am plătit tatălui tău privilegiul de a fi lucrat în dugheana nia pe care o numea birou. Am plătit pentru fiecare înţelegere pentru care am semnat contracte cu el, şi a avut grijă să ia o porţie frumuşică din comision. Adevărul e că a văzut în mine un rival serios. Ştia că era doar o problemă de timp pînă să-mi inccp propria mea afacere şi i-am dat un avans din bani.

Înfuriat, Silas îşi încleştase pumnii, încercînd cu disperare NA reziste ispitei de a-i stîlci faţa. ^ - Tată-l meu nu s-a temut niciodată de concurenţă!

Şi îi era frică de mine. M-a acceptat în afacere ca să mă poată supraveghea mai îndeaproape. Nu era un act de generozitate, ci o mişcare inteligentă şi corectă, şi poate că a cu aş fi făcut la fel, avînd în vedere împrejurările. Dar nu mi-a dat nimic pe gratis. Nimeni n-a facut-o! Sînt propriul meu stăpîn, întotdeauna am fost aşa. Nu le datorez nimic. Nici tatălui tău, nici nimănui! Istovit de furie, se lăsă să cadă i pe scaun. Acum ieşi afară!

— Nu înainte de a spune şi eu ceva. Silas stătea drept, ochii întunecaţi îi erau luminoşi, iar vocea calmă. E o practică obişnuită să plăteşti chirie pentru biroul pe care l-ai folosit, şi ar fi fost un om de afaceri sărac dacă nu ar fi luat acel comision pentru bunurile care au trecut pe acolo. Dar nu îţi voi repeta ceva ce ştii deja. Vocea îi devenise gravă. Ai tot dreptul să-l refuzi acum. Dar nu ai nici un drept să-i micşorezi bunătatea pe care ţi-a arătat-o cu ani în urmă. Oricum ai spune-o, ţi-a fost prieten cînd ai avut nevoie. Zîmbi trist. Dar tu n-ai să ştii niciodată ce-i prietenia, nu?

Făcu o pauză, lăsînd apoi cuvintele să cadă:

— Mai mult, dacă voi auzi că ai răspîndit vestea despre necazurile lui, vei avea de-a face cu mine.

— Mă ameninţi? Roşu la faţă, bărbatul acela masiv se repezi ia uşă şi o deschise cu o smucitură. Ieşi afară, nenorocitule, înainte să-mi pierd controlul şi să fac ceva ce voi regreta toată viaţa.

Gata să plece, Silas se întoarse spre el:

— Ştii, de la distanţă pari un om mare cu o reputaţie respectabilă, dar atît de... scutură din cap. Eşti un om mic, f pînă la urmă.

Din hol auzi uşa trîntindu-se cu zgomot. Scoţînd din ţ buzunar un carneţel, trasă o linie peste numele lui Carstairs. ; „Unul s-a dus, mai sînt doi!" murmură el, şi alergă în jos pe ; scări, nerăbdător să plece, să fie mai repede acasă, cu Cathleen. Se uită la ceasul bisericii, „E ora trei după-amiaza. E destul timp", se gîndi el.

Unul îl refuzase. Dar nu-şi pierduse speranţa.

I'e la cinci după amiază, orice speranţă i se risipi.

Se temuse că nu o să meargă mai bine nici cu ceilalţi doi inimeni de afaceri decît cu primul. "Aş fi vrut să-l pot ajuta," '.puse unul, "dar am prea multe obligaţii."

Celălalt fu mai direct.

Tatăl tău s-a băgat într-o mare încurcătură, din care iiebuie să iasă singur. Spune-i asta, şi mai zi-i că a fost al n.ubii de prost!

Bill Trimble stătea prin apropiere cu trăsura, şi cînd îl vfl/u pe Silas ieşind din ultimul birou, îi observă umerii încovoiaţi şi expresia plină de dezamăgire de pe faţa lui. Ceva a mers foarte prost," murmură el. Cam avea idee despre ceea ce s-ar fi putut întîmpla, dar n-ar fi dorit să ştie adevărul în întregime.

Suind în trăsură, Silas văzu cît de obosit era bătrînul v i/.itiu.

— Îmi pare rău, Bill! se scuză el. A fost o zi lungă şi te-am cum dat uitării.

Gînditor, Bill păru să nu fi auzit nimic.

— Nu face nimic, domnule, răspunse el cu multă înţelegere in glas. Bănuiesc că aţi avut multe pe cap.

- Ti-e foame?

t - îs înfometat rău, domnule, recunoscu el, dar mai pot aştepta.

— Nu o să se întîmple una ca asta! Ştiind ce vîrstă avea, şi dîndu-şi seama cu groază cît de mult îl aşteptase Bill, Silas lăsă deoparte propriile-i necazuri. Hai să căutăm un han, zise cl. O să ne umplem burţile cu carne de vacă şi bere, înainte de a porni în lungul drum spre casă.

— Nu prea multă bere, mă gîndesc, chicoti Bill, n-aş vrea să sfîrşim în cel mai apropiat şanţ.

Găsiră un han nu prea departe, doar la două străzi mai încolo, imediat după colţ şi arătînd atît de primitor, cum Bill nu văzuse niciodată.

— Doamne, îmi simt gîtul ca un cuptor încins, zise el, lingîndu-şi buzele. Trebuie să recunosc, domnule, că o sorbitură zdravănă din cea mai bună bere ar fi o mare bucurie pentru bătrînul meu gîtlej, aşa cred!

În han era cald şi plăcut, focul ardea în şemineu, deşi era iulie, şi un grup de oameni veseli fredonau un cîntec.

— Nu-i luaţi în seamă, rîse hangiul, încă o jumătate de oră şi n-or să mai fie în stare nici să se ridice de pe scaun, darămite să mai şi cînte. Le luă comanda şi se îndepărtă, chicotind.

Cînd berea şi friptura de vacă le fură aduse, Bill începu să înfulece, dar Silas părea cu gîndurile aiurea.

— Dacă nu vă supăraţi că vă spun, o să vă simţiţi mai bine dacă aţi mînca asta. Bătrînul îi arătă farfuria cu mîncare. Şi nu vă e de nici un folos dacă vă jucaţi cu furculiţa în farfurie. Coborînd vocea, îi mărturisi: Mi s-a părut întotdeauna că necazurile nu sînt nici pe jumătate atît de rele cînd ai burta plină.

Surprins, Silas ridică privirea.

— E chiar atît de evidenţi

Scoţînd o bucată de pîine dintre dinţi, Bill dădu din cap:

— Am şi eu necazurile mele, domnule, şi ştiu care sînt semnele. Azi-dimineaţă am văzut o lumină în ochii dum-neavoastră şi acum a dispărut. S-a micşorat la fel ca ziua asta.

— Spune-mi ceva, Bill.

— Întrebaţi-mă.

— Ştii ce se întîmplă? Vreau să spun, la reşedinţa Fenshaw?

Cunoscîndu-şi locul, Bill deveni mai precaut.

— Ce anume, domnule?

Silas nu se considerase niciodată mai presus de ceilalţi oameni şi o dovedea acum zîmbetul său:

— Ştii ce vreau să spun, Bill. Tu ştii ce se întîmplă, nu? Cu tală meu, adică. Simţindu-i şovăiala, adăugă: Uite ce e, Bill, nş

vrea să vorbim, aşa ca de la bărbat la bărbat. Nimeni nu o Nrt ştie vreodată ce am discutat noi doi.

- înţeleg, domnule. Complet încrezător acum, Bill îi mărturisi: S-au auzit ceva zvonuri. Ca o regulă proprie, nu dau atenţie bîrfelor de nici un fel, da'... Ţinea halba de bere cu două degete, însă părea că nu are de gînd să o ducă la (ură. în schimb, începu să se foiască pe scaun.

— Continuă, Bill, îl îndemnă Silas, spune-mi.

- Ei, bine, îmi pare rău să o spun, da' cred că-i o ţîră de adevăr în zvonul ăsta, pentru că eram în grădină alaltăieri cînd stăpînul şi asociatul său, domnul Turner, se certau îngrozitor. îşi supse obrajii slabi, slobozind un şuierat. Mai aveau puţin şi se încăierau. A fost cumplit, domnule. Nu am mai auzit niciodată aşa ceva.

În mod ciudat, Silas se simţi uşurat.

— Cît de mult ai auzit din discuţie?

Dorind să-şi fi ţinut gura, Bill luă o duşcă zdravănă de bere.

— Îmi pare rău, domnule, zise el, ştergîndu-şi spuma de pe mustaţă. Nu-i treaba mea şi jur pe Dumnezeu că nu o să afle nimeni nimic de la mine.

— Bill! Aplecîndu-se spre el, Silas insistă. Mă asculţi?!

— Da, domnule!

— Spune-mi exact ce ai auzit.

— Mai degrabă nu, domnule.

— Ai auzit cînd tatăl meu şi asociatul său au rupt acordul?

— Da, am auzit asta, şi, nu mă deranjează s-o spun, mi-a părut foarte rău.

— Aşadar, ştii şi motivul.

După trei înghiţituri zdravene de bere, Bill sfîrşi prin a lăsa deoparte orice prudenţă:

— Din cîte îmi amintesc, tatăl dumneavoastră a cumpărat nişte pămînt în timp ce asociatul său era plecat să facă nişte afaceri. Terenul a costat o sumă frumuşică, aşa am înţeles, dar s-a dovedit a nu avea nici un fel de valoare. Cînd domnul Turner s-a întors din călătorie, erau o mulţime de bani de plătit! Mestecînd o bucată de carne, plescăi din buze şi îi făcu semn lui Silas. Asta am auzit, domnule. Dar nu vă faceţi griji, buzele îmi sînt pecetluite. Chiar în clipa următoare deschise gura pentru o altă înghiţitură din lichidul de culoarea chihlimbarului.

— Bill?

— Da, domnule!

— Asta-i tot ce ai auzit?

Bătrînul îşi duse mîna la frunte, ca pentru a-şi aminti:

— Da, aprobă el, asta-i tot. Un gînd îngrozitor îi fulgeră prin minte. Aţintindu-l pe Silas cu privirea goală, îl întrebă, cu o voce împleticită: Dumnezeule, nu cumva daţi înapoi? Plănuiaţi să vă descotorosiţi de mine, nu-i aşa? De-asta aţi vrut să vorbim, dumneavoastră cu mine?

— Nu, bineînţeles că nu! Nerăbdător să-i risipească temerile, Silas îi explică: Nu are nimic de-a face cu ruperea contractului şi nici nu vreau să mă descotorosesc de tine, zise el. Are mai mult legătură cu mine.

Teama din ochii lui Bill se risipi:

— Da' ştiu că mi-aţi băgat groaza în suflet! Nu ştiu ce m-aş face dacă n-aş avea de lucru, fiindcă nimeni n-ar angaja un bătrîn amărît ca mine, eh?!

— Să nu-ţi faci niciodată griji pentru asta! întinzîndu-şi braţul, Silas îl bătu pe bărbat pe umăr, spunîndu-i cu blîndeţe:

Un Fenshaw va avea mereu nevoie de serviciile tale... fie că p vorba de mine sau de tata. Iţi promit.

Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnule, pentru că aţi liniştit un biet om bătrîn. Ca pentru a sărbători, ridică halba o goli. Punînd-o înapoi pe masă, îl privi pe Silas curios.

Spuneaţi că are de-a face cu dumneavoastră, îşi aminti

Ştiu că nu e treaba mea, dar aţi crescut sub ochii mei şi i.iiri-vă acum un bărbat în toată firea, în care m-aş încrede cu HI Im închişi. Aşa că, dacă e ceva care vă supără, şi dacă ăsta

motivul pentru care stăm aici în loc să fim în drum spre nsă, m-aş bucura să vă ajut dacă-mi stă în puteri!

Mulţumindu-i, Silas îi zîmbi cu jumătate de gură. Chiar sînt în încurcătură, mai mult decît am fost vreodată in întreaga mea viaţă. Adevărul e, Bill, că nimeni nu mă poilte ajuta acum.

Privindu-l pe bătrîn, îi văzu faţa încercănată şi ochii care lifidau bunătate şi sinceritate, şi ştiu că avea un prieten în laţi» căruia şi-ar putea deschide sufletul.

Cînd am plecat azi dimineaţă, aveam mari speranţe că lotul o să se rezolve, dar, aşa cum ai putut vedea, speranţa s-a i

iun dus încă de cum a început ziua, şi acum nu mai pot face nimic.

Iiill simţi că era ceva care îl rodea pe Silas, dar nu putea li'oît ghici grozăvia acelui ceva.

Pe Dumnezeu, cu siguranţă nu poate fi chiar atît de rău! /isc el încurajator. Lunga mea experienţă m-a învăţat că există ' i ezolvare pentru orice problemă. Silas avu un zîmbet strîmb, trist: Oh, chiar există o soluţie, şi încă una atît de ticăloasă, i a ar distruge două vieţi.

Urmărindu-i expresia feţei, Bill văzu că în ochii lui Silas, de obicei zîmbitori, apăruse o tristeţe apăsătoare şi se simţi îndemnat să-i spună:

— Uite ce e, fiule, dacă ai ajuns pînă aici, de ce nu mi-ai spune şi restul?

Fiindcă băuse o jumătate de litru din cea mai bună bere şi era impresionat de necazurile acelui tînăr la care ţinea mult, Bill păru să uite că el era servitorul, iar Silas stăpînul şi îi I vorbi ca şi cînd ar fi fost propriul său nepot.

— Cîteodată un cap mai în vîrstă este mai înţelept decît unul tînăr. De ce nu ai încredere în mine, să-mi spui întreaga istorie, să vedem ce se poate face? Ce zici?

Cît mai pe scurt posibil, Silas îi povesti totul. îi confirmă I zvonurile pe care Bill le auzise, şi conversaţia la care fusese I martor între cei doi bărbaţi implicaţi. îi explicase cum, forţîndu-l să returneze banii într-un timp foarte scurt, cu tot I cu dobîndă, Turner îl putea distruge pe tatăl său. Pe deasupra, [dacă tatăl său ar fi fost să se judece la tribunal, venitul nu j mai putea fi garantat, şi dacă treburile ar fi mers prost pentni el, nu numai că trebuia să satisfacă pretenţiile lui Turner, dar ar fi suportat şi cheltuielile de judecată.

— Dar cel mai rău lucru dintre toate ar fi că pe mama ar doborî-o şocul ăsta. Sănătatea ei este foarte delicată, şi după cum ştii, chiar azi-noapte a avut o criză. Tot ceea ce iubeşte ea foarte mult va fi pierdut. Făcu o pauză, cu sufletul şi gîndurile scufundate în haos. „Cathleen sau mama sa? Pe care ar trebui să o sacrifice?"

Ridicînd privirea, se uită la bătrîn.

— Toată viaţa mamei este în casa aia. E în tablouri şi în mobilă. E încrustată în fiecare milimetru de zid. Dacă i s-ar lua

toate acestea, pentru ea ar fi sfîrşitul. Coborînd privirea, MU hi atît de încet, că vocea părea doar o şoaptă. Ce fiu ar l'iiiea lăsa să se întîmple asta? Cum aş putea să-i fac asta?

I'e măsură ce Silas îşi descărca povara, Bill asculta cu o groază crescîndă.

Dumnezeu să mă ierte, nu am avut nici cea mai vagă nlrc! exclamă el. Dar nu înţeleg de ce iei vina asupra ta, că tloar nu tu eşti cel care a adus necazul.

Nu, dar pot să-i pun capăt imediat, dacă vreau. Datoria i ar şterge, tata ar scăpa de orice ameninţare şi mama nu ar illa niciodată de asta. Turner ar fi de acord cu asta, dar întîi tirbuie să pronunţ cuvîntul magic.

Intrigat, Bill întrebă:

— Ce cuvînt?

Silas îi explică calm:

— Acest cuvînt este DA. Vezi tu, Bill, Turner a promis că i să suporte toate pierderile fără protest doar dacă eu accept \<ţ mă însor cu fiică-sa.

Ce? Bătrînul era vizibil şocat. Asta-i ca şi cînd te-ai \ Inde pe tine, e de necrezut.

De necrezut sau nu, nu există altă cale de ieşire. Impingînd piciorul înainte, Silas se lăsă pe spate în scaun. I >upă cum vezi, sînt prins în capcană, murmură el, prins fără prranţă.

— Şi nu simţi nimic pentru fata lui Turner?

- Uh! Expresia feţei lui Silas se înăspri. Ba da, am irntimente faţă de ea, zise el. Sentimente de ură şi dezgust, nuc, dacă m-aş însura cu ea, m-ar face s-o strîng de gît.

— Cu fata ai vorbit?

— N-aş rezolva nimic. M-am dus la tatăl ei şi mi-a spus acelaşi lucru. Fiică-sa tînjeşte după un soţ şi eu sînt acela, I II taică-su se bucură grozav. Din cîte mi-am dat seama, s-ar pai ea chiar că vrea să scape de ea. S-a pricopsit cu o căţea nenorocită plină de defecte şi acum vrea să găsească pe altcineva să-i poarte de grijă. Avu un rîs scurt, trist. Am de făcut o alegere: ori mă însor cu Helen Turner, ori părinţii mei vor fi azvîrliţi lupilor.

— Ce fel de om poate fi ăla care ar face un lucru atît dc cumplit?

— Unul disperat! Doreşte atît de mult să o scoată pe i fiică-sa din viaţa lui şi să mi-o dea mie!...

Zguduit de remarca duşmănoasă a lui Silas, bătrînul spuse cu hotărîre:

— E monstruos. Şantajul e cel mai urît lucru. Frecîndu-şi palmele, se lovi peste obraji. Silas părea în culmea disperării. Uite ce e,fiule, zise el, ciupindu-şi uşor mîneca hainei, ştii că vreau să te ajut. Dar începutul şi sfîrşitul acestor lucruri sînt... nici eu nu ştiu cum. Din păcate, dacă n-aş fi trecut de I prima tinereţe, i-aş trage o mamă de bătaie acelui nenorocit fără suflet. Măi să fie! L-aş face să-şi dea seama de nebunia lui, aşa aş face. Şi dacă aş avea destui bani, ţi i-aş da ţie. Dar nu am avut niciodată bani şi nici nu i-am vrut vreodată. Din cîte am văzut eu, îţi aduc numai necazuri. Nu, mă mulţumesc să locuiesc la conacul Fenshaw, cu atît cît îmi trebuie pentru nevoile mele, un pic de tutun pentru pipa mea şi un foc să 'mă încălzesc. Asta-i ce mi-am dorit întotdeauna.

Profund impresionat, Silas îl privi plin de admiraţie.

- Am văzut trei bărbaţi astăzi, îi spuse el, trei oameni foarte importanţi pe care, într-un fel sau altul, tatăl meu i-a ajutat de-a lungul anilor. Astăzi s-a întors roata şi m-am dus la ei, cu pălăria în mînă, gata să le cerşesc ajutorul. Dar ei m-au refuzat. Coborîndu-şi privirea, îşi scutură capul. Fiecare dintre ei are mai mulţi bani decît ar avea nevoie, dar nici unul nu ar băga mîna în buzunar pentru tata. Şi iată-te pe 11tic, Bill, trăind de azi pe mîine, fără nici un ban pus deoparte lifiitru bătrîneţe, şi cu mai nimic al tău, dar eşti gata să faci lot ce-ţi stă în putinţă să ajuţi.

Tăcu o clipă, pentru a face semn hangiului să aducă încă tlouă halbe de bere proaspătă, şi cînd le avură pe masă, o i alică pe a lui spre bătrîn.

În cinstea ta, Bill, zise el, înghiţind o duşcă zdravănă. Şi am să-ţi mai spun ceva, prietene. Eşti un om mai bun dcoît ceea ce am văzut eu astăzi, şi mai bun decît aş putea v i rodată să văd.

Ciocnind paharul cu al lui Silas, bătrînul îi răspunse blajin: Mulţumesc, fiule. E un lucru mare ce spui. Şi să sperăm 11 totul va fi cum nu se poate mai bine. îi făcu semn cu ochiul, aducînd un zîmbet pe faţa lui Silas. Uneori, cînd te iştepţi mai puţin, lucrurile pot lua o întorsătură ciudată.

Toastară pentru asta şi tăcură o vreme, reflectînd la ceea ce se spusese şi la ceea ce era de făcut. După un timp, Bill întrebă cu voce blîndă:

— Ce mai e cu drăguţa de Cathleen?

Cum Silas nu răspunse, ţinîndu-şi privirea aplecată spre lialba de bere, bătrînul îşi întinse mîna, atingîndu-l uşor pe braţ pe Silas:

-Îmi pare, rău, fiule! murmură el. O iubeşti pe fată, aşa-i?

Silas îşi ridică privirea spre el cu ochii plini de tristeţe.

— Mai mult decît ţi-ai putea imagina, răspunse el. Apoi, linpingînd într-o parte băutura, spuse: Cred că cel mai bine ar fi să plecăm. Avem cale lungă de mers. Le-ai spus argaţilor că avem nevoie de cai odihniţi?

— Sigur că le-am spus! îl asigură Bill.

În timp ce se ridicară de pe scaune, Silas băgă mîna în buzunar şi scoase două monede de argint. Aruncîndu-le pe tejghea, îi mulţumi hangiului pentru berea bună. în timpul ăsta, Bill se îndreptă spre toaletă.

— Nu mă mai pot ţine ca înainte! chicoti el. Ia-o înainte, fiule. O să te ajung din urmă.

Nici unul nu le-a dat prea multă atenţie celor doi bandiţi care stăteau la masa vecină.

— I-ai văzut croiala hainei? îl întrebă cel mai tînăr pe camaradul său bărbos.

— Da! Rînjetul larg lăsă să i se vadă dinţii înnegriţi. Şi să-ţi mai spun ceva, zise el, lovindu-se uşor este o nară. Cînd şi- a tras marginea hainei, am ochit un portofel mic umflat, numai bun de săltat.

— Bravo! Să-l înşfăcăm, deci!

Înghiţind ultima duşcă de bere, îi urară hangiului noapte bună şi se strecurară afară, zîmbindu-şi unul altuia cu gîndul la acel portofel ce parcă le furase minţile.

„Ăştia doi pun ceva necurat la cale, pun pariu, bănui hangiul acela mai văzuse oameni de teapa lor, dar atîta vreme cît îşi aranjează treburile în afara localului, asta nu mă priveşte pe mine."

*

Îndreptîndu-se spre trăsură, Silas aruncă o privire de-a lungul drumului, apoi o luă pe scurtătură şi fără să se grăbească, astfel ca vizitiul să-l poată ajunge din urmă. Silas

auzi un zgomot. Crezînd că era Bill, se întoarse să-i spună ceva. Ca două umbre în noapte, cei doi hoţi tăbărîră pe el.

Îl luaseră prin surprindere şi acum îl împingeau către un zid. Bărbosul cel uriaş, îi răsuci mîinile la spate, în timp ce celălalt îi căuta cu disperare prin buzunare. Găsind repede portofelul, îl arătă ca pe un trofeu:

— Ăsta e, partenere!. Deschizîndu-l se linse pe buze, imaginîndu-şi ce-şi puteau lua cu banii aceia: O să ne ajungă vroo zi-două! rîse el. Privindu-l pe Silas, rîsul îi dispăru de pc faţă lăsînd în loc o expresie de ură. Trăgîndu-l de haină »r Silas, rînji. Poate ar trebui să-l dezbrăcăm şi de boarfele Im astea fine, ce zici? îl întrebă pe comandantul său. Fac un iiling sau doi!

Uriaşul se dădu înapoi şi rînji.

-- Şi ce-ar fi să-i dăm şi o lecţie înainte de a pleca? O locţie pe care să n-o uite aşa de repede.

Iată o idee bună! Nu-l putem lăsa să dea alarma, ce /ici? Celălalt continua să se holbeze la Silas, care stătea lipit .Ic perete, încercînd să aprecieze puterea cu care era ţintuit, <Iar figura lui nu trădă nimic, cînd se uită în ochii acestuia.

- Comandantul meu ar vrea să te rupă în bătaie. Respiraţia C.ica a nelegiuitului îl izbi pe Silas provocîndu-i greaţă. Să te nipă în bătaie şi să te dea la cîini. Ce zici de asta, ei? Rîdea nebuneşte. Uh! Nu prea ai nimic de spus, ha? Ţi-a mîncat pisica limba, domnule mucos?

Bărbosul cotcodăci la auzul acestor vorbe, şi în timp ce .unîndoi se amuzau pe seama glumei, Silas acţionă. K idieîndu-şi genunchiul, îl lovi direct în vintre. După asta, totul se deslănţui. Hoţul se dădu înapoi, chircindu-se de durere, gemînd şi ţinîndu-se strîns de organele genitale, în timp ce bărbosul îl prinse de gît pe Silas, luîndu-şi avînt, ca să-l lovească cu pumnul drept în faţă. Ceea ce nu se mtîmplă, căci, cu o viteză ce-l luă pe celălalt prin surprindere, tînrăul îl lovi cu putere în cap. Uriaşul vru să 11posteze şi se repezi cu toată forţa în Silas, răcnind ca un .ipucat. Silas fu strivit de zid cu o asemenea forţă, încît se lovi la tîmplă. Sîngele care-i curgea pe faţă, îi întunecă vederea, dîndu-i celuilalt ocazia să-i plaseze un pumn direct în stomac.

Ameţit pe moment, tînărul se luptă să-şi menţină echilibrul, şi curînd cei doi se năpustiră din nou asupra lui. Era o ploaie de pumni grei şi cam fără o ţintă precisă, Silas părînd să fie mereu

cel mai tare, ripostînd, însîngerat, dar triumfător, făcîndu-i pe cei doi s-o ia la sănătoasa de-a lungul aleii, pierzîndu-se în întuneric. îi furaseră, totuşi portofelul, dar acesta părea să nu aibă nici o importanţă.

Bill auzise zarva şi veni în fugă.

— Sînt bine, îl asigură Silas. Ţi-i aminteşti pe cei doi din local? cînd Bill încuviinţă, îi explică: Mă tem că puseseră ochii pe portofelul meu cînd am plătit hangiului.

— Te-au jefuit, hoţii ăia nenorociţi?

Silas încuviinţă.

— Mi-au luat portofelul, zise el, apoi rînji. Dar nu fară o porţie de bătaie.

— Văd şi eu asta, fiule!

Uitîndu-se cu atenţie la faţa plină de sînge a lui Silas şi la încheieturile julite ale degetelor, îşi dădu seama că fusese mai mult de atît.

— Nu te pot duce aşa acasă! zise el. Hai să ne întoarcem şi să te speli puţin, ei?!

— Nu. Silas rămase ferm. Am pierdut destul timp. Hai să mergem acasă.

— Cum spui, domnule. Dar uite, am nişte haine vechi curate sub bancheta trăsurii, spuse Bill, şi păstrez întotdeauna nişte apă pentru cai, într-o găleată. Ce zici, dacă ne-am folosi de ele?

Silas nu mai putu zice nimic.

— Hai, atunci, aprobă el. Şi să ne cărăm de aici, înainte ca alţi pungaşi să pună ochii pe trăsură şi pe cai.

Bombănind şi plîngîndu-se de „porcii ăia de hoţi din Londra care vor să pună stăpînire pe tot," Bill Trimble se ilusc la trăsură şi căută legătura de zdrenţe. înmuind una din li în apă, i-o întinse lui Silas.

— Şi fară comentarii! îl ameninţă, că nu te pot duce acasă mitînd ca un vagabond de pe stradă.

Înainte să urce în trăsură, Silas îi ceru bătrînului să nu \ mbcască nimănui despre ceea îi spusese cu privire la tatăl «Au şi la condiţiile îngrozitoare pe care le pusese Turner.

N-am să suflu o vorbă, promise Bill, poţi conta pe mine.

Ştiind că putea avea încredere în el şi că îşi va ţine pi omisiunea, Silas îi mai puse o ultimă întrebare. F Ce ai face tu, Bill, dacă ai fi în locul meu?

Bill se gîndi o clipă, apoi îi zîmbi cu o uşoară urmă de li isteţe.

 Aş face ceea ce dumneata trebuie să faci, zise el precaut, ni aş ruga bunului Dumnezeu să-mi dea putere să trec prin i ritul

Silas işi dădu seama ce voia să spună, chiar dacă nu se exprimase foarte clar.

 îţi mulţumesc, Bill, murmură el. Apoi închise portiera ,.i sc pregăti de lungul drum ce-i aştepta.

Cocoţat pe banca înaltă de deasupra a trăsurii, Bill îşi ridică Hiilcrul hainei şi trase cozorocul în jos, apoi gîndindu-se că Miarta ar putea fi un crud stăpîn, întoarse caii spre casă şi îi nună la trap.

— O să ajungem înainte să vă daţi seama! îi strigă lui Silas peste umăr.

Dar acesta nu-l mai asculta. Se gîndea la viaţa alături de o leincie dificilă, pentru care nu nutrea nici dragoste, nici respect. Dar mai mult decît atît se gîndea la Cathleen, şi se lulreba cît de distrusă va fi auzind veştile. Oricît de dureros ut fi fost, Bill avea dreptate.

În inima lui ştia ce avea de făcut.

— Pentru Dumnezeu, fato, stai jos! întinzînd cămaşa pe masă, Jessie netezi uşor mînecile, apoi spatele şi gulerul. Parcă ai sta pe jar, o certă ea. în sus şi-n jos, dintr-o parte în alta! Mă scoţi din sărite. Unde s-ar fi dus tatăl tău şi cu Robert? Mîncarea e încă în farfurii, se răceşte de pomană.

— Unde ar putea să fie? Cathleen aşteptase toată ziua. Acum era aproape ora zece seara şi încă nu avea nici o veste de la Silas. Undeva în sufletul ei ştia că trebuie să se fi întîmplat ceva, dar nici acum nu voia să o recunoască. Mă bate gîndul să merg pînă la conac. Ideea îi încolţise în minte încă de dimineaţă. O să vorbesc cu bucătăreasa. E bună la suflet şi ne înţelegem bine. Ea trebuie să ştie. Nu se întîmplă nimic la conac fară ca ea să nu afle.

— Nu mergi la conacul Fenshaw, îi spuse Jessie cu severitate, decît dacă am eu drum pe acolo.

Cathleen era la fereastră, scrutînd întunericul. La auzul cuvintelor ferme ale lui Jessie se întoarse, cu o expresie de surpriză în ochii ei albaştri.

— Credeam că eşti de partea mea.

— Sînt, fato! Cu o privire indignată, îi spuse lui Cathleen: Ceea ce vrei să faci este o greşeală, asta e! Din experienţa mea, o fată nu aleargă după bărbat, nu şi dacă nu vrea ca el să creadă că e topită după dînsul.

Rumegînd în tăcere vorbele lui Jessie, Cathleen se întoarse spre fereastră. Un minut mai tîrziu întrebă:

— Şi atunci ce să fac?

— Ai să aştepţi. îndepărtîndu-se, Jessie îşi înfăşură o cîrpă în jurul degetelor şi ridică cu grijă fierul de pe cărbunii încinşi. Ţinîndu-l cu talpa în sus, scuipă pe el. Cînd saliva sfîrîi, zîmbi l'linâ de mulţumire. Treeînd fierul peste mînecile cămăşii, «f felicită pe sine cînd acestea se călcară şi se întinseră foarte linie. Am dat pe fierul ăsta vechi şi ruginit un pound şi şase peiice, îi spuse lui Cathleen. L-am luat de la un amărît. I'lescăind, începu să calce cealaltă mînecă. Cea mai bună ulacore pe care am făcut-o vreodată.

(athleen încă se mai gîndea la sfatul lui Jessie.

Nu pot să-l aştept la nesfîrşit.

N-am spus asta! Punînd fierul iarăşi pe cărbuni, Jessie întoarse cămaşa pe o parte. Doar că trebuie să te duci după el Nu lasă o impresie prea bună.

I)ar Cathleen se hotărîse.

Nu-mi pasă de asta, zise ea. Dacă nu vine la mine în ejira asta, primul lucru pe care am să-l fac mîine dimineaţă l .10 să mă duc eu după el. Era atît de hotărîtă că nimic nu o l>Utca face să se răzgîndească.

Eşti tare încăpăţînată.

Dîndu-se jos de pe scaunul de la fereastră, Cathleen veni NA stea la masă, cu ochii săi albaştri, plini de părere de rău, i iiuiîndu-i pe ai lui Jessie.

Sînt îngrijorată, bunico.

Pînă atunci, bătrîna încercase să fie de neclintit, distan-(Indu-se de ceea părea a fi o situaţie gravă. Ştia că Tom regreta iiiuarnic că a lăsat-o pe Cathleen să se apropie de familia I nishaw. Ura ideea că fata lui se îndrăgostise de unul pe i urc el

îl numea „bogătanul ei." Jessie ştia că oricît şi-ar fi ndorat tatăl, Cathleen nu ar renunţa niciodată la tînărul ăsta, pe care îl iubea cu atîta pasiune, că te înspăimînta.

Văzînd-o frămîntîndu-se de ceva vreme, Jessie crezu i n lata era pe punctul de a face o criză. Ca şi Cathleen, şi i i avea impresia că lucrurile nu mergeau bine la conacul lenshaw.

— Uite ce e, fetiţo... înconjurînd masa, se aşeză lîngă Cathleen, cu o mînă pe umărul ei şi cu cealaltă jucîndu-se în părul rebel al nepoatei. Ştiu că eşti îngrijorată, şi sînt sigură că a avut un motiv serios de nu a venit să te vadă, dar... Făcu o pauză, coborîndu-şi privirea pe masă.

— Dar ce? Uitîndu-se în ochii plini de înţelepciune ai bătrînei, Cathleen ghici răspunsul. Nu crezi că o să se mai întoarcă, nu? întrebă cu tristeţe.

— Nu ştiu, copilă. Dacă vroia să fie sinceră, acum era momentul potrivit. Dacă nu se mai întoarce... ei, bine, înseamnă că aşa a fost cel mai bine să se întîmple.

Fără să mai spună vreun cuvînt, Cathleen se smulse din îmbrăţişare. Se duse din nou la fereastră, se chirci lîngă geam şi continuă să privească în întuneric.

— O să se întoarcă, şopti ea. Şi cînd o să se întoarcă, totul o să fie bine, ai să vezi.

Gîndindu-se că poate cel mai bun lucru ar fi să nu mai zică nimic, măcar pentru moment, Jessie se apucă din nou de călcat. Din cînd în cînd îi mai arunca cîte o privire lui Cathleen, dar fata părea pierdută în noapte, privind şi aşteptînd, şi pentru încă aproape o jumătate de oră cămăruţa plăcută se umplu de speranţă, amestecată cu un pic de disperare.

La zece şi jumătate, cînd Jessie îşi împacheta cămăşile minunat călcate, Cathleen scoase un strigăt şi sări brusc de pe scaun.

— Vine cineva pe cărare! zise ea, şi cînd se repezi la uşă, Tom o deschise şi intră.

— Măi, să fie! Afară e un întuneric ca-ntr-o mină de cărbuni! mormăi el. A cedat o roată de la şaretă la vreo trei mile depărtare în cîmp. A trebuit s-o las acolo pînă mîine dimineaţă. E bine că Robert stă din nou la noapte în casa lui I DU. Punînd mîna pe umărul lui Cathleen, spuse obosit: Mai mu o roată de

rezervă în şopron. Mîine docarul o să fie gata k* drum cît ai clipi.

— Oho! Doar dacă n-o să dea iama ţiganii mai întîi pc-acolo, spuse bătrîna.

Remarca lui Jessie îi făcu să zîmbească pe amîndoi, dar Tom comentă:

— Haide, Jessie! Tot îţi mai baţi capul cu asta? Măi să fie! Aii trecut aproape doi ani de cînd s-a întîmplat.

— Duminică asta sînt doi ani şi patru zile. Jessie nu uitase niciodată incidentul cu ţiganii. Este o problemă gravă atunci t ind o femeie nu-şi poate întinde rufele la ora şase dimineaţa l ilră să descopere că a fost furată chiar înainte de a se întoarce « u cel de-al doilea coş de rufe. întorcîndu-se să pună ibricul κ* foc, continuă să mormăie: Dacă hoţilor ălora le-a trecut irin cap să fure de la o biată văduvă nişte nimicuri, n-or să se dea la o parte de la o şaretă.

Ştiind cît de mult o afectase incidentul, Tom se abţinu să nu rîdă.

— Ei, bine, n-o să se pună cu calul! promise el. Pentru că iiimegă fericit la finul din şaretă şi o să fie totul bine pînă mîine dimineaţă. Scoţîndu-şi şapca şi haina le scutură uşor, împrăştiind puţină făină pe podea.

— Hei! Ţi-am spus dinainte! strigă ea. Trebuie să le scuturi n fară.

— Iartă-mă! Uitîndu-se la Cathleen, îi zîmbi. Sînt atît de obosit şi flămînd, că am uitat. Imediat le duse afară şi le scutură bine. Apoi se întoarse şi le agăţă în cuiul de după uşă. Sărutînd-o pe Cathleen, obervă: Miroase tare bine. Numi dau seama dacă este de la tine sau dacă mîncarea miroase uşa. Spre deosebire de Jessie, nu observă cît de tăcută şi de KÎnditoare era fata lui. Ei, ce mai face frumoasa mea fiică?

N-am ştiut că ai ajuns acasă mai devreme, îi spuse el. Cc mai faci, fetiţo? Sper că te simţi mai bine.

Urmărită de un sentiment de vină, Cathleen încuviinţă. Nu era bolnavă, era neliniştită din cauza lui Silas.

-Nu trebuia să-l las pe Lou să-mi termine turele, se scuză ea, nu cînd tu aveai nevoie de el la brutărie.

— Fugi de aici! Ai cărat deja prea mult. Uitîndu-se spre Jessie, îi aruncă o privire şireată. Bietul Lou era terminat după

ce ai plecat. Socotesc că dacă l-aş fi lăsat, ar fi venit imediat pe deal, după tine, fără să ezite.

Intervenind discret, Jessie îi spuse:

— Sper că eşti cumplit de înfometat, pentru că am făcut o oală de mîncare fierbinte, cît să hrănesc un regiment. Fără supărare, au trecut mai bine de două ore. Se grăbi să pună o porţie zdravănă într-o tigaie şi să o încălzească pe plită.

Tom îşi frecă mîinile.

— Sună minunat! Se aşeză, gata să înceapă să înfulece. Mi-e aşa o foame că aş mînca şi un elefant.

Jessie îi făcu semn cu degetul.

— Dacă vrei să mănînci, ar fi bine să te duci să te speli pe mîini mai întîi. în timp ce el se grăbea spre bucătăria de serviciu, Jessie îi şopti lui Cathleen:

— Nici un cuvînt! Ce nu ştie, nu-l poate răni.

Cathleen intenţionase să se întoarcă la fereastră să continue să privească, dar după avertismentul lui Jessie, se răzgîndi.

— O să pun masa, zise ea, şi se hotărî să facă orice altceva, ca să nu se mai gîndească la Silas.

Tom se întoarse şi începu să mănînce, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre secretul celor două femei.

O oră mai tîrziu, după ce discutară toţi trei despre evenimentele de peste zi şi după ce tacîmurile fuseseră spălate i puse la locul lor, Jessie plecă să se culce.

A fost o zi lungă, chicoti ea. Dacă o să ajung vreodată milionară, o să am mai multă grijă de somnul meu de IVumusete.

Sărutîndu-l pe Tom de "noapte bună", îşi dădu seama cît ilr obosit era.

- Se pare că şi altcineva mai are nevoie de odihnă.

A fost o zi obositoare, se plînse el. îndrăznesc să zic că ni aş tîrî pe scări pînă sus,ca să nu adorm aici. Pentru moment, totuşi, se mulţumi să mai lenevească pe scaun şi să luineze din pipă.

Urîndu-i lui Cathleen "noapte bună", Jessie îi şopti la nieche: „Să nu întîrzii la culcare, fetiţo. Şi nu-ţi face griji. I ucrurile o să se aranjeze cu siguranţă mîine dimineaţă." Insă

felul în care urmau să se aranjeze lucrurile nu prea şi-l putea imagina.

După o jumătate de oră, Tom se ridică de pe scaun şi, intinzîndu-se din toate încheieturile, îi spuse lui Cathleen: - Asta e, fato. Eu plec. Puţin mai tîrziu, se afla în patul

Rămasă singură, Cathleen se îndreptă spre fereastră. I'cntru că nu putea vedea nimic, se duse la uşă şi, deschi- /ind-o încet, ieşi pe alee şi se uită cu atenţie în toate părţile. Nu era nimeni afară, nu se auzea nici un sunet, nu se mişca nimic, şi cu flecare minut care trecea, îşi simţea inima şi mai strînsă. Mai stătu cîteva minute, cu ochii micşoraţi de atîta privit, dorindu-şi cu disperare ca Silas să apară din întuneric. începuse ploaia, dar ea mai zăbovi o vreme, upoi, cînd deveni limpede că nu mai venea, se întoarse în casă.

Odată ajunsă înăuntru, îşi reluă locul la fereastră, ascultînd ploaia care începuse să cadă cu repeziciune, lovind în geam. Vîntul se înteţise şi acesta era un semn că va fi o noapte urîtă.

Se gîndi la Silas. Oare era prin apropiere, pe vremea asta cumplită, sau acasă, înconjurat de cîinii lui şi încălzit de un foc straşnic? Şi oare de ce nu venise să o vadă? O evita? Şi dacă da, de ce? Iar în adîncul minţii, stăruiau tatăl ei şi ideea că ea şi Silas nu vor primi niciodată binecuvîntarea lui.

Îşi aminti direcţia în care o luase de dimineaţă, şi acum realiza că unul din cele două lucruri se întîmplase: ori tatăl ei îi interzisese să o vadă şi aştepta momentul potrivit, sau chiar se dusese la Londra şi nu se va mai întorce. "Să nu mă părăseşti!" murmură ea.

Ca orice femeie care-şi iubea bărbatul, nu se putea gîndi la ce era mai rău. Şi totuşi, niciodată în viaţa ei nu se simţise atît de singură ca în acele clipe.

La nu prea mare distanţă, o altă tînără stătea în faţa ferestrei, iar privirea ei aspră, strălucitoare, îi trăda emoţia.

— O să înceapă furtuna, zise ea, întorcîndu-se spre tatăl ei. E o atmosferă încărcată.

La celălalt capăt al salonului, Jack Turner era la birou, ocupat cu nişte hîrtii. O auzise pe fiică-sa, dar nu prea avea chef de conversaţie.

Ridicînd vocea cu furie, Helen insistă:

— Tată! Ai auzit ce am spus?

El ridică privirea:

-Nu.

Ea repetă:

— Am spus că o să înceapă furtuna.

— Serios? Şi îşi reluă munca.

Punînd paharul de sherry pe masă, ea traversă camera.

Ce ţi se întîmplă?

i Sînt ocupat, dragă, chiar nu vezi? i- E vorba despre Edward Fenshaw, nu? k< Ce spui?

Ştii că aşa e. N-ai de ce să te simţi vinovat, tată. El e cel MI ic a jucat murdar. El e cel care ţi-a luat banii şi i-a folosit in interesul propriu.

Nu e adevărat. De data asta se lăsă pe spate, observînd-o III lăcere. Ai tendinţa să interpretezi lucrurile greşit, zise el. I dward Fenshaw nu e genul de om care să înşele pe cineva ui inod voit, draga mea. A luat banii, i-a folosit într-adevăr, lai ,1 să gîndească şi fără permisiunea mea, dar chiar şi aşa, a i ic/.ut că o să cumpere ceva bun.

Atunci e un prost! După părerea mea, e mai rău decît să I ic escroc.

Cu toţii greşim într-un fel sau altul.

Nu eu!

Nu, draga mea, tu nu! Uitîndu-se la ea ca şi cînd s-ar fi nii.il la un străin, îi observă trăsăturile neatrăgătoare şi ochii aspri şi îşi putea imagina ce suflet crud se afla dedesubt. Aproape fără să vrea, mormăi: Dacă ai semăna mai mult cu ni.iică-ta.

Oh! Rîzîndu-i în faţă, îi şuieră duşmănos: Mă bucur că nu sînt ca ea. Nu o ducea capul la afaceri, tu ai spus asta de multe ori. „Şi mama a fost o tîrfă, gîndi în sinea ei, dar fără

Îndrăznească să o spună cu voce tare. A fugit cu amantul ţi şi-a lăsat singura ei fiică să crească singură". Amărăciunea

II copleşi.

Da, şi era adevărat. Dar avea un suflet blînd, iubitor şi un /.Îmbet care întrecea strălucirea soarelui, iar dacă nu putea ui Iacă o faptă bună, nu putea să facă nici ceva rău, nici măcar celor care meritau.

Cu privirea rece, tăioasă, Helen izbucni:

— De ce mă urăşti atît de mult?

— Nu te urăsc, draga mea. Simţea faţă de ea ceva asemănător dezgustului, într-adevăr, dar nu era ură. Nici un om nu-şi putea urî propriul copil.

— Atunci eşti supărat pe mine, nu? Fiindcă te-am obligat să faci înţelegerea cu Edward Fenshaw?

— Nimeni nu mă poate forţa să fac un lucru. Avea motivele lui ca să-i facă pe plac.

Ea zîmbi, un mic zîmbet viclean, ce-l făcu să se cutremure.

— Silas Fenshaw o să aibă ce-i mai bun din toată afacerea asta, zise ea. O dată ce-mi pune inelul pe deget, nu doar că o să-l scape pe tatăl lui de orice datorie faţă de tine, dar o să mă aibă pe mine, fata unui om foarte puternic şi influent.

-Ai să-l faci fericit? Vinovăţia îi nuanţa fiecare cuvînt.

— Ei, acum... Plimbîndu-se încet în jurul lui, îi atinse umerii cu degetele îngrijite. Silas Fenshaw este un bărbat arătos, chiar o partidă bună, şi fără îndoială că ţărăncuţa aia din casa brutarului o să mă urască pentru că i l-am suflat, dar tu ar trebui să te-ntrebi dacă el o să mă facă pe mine fericită, şi nu invers.

Luă paharul de pe poliţa căminului şi dădu pe gît băutura.

— Lucrurile se schimbă, tată. Ţărăncuţa a pierdut şi eu am cîştigat. Eu îl am, nu ea. Şi dacă lui Silas Fenshaw nu-i place cum au ieşit lucrurile, ar trebui să dea vina pe tatăl lui, nu pe mine.

— Doamne! Cum ai ajuns să fii aşa de ticăloasă? Jack Turner o prinse de umeri şi o scutură cu putere. Silas Fenshaw nu merită asta! E un om mai bun decît mine! Dumnezeu să mă ajute, cînd va accepta să te ia de nevastă, va fi ziua mea cea mai bună şi cea mai proastă zi a lui! Dîndu-se înapoi din faţa fiicei sale, o privi o clipă, apoi continuă:

Duhneşti a lăcomie! Ai tot ce ţi-ai fi putut dori \ i rodată... bani, călătorii, casa asta. Totul o să fie al tău cînd vin muri eu. Ce vrei cu adevărat? Toate astea nu-ţi sînt de

11/HW.V?

Nu! Nu era niciodată de ajuns! Nu putea fi.

(u o expresie pocăită, îşi coborî privirea înlăcrimată, îmi pare rău, tată, şopti ea brusc. Ai dreptate, n-ar trebui .1 lin aşa ţîfnoasă!

Văzînd-o astfel, el începu să se întrebe dacă nu cumva o imleease greşit.

Şi mie îmi pare rău. Am fost un pic cam prea sever ... mu enervez repede în ultimele zile, draga mea. Sărutînd-o n frunte, îşi adună hîrtiile de pe birou înainte să-i ureze

ipte bună. „Lucruri de făcut!" zise el, apoi urcă scara cu

nişi repezi pînă în dormitorul lui singuratic, unde îşi va t> i mina treaba, apoi se va culca, pregătit pentru o altă zi încărcată.

Jos, Helen rîse încet în sinea ei: „Nebun bătrîn!" îşi turnă mi alt pahar de sherry şi, îndreptîndu-l spre uşă, toastă: I Vntru mine!" După ce dădu pe gît conţinutul, azvîrli paharul .II e se făcu cioburi, lovindu-se de uşă.

Ticălosule! îşi lipi mîinile de corp şi înconjură camera, OU pumnii strînşi tare, cu unghiile adînc înfipte în piele, iiioape să-i dea sîngele. Crezi că vreau toate astea? Vocea II tremura de nervi. Of, nu. Furia o părăsi la fel de repede uin o cuprinsese.

Ceea ce vreau e mai mult decît îmi poţi da tu vreodată. (eva ce o să-i facă pe oameni să se încline în faţa mea şi să I.I aminte la mine, Helen Turner! Ducîndu-se la oglindă, începu să se admire, confuzia ei mintală luînd amploare. Vocea îi ajunse doar o şoaptă, confesîndu-se unei făpturi imaginare:

— Pot fi cineva prin Silas Fenshaw. Acreala îi deforma glasul. Eu mă potrivesc mai bine cu el decît ea! Ce contează că o iubeşte? E al meu!

Ridicînd privirea, se mai calmă puţin.

— Te-ai înşelat, tată. N-ar fi trebuit să-i promiţi niciodată lui Edward Fenshaw că va putea să păstreze casa şi bunurile, pentru că, vezi tu, n-am să las să se întîmple asta.

Admirîndu-se în oglindă, zîmbi cu îngîmfare:

— Silas e norocos să te aibă. Cu mişcări exagerate, îşi turti părul şi îşi îndreptă gulerul. Ai să fii o stăpînă drăguţă la conacul Fenshaw, murmură ea cu răutate. Şi o dată ce ai pornit pe drumul ăsta, nu o să dau voie nimănui să te înşele, să fii ca tatăl tău. Oh, şi nu trebuie să-i spui de planurile tale. Zîmbetul îi era teribil la vedere. La urma urmei, crima e o afacere foarte serioasă.

Zgîindu-se la imaginea ei, îşi tot repeta: „Helen Fenshaw, stăpîna moşiei Fenshaw." Suna destul de bine. Şi intenţiona să fie aşa! ...

8

Cathleen încă mai păstra acea privire tristă uitându-se pe fereastră. Ceasul bătu miezul nopţii, apoi ora unu, şi nu se ivea nici un semn de la Silas.

Se ghemuise pe scaun, simţindu-şi picioarele amorţite, dar tot nu vroia să plece, nu încă. Nu atîta timp cît mai exista o urmă de speranţă.

Aţipi şi apoi se trezi, şi iar se uită prin geam sfredelind întunericul de afară, iar sufletul tînjea să-l vadă. Dar nu venea şi începu să creadă că poate nu va mai veni niciodată.

l,a două jumătate, Jessie coborî şi o văzu acolo, făcută fovrig ca un şoarece, dormind adînc. [i Oh, copilă! Zgîlţîind-o uşor, o dojeni: Ce faci, fetiţo? I >u-tc în pat!

Mi-a spus că o să fie aici şi nu m-a minţit niciodată.

Cathleen cu patimă. Văzîndu-se incapabilă s-o convingă it1 plece de acolo, Jessie se întoarse în patul său. Dar nu «dormi. Stătea întinsă, gîndindu-se cum şedea nepoata ei Kcunipă acolo, jos, ştiind dinainte că lucrurile nu vor fi cum iirbuie. „L-ai pierdut, fato." O lacrimă i se prelinse pe faţă. I Himnezeu să ne

ajute, dar nu a fost niciodată al tău înt-atît, încît să-l poţi păstra." Obosită, închise ochii şi în curînd reuşi i iţipească, dar fără să doarmă. Şi cum ar fi putut, cît timp < iithleen era jos, privind pe fereastră şi aşteptînd pe cineva cuie s-ar putea să nu vină niciodată?

Pendula bătu de patru ori, trezind-o pe Cathleen din Notnnul ei chinuit. în visul său îl văzuse pe Silas îndepărtîndu-hc. îşi întinse braţele să-l cuprindă, dar el se smulse din .ii insoarea lor. "Silasl" strigă în vis. Şi propria-i voce îi sună .irăină.

Gemînd, se sculă, cu ochii ţintă la geam. Şi iată-l acolo! hi frecă ochii şi privi din nou, crezînd că încă mai visează. I >nr nu era vis şi inima îi tresări. "E aici!" Nici nu-i venea să i readă. Ud pînă la piele, el stătea în capătul aleii, uitîndu-se Npre casă. Nu o văzuse, era sigură.

Deschise uşa într-o clipă şi alergă spre el. Ploaia îi udă repede părul şi hainele. Pămîntul ud îi aluneca sub picioare, ilur ei nu-i păsa. Singurul lucru la care se gîndea era că Silas venise să o vadă, aşa cum promisese.

Cînd o văzu îndreptîndu-se spre el, Silas îi alergă în intîmpinare.

— Am venit direct aici, îi spuse, luînd-o în braţe. Nu ştiam că mă aştepţi. N-am...

Ea îi opri vorbele cu un sărut şi, la atingerea buzelor lor, cu trupul său lipit de al lui, orice altceva dispăru.

— Oh, Cathleen! O ţinea în braţe, privindu-i chipul drag, ochii aceia albaştri, strălucitori, care luceau ca safirele în întuneric, şi simţi iubirea pentru ea asemenea unei văpăi:

— Mi-a fost dor de tine.

Rîzînd de bucurie şi de uşurare, ea se strînse la pieptul tînărului.

— Am aşteptat! îi spuse. N-am putut dormi. Unde ai fost? Ce ţi-a spus tatăl tău?! Avea dreptul să ştie.

El tăcu. Cum să-i spună? Şi totuşi, trebuia să o facă, chiar dacă o să-i sfîşie şi inima ei, şi pe a lui.

— Nu am veşti bune, spuse el. Vorbele i se opriră în gît şi nu mai putu scoate nici un sunet. Se lupta din răsputeri să găsească o soluţie, dar nu exista nici una şi, ca un disperat, o prinse în braţe, bucurîndu-se de acele clipe, care puteau fi ultimele.

Simţindu-i zbuciumul, Cathleen se dădu înapoi.

— Spune-mi, zise ea pe un ton blînd. Trebuie să ştiu.

Şi astfel, acolo, în ploaia care cădea, el îi spuse cum tatăl său era îndatorat lui Turner şi cum salvarea părinţilor lui se afla numai în mîinile sale.

— Vrea să-şi vadă fata măritată şi pe mine mă vrea de ginere, ăsta-i preţul pe care-l cere.

Veştile o copleşiră. Cathleen se îndepărtă de el spunîndu-i cu o voce slabă:

— Nu! Asta e monstruos? Cum poate să facă aşa ceva?

— Uită-te la tine! Măsurînd-o din cap pînă în picioare, spuse cu disperare: Eşti udă pînă la piele. Vino în trăsură. O să vorbim acolo.

('u inima sfîşiată, Cathleen refuza să creadă.

Dacă nu accepţi să te însori cu ea, ce s-ar întîmpla?

I' l îşi scoase haina şi i-o puse fetei pe umeri.

Are de gînd să-l ruineze pe tata. Şi, dacă face asta, ce o ut se întîmple cu mama? E atît de plăpîndă, Cathleen, şi pierderea casei, cu tot ce e în ea, ar ucide-o. Trăgînd-o lîngă 11 spuse cu disperare: înţelegi ce vreau să spun? îţi dai seama .1 nu pot permite să se întîmple asta? Vocea îi tremura. I< ulicînd ochii spre cer, făcu o pauză, lovit drept în inimă de expresia şocantă de pe chipul fetei. Ce mă fac, Cathleen? gr mu el. Cum aş putea trăi fără tine?

0 strînse mai tare, ascunzîndu-şi faţa în părul ei.

— Sînt pierdut, suspină el. Nu ştiu ce să fac, doar că nu am iIr ales. Eu nu contez prea mult în toată povestea asta. Doar in şi mama, dar mai ales tu. Şi apoi îmi spun: Ce bărbat aş fi ducă m-aş gîndi la fericirea mea cu preţul vieţii mamei mele? A suferit foarte mult în ultimii ani, şi acum am primit vestea cA nu mai are mult de trăit, nu mai mult de un an. Cum aş putea îngădui să-i ia toate lucrurile la care ţine atît? Cum aş putea trăi dacă i s-ar întîmpla asta din cauza mea?

Încă în braţele sale, Cathleen ridică privire spre el. în ochii lui descoperi o imensă părere de rău. Profund impresionată, şliind că avea dreptate, murmură:

— Nu poţi lăsa să se întîmple asta. Te înţeleg.

Se opri pentru o clipă, ca să-şi recapete stăpînirea de sine, apoi continuă, cu disperare:

- Am încercat totul. M-am dus la Turner, dar nu mi-a servit la nimic. Am fost să pledez pentru tatăl meu în faţa aşa-zişilor săi prieteni din Londra, dar nu vor să-l ajute, iar puţinii bani pe care îi am nu sînt nici pe departe de ajuns. Sînt la capătul puterilor.

Cathleen îşi putea doar imagina prin ceea ce trecea.

— O iubeşti? Era o întrebare simplă, însă efectul asupra lui a fost asemenea unui trăznet.

— Doamne Sfinte! Scuturînd din cap cu putere de parcă s-ar fi ferit de însuşi diavolul, îi spuse: Pe tine te iubesc, Cathleen. Am să te iubesc pînă în ziua cînd voi muri, să ştii asta.

Ţinînd-o în braţe, cu mîinile pe după umerii ei mici, o privi fix în ochi şi inima i se strînse.

— Spune-mi un lucru, zise el, dacă ar fi să-i refuz pretenţiile lui Turner... dacă te-aş ruga să iei tu o hotărîre, ce-ai spune? Dacă noi doi ar fi să ne căsătorim, ai fi fericită ştiind ce va urma să se întîmple?

— Nu. în acel moment, Cathleen simţi cît de grea era povara care-l apăsa şi fu mai mult decît putea ea să suporte. Mama ta este un o persoană bună, blîndă, şi o iubesc aproape la fel de mult ca pe tine. Ai grijă de ea, Silas. Nu o lăsa să sufere fară rost. în timp ce vorbea, lacrimile i se scurgeau pe obraji, amesteeîndu-se cu picăturile de ploaie. Ai dreptate, Silas. În pofida a tot ceea se întîmplă, tu şi cu mine nu contăm.

Mai stătură o vreme, uitînd de ploaie, îmbrăţişaţi, ştiind că totul se terminase. Din trăsură, Bill îi privea şi se simţi cumplit de bătrîn. „Viaţa e o ticăloasă crudă," îşi zise el, ştergîndu-şi o lacrimă.

Îndată după aceea, Silas o conduse pe Cathleen pînă lîngă casă.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, zise el. Orice s-ar întîmpla, nu am să încetez niciodată să te iubesc. Vocea i se frînse. Din dorinţa de a prelungi acele clipe preţioase, lăsă privirea să-i alunece peste chipul ei, peste linia nasului, peste gura-i plină care-i zîmbise şi care-l sărutase, părul ei lung, ud, ce-i cădea pe umeri, oh, şi ochii aceia minunaţi, atît de albaştri, atît de sinceri, şi care acum nu mai străluceau veseli ca altădată. în schimb erau tăcuţi şi plini de supărarea pe care t'l i-o adusese, şi pentru care nu se va ierta niciodată. Se uita la toate astea cu ardoare, ca şi cînd ar fi vrut să şi le întipărească în minte pentru tot restul vieţii sale.

Dînd jos haina cu care o acoperise el, Cathleen o puse în Mit ul umerilor lui laţi, puternici, k - Ai grijă de tine, îi şopti ea.

În tăcere, îi luă mîinile într-ale lui. Un sărut, cel mai tandru /unbet, apoi plecă, lăsînd-o singură, cu un imens gol şi rece III suflet.

Privi cum trăsura se mişca în josul drumului şi, cînd nu o mai văzu, alergă la poartă, de unde o putu zări din nou, cu mima frîntă. Chircindu-se pe pămînt, se lăsă copleşită de ilurcre. înecată în suspine şi fără să-i mai pese cîtuşi de puţin Iacă trăieşte sau moare, îl strigă pe nume.

Dar el plecase şi nu se va mai întoarce niciodată.

Sus, în patul său, Jessie se simţi înfrigurată. Tremurînd, işi trase aşternuturile peste cap, dar nu-i fu deloc mai bine. Neliniştită, se ridică, simţind brusc durerea lui Cathleen ca ',1 cînd ar fi fost a ei.

Dintr-o dată grăbită, se strecură afară din pat şi alergă la kreastră. Privirea îi căzu chiar asupra siluetei ghemuite de lingă poartă, şi i se făcu frică: - Oh, Doamne!

Aruncîndu-şi pe ea halatul, coborî repede. Uşa ce dădea ni spate era larg deschisă şi îşi dădu imediat seama de ce îi Insese frig. Apucînd două paltoane din spatele uşii, puse unul peste ea, iar pe celălalt îl luă în mînă. "Ce o să se aleagă de ea?" murmură Jessie în timp ce alerga pe cărare prin întuneric.

Doamne, ce o să se aleagă de ea?"

Aplecîndu-se să o ajute să se ridice, Jessie înfăşură paltonul în jurul lui Cathleen.

— Haide înăuntru, insistă ea, o să te lovească o răceală zdravănă. Vîntul care însoţea ploaia, suflînd fară milă, aproape că o transformase pe Catheleen într-un sloi de gheaţă.

Cathleen se strădui să-i zîmbească, printre lacrimi.

— S-a întors, aşa cum mi-a promis. Nu era nevoie să continuie pentru că Jessie observă cruntul adevăr chiar pc faţa ei.

— Ştiu, fetiţo, răspunse cu blîndeţe.Haide înăuntru şi ai să-mi poţi spune totul. Fără să zăbovească, o cuprinse pe Cathleen în braţe şi o zori să intre în casă.

Odată ajunse înăuntru, Jessie puse oala cea mare pe foc şi ibricul pe plită şi, în timp ce Cathleen se dezbrăca de hainele ude, turnă apa fierbinte în cada din cositor, potrivind-o cu apă rece din găleată.

După ce Cathleen intră în apă, Jessie luă o perie din păr moale şi o bucată de săpun şi o frecă puternic pe spate.

— Ia, fetiţo. Intinzîndu-i peria şi săpunul, îi spuse: Să faci la fel peste tot, ca să te dezmorţeşti, să pui sîngele în mişcare.

Între timp, Jessie mai puse la fiert încă o oală cu apă. Deîndată ce Cathleen, înfierbîntată de baie, îmbrăcă o cămaşă de noapte curată şi un halat, Jessie puse ceaiul şi aprinse focul în sobă.

— Vino. Aşezîndu-se la masă, o privi pe Cathleen cu dragostea unei mame. Cum te simţi?

Cathleen o prinse de mînă.

— Mulţumesc, zise ea şi asta fu de ajuns penru Jessie

— Vrei să-mi spui ce făceai afară pe vremea asta cumplită?

Cu gîndul încă urmărind trăsura, Cathleen întîrzie o clipă

Înainte de a răspunde:

— Silas a fost aici.

— Aha! Jessie deja ghicise asta. Şi ce a vrut?

Răspunsul lui Cathleen se lăsă din nou aşteptat. îşi ţinea privirea aţintită la cana de ceai, ca şi cînd răspunsul la toate problemele ei se afla acolo:

— Totul s-a terminat între noi. Erau cele mai dificile cuvinte pe care le pronunţase vreodată.

— Înţeleg. Dînd din cap resemnată, Jessie nu părea surprisă. Ştia că doar ceva cît se poate de grav ar fi putut s-o aducă pe (athleen în halul acela; ceva ce-i întunecase strălucirea din ochii ei luminoşi. Nu vrei să-i spui şi bătrînei tale bunici?

Cathleen se simţi la fel de apropiată de bătrînă, ca atunci cînd era copil şi avea nevoie să vorbească cu cineva.

— Nu-i vina lui, începu ea, şi îi spuse tot ceea ce-i mărturisise Silas.

Jessie ascultă pînă cînd Cathleen termină tot ce avea de .pus, apoi o mîngîie pe faţă şi oftă din tot sufletul.

— Nu e bine deloc, zise ea. Oh, am mai auzit astfel de aranjamente, dar niciodată printre oamenii de viţă nobilă. I)e obicei, e un lucru care se întîmplă pe străzile dosnice, i utre doi oameni care nu sînt cu nimic mai buni decît şobolanii care le dau tîrcoale. Şi-ar vinde şi pruncii pentru doi penny.

— Nu e acelaşi lucru. Cathleen nu mai auzise despre aşa ceva pînă atunci şi nu-şi dorea mai audă vreodată.

- Nu sînt sigură de asta. Bine, atunci, deci Silas Fenshaw nu e obligat să o facă. A acceptat să se însoare cu această lerneie, Turner, ca să-şi salveze tatăl de la dezonoare şi ruină, iar pe biata lui mamă dintr-un coşmar, şi de la o moarte prematură. Nu prea are de ales după cîte văd. Şi nici pruncii i are sînt vînduţi pe un preţ de nimic sau pe un teanc de bani nu prea au nimic de făcut. Nu e nici o diferenţă între unul şi altul.... Cu singura deosebire că unul vine dintr-o familie de nobili, iar celălalt din sărăcime.

Cathleen se gîndi puţin, apoi conchise:

— Oare cum trebuie să se simtă? Eu am o viaţă de trăit, deşi n-o să fie una plină de fericire, fără Silas. Dar el? Cum i o să-şi ducă zilele şi...?"

Jessie spuse ceea ce Cathleen doar gîndea.

— Da, şi nopţile. Pentru mintea ei înţeleaptă de femeie bătrînă, nimic nu era mai grav decît să ţină în sine un gînd rău şi să-l lase să o macine. Cel mai bine pentru tine ar fi să nu te mai gîndeşti la asta. S-ar putea întîmpla ca el să stea într-o cameră şi ea în alta şi s-ar suporta unul pe altul ca un fel de rude, s-ar putea întîmpa şi să se urască între ei cît vor trăi. Dar un lucru ştiu sigur, şi asta... Luîndu-i mîinile lui Cathleen într-ale sale, spuse cu hotărîre:... e că tu nu trebuie să te mai chinuieşti singură. Alungă astea din mintea ta cît i mai departe posibil, şi roagă-te bunului Dumnezeu să-ţi j găseşti un bărbat, care să te iubească, aşa, ca Silas.

Cum Cathleen privea în depărtare, bătrîna se ridică de pe scaun şi îşi îmbrăţişă nepoata pe care o adora.

— Ah, copilă! Ştiu că suferi cumplit, dar nu e nimic de făcut. Silas Fenshaw îşi poată propria-i povară pe umeri, ca un om bun ce este, şi de dragul său, dar şi pentru binele tău, trebuie să-l uiţi cît de repede poţi. înţelegi ce spun, copilă? I Fă-ţi curaj, aşa cum o să facă şi el. Priveşte spre viitor şi îţi jur că totul o să fie bine. Eşti încă tînără, cu atît de multe posibilităţi.

Cînd făcu o pauză, Cathleen ridică privirea spre ea. Nu comentă. Aşteptă, ştiind că Jessie încă nu spusese tot.

Înghiţind greu, bătrîna îi cuprinse faţa în mîini. Cu o voce slabă, sugrumată, continuă:

— Trebuie să faci asta, fetiţo. Pentru că dacă nu o faci, atunci aş putea şi eu la fel de bine să te las în ploaie să mori. Vorbe grele, crude chiar, dar care trebuiau să fie rostite.

Pentru un moment ce păru să dureze o veşnicie, cele două *c îmbrăţişară. Nu mai era loc de cuvinte. Se auzeau doar suspinele sugrumate ale lui Cathleen. Ştia că tot ceea ce pusese Jessie era adevărat.

Îl pierduse pe Silas. Ştia asta. Jessie îi spusese că trebuia fifl-l uite.

Da chiar şi atunci, în inima ei, ştia că nu va putea s-o facă niciodată.

Silas nu se dusese la culcare. în mintea lui era o asemenea învălmăşeală de gînduri, încît era imposibil să doarmă. Viaţa însăşi îi apărea imposibilă. Pentru un lung, foarte lung timp, stătea la masa de bucătărie, nemişcat, privind în gol, avînd in faţa ochilor doar chipul lui Cathleen.

- Doamne, iartă-mă! şopti el. Ce altceva aş fi putut face? fştia că nu era nimic de făcut.

Orele treceau... se făcuse patru, apoi cinci dimineaţa. I lainele i se uscau pe el şi nici măcar nu-şi dădea seama.

În bibliotecă, Edward Fenshaw se mişca dintr-o parte într-alta. Ca şi Cathleen, aşteptase sosirea lui Silas, iar cînd i se facu frig şi somn, se aşeză pe canapea, cu intenţia să doarmă puţin, fie şi cîteva minute. Dar grijile din acele ultime /ile îşi spuseră cuvîntul şi el dormi trei ore. Nu a fost un somn liniştit: urmărit de monştri şi luptîndu-se cu obstacole imposibil de trecut, i se părea că viaţa îi era ameninţată din toate părţile.

Cînd razele unui soare spălăcit trecu prin geam şi îl trezi, deschise ochii, avînd din nou în minte ideea sinuciderii. „Dar dacă o să termin cu mine, ce rezolv?" se întrebă el. Şi imediat veni şi răspunsul. „Nu o să rezolv nimic." Rîse morocănos: De fapt n-o să-mi demonstrez decît că sînt un şi mai marc

laş decît sînt deja." Nu-şi făcea iluzii şi nici nu se amăgea referitor la partea lui de vină pentru ceea ce se întîmplase. Făcuse o alegere proastă şi acum suporta consecinţele.

Ideea de a-şi vinde fiul ca să salveze ce mai rămăsese din viaţa lui, nu era chiar atît de uşor de suportat. Dar cum toate păreau împotriva lui, era suficient de disperat, încît să accepte inimaginabilul, fie, doar de dragul soţiei sale.

O dată cu noua zi, neliniştea îl cuprinse iarăşi. Ducîndu-se la fereastră, se uită afară. Prin geam, văzu trăsura staţionată în curte. „S-a întors!" Emoţionat, se grăbi să iasă din cameră, ajungînd repede în hol şi, traversînd salonul, căută prin fiecare cameră, dar nici urmă de Silas.

Cînd ajunse în bucătărie, fu şocat să-şi vadă fiul acolo, întins, cu capul pe masă şi cu braţele în chip de pernă, înăbuşindu-se de emoţie, stătu în faţa lui, aşteptînd, sperînd şi rugîndu-se la Dumnezeu ca totul să fi decurs bine şi Silas să fi făcut rost de nişte împrumuturi care să-i salveze.

După o vreme, Silas păru să se trezească. Stors de puteri şi obosit, îşi privi tatăl şi expresia din ochii săi spunea totul.

— N-or să ne ajute, nu?

Silas scutură din cap.

— Îmi pare rău, tată. Am făcut tot ce am putut.

— Nenorociţii! Tremurai vocii se transformă în suspin. Te-au refuzat după tot ce am făcut pentru ei de-a lungul timpului?

Dezmeticindu-se cu greu, Silas se ridică, cu ochii umflaţi de nesomn, cu mîinile şi picioarele durîndu-l din cauza tăieturilor şi vînătăilor provocate din încăierarea cu tîlharii. Nici o durere nu era însă asemenea celei din suflet. îşi privi tatăl şi, pentru o străfulgerare de-o clipă, simţi un dispreţ fugar.

Edward obesrvă asta şi se simţi distrus. închizînd ochii, NC înfioră şi gemu, şi, cu mîinile la ochi, scînci ca un copil.

— Îmi pare rău, fiule. îmi pare atît de rău! spuse. Ruşinat de emoţia trecătoare a tatălui, Silas se duse către cl. Apucîndu-l pe după umeri, îl trase spre sine.

— Nu-i nimic, îi spuse cu blîndeţe. O să fac acel lucru onorabil faţă de tine şi de mama.

Edward îşi privi fiul cu recunoştinţă. în acel moment, Silas ii văzu faţa de om foarte bătrîn.

— Totul este în regulă tată! îl asigură el, din nou. Grijile dumitale au luat sfîrşit.

„Dar nu şi ale mele!", gîndi el cu amărăciune. Şi nici ale lui Cathleen.

9

Cîteva săptămîni mai tîrziu, nunta era anunţată în cele mai bune ziare:

„Jack William Turner de la moşia Kildalton anunţă cu bucurie nunta unicei sale fiice, Helen, cu Silas Fenshaw, fiul lui Edward Fenshaw.

Ceremonia religioasă va avea loc la ora 3 p.m. la Biserica St. Peter, din Blackburn, pe data de 21 octombrie 1900". Celelalte detalii erau rezervate pentru invitaţiile speciale: „...iar petrecerea de nuntă va avea loc la hotelul River- side, din Salmesbury."

În dimineaţa apariţiei, Jessie văzu anunţul şi i-l arătă lui Cathleen.

- Dacă n-o să-ţi spun eu, o s-o facă altcineva.

Josiii'HINI-: Cox

Mulţumindu-i, Cathleen luă ziarul şi-l puse pe pervazul ferestrei, cu capul plecat şi inima îndurerată, o durere ce nu contenise din acea noapte teribilă.

Stînd la chiuvetă, Jessie o urmărea. Văzu articulaţiile degetelor nepoatei sale albindu-se strîngînd ziarul. Văzu cum Cathleen închisese ochii pentru scurt timp şi ştiu că nunta era un eveniment mult prea greu de suportat pentru fată pe măsură ce se apropia termenul.

După o vreme, Cathleen împături ziarul şi, întorcîndu-se la masă, îl puse lîngă farfuria tatălui său:

— Am să-l chem, zise Cathleen şi, alergînd pe scări, ciocăni la uşa camerei lui Tom. Micul dejun este servit! îi spuse ea.

Nu mai locuiau decît ei trei la Fenshaw Cottage. într-o încercare disperată de a-l face pe Robert să vină la brutărie foarte de dimineaţă, Tom aranjase cu doamna Matheson, mama lui Lou, să-l găzduiască la ea acasă. Noul aranjament le convenea tuturor.

Întorcîndu-se în bucătărie, Cathleen luă farfuria cu şase cîrnaţi de la Jessie şi începu să-i împartă în trei: doi pentru Jessie, trei pentru tatăl său şi unul pentru ea; la fel făcu şi cu cele şase felii de şuncă. Cînd pătlăgelele se coapseră, răsturnă jumătate din ele în farfuria lui Jessie şi cealaltă jumătate în cea a tatălui ei.

— Măi să fie! Asta-i tot ce mănînci, fato? Jessie credea că o să înceapă ziua cu un mic dejun copios. N-ai să ajungi departe doar cu un cîrnat şi o felie de şuncă.

Ciufulit şi nebărbierit, Tom strigă din uşă:

— Las-o în pace, cred că păstrează loc pentru brioşele pe care o să le coacem mai tîrziu. Dar ştia că fata nu se dădea în vînt după brioşe. în aceste ultime săptămîni, Cathleen se gîndise numai la Silas Fenshaw şi cum o părăsise pentru o iilta. Deşi veştile îl încîntaseră, pentru Tom era clar că tînărul u încurajase pe Cathleen şi apoi a dat fuga să se ia cu alta dc liingul lui.

După micul dejun, Cathleen îl văzu luînd ziarul şi se întrebă ce oare va avea să comenteze. Nu dură mult: t - N-aş fi crezut niciodată! Uitîndu-se la amîndouă peste /iar, scutură din cap. Aţi văzut asta? le întrebă indignat. - Ce să vedem? Uitîndu-se la Cathleen, Jessie tăie o bucată mare de şuncă şi o înghiţi pe nerăsuflate.

Scuturînd ziarul, el continuă:

— Anunţul legat de nunta lui Fenshaw cu fata lui Turner.

Jessie încuviinţă:

- Ce-i cu el?

— Ce credeţi?

— E o nuntă. Prefacîndu-se indiferentă, Jessie mai tăie o bucată de cîrnat şi o băgă în gură. Mai sînt alte cîteva nunţi, dacă te uiţi mai jos, spuse ea.

Ştiind că n-o s-o scoată la capăt cu ea, i se adresă lui ('athleen, pe un ton mai blînd:

— Ştiai de asta, scumpo?

— Da, ştiam. Luînd o fundă din buzunarul fustei, Cathleen îşi legă părul. Şi-i doresc numai bine. Ceea ce-şi dorea cu adevărat era să fi fost ea cea care să meargă la altar împreună cu Silas.

Nedumerit asupra motivului de despărţire dintre cei doi, Tom, dădu frîu liber gîndurilor:

- Cred că te-ai lămurit în privinţa lui, declară el, şi sper să nu te mai prind că mai calci vreodată pe acolo. Toţi sînt din acelaşi aluat. Tot ce pot să zic este că mă bucur că nu s-a mers mai departe, mulţumesc lui Dumnezeu. Nu te supăra că-ţi spun, dar mi-am făcut griji pentru tine. Clipi din ochi: Dar acum el e pe punctul de a se căsători, şi nu-mi pare rău.

Răspunsul lui Cathleen fu liniştit şi fără tragere de inimă:

— O să-mi fie dor de el, zise ea şi privi în depărtare.

Uluit de intonaţia glasului ei, Tom o privi întîi pe fată

apoi pe Jessie.

— Mai e ceva ce eu nu ştiu?

— Ce vrei să spui? Jessie nu prea ştia să mintă, dar acum chiar că era nevoie de o minciună. E foarte firesc ca fata să- i ducă dorul, o întoarse ea. Sînt prieteni de cînd erau copii. Şi acum el se însoară. Ea a pierdut un prieten pentru că nevasta asta a lui n-o să-l vrea amestecat cu ţăranii. Ştergînd sosul din farfurie cu o bucată de pîine, o înghiţi. Măi să fie! Nimic nu-i mai bun decît un mic dejun pe cinste! declară ea, întrebîndu-l pe Tom, ca de obicei, dacă mai vroia "o bere proaspătă înainte de a pleca la servici?"

— Hm. Tom o privea pe Cathleen, care începuse să strîngă farfuriile. îmi pare rău că am fost aspru cu tine! îi spuse el. Ştiţi amîndouă ce simt, şi poate chiar nu ai să-l mai vezi niciodată. Nu a fost decît prietenul tău, pentru că nu ai avut mamă şi lui Lucy Fenshaw i-a fost milă de tine. Te-a lăsat să alergi prin grădină şi să-i fii tovarăşă de joacă fiului ei şi chiar, la un moment dat, i-am fost recunoscător pentru asta. Dar vremea aia a trecut!

— Haide, Tom! zise Jessie, ţinînd ceainicul de o parte. Vrei bere sau nu?

Părînd să nu fi auzit, bărbatul continuă să o studieze pe Cathleen. Era o ființă încîntătoare, ascultătoare, şi o adora.

Uitîndu-se la ea, la părul ei lung şi la ochii albaştri, se simţi cel mai norocos om din lume, lăsat de Dumnezeu.

— Uite ce e, fetiţo, sper că nu te-am supărat. Dar, iată, s-a întîmplat. Mă bucur că i-ai descoperit adevărata faţă şi nu vreau să-i mai aud numele vreodată în această casă.

O linişte ameninţătoare se lăsă în cameră, Jessie abţinîndu-s(5 să mai zică ceva şi Cathleen pe punctul de a-i mărturisi lotul. în loc de asta, îi spuse:

- N-ai să-i mai auzi niciodată numele. Cel puţin nu de la mine. în acel moment o cuprinse furia. Tom nici nu ştia, nu-

putea închipui, că dacă Silas ar fi intrat pe uşă în acel moment şi i-ar cere să meargă cu el, nimic pe acest pămînt nu i-ar putea sta în cale, nici chiar familia pe care o iubea şi o respecta atît de mult.

Ceva în vocea ei, privirea din ochi, îl făcu să se oprească. Apoi, împingînd scaunul, se ridică, uitîndu-se de la una la uita, înainte să iasă din cameră şi să plece fără să mai spună ceva.

— Măi să fie! Pentru o clipă am crezut că o să vrea nişte bere, zise Jessie. Sînt sigură că bănuieşte ceva. întinzîndu- se spre ea, coborî vocea. Uite ce e, copilă, nu crezi că ar trebui să ştie ce s-a întîmplat?

Încă încordată de furie, Cathleen fu de neînduplecat. - Nu o să servească la nimic, răspunse ea. E pornit împotriva lui Silas şi nimic nu poate schimba asta.

Jessie trebui să accepte că acesta era adevărul.

Ziua de 21 octombrie căzu într-o vineri şi semnificaţia ei va rămîne întipărită pentru totdeauna în mintea lui Cathleen. lucă de la ora şase dimineaţa îşi făcuse de lucru, cu treburi care nu intrau în obligaţiile sale, căutînd prin hîrtii, spălînd podelele care deja fuseseră frecate de două ori înainte, orice, numai să-şi ocupe mintea cu ceva, ca să nu se mai gîndească la ceea ce se întîmpla în biserica St. Peter, aflată la doar cinci minute de brutărie.

— Ce te supără? Scoţînd ultima tavă de plăcinte, Tom iitmase lîngă imensul cuptor, cu mînecile suflecate pînă la coate şi cu o privire consternată. Mă ameţeşti, tot plimbîndu te de colo-colo, zise el. N-ai stare, parcă te-ar roade ceva. I Gîndesc că te-o fi pus diavolul pe fugă! Uitase complet de I nuntă.

Dar Cathleen chiar aşa se simţea... ca şi cînd însuşi I diavolul era pe urmele ei, făcînd-o să alerge de colo-colo, să I uite ce urma să se întîmple.

— Trebuie să muncesc, răspunse ea. Nu-mi place să fiu I leneşă.

Lou interveni în discuţie:

— Leneşă zici? Plescăi cu zgomot. Oh, mai ai pînă atunci! O privi ştrengăreşte. Faţa îi era roşie de atîta tras şi împins tăvile pînă în fundul cuptorului şi avea o şuviţă de păr plină de aluat. Dar ceea ce-i strălucea în privire era, fară îndoială, dragoste. Nu te opreşti niciodată!

Tom nu ştia ce să mai facă.

— Mai bine ai termina şi te-ai duce să livrezi comanda aia mare la Hotelul Riverside. Se pare că ori se căsătoreşte cineva, ori e vreo înmormîntare, de s-a comandat atîta.

Lui Cathleen îi părea bine că Tom uitase data şi semnificaţia ei. Dar ea nu uitase; avusese asta în minte toată ziua.

— Nu poate să se ocupe Lou de livrare? Nu o trăgea inima să meargă. în plus, dacă nu ar fi văzut cu ochii ei, credea că ar putea să treacă peste asta mai uşor.

Dar Tom refuză:

— Îmi pare rău, dar trebuie să te descurci singură cu asta. Lou şi Robert au de lucru aici, cu mine. Am pentru ei două mari livrări pentru mîine în Accrington şi pe la vreo şase prăvălii, în jos, pe King Street... şi sînt nişte comenzi destul de consistente pentru fiecare. Pe deasupra, mai trebuie să deschidem şi prăvălia, peste vreo oră. Ridicînd sprîncenele, ii spuse sec:

Totul trebuie să fie făcut de două ori mai repede azi.

Ştergîndu-se de făină pe salopetă, adăugă:

— Nu-ţi face griji. O să fie cineva care o să te ajute, cînd ipingi la destinaţie, ca să descarci tăvile. Făcîndu-i semn lui I ou, ordonă: Ajut-o pe Cathleen să încarce şareta şi apoi intoarce-te rapid. Şi, ca de fiecare dată, Lou era lîngă Cathleen < hiar mai înainte ca Tom să termine de vorbit.

După aproximativ douăzeci de minute de agitaţie, docarul Iu încărcat.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decît să stau cu line sus, pe capră. Lou o privea cu ochi plini de adoraţie. Vezi,

să ceri cuiva să te ajute să descarci comanda. întinzîndu- sc spre ea, o atinse pe mînă: Te ştiu eu! zise el. Eşti mîndră şi încăpăţînată. Mai bine ai întoarce lumea pe dos decît să ceri iijutor.

Strîngîndu-i mîna, Cathleen îi mulţumi:

— Mai bine ai intra înăuntru, zise ea cu o strimbătură, înainte ca tata să te caute cu făcăleţul.

Vrînd-nevrînd, Lou făcu ce-i ceruse, dar se opri în prag, urmărind-o cu privirea pînă ce nu o mai putu zări. „Într-o /i..." Ochii lui căprui se întunecară. „Într-o zi am să te fac să fii a mea, Cathleen Roe," murmură el, apoi se grăbi să intre, cînd vocea lui Tom tună:

-Lou, unde dracului te-ai mai dus?

Lui Cathleen îi plăcea momentul acela al dimineţii. ('ocoţată pe capră, privind pe deasupra gardurilor vii, martoră la minunăţiile naturii. Se simţea minunat. De-a lungul canalului, raţele se jucau şi se bălăceau şi, mai departe se întindea eîmpul, cu iepuri sălbatici ori domestici, alergînd şi ascunzîndu-se pe unde puteau.

Cîmpia din faţa ei era presărată cu frunze, ca un covor întins în faţa calului, ale cărui copite imense îl făceau să răsune, pe cînd îl traversa în galop. Era un sunet ritmic, vibrînd asemenea unui ecou pînă departe, iar calul şi Cathleen păreau singurele fiinţe de pe pămînt.

Deodată, ritmul se schimbă şi cînd calul începu să scuture din cap într-o parte şi într-alta, Cathleen îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Oprind şareta, Cathleen coborî şi, aplecîndu-se, îi ridică picioarele calului unul cîte unul şi găsi o piatră de mărimea unei bile, care-i pătrunse în copită. „Am s-o scot imediat," îi spuse ea răbdătorului animal.

Nu-i trebui prea mult timp nici ca să găsească un băţ destul de ascuţit, şi nici ca să scoată piatra. „Gata." Mîngîindu-i coama, îl sărută pe botul lui catifelat. „Cred că ar trebui să ne grăbim puţin, ca să recuperăm timpul pierdut." Se urcă înapoi la locul ei, apucă hăţurile şi porniră la drum. Cu toate astea, călătoria, care de obicei dura zece minute, îi luă acum o jumătate de oră.

Hotelul Riverside era o clădire grandioasă, construită pe la 1800 şi situată strategic lîngă River Ribble. Ducîndu-i-se vestea

pentru mîncarea bună şi pentru servirea ireproşabilă, era frecventat mai mult de oameni din lumea bună, de nobili. Dar chiar şi un jucător împătimit s-ar fi putut aciua aici după o noapte de noroc. Ar colinda cîrciumile cu buzunarele doldora de bani şi cu „doar cu un şiling o poţi avea pentru o noapte întreagă." Ar povesti apoi despre „mîncarea delicioasă servită în platouri de argint, iar peştele pus în aşa fel încît parcă s-ar uita la tine." Şi toţi l-ar asculta, cu ochii mari şi gurile căscate de uimire.

Afară, Cathleen stătu un minut, întrebîndu-se încotro sâ o ia.

- Nici nu cred că se aşteaptă să mă vadă! îi spuse calului. M-aş duce să arunc şi eu o privire.

După ce trase şareta lîngă trotuar, intră precautā pe uşa principală. Nu văzu pe nimeni cu şorţuri, ci doar covoare pufoase şi draperiile grele atîrnînd din tavan şi pînă în podea.

— Oho! Cred că au costat cît leafa cuiva pe un an de zile, şopti ea. Coloane imense o încadrau din partea opusă şi nişte oglinzi mari făceau ca locul să pară şi mai mare. Mesele imense de marmură erau împodobite cu obiecte masive, şi totul părea de un lux ieşit din comun, ceva ce nu mai întîlnise pînă atunci, nici chiar la reşedinţa Fenshaw. Era o experienţă absolut incredibilă, ceva ce nu o să poată uita prea curînd.

Uimită de ceea ce vedea în jurul ei, se pomeni păşind pe covor în vîrful picioarelor, temîndu-se parcă să nu fi adus pe ghete mizerie de pe stradă şi tot uitîndu-se înapoi ca să se asigure că totul era în ordine. La recepţie, un tînăr obraznic, îmbrăcat în uniformă îşi aţinti privirea supra ei.

— Hei! Ce cauţi aici? Observîndu-i ţinuta şi părul ei rebel strîns legat cu o fundă albastră, îşi dădu seama că nu era „de-a casei". Ieşi afară, pînă nu-l chem pe director.

Stînd lîngă tejgheaua înaltă, Cathleen spuse demn.

— Am o comandă de livrat şi e afară! Nu îi plăcuse atitudinea lui. Părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, dar afişa un aer de superioritate nepotrivit vîrstei. Dacă nu o vrei, o să o iau înapoi. Doar că tu ai să-i explici directorului de ce nu a avut pîine proaspătă şi covrigi pentru recepţia de nuntă de după-amiază şi de ce nu o să le mai primească de îndată ce

întorc şareta! Spunînd asta, se răsuci îndreptîndu-se către uşă, zîmbind în sinea ei fiind sigură că el o va urma.

— Hei! Luînd-o pe după colţ, tînărul îi tăie calea. Eşti o micuţă îndrăzneaţă, nu-i aşa?! Uimit de frumuseţea ei, îşi I spuse că ar trebui să fie îmbrăcată în mătase, şi nu cu o rochie lălîie şi veche. Cum te cheamă?

— Nu-i treaba ta! înalt şi slab, cu părul negru întins şi cu un zîmbet şiret, părea cam prea sigur de el, se gîndi Cathleen. Vrei comanda sau nu? Dintr-un motiv inexplicabil, poate din cauza ochilor lui negri care păreau să o străpungă, simţi imediat că nu-l poate suferi.

— Mă numesc Jake, zise el. Jake Brewer.

— Ei, bine, domnule Brewer, nu-mi ia mai mult de două minute să ies de aici şi nu mai mult de un minut ca să mă urc în şaretă. Dacă vrei comanda, ar trebui să te gîndeşti mai bine, înainte să iau hăţurile în mînă, pentru că atunci nimic nu o să mă mai oprească. Zîmbindu-i cum ştia ea mai frumos, adăugă: Calul e bătrîn... nu mai e cum a fost. O dată ce s-a întors, merge direct acasă şi nu mai pot să-l opresc.

Rîzînd tare, fu pe cale să-i răspundă, cînd, cu coada ochiului, zări un bărbat mai în vîrstă, îmbrăcat într-un costum negru, venind dinspre foaier spre ei.

— E directorul! Apucînd-o de umeri, o împinse spre un loc mai ferit: Du-te la intrarea din spate, îi spuse el' O să mă asigur că o să fie cineva acolo care să te ajute să descarci.

Fără a mai pierde timpul, Cathleen manevră docarul în spate, prin intrarea îngustă şi, descoperi că Jake Brewer îşi ţinuse cuvîntul, trimiţînd pe cineva la intrarea din spate, care s-o întîmpine. Cathleen fu surprinsă văzînd o fată. Avea părul castaniu, tuns scurt, şi cam de şaisprezece ani arătînd mai mult ca o femeie măritată, cu ochii mari, speriaţi, şi cu un zîmbet nervos.

Am mai multă putere decît o arăt, îi spuse ea lui Cathleen i ti un accent scoţian. E treaba mea să ajut la descărcarea < oinenzilor.

Sărind din şaretă, Cathleen îi strînse mîna prieteneşte. (l Eu sînt Cathleen Roe. Părea să se întîmple ceva cu fata, tip urăta aşa de speriată şi avea un fel nervos în care se uita 'li* jur împrejur, ceea ce o făcu pe Cathleen să creadă că trecuse prin

momente destul de grele, ij Cînd îi zîmbi, i se păru chiar drăguţă.

Eu sînt Megan! spuse ea, dînd mîna cu Cathleen. Sînt iiici doar de două luni, dar nu cred că o să mai rămîn mult iiinp. Se tot uita spre uşă, neliniştită.

Pînă să poată zice Cathleen ceva, fata deja descărcase o i.tvă şi se grăbea s-o ducă înăuntru.

Pentru că munciseră cot la cot, docarul fu repede descărcat. P - E o nuntă mare din lumea bună, îi spuse Megan. Au lost aduse flori special pentru asta şi fiecare invitat are un cadou pregătit... argint pentru femei, obiecte din alamă pentru bărbaţi. Or să fie şi muzicieni şi toate alea. Avea un uCr visător. E ca o poveste şi cred că a costat o avere. Dar domnului Turner, un om atît de drăguţ, pare să nu-i pese de uita. Vrea ca fiica lui să aibă parte de tot ce-i mai bun, aşa mi-a spus. Chicoti. Şi mi-a dat un bacşiş de doi şilingi.

Cathleen păru surprinsă: - E foarte generos! într-un fel, îl considerase pe tatăl lui I Iclen Turner drept un adevărat monstru. - I-am pus la un loc cu celelalte bacşişuri ale mele! îi mărturisi Megan. Le-am pus pe toate într-un ciorap şi le-am ucuns după sobă. Deodată icni şi se bătu cu mîna peste gură. N-ar fi trebuit să-ţi spun asta niciodată, se văicări fata. E prima dată cînd spun asta cuiva.

Cathleen o linişti.

— Secretul tău e în siguranţă la mine! Şi Megan simţi în mod instinctiv că putea avea încredere în ea.

— Eşti cumsecade, îi spuse lui Cathleen şi, aruncînd o privire într-o parte, adăugă: Nu ca el!

Cînd Cathleen o întrebă despre cine era vorba, Megan refuză să-i răspundă. în schimb, coborî vocea şi şopti tulburată:

— Vrei să vezi tortul?

Gîndindu-se la Silas, Cathleen scutură din cap, dar curiozitatea o făcu să cedeze tentaţiei.

— Bine, dar repede, zise ea, urmînd-o pe fată de-a lungul coridorului pustiu. Trebuie să mă întorc la brutărie.

— Aşteaptă aici. Vreau să fiu sigură că nu este nimeni. Deschizînd puţin uşa masivă din lemn, Megan aruncă o privire înăuntru. Totul e-n regulă. îi facu semn lui Cathleen să intre. Au plecat cu toţii. E de vis! zise ea. E demn de o prinţesă. Se

strîmbă. Mireasa nu e nici pe departe o prinţesă. A venit aici de dimineaţă şi a sfirşit prin a ţipa la toţi. Nu mai e nimeni ca ea. Zîmbi timid. Dar Silas Fenshaw e un drăguţ. împreunîndu-şi mîinile, îşi roti ochii ei mari. Aş fi vrut să se însoare cu mine.

Doar auzindu-i numele lui Silas, Cathleen simţi un cuţit în inimă.

— Pot intra? întrebă ea. N-am mai văzut cum e pregătită o nuntă pentru cei din lumea bună. împotriva celor mai profunde presentimente, se trezi purtată de o curiozitate bolnăvicioasă.

Temîndu-se să nu fie văzută, Megan se tot uita de-a lungul coridorului: era liber.

— Da, bineînţeles că poţi... doar pentru un minut sau două. Dacă o să ne găsească aici, o să zburăm de nu ne vedem.

Urmînd-o pe Megan înăuntru, Cathleen rămase cu gura i Ascată de uimire, privirea ei surprinsă străbătînd camera în lung şi-n lat. „Doamne Sfinte!" Aşa cum spusese şi Megan, era ceva de vis.

Tavanele erau capitonate cu mătase şi de-a lungul fiecărui perete erau şiruri lungi de mese, acoperite cu feţe de masă de damasc; candelabrele imense de argint şi cristal atîrnau deasupra lor. Supiere uriaşe din argint şi farfurii de diferite (urme şi mărimi erau aşezate într-un colţ, pregătite să fie umplute cu supă, peşte şi carne, care urmau să fie aduse la masă, fără nici o îndoială, de îndată ce invitaţii vor începe să osească.

Alte mese, mari şi rotunde, erau împrăştiate prin celelalte i olţuri ale sălii, fiecare cu cele mai bune tacîmuri din argint >i cele mai scumpe pahare de cristal. Apoi farfurii albastre ILIII porţelan şi pe ele erau aşezate şervete de un albastru intens l,icîndu-le să arate ca nişte baghete orientale. Pe fiecare masă na aşezat cel mai perfect şi mai extravagant aranjament flotai şi, în dreptul fiecărui scaun, era cîte o cutie legată cu liindă ce conţinea cadoul pentru invitat.

Stînd nemişcată, uimită de ceea ce vedea, lui Cathleen i '.c păru ciudat să şi-l imagineze pe Silas luînd parte la aşa ccva. Şi totuşi ştia că o va face, aparţinuse dintotdeauna acelei lumi. Ciudat, se gîndi ea, abia acum înţelegea cît de diferite i i au lumile din care făceau parte.

- Asta-i masa mirilor! zise Megan, în şoaptă. Aici or să .tea mirele şi cu mireasa... şi acolo, uite, o să stea domnişoara de onoare... iar acolo or să stea celelalte domnişoare din s iii ta miresei, iar acolo părinţii proaspeţilor căsătoriţi.

Dar Cathleen nu vroia să vadă. Nu-şi mai dorea decît să plece cît mai repede de acolo, să alerge cît de mult o ţineau picioarele. Murmurînd o scuză, aproape că zbură de-a lungul coridorului, apoi pe uşa din spate, şi nimeri chiar în braţele lui Silas Fenshaw.

Surprins şi în acelaşi timp îneîntat, Silas o îmbrăţişă.

— Cathleen! Privirea lui o învălui.

Răsuflînd greu din cauză că alergase şi de-a dreptul consternată să-l vadă acolo, Cathleen nu era în stare sâ vorbească. îl privea lung, simţind cum o imensă emoţie o cuprinde.

Înainte ca cei doi să-şi fi revenit, Megan se şi afla lîngă ei.

— De ce ai fugit aşa, Cathleen? Găsindu-i îmbrăţişaţi, crezu că se ciocniseră unul de celălalt la ieşire. Domnule Fenshaw! Sîngele i se urcă în obraji, şi se bîlbîi: Este totul în regulă? N-am ştiut că o să veniţi în dimineaţa asta. Vă pot ajuta cu ceva? îl căutaţi pe domnul director? Doar că asta e intrarea de serviciu, domnule. Jenată şi timidă, se uita cînd la unul, cînd la celălalt, şi o idee imposibilă îi trecu prin minte, cînd îl văzu pe el atît de distrat, privind-o pe Cathleen, care ţinea capul în jos, de parcă întreaga ei fiinţă era subjugată.

Simţindu-i curiozitatea, Silas se grăbi să-i distragă atenţia.

-Nu-l caut pe director, răspunse cu un zîmbet fermecător. Şi da, poţi să mă ajuţi, dacă vrei. Continuînd, îi aminti cum cu o seară înainte, el şi cu mama lui vizitaseră hotelul. Mama a vrut să vadă salonul înainte de eveniment, zise el. După cum îţi aminteşti, eram doar noi doi. Eu i-am împins scaunul cu rotile. Se uită la Cathleen, cînd spuse asta. Necazul e că şi-a pierdut săculeţul de mînă şi cred că şi l-a uitat pe aici, în salon.

Megan scutură din cap.

— Nu cred, domnule, îi spuse ea. A venit multă lume aici şi sînt sigură că, dacă s-ar fi găsit vreun săculeţ de mînă, cineva l-ar fi trimis direct la Conacul Fenshaw. Privind-o pe ('nthleen, se întoarse apoi spre Silas. Vreţi să merg să mă uit? întrebă ea.

Sau poate doriţi să o faceţi chiar dumneavoastră? Nu o să se supere nimeni.

Silas îi acceptă oferta.

— Dacă ai vrea să te uiţi tu pentru mine! zise el. Şi nu irebuie să alertezi pe nimeni. Dacă nu e acolo, atunci probabil « ii e în altă parte. Dar dacă e, ai să-l găseşti, sînt sigur.

Dornică să-i facă pe plac, şi fiind sigură că era ceva între Silas şi Cathleen, Megan se grăbi să plece: „Nu sînt toantă, murmură ea de cum plecă. Am văzut cum se uita la ea, şi am văzut că ea nu putea să-l privească în ochi." Megan nu era birfitoare şi o plăcuse pe Cathleen mai mult decît pe oricine. „E un lucru cam ciudat şi nu greşesc," conchise ea. Dacă s -ar fi ivit vreo ocazie, ar fi întrebat-o pe Cathleen, pentru că, la fel cum zilei îi urmează noaptea, fata îşi dorea tare mult să păstreze legătura cu ea. „E tare simpatică, Cathleen nsta, şi, presimt că pînă la urmă o să fim prietene bune." Ciîndul o făcu să zîmbească larg.

Afară, Silas îi spunea lui Cathleen cît de mult îl înseninase vederea ei în cea mai întunecată zi din viaţa sa:

— Cînd m-am trezit de dimineaţă, mă simţeam de parcă m-aş fi pregătit să merg la spînzurătoare! mărturisi el. Dar acum, văzîndu-te... Privind-o, se gîndi că niciodată nu o să mai poată vedea ochi atît de strălucitori ca ai ei. Nici n-ai idee, şopti el. Nu trece nici un minut fară să mă gîndesc la tine. Dumnezeu mi-e martor, mă gîndesc la tine tot timpul.

Freamătînd toată din pricina emoţiei, Cathleen se feri cît putu să-l privească în ochi, dar nu se putu abţine.

— Trebuie să plec, murmură ea. La vederea lui, întreaga lume i se păru că se întoarce cu susul în jos. Ar fi dorit să fugă, dar picioarele nu-i dădeau ascultare.

Cu multă tandreţe, el o luă în braţe.

- Stai cu mine, Cathleen. Lasă-măsă te îmbrăţişez! o rugă el şi cum putea să-l refuze, simţind ceea ce simţea?!...

El îi trase trupul cu putere spre sine, apoi îşi apropie buzele fierbinţi de ale ei şi inima îi bătea cu bucurie. Se auziră paşii lui Megan venind pe coridor şi momentul magic se spulberă. Ruşinată şi speriată, Cathleen se îndepărtă.

Adio, Silas! îi spuse resemnată. îi aparţii ei de azi înainte.

Fără să se mai uite înapoi, alergă la docar urcîndu-se repede. Apucă hăţurile, dădu bice calului şi se facu nevăzută, lăsîndu-i pe Megan şi pe Silas urmărind-o cu privirile, una simţind că un lucru trist, minunat şi fermecător se petrecuse între cei doi, celălalt ştiind şi dispreţuindu-se pe sine pentru asta.

Mînînd calul cu repeziciune înapoi spre brutărie, Cathleen nu dorea altceva decît să mărească distanţa dintre ea şi Silas, cît mai mult cu putinţă. Cînd nu mai fu în stare să vadă nimic din pricina lacrimilor, opri calul ca să-şi revină. închizînd ochii, lăsă amintirea chipului drag să-i cotropească simţurile, încă mai simţea sărutul lui fierbinte pe buzele sale. îşi atinse buzele delicat, cu degetele.

Apoi îşi şterse lacrimile şi porni iar la drum. Se mai liniştise puţin, şi acum era pregătită să o ia de la capăt.

Chiar în acea după amiază, răbdarea îi fu pusă la grea încercare.

După ce-şi terminase treaba, o luă pe cîmp, mergînd pe cărările pietruite ce brăzdau orăşelul Blackburn. Se opri în vîrful dealului, cu privirea aţintită asupra bisericii St. Peter.

Nunta era în toi, şi o mulţime de oameni se înghesuiau pe trotuare. Vizitiii cu pălării înalte şi fracuri aşteptau lîngă trăsurile negre, strălucitoare, iar un fotograf îşi pregătea echipamentul, gata să imortalizeze momentul.

Apoi clopotele sunară şi slujba se termină. Invitaţii dădură buzna afară, urmaţi de fericitul cuplu. Helen Fenshaw radia III rochia ei minunată, iar Silas arăta incredibil de chipeş în tracul lui gri.

— Fii fericit, iubitul meu, şopti Cathleen. Apoi, stăpînindu-

suspinele ce ameninţau să o copleşească, plecă.

Visul se terminase.

Gîndindu-se la trecutul ce încă-i mai ţinea uniţi, mai privi

0 dată înapoi, doar o singură dată. El încă mai era acolo, cu privirea rătăcind, căutînd-o. Cathleen începu să alerge, şi, cu cît alerga mai repede, cu atît sentimentul că fusese părăsită devenea mai copleşitor.

Dar mai era ceva. Ceva la care încă nici nu îndrăznea să se gîndească, deşi, mai tîrziu, Dumnezeu să o ajute, va trebui să

accepte acest „ceva", împreună cu toate consecinţele ce le va aduce cu sine.

10

— Pare cam ciudată toamna asta, nu crezi? Manevrînd cu grijă docarul în josul drumeagului îngust şi pavat cu pietre,

1 ,ou îşi descheie gulerul cămăşii. Luna trecută am avut vreme de iarnă, cu ploi şi vînt şi uită-te acum, e aproape sfîrşitul lui octombrie şi parcă a venit iar vara.

Ţinîndu-se de scaun în timp ce şareta sălta şi se afunda în şanţurile adînci, Cathleen se uită la el; îi observă faţa înroşită şi tîmplele ude de transpiraţie şi îmbrăcămintea subţire pe sub jachetă.

— E cel mai rapid mod de a răci! îl certă ea.

— Ce? Te referi la vreme?

— Nu, mă refer la tine. întoreîndu-i gulerul jachetei, îi arătă hainele subţiri. Cîte pulovere ai pe tine?

— Doar două.

— Nu-i de mirare că nu te simţi prea bine. Ai tot intrat şi ieşit din brutărie, încărcînd şi cărînd pe la prăvălii, urcînd şi coborînd Dumnezeu ştie cîte scări. Şi tot timpul ai purtat două pulovere de lînă pe sub jachetă.

— Era frig cînd am plecat de dimineaţă. Trăgînd căruţa într-o parcare în afara curţii lui Clayton, spuse încet: Am ajuns, Cathleen. Vocea şi zîmbetul erau cam fără inimă. E ultima livrare înainte să ne întoarcem. Era sîmbătă, ziua de care se temea, pentru că urma să nu o mai vadă deloc pînă luni dimineaţă.

Coborînd din şaretă, Cathleen suspină.

— A fost o zi lungă, comentă ea. Nu neg că abia aştept să mă întorc acasă. în mod obişnuit, ziua ar fi putut fi pe cît de lungă, pe atît de grea şi Cathleen ar fi fost la fel de proaspătă ca o margaretă, la sfirşitul acesteia. Dar din acea după-amiază cînd, în faţa bisericii, Silas aţintise spre ea ochii lui negri, nimic nu mai era la fel. O zi îi urma celeilalte, fară să mai însemne ceva. Acum era dimineaţă, apoi noapte, şi din nou dimineaţă, şi aşa, la nesfirşit.

— Lasă-mă pe mine. Urmînd-o în spatele docarului, Lou apucă prelata de un capăt şi o aruncă înapoi. Făcînd semn spre tăvile de plăcinte cu carne de porc, el mărturisi: Am mai pus

două bucăţi în plus... una pentru tine şi una pentru mine. Sau, dacă ţi-e foame, poţi să le mănînci pe amîndouă.

Cathleen zîmbi; era atît de grijuliu.

— Îţi mulţumesc, Lou, eşti foarte atent dar, după cum ştii, îmi ajunge una! Se uită la tava cu plăcintele proaspăt coapte, cu sosul încă aburind deasupra şi cu aluatul moale pe margini,

ţi işi simţi stomacul întors pe dos. Nu cred, totuşi, că aş putea miilea nimic acum.

— Te simţi bine? Lou o urmărise întreaga zi şi îi păruse neobişnuit de tăcută. Acum văzu că îi dispăruse culoarea ilin obraji şi se îngrijoră.

Cathleen se grăbi să-l liniştească:

- Bineînţeles că sînt bine! Numai că nu era deloc aşa. Se iiuţea rău şi era îngrijorată, dar şi speriată în acelaşi timp. Sînt puţin obosită, asta-i tot. Aşa cum am spus, a fost o zi Inngă.

Nu o crezu.

- Uite ce e, Cathleen, dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti cu cineva, îţi sînt cel mai bun prieten. Luînd-o pe după umeri, o privi lung cu ochii lui căprui, sinceri, şi acolo

II văzu dorinţa puternică de a fi mai mult decît un prieten. Aş face orice ca să te ajut, ştii asta, nu?

Ea încuviinţă.

- Ştiu. Dar de data asta, Lou era ultima persoană cu care nr li vorbit. Iţi sînt recunoscătoare, spuse ea, dar nu e cazul nA-ţi faci griji. Mă simt bine, pe cuvînt.

— Cathleen? încă înconjurîndu-i umerii cu mîini iicmurînde, o privi, simţindu-şi faţa în flăcări şi inima bfitîndu-i cu putere. Eu doar... adică... înghiţind în sec, încercă NA se stăpînească.

Dîndu-şi seama ce încerca să spună, Cathleen îi puse un deget pe buze cu tandreţe.

— Te rog, Lou, murmură ea, cel mai bine ar fi să ne vedem de treabă, nu crezi? Nu vroia să-l jignească, dar nici să-l nicurajeze; era un tip destul de drăguţ şi vroia să-i fie doar camarad şi prieten, doar atît.

Neavînd de ales decît să-i accepte refuzul politicos, el nu mai continuă.

— Mai gîndeşte-te, insistă el. Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să-mi spui. în străfundurile minţii sale bănuia că încă mai tînjea după Silas Fenshaw. Dar soarta se întorcea în favoarea lui şi cum Fenshaw era căsătorit, tot ce-şi dorea Lou era doar o frîntură de noroc: să fie, în sfîrşit, cu Cathleen

În următoarea jumătate de oră, au fost prea ocupaţi ca să-şi mai vorbească. După ce paisprezece tăvi de plăcinte cu carne

de porc, două lăzi de brioşe şi o cutie de fursecuri au fost livrate, treaba lor luă sfîrşit.

-Nu, dragă, fursecurile stau pe raft. Măicuţa Merry stătea în uşă, indicîndu-le să meargă ba ici, ba colo. Vocea îi răsună cînd Cathleen se îndreptă spre vitrină. Ţin interiorul vitrinei pentru plăcintele cu carne de porc şi rîndul de deasupra pentru brioşe... toate aranjate pe platouri cu încrustaţii.

Cînd rîse, tremură ca un jeleu pe jumătate întărit.

— Plăcintele cu sirop or să le lase gura apă şi or să dea gata din ochi toate brioşele, cotcodăci ea. înainte de a pleca, ăia or să se gîndească şi la neveste, şi o să le cumpere şi lor prăjiturile pentru ceai. Pînă să bagi de seamă, voi fi vîndut oricărui cumpărător cîte una din fiecare. O să deschid magazinul la 7:30 diseară, chiar cînd or să se îndrepte spre cîrciumă, şi pînă să plece cîteva ore mai tîrziu cu burţile cerînd de mîncare, or să-şi amintească de bunătăţile pe carc le-au văzut în vitrină şi or să dea năvală înăuntru.

Plină de sine, promise cu mîndrie:

— Pe cuvîntul meu, înainte să merg la culcare, rafturile or să se golească şi sertarul cu bani o să fie plin de-o să crapc.

Încrucişîndu-şi braţele mici şi durdulii pe piept, continuă să dea indicaţii. La sfîrşit, cînd toate fură aşezate şi acoperite ca să se păstreze proaspete, plăti factura fără să clipească.

— Duceţi-vă, le zise făcîndu-le semn cu ochiul, şi să nu vă abateţi din drum.

Lou facu o grimasă la gîndul că ar fi fost un bun prilej, ilur se abţinu de la orice comentariu, în timp ce Cathleen pftru intrigată de ideea ce-i trecuse ui Merry prin cap, că ea

Lou ar putea să se abată din drum. [- Parcă seamănă cu un afurisit de sergent major! bombăni I ou în timp ce se îndreptau spre şaretă. E al naibii de afurisită, lărS putinţă de tăgadă.

Urcîndu-se în docar înainte ca el să-i ofere ajutorul, ('athleen sări în apărarea femeii.

- Trebuie să fie aşa de aspră. Măicuţa Merry a trecut prin situaţii foarte grele, oricine ştia asta.

Cum Lou părea surprins, ea continuă: \ - Nu uita cum s-au petrecut toate! Un soţ puturos, magazinul deschis zi şi noapte şi doar cîte o afacere, din

i ind în cînd. Adică, aşa cum e ascunsă pe străduţa asta dosnică, prăvălia nu are vad. Sărăcuţa de ea, cînd omul ăla

ii 1 ei a fost ucis, a ajuns în mizerie.

Dînd bice calului, Lou îşi aminti cum se întîmplase. , - Ai dreptate, fu el de acord. Orice altă femeie ar fi tras linie şi s-ar fi mutat de aici, dar nu ea. A văzut că seara oamenii trec întotdeauna pe lîngă prăvălia ei şi apoi merg la circiumă, aşa că ţine închis în timpul zilei şi-l deschide scara. Măi să fie! Ce mişcare deşteaptă, şi nu a regretat niciodată.

S-au mai spus doar puţine vorbe în timpul drumului spre brutărie. Lou era atent la Cathleen şi ea la el. Unul se gîndea hi ce-i trecea ei prin minte, cealaltă temîndu-se că i-ar fi putut chici secretul. Cui ar putea să i-l spună? se întreba Cathleen CU disperare. în cine ar putea avea atîta încredere, încît să i 1 mărturisească? Un fel de linişte îi cuprinse sufletul: „Jessie!" Oh, dar cum să-i spună? Asta era problema.

ÎI pronunţase numele în şoaptă, dar oftatul profund nu-i scăpă lui Lou.

— Vorbeşti singură? întrebă curios. Ştii ce se spune despre cei ce vorbesc singuri.

Cathleen zîmbi, dar nu spuse nimic. în schimb, continua să privească drept înainte. După remarca plină de umor, ea nu se uita la el, şi nici el la ea. Dar subînţelesul acesteia stărui puternic în gîndurile lor.

Într-o duminică seara, Cathleen se hotărî să-şi încredinţeze secretul lui Jessie.

Aşezată lîngă foc, cu lucrul de cusut în mînă şi foarte concentrată, Jessie termină de cîrpit şorţul, apoi cîrpi şosetele şi pe cînd îşi îndrepta spatele, ca să se dezmorţească, o văzu pe Cathleen încolăcită pe bancheta de lîngă fereastră, cu braţele în jurul genunchilor şi cu capul plecat.

Era ceva cu ea, ceva ce frîngea bătrîna inimă a lui Jessie.

— Ca să vezi. Jessie îşi exprimă îngrijorarea în şoaptă. Nu-i e bine, biata de ea... nu i-a fost bine nici în ultimele săptămîni. Oftînd, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre Cathleen. Poate ce are nevoie de o schimbare de decor. O să vorbesc cu Tom despre asta, aşa o să fac.

Ajungînd în dreptul ferestrei, se opri să-i privească chipul, convinsă că fata dormea. Cînd Jessie aduse o haină să o învelească, aceasta se trezi cu un zvîcnet.

— Hei, încetişor, sînt eu.

Ridicîndu-se, Cathleen îşi puse braţele în jurul gîtului bătrînei.

— Visam, zise ea.

— Uh! Aş zice că a fost mai mult un coşmar ţinînd seamă de felul cum ai sărit în sus cînd te-am trezit.

— Îmi pare rău. Sărutînd-o pe bătrînă pe obraz, observă cît ilc obosită părea Jessie şi spuse: De ce nu te duci să te întinzi? Ai trebăluit toată ziua, gătind şi spălînd; acum coşi. E prea mult pentru tine.

— Oh, dar tu? N-ai stat liniştită nici două minute. De fiecare dută cînd vroiam să fac ceva, spuneai: „lasă-mă pe mine, bunico, stai jos, bunico." Scuturînd din cap, o certă cu Mîndeţe: Dacă mă gîndesc bine, cea care ar trebui să se întindă eşti tu.

Lăsînd picioarele pe podea, Cathleen îşi încălţă pantofii:

— Ai chef de un ceai?

— Dă-i înainte, deci! Văd că n-ai pic de linişte, aşa cum ziceam!

Chinuindu-se să-şi stăpînească zvîcnetele din stomac, ('athleen se îndreptă spre bucătărie.

Puţin mai tîrziu, cînd se aşezară lîngă foc, fiecare cu cîte o cană de ceai fierbinte dinainte, Jessie o privi şi-i surprinse îngrijorarea din ochii albaştri.

— Ce e? Văzu spaima pe faţa lui Cathleen şi sentimentul de vină, şi mai presus de toate, nevoia disperată de a vorbi cu ea.

Cathleen trase aer în piept.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Punînd jos cana, Jessie se aşeză mai bine pe scaun.

— Spune. Te ascult.

Cathleen aruncă o privire spre scări, iar Jessie înţelese.

— Totul e-n ordine! o asigură. Tatăl tău trage un pui de somn. Nu sîntem decît noi două.

Speriată şi confuză, Cathleen nu ştia de unde să înceapă.

— Spune, copilă. Te-ai răzgîndit cumva?

Incapabilă să stea liniştită sub privirea lui Jessie aţintită asupra ei şi ştiind că urma să-i dea cea mai proastă veste cu

putinţă. Cathleen se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră. După un minut, se aşeză pe covoraş lîngă Jessie.

— Nu ştiu ce să fac, murmură ea, mi-e atît de frică.

Chiar în acea clipă, Jessie ştiu. Se uită în adîncul ochilor

albaştri şi ştiu.

— Doamne Sfinte, Dumnezeule! Scutură încet din cap, nevrînd să creadă, dar îşi pierdu orice urmă de îndoială cînd văzu lacrimile prelingîndu-se pe faţa lui Cathleen. Eşti însărcinată, nu-i aşa?!

Pentru o clipă, Cathleen fu tentată să nege, să spună că era fată cuminte şi că ştia să facă diferenţa dintre bine şi rău. Dar nu mai era de mult un copil, şi acolo, pe insulă, trecuse de linia dintre bine şi rău, dar nu regreta. Oricît ar fi trăit şi oricît de grele ar fi fost urmările, nu va regreta niciodată, înăuntrul ei se plămădea micuţa fiinţă, copilul lui Silas. Noaptea trecută chiar avusese impresia că s-a mişcat.

— Cred că sînt însărcinată în trei luni, zise ea, şi se simţi de parcă întreaga greutate a lumii i se luase de pe umeri.

— Oh, fetiţo! Jessie o îmbrăţişă strîns. Stătură aşa o vreme, unite printr-o legătură ce nu va putea fi niciodată ruptă pe acest pămînt, cu focul încălzindu-le feţele şi cu dragostea uneia pentru cealaltă încălzindu-le inimile.

— Silas ştie? Era prima întrebare ce-i trecuse prin mintea tulburată.

Cathleen scutură din cap.

— Nu, şi nici nu vreau să ştie.

Jessie n-avea chef de ceartă, dar spuse:

— Îţi dai seama că tatăl tău trebuie să ştie?

— Şi ce o să facă? Se temea cel mai mult de reacţia tatălui său.

— Nu sînt sigură, domnişorico. O să fie furios. Poate şi ruşinat, nu mă îndoiesc.

- O să se ducă la Silas?

— S-ar putea s-o facă. Şi n-ar fi de învinuit dacă s-ar întîmpla asta. Jessie nu avea de gînd să ascundă ceea cc Minţea. Cînd toate erau bune şi frumoase, Silas Fenshaw a profitat de tine.

" - Nu aşa a fost. Nu şi-ar putea-o ierta niciodată, dacă ar Irisa ca toată vina să cadă pe umerii lui Silas.

Jessie fu şocată de izbucnirea lui Cathleen. J - Ce tot spui?

Stînjenită, dar nu şi ruşinată, Cathleen îi spuse: - - Am vrut să fim împreună. A fost ideea mea să mergem pc insulă.

— Atunci e mai mult decît ruşine!

— Nu e vorba de nici o ruşine, bunico. Doar dragoste, şi respect, şi o amintire de preţ pentru ea în suflet. Nu-i spune latei. E atît de înverşunat împotriva lui Silas.

- Trebuie să ştie, copilă. înţelegi?

— Nu chiar.

— Un lucru ca ăsta... împărţită între cele două „tabere", încercînd să fie de partea amîndurora, Jessie protestă: Nu-i poţi ascunde asta.

Insistentă, Cathleen o rugă din nou:

— Promite-mi că nu-i vei spune.

— Îţi promit, dar doar dacă tu promiţi că vei fi cea care-i va spune.

Cathleen invocă nevoia de timp.

— O să-i spun cînd o să cred de cuviinţă.

Răsucind pe toate părţile întreaga întîmplare, Jessie nu întrevedea nici o cale de ieşire.

— Trebuie să ne facem un plan, zise ea. Sînt lucruri de făcut. Mîine dimineaţă o să mergem amîndouă într-o mică excursie, la doctor. Poate nu eşti însărcinată. Există femei cu mai multă experienţă ca tine care se înşeală.

Jessie ştia că se agăţa de un fir de pai, dar ceea ce-i spusese Cathleen era ceva care le va schimba viaţa şi ar fi dorit din tot sufletul ca aceasta să nu se fi întîmplat niciodată.

Uitîndu-se la faţa palidă a lui Jessie, Cathleen realiză cît o şocase pe bătrînă. Abia atunci tînăra simţi un soi de ruşine, căci iubea prea mult pe Jessie, ca să o rănească.

— Bunico?

— Ce e, fetiţo?

Urmă o pauză, apoi „Îmi pare rău." Cuvinte simple, din inimă.

Jessie o iubea pe Cathleen cu un soi de dragoste ce părea să dea pe dinafară din preaplinul sufletului, dar tînăra n-avea cum să ştie acest lucru. îi cuprinse faţa între mîinile ei bătrîne şi noduroase, şoptindu-i:

— Şi mie îmi pare rău, copilă. Păcat că te-i dăruit aşa, fără un inel pe deget şi unui bărbat de care ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu o să fie niciodată al tău. Mă doare cînd mă gîndesc că ai ţinut asta în tine timp de aproape trei luni, temîndu-te şi îngrijorîndu-te, fără să ai pe cineva căruia să-i spui.

Se învinovăţi şi pe ea, căci o văzuse pe Cathleen pierzîndu-şi pofta de mîncare şi odată chiar o auzise vomitînd la spălător. De asemenea, observase că părea să se gîndească de două ori înainte de a ridica oalele grele.

Dar nu se gîndise măcar o clipă că ar fi putut fi însărcinată, nici chiar cînd se frămînta pentru faptul că Silas şi Cathleen deveniseră prea apropiaţi. Acum, însă, înţelegea prin ce trebuie să fi trecut, cu nunta, apoi cu un copil pe drum şi cu un tată căruia nu o să-i placă deloc acest lucru.

Mai mult decît toate, conchise ea, îmi pare rău că ai fost părăsită de cel pe care îl iubeşti!

Clipind, din pricina lacrimilor, promise: Am să-ţi spun ceva. Micuţul ăsta al tău nu o să ducă lipsă de dragoste, nu o să ştie ce sînt greutăţile şi nici mămica lui, nu atîta vreme cît eu voi avea grijă de voi.

Simţindu-se deodată incredibil de bătrînă, şi dorind să fie ni gură cu gîndurile ei, o sărută pe Cathleen de „noapte bună".

Sînt obosită, zise ea şi începu să urce scările, lăsînd-o pc Cathleen să se gîndească la ceea ce discutaseră. , Cînd uşa se închise după bătrînă, Cathleen rămase tăcută pentru o clipă. Apoi se căţără pe canapea, lăsîndu-şi gîndurile NA O poarte înapoi la ziua petrecută pe insulă. I se părea că irecuse o veşnicie de atunci, dar urmarea a ceea ce se intîmplase acolo va fi cu ea pentru întreaga viaţă. îi şi urase hun venit, asta însemnînd că Silas nu va mai fi niciodată departe de ea.

Stînd acolo pe canapea, la căldura focului din acea casă t are era căminul său, şi cu cei doi oameni din camerele de sus, care-o iubeau atît de mult, se simţea în siguranţă. Apoi NC gîndi la Silas şi la noua lui viaţă, la ea însăşi şi la copil şi leribila singurătate reveni, ca o răzbunare.

Era ora zece noaptea cînd Robert ajunse acasă cu un prieten, destul de tîrziu pentru vizita lui obişnuită de duminică. îngrozitor de beţi, cei doi se chinuiră să intre pe uşa din spate, chicotind şi vorbind fără întrerupere.

- Potoleşte-te! îl înghionti Robert pe celălalt sau o să ne dea afară pe amîndoi.

Ajungînd în hol, amicul o zări pe Cathleen dormind pe canapea, cu fusta trasă peste picioare şi cu faţa în sus pc pernă.

— Hei! Se proptise lîngă ea, privind-o dormind. Cine i frumuseţea asta?

Lăsîndu-se să cadă pe scaun, Robert rîse cu poftă:

— E sora mea, Cathleen, zise el. E drăguţă, nu?

— Cea mai drăguţă pe care am văzut-o vreodată. Cu aproape opt ani mai în vîrstă ca Robert, amicul era un bărbat înalt şi slab, cu o claie de păr negru şi ochii scînteietori care-i trădau orice emoţie. Şi în acele clipe ochii lui priveau pofticioşi la Cathleen.

— Cît face? Sări de pe un picior pe altul, asta ca să-şi ţină mîinile acasă. Dar îl cunoştea bine pe Robert şi ce fel dc caracter avea, aşa că trase de timp. Nu ştiam că un urîcios ca tine ar putea avea o astfel de soră. Privirea lui lacomă îi urmărea fiecare parte a corpului: picioarele perfecte, pielea roz, moale strălucind în lumina focului. Vocea îi era joasă, zîmbetul drăcesc: Cît face? Uitîndu-se de jur împrejur, rînji la celălalt: Haide, pricepi ce vreau să spun!

Robert ştia exact ce vroia să spună şi gîndul că l-ar înşela pe Lou îi surise şi zise plin de umor:

— Dă-i drumul! E a ta, dacă vrei.

Celălalt fii luat prin surprindere.

-Eşti mai ticălos decît am crezut.

Ridicînd din umeri, Robert răspunse ţifnos:

— Ce-mi pasă? Nu e responsabilitatea mea.

Aplecîndu-se, amicul îi ridică uşor fusta. Văzu şiretul de la jupă şi forma arcuită a coapselor şi fu de ajuns ca să-l stîrnească. Descheindu-şi pantalonii, îi lăsă să cadă pe podea, într-o clipă fu deasupra fetei, cu o mînă pe gura ei şi cu cealaltă umblîndu-i cu disperare pe sub haine. în spate, chicotelile lui Robert sunau înnăbuşit pe lîngă gemetele celuilalt, care se lupta cu disperare să o facă să stea, în timp ce se afla deasupra ei.

Smulsă dintr-un un somn agitat, Cathleen se trezi, cu ochii ci albaştri plini de groază, cînd îşi dădu seama ce i se întîmpla. /vîrcolindu-se ca un animal sălbatic, se luptă din

răsputeri II atacatorul său, dar nu reuşea decît să-l excite şi mai mult.

Cu coada ochiului îl văzu pe Robert, tolănit pe un scaun, I II faţa schimonosită de rîs şi, deasupra ei, bestia care îi sfîşia luiinele, organul lui întărit împungînd-o prin lenjerie.

Dintr-o dată, apărute de niciunde, două mîini uriaşe îl npucară de gît pe nemernic, aruncîndu-l la pămînt. Lovitura veni cu puterea unui ciocan şi bărbatul zbură înapoi, însoţit de o ploaie de înjurături şi strigăte. Apoi, pe cînd se chircea pc canapea, adunîndu-şi hainele sfîşiate în jurul trupului învineţit, Cathleen se simţi tîrîtă de picioare, cu braţele sucite la spate şi cu degetele fratelui ei în jurul gîtului, încercînd să i I frîngă.

- N-am fost eu! Scos din fire de spaimă, Robert scîncea ca un copil, holbîndu-se pentru o clipă la prietenul său, care /Acea inconştient pe jos, apoi încercînd să se apere cu disperare de Tom, ce-l ameninţa că-l va rupe în bătaie. Pleacăl striga el. Pleacă sau îi rup gîtul!

Stînd pe loc, dar atent să nu-l întărite pe fiul său şi mai mult, Tom îl avertiză:

— Ai fost aici şi ai văzut ce-i făcea şi l-ai lăsat să continue. Dezgustul îi răzbătea din glas. Ce fel de frate eşti?

— Lasă-mă să plec. Nu-mi pasă ce o să faci cu el. Cu ochii plini de teroare, privi în jos la prietenul lui. El a fost, îţi spun. Nu ai dreptul să mă urmăreşti. încleştă şi mai tare degetele în jurul gîtului lui Cathleen pînă cînd aceasta, vlăguită, începu să simtă că viaţa o părăsea. Dacă îndrăzneşti să-mi faci rău, o să-i fac şi eu ei! Din grijă pentru sine, Robert nu mai avea pic de milă.

Deodată, o altă voce răsună în cameră.

-Robert, NU! Aşteaptă un copil! în nebunia momentului, Jessie uitase de promisiune. Singurul lucru la care se gîndisc, fusese salvarea lui Cathleen.

Strigătului disperat al lui Jessie, îi urmă o profundă tăcerc. Ca izbit de trăznet, Tom se întoarse, holbîndu-se la Jessie. Fiul său se grăbi să profite de ocazie şi, lăsînd-o pe Cathleen să cadă pe podea, fugi din cameră, incapabil să se abţină de la un comentariu duşmănos în timp ce se îndepărta:

-Trebuia să-l laşi să-şi facă de cap cu tîrîtura asta! Nimeni n-o s-o mai vrea, să fii sigur de asta!

Rîsul său se auzi ca un ecou în noapte şi suferinţa lui Tom crescu înzecit.

Se aplecă asupra fiicei sale şi o ridică blînd, cu braţele sale puternice.

— E-n ordine, fetiţo. Dar nu era deloc, şi Cathleen ştia asta. Cu ochii temători, se uită la tatăl ei. încremeni de groază cînd se întoarse spre ea.

Mulţumită că fata îşi revenise după acel calvar, Jessie o conduse încetişor pînă la uşă.

— Mergi în camera ta, copilă, o îndemnă ea. Vin şi eu imediat.

Cînd se asigură că fata nu mai putea auzi nimic, Jessie i se adresă lui Tom:

— Ascultă-mă, începu ea. Ceea ce a spus Robert nu e adevărat. Cathleen nu e o tîrfa. încercînd disperată să îndrepte situaţia, îl rugă să se uite în ochii ei. Nu e ceea ce pare. Copilul e al lui...

Oprind-o cu un gest brusc, Tom o trase lîngă el, cu faţa aproape atingînd-o pe a ei şi spuse cu voce neaşteptat de liniştită:

— Nu vreau să aflu al cui este copilul. Nu mai pot sta în casa asta ştiind-o şi pe ea aici. Vreau să plece înainte ca eu sA mă întorc. îi dau o oră, poate două, dar nu o mai vreau în casa asta. Oftînd lung şi tremurînd, încheie în şoaptă: Atîta vreme cît trăiesc, nu vreau să o mai văd niciodată. Pricepi ce spun, Jessie?

De-abia mai putînd să vadă din cauza lacrimilor ce-i Umpluseră ochii, Jessie murmupă:

— E fiica ta, Tom, nu-i întoarce spatele acum.

Rîse blajin:

— Am avut o fiică, şi am avut un fiu. Dar amîndoi m-au liîcut de ruşine şi acum am rămas fără copii. Asta-i situaţia, lessie. Aşa trebuie să fie de acum încolo. Furia rece din vocea lui o încremeni; îl cunoştea prea bine pe acest om bun, ca să- şi dea seama cît de mult fusese afectat de situaţie.

Culegîndu-l pe bărbat de pe podea ca şi cînd ar fi ridicat un sac de făină, Tom îl cără în spate pînă la uşă, făcîndu-i vînt afară. Cînd bărbatul deschise ochii şi-l văzu pe Tom stînd lîngă el, se adună de pe jos şi o rupse la fugă.

Acoperindu-şi faţa cu mîinile, Tom începu să suspine, mai intîi încet, apoi din ce mai tare, suspine chinuite al căror ecou se auzea pînă sus, unde Cathleen aştepta, sperînd să o ierte, dorind să meargă la el, dar neîndrăznind.

Plînsul tatălui său îi sfîşia inima pînă cînd simţi că nu mai poate suporta. Alergă la uşă, dar îl văzu şi înţelese că era prea tîrziu. Deja se îndepărta de casă, şi în curînd silueta lui puternică dispăru în noapte. iu Nu se va mai întoarce, ştia acest lucru.

Nu pînă cînd nu va pleca ea de acolo.

Sus în camera ei, Cathleen se spălă şi se schimbă, apoi îşi impachetă doar strictul necesar: „Lenjerie intimă, o cămaşă de noapte curată, un schimb de haine pentru zi şi lucrurile de # toaletă, asta-i tot ce-mi trebuie." Unul cîte unul, le vîrî în geanta ei căptuşită, şi în acest timp, Jessie îi urmărea fiecare mişcare prin cameră.

— Nu pleca, se ruga ea. O să vorbesc cu el. Oh, era atît de supărat pe Robert, şi apoi m-a luat gura pe dinainte şi am spus despre tine şi despre copil. Nu-ţi dai seama? A fost un şoc după altul. O să se răzgîndească. Odată ieşit la aer curat, se va calma şi-şi ca va seama ce cuvinte grele a spus! O să-l fac să înţeleagă.

Întorcîndu-se spre ea, Cathleen ripostă, neînduplecată:

— N-o să înţeleagă niciodată. Este pornit împotriva lui Silas şi acum e pornit şi împotriva mea.

Ştiind-o la fel de încăpăţînată ca şi tatăl ei, Jessie renunţă să se mai certe. în schimb îi propuse:

— Lasă-mă să vin cu tine.

Cathleen scutură din cap.

— Ştiu cît eşti de îngrijorată, zise ea, dar fii sinceră, bunico. Ai fi fericită în altă parte? Jessie lăsă capul în jos, iar Cathleen o îmbrăţişă. Mi-ai fost întotdeauna singura mea prietenă, şi te iubesc nespus, dar acum trebuie să plec, iar tu să nu-ţi faci griji.

— Oh, copilă, unde ai să te duci? Vocea lui Jessie tremură. Cum am să ştiu ce ţi se întîmplă? Pierderea nepoatei iubite ar putea-o distruge, cu siguranţă.

— Am nişte bani strînşi, mărturisi Cathleen. Am sperat să-i pot folosi pentru rochia de mireasă şi pentru restul, dar acum, în fine... Făcînd o pauză, zîmbi, visător. Or să fie pentru mine şi

pentru copil. Văzînd îndoiala din ochii bătrînei, continuă: Am să găsesc o pensiune respectabilă diseară în Preston New Road. Mîine dimineaţă o să mă trezesc devreme ca să plec din Blackburn. Cred că am să mă duc la Liverpool. Am auzit că se găseşte mult de lucru pe acolo.

Jessie era şi mai îngrijorată.

— Dacă nu-mi scrii pînă la sfîrşitul săptămînii, vin după tine.

— De îndată ce o să mă instalez, am să-ţi scriu. Cathleen 1l-0 s-o lase baltă, ştia.

— Aş vrea să aştepţi pînă se întoarce tatăl tău.

Cathleen scutură din cap.

— N-o să se întoarcă pînă ce n-am să plec de aici, zise ea. Probabil că stă la marginea desişului, uitîndu-se spre casă... aşteptînd plecarea mea. Luîndu-şi geanta, o îmbrăţişă pe Jessie pentru ultima oară. O să fie bine, o asigură ea. Nu-ţi face griji.

— Şi cînd o să naşti?

Cathleen încă nu se gîndise aşa de departe.

— Totul o să fie bine. Amîndoi o să fim bine, cu voia Domnului.

Copleşită, Jessie merse cu ea pînă la uşa din faţă.

— Vezi? Arătînd spre desiş, Cathleen desluşi silueta singuratică în lumina lunii. Aşa cum ţi-am spus, nu o să se întoarcă pînă ce nu plec eu.

Chipul lui Jessie se împietri.

— Dumnezeu să-l ierte! fornăi ea. O să regrete ziua asta!

— Nu te purta urît cu el, murmură Cathleen cu regret. Poate tatăl ei nu o să o ierte niciodată, dar ea îl iertase deja. A făcut ce a crezut de cuviinţă.

Uimită, Jessie o rugă:

— Uită-te la mine. Cînd Cathleen se întoarse, îi spuse liniştită, cu voce surprinsă: Ieri erai doar o fetiţă dragă, azi ai devenit femeie şi sînt mîndră de tine. Lacrimile îi tremurau în colţul ochilor şi, cînd zîmbi, îi căzură ca două picături de ploaie, parcă dansînd pe faţa ei obişnuită de femeie bătrînă.

I)omnul fie cu tine! şopti ea, şi cînd respiraţia îi deveni suspin, Cathleen o îmbrăţişă repede.

— O să-ţi scriu, promise ea. Sigur!

De la marginea desişului, Tom le văzu îmbrăţişîndu-se. O văzu pe Cathleen luîndu-şi rămas bun şi pe Jessie fă- cîndu-i semne cu mîna în timp ce se îndepărta. Simţi privirea tristă a lui Cathleen asupra lui în timp ce cotea pe drum şi inima i se înmuie.

— M-ai făcut de rîs, continua el să spună, mereu şi mereu. Amîndoi m-aţi făcut de rîs.

Cînd Cathleen îl văzu întorcîndu-se, îşi îndreptă capul şi continuă să meargă mai departe, cu inima sfîşiată, dar cu pas hotărît. într-o zi, cine ştie, poate că o s-o ierte. Poate o să ajungă să-şi iubească nepotul.

În acea noapte Cathleen se înregistră la o pensiune pe strada Park.

— De obicei nu primesc clienţi la ora asta. Patroana era ca o pisică bătrînă acră. Dar îmi pari destul de cumsecade şi, totuşi, ce caută o tînără ca tine, singură, la ora asta, chiar că nu-mi dau seama. Oricum, o să fac o excepţie de data asta. Cît vrei să stai?

— Doar noaptea asta, spuse ea şi o fată cu o faţa obosită, care veni repede din bucătărie, o însoţi să-i arate camera.

— Pe aici, doamnă. Cathleen nu se simţi prea în largul ei cînd fata aceea, nu cu mult mai tînără ca ea, i se adresă cu „doamnă".

Camera era curată şi spaţioasă şi era exact ce-i trebuia.

— Mulţumesc. Căutînd nişte mărunţiş în pungă, Cathleen îi zîmbi fetei în timp ce-i întindea o monedă de trei penny.

— Mai doriţi şi altceva? Tînăra doamnă nu-şi dădea aere şi nici nu părea o închipuită!

— Nu, mulţumesc. Tot ceea ce-şi dorea era să se întindă şi să se gîndească la evenimentele cumplite ale acelei zile.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună.

Lăsată singură, Cathleen se dezbrăcă şi se vîrî în pat, tresărind la atingerea rece a saltelei. întinsă acolo, în întuneric, se gîndi la Silas. „Mă întreb dacă ai să-ţi vezi vreodată copilul! şopti ea.

În inima ei, credea că nu se va întîmpla niciodată aceasta.

Era ora 9:30 dimineaţa, cînd Cathleen luă o birjă pînă la gară.

— Da, domnişoară? Vînzătorul de bilete cu faţa roşie o cercetă de sus pînă jos şi, vădit mulţumit de prezenţa în faţa geamului a unei tinere, îi zîmbi larg. Unde vrei să mergi, draga mea?

Cathleen se răzgîndi imediat.

— Spre Londra. Vreau un bilet dus pînă la Euston, vă rog.

Mai era o jumătate de oră pînă la sosirea trenului. Pe peron,

vîntul sufla cu putere şi aerul rece de dimineaţă era tăios. Văzînd semnul pentru sala de aşteptare, Cathleen se îndreptă într-acolo.

Înăuntru era un mic şemineu, în care ardea un foc jucăuş. Se mai aflau două persoane acolo: un bătrîn şi o tînără care părea să-i fie fiică.

— Mergem la Birmingham. Tînără aceea obosită îi vorbi lui Cathleen ca şi cînd ar fi vrut să-şi deschidă sufletul în faţa cuiva. Tata e surd, ca un stîlp, nu se simte bine. E cam dificil, pot să spun. îl duc la mătuşa mea din Birmingham. O las pe ea să aibă grijă de el cît mă odihnesc şi eu!

După cîteva minute, trenul lor sosi şi se urcară, lăsînd-o iarăşi singură pe Cathleen. Nu mult după plecarea celor doi, >r cînd îşi încălzea mîinile la foc, avu impresia că cineva intrase în sală, dar cînd se întoarse, nu văzu pe nimeni. Kidicînd din umeri, se îndreptă spre bancă şi se aşeză, nerăbdătoare să-i vină trenul, dar temîndu-se în acelaşi timp. I flcuse un pas foarte important pentru ea, părăsindu-şi dragul r Blackburn.

Desupra capului, imensul ceas de perete ticăia cu zgomot. „Zece minute," îşi spuse Cathleen, „şi am plecat." Se gîndea la destinaţie şi se întreba dacă făcuse ceea ce trebuia. Niciodată nu mai fusese la Londra. Nu avea idee încotro mergea şi în cine să se încreadă, ori dacă o să-i placă îndeajuns de mult, ca să se stabilească acolo. Un lucru era sigur, însă. Aşa cum stăteau lucrurile, viaţa o luase într-o direcţie diferită, indiferent că îi plăcea sau nu.

Stînd în dreptul ferestrei, aştepta să sosească trenul. După un minut, ceva îi atrase atenţia. La fel de bine ca ticăitul ceasului uriaş, aşa auzea pe cineva plîngînd. Curioasă, încercă să descopere de unde vine sunetul.

Erau două toalete pentru femei şi plînsul se auzea din cea mai îndepărtată.

— E cineva aici? Stînd lîngă uşă, Cathleen întrebă: E totul în regulă?

— Pleacă! răspunse o voce printre suspine.

Cathleen insistă.

— Te rog, ieşi afară să vorbim. Se pare că ai necazuri, ei bine, şi eu am. Poate o să ne simţim mai bine. Ştia ce înseamnă să fii singură şi speriată.

Suspinatul se opri, şi după un moment uşa se deschise, şi o tînără ieşi de acolo. Un ochi şi o parte a feţei erau umflate şi avea o urmă de bici roşie şi adîncă, ce pornea de la ureche pînă spre bărbie.

Dumnezeule! Cathleen nu-şi putea crede ochilor. MlîGAN! Era fata de la Hotelul Riverside, unde Silas şi llclen Turner avuseseră petrecerea de nuntă. Ce ţi s-a uiiimplat?

Recunoscînd-o pe Cathleen, Megan îi spuse: - A fost Jake.

— Jake? Cathleen îşi aminti numele. E cel de la hotel, nu? Nu-i plăcuse cum o privise atunci şi acum aflase de ce.

Megan încuviinţă.

— Trebuia să fug de el.

Conducînd-o pe fată la spălător, Cathleen îi curăţă rănile u apă rece.

— De ce ţi-ar face asta? Neliniştită, Megan se uită spre uşă.

- îţi mulţumesc pentru ajutor, zise ea, retrăgîndu-se. I rebuie să plec.

Îngrijorată că Megan nu a vrut să discute despre cum o .igresase Jake, Cathleen schimbă subiectul. - Unde mergi? Văzuse micuţa valiză de piele de lîngă uşă.

Megan răspunse într-o şoaptă grăbită: t - Oriunde, atîta timp cît nu mă poate găsi.

Hamalul deschise uşa să anunţe: ,! - Soseşte trenul de Londra!

- Vino cu mine, Megan, o îndemnă Cathleen. Ne putem ,iuta una pe cealaltă. Ce zici?

Tînără galeză scutură din cap. ! - Eu şi Jake Brewer am lucrat într-un hotel acolo. Londra e primul loc în care o să mă caute.

- Mi s-a spus că Londra este un oraş mare. Cum să tc găsească acolo?

— Oh, o să mă găsească, desigur! O privire plină de spaimfl îi apăru în ochi. Vrea să mă omoare!

De afară se auzea vocea cuiva care îndemna oamenii sil se urce în tren.

— Mai bine te-ai grăbi, altfel ai să pierzi trenul, spuse Megan. Du-te. O să fie bine.

Lui Cathleen nu-i plăcea să o lase aşa.

— Rămîn cu tine, se oferi ea. Pot să iau alt tren.

Megan era de neînduplecat.

— Mi-am luat deja bilet spre Manchester, zise ea. Scoţîndu-l din pungă, i-l arătă lui Cathleen. Mai sînt cîteva minute de aşteptat pînă o să plec de aici.

— Eşti sigură? Cathleen încă şovăia, nevoind să o părăsească.

— Sînt sigură, dar îţi mulţumesc oricum. îi zîmbi. Ai fost foarte drăguţă cu mine, n-am să te uit.

Un moment mai tîrziu, Cathleen se urca în trenul spre Londra. Megan rămase în sala de aşteptare, în timp ce conductorul mergea pe peron, închizînd uşile trenului una după alta. Aburii de la locomotivă ţîşniră cu zgomot şi Megan curînd dispăru din vedere.

Neliniştită, Cathleen se aşeză la fereastră. încă o şuierătură şi brusc urmă un strigăt şi un zgomot de picioare alergînd. Cînd se uită afară, o văzu pe Megan alergînd pe peron, urcîndu-se disperată în tren cu numai cîteva secunde înainte ca acesta să se pună în mişcare.

— Probabil că sînt nebună! Megan dădu buzna în vagon. Nu puteam să te las să pleci fără mine. Se îmbrăţişară, rîzînd şi plîngînd.

În acea clipă, cînd părea că toate necazurile erau pe punctul de a fi uitate, se închegă o prietenie minunată.

11

Jessie aruncă invitaţia cît colo.

Blestemaţii! Ce-i face să creadă că am fi interesaţi să-i vedem îmbuibîndn-se cu curcani şi alte alea? Mai degrabă mă uit cum se scaldă porcii în lături.

Stînd în picioare lîngă foc şi fumînd din pipa lui veche, lom o privi pe deasupra ziarului.

- Nu începe iar, Jessie! se încruntă el. Nu are rost să dai vina pe alţii. A fost vina ei în aceeaşi măsură ca şi a lui. I N a urît cu binele şi totul s-a întors în rău. Dacă ar fi avut un ăiop de bună-cuviinţă în ea, ar fi ştiut cum să se poarte cu orice tînăr, inclusiv cu Silas Fenshaw. - Poţi să crezi ce vrei, dar nu merg să sărbătoresc la ei .ijunul Crăciunului, indiferent de tradiţie sau nu.

Aşezîndu-se pe scaun, Tom împături ziarul şi, punîndu-l deoparte, îi spuse iute:

- Nu cred că au vreo idee că flăcăul ăla al lor a lăsat-o însărcinată. Cu furia crescîndă, îi arătă pumnul ameninţător. Măi să fie! Aş fi vrut să nu-ţi fi promis nimic, pentru că mi- nr plăcea să merg la ei chiar acum şi să le spun vreo două despre iubitul lor fiu!

— Oh. Şi apoi? Punîndu-şi ciocolata fierbinte pe şemineu, Jessie se aşeză şi aşteptă un răspuns.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Fuseseră vremuri cînd soacră-sa vorbea numai în cimilituri, de nu le puteai găsi nici capul, nici coada.

— Gîndeşte-te, Tom, îl îmboldi ea. Am avut un motiv foarte întemeiat să te rog să-mi promiţi că nu vei spune nimic despre încurcătura lui Cathleen a noastră.

— Uh! Ca să-ţi spun adeăvrul, nu-mi pasă de nici un fel, pentru că aşa cum am spus, e nevoie de doi ca să faci un copil, şi unul din ei a fost fata mea, blestemată să fie!

— Aşa o fi, dar dacă, printr-o întîmplare oarecare, Lucy şi Edward Fenshaw ar afla că nepotul lor e pe drum, crezi că aista degeaba, fară să facă nimic?

— Ce ar putea să mai facă acum? E al dracului de tîrziu. Răul e deja făcut, şi jalea e şi mai mare.

Jessie oftă.

— Din punctul tău de vedere. Nu, ceea ce vreau să spun e următorul lucru. Se zvoneşte că biata Lucy Fenshaw nu mai are multe zile de trăit. Edward o adoră, cum bine ştii. Şi nu există nimic ce n-ar putea face ca s-o vadă fericită. Dîndu-şi seama că Tom începuse să priceapă ceea ce spunea, Jessie îi explică: Dacă Edward Fenshaw ar şti că Silas are un copil, ar întoarce lumea

cu susul în jos ca să-l găsească. Banii vorbesc, Tom, să nu uiţi vreodată asta. în faţa lor, Cathleen n-ar putea face nimic. Oh, şi să nu uiţi şi că, dacă adevărul ar ieşi la iveală, Silas ar avea şi el ceva de spus. Copilul e al lui. Are aceleaşi drepturi ca şi Cathleen a noastră. Nu poţi nega asta, oricît te străduieşti.

— Nu ţi-am spus că nu vreau să-i mai aud numele în casa asta? Ridicîndu-se în picioare, aruncă ziarul pe jos. în ceea ce mă priveşte, n-au decît să rămînă cu bastardul ăla mic, da, şi cu tot cu maică-sa, pentru că nu am de gînd să pretind nimic, aşa cum n-am făcut-o nici pînă acum. Şi nici nu vreau!

Ca întotdeauna, Jessie se întristă de înverşunarea lui.

— Doar nu vorbeşti serios, Tom?

— Nu? Lovind masa cu pumnul, linguriţa săltă în aer. Tot ce pot să spun este că mă bucur că iubita ta fiică nu mai e printre noi astăzi, pentru că i s-ar rupe inima lui Mary a mea dacă ar fi să vadă ce s-a ales de copiii ei. Buni de nimic, .unîndoi! Şi acum, că s-a lămurit totul, zic „bine c-am scăpat «le ci"!

Chiar din seara aceea teribilă a violului neconsumat, Kobert continuase să lucreze la brutărie şi să locuiască în casa doamnei Matehson, dar el şi tatăl lui nu au schimbat nici o vorbă în afara celor legate de munca lor. O atmosferă cumplită de tăcut dispreţ şi bănuială se simţea între cei doi.

De îndată ce Tom ieşi din cameră blestemînd şi înjurînd, .lessie murmură ca pentru sine.

- A înţeles mai bine decît ai putea s-o faci tu vreodată. Kobert poate să aibă un demon în el şi doar Dumnezeu ştie cum a ieşit aşa, dar Cathleen a noastră e curată. Tu ai împins-o pe Cathleen în braţele lui Silas cînd ai ales-o să-i fie tovarăşă dejoacă, în urmă cu ani. Ei, bine, s-au îndrăgostit, uşa cum m-am temut că se va întîmpla, şi acum ea e cea care suferă din cauza asta.

Se uită pentru o clipă la flăcările focului şi inima i se întristă de întorsătura lucrurilor. „Îmi pare rău, Tom, ştiu că ni fost un tată bun, cel mai bun. Dar chiar cînd are cea mai mare nevoie de tine, îi refuzi ajutorul iubitei tale fiice. I-ai închis uşa casei şi iat-o alungată şi aşteptînd un copil. Dar, în ciuda a toate astea, e fericită. Are o parte din Silas cu ea şi este exact ce-i trebuie", murmură bătrîna.

Vîrînd mîna în buzunarul şorţului, scoase de acolo o scrisoare datată cu o săptămînă în urmă. O citi în şoaptă:

Dragă bunico,

Mă adaptez bine la noua mea slujbă. Domnul Trent spune să nu-mi fac griji în legătură cu serviciul cînd o să nasc, pentru că o să-mi păstreze * ostul. Uni dă chiar ceva mai mult de lucru şi o mică mărire de salariu, aşa că sînt foarte mulţumită. Megan şi cu mine ne-am aranjat o cameră la bucătărie şi arată drăguţ şi, oh, e aşa de fericită acum!

Londra este, într-adevăr tulburătoare. Sînt teatre, şi multe cafenele, şi magazine mari, minunate. Pieţele sînt zgomotoase şi pline de culoare şi toată lumea se grăbeşte, de parcă nu ar mai exista ziua de mîine.

Mă simt bine, ţinînd cont că sînt aproape de luna a cincea. Mi-e dor de tine. Şi de tata. Nu-mi scrii niciodată despre el, aşa că îmi închipui că nu vrea să afle nimic despre mine, dar, dacă ai ocazia, te rog să-i transmiţi cît de mult îl iubesc.

Am să-ţi scriu din nou,

Iubita ta nepoată, Cathleen.

PS. L-ai văzut pe Silas? A întrebat vreodată de mine? Ştiu că n-ar trebui, dar mă gîndesc la el tot timpul.

Jessie continuă să privească scrisoarea o vreme. „Nu l-am mai văzut deloc," murmură ea, „dar ştiu că trebuie să blesteme ziua în care s-a însurat cu femeia asta, Turner, pentru că-i face viaţa un iad."

Grijulie, împături scrisoarea şi o puse cu grijă înapoi în buzunar.

Lui Lucy Fenshaw îi plăcea petrecerea din ajunul Crăciunului. Era o tradiţie în familie şi, ca în ceilalţi ani, erau invitaţi toţi, rudele, prietenii vechi şi vecinii apropiaţi.

Toată ziua, bucătăria fusese un furnicar. Cu doar două ore înainte ca invitaţii să sosească, nu toate preparatele erau gata. Hălci întregi de carne de porc răsucindu-se la frigare, plăcinte cu came se răceau în cămară, alături de şuncă şi cîrnaţi rumeniţi, şi poate cel mai mare curcan văzut vreodată atîrna deasupra grătarului, iar sucul ce se prelingea din el se strîngea în tava de dedesubt.

Tot la răcit erau puse şi rulourile din carne tocată, şi bomboane şi, tronînd în mijlocul dulapului vechi de pin, se illa

tortul de Crăciun, învelit în glazură şi decorat cu un Moş < Irăciun zîmbitor, cărînd un sac plin cu bunătăţi.

La intrare, Lucy, din scaunul ei cu rotile, bătu entuzaismată ilin palme.

- Sînt mîndră de tine, îi spuse bucătăresei, şi micuţa l.iptură grasă îi zîmbi, cu gura pînă la urechi. H - îmi dau toată silinţa, doamnă, spuse ea, şi plecă, mulţumită de munca ei.

Împinsă de la spate de Silas, Lucy făcu turul casei ca să sc asigure că totul era aşa cum trebuia; prosoape curate la băi, săpunuri noi la chiuvete şi draperiile legate aşa cum trebuia.

— Eşti o bătrînă cusurgioaică! o tachină Silas şi ea îi răspunse cu un zîmbet.

— Totul e gata! zise ea. Mă poţi duce înapoi în salon. Vreau să verific şi bradul înainte ca invitaţii să sosească.

Pe drum îl strigară pe Edward, care era la bar, printre sticle.

— Vreau să fiu sigur că e destulă băutură! rîse el şi Lucy îl atenţionă să nu se înveselească de unul singur.

— Bea prea mult în ultima vreme, i se destăinui lui Silas. De cînd te-ai căsătorit se poartă altfel... e mai tăcut, mai secretos, ca şi cînd l-ar supăra ceva.

Silas se grăbi să-i risipească temerile.

— E doar imaginaţia ta, o dojeni el. Aş şti dacă ar fi supărat.

— Merg bine afacerile? întrebă ea. E de ajuns să deschid subiectul, că schimbă imediat vorba.

— Afacerile merg la fel ca întotdeauna. Silas trebuia să fie foarte atent cum formula răspunsurile. Un pic mai lent acum, poate, dar e la fel pentru toţi în perioada asta a anului.

— Aşadar, nu-l supără nimic?

Silas scutură din cap.

— Nu mai mult ca de obicei. Cu pămîntul şi cu proprietatea înveţi să iei lucrurile mai în serios, asta e.

Mama lui păru să se mulţumească cu explicaţia lui, pentru că acum era mai preocupată de brad. Apucînd-o pe Maggie de mînă, cînd aceasta trecea cu un braţ de şerveţele, îi spuse:

— Bradul... se înclină într-o parte. îndreaptă-l puţin în partea cealaltă, scumpo... da, aşa. Nu, în partea cealaltă...

Complet zăpăcită, Maggie se împiedică în propriile picioare şi căzu, cu mîinile într-o parte şi cu picioarele în alta.

— Oh, Doamne. Ridică-te, Maggie, înainte să te răneşti singură!

În timp ce Maggie se aduna de pe jos, ciufulită şi cu boneta căzută pe o parte, Lucy nu se putu abţine să nu-i zîmbească lui Silas, care merse să-i dea o mînă de ajutor servitoarei, neputîndu-se abţine să nu chicotească.

În timp ce Maggie îşi aduna de pe jos şerveţelele care se desfăcuseră şi se împrăştiaseră, Lucy îi spuse lui Silas pe un ton scăzut:

— Biata de ea, pare a avea o „Înclinaţie" pentru accidente. Nu e zi în care să nu se împiedice sau să nu se lovească de ceva. Cînd Maggie se întoarse cu şerveţelele sub braţ, Silas fu nevoit să-şi întoarcă faţa, ca să nu-l vadă rîzînd, pentru că niciodată mama lui nu spusese un lucru mai adevărat ca acela. Ca şi Lucy, şi el avea o oarecare slăbiciune pentru Maggie.

— Îmi pare rău, doamnă. Ca de obicei, Maggie era tulburată.

— Nu-i nimic, draga mea! îi spuse Lucy. Nu te-ai rănit, nu?

-Nu, doamnă. Totuşi ea se întreba dacă nu-şi julise şezutul, pentru că o durea ca dracu!

Du-te să-ţi vezi de treburile tale şi Silas o să se ocupe tic brad! îi spuse Lucy cu amabilitate. îţi mulţumesc.

Convins că bradul se înclina acum în partea cealaltă, Silas nu mai insistă. în schimb, se oferi să-i aducă mamei sale un i (tuiac şi Lucy nu îl putu refuza.

— E o adevărată ispită! zise ea şi sporovăi fericită tot li umul spre bibliotecă.

După ce-i oferi coniacul, Silas îşi turnă şi el un pahar de whisky. Lucy îi facu semn să vină să se aşeze lîngă ea. t - Vreau să vorbim, zise ea, şi cum nu mai e nimeni în oferă de noi, cred că e cel mai potrivit moment, ti - Pare ceva serios! acceptă Silas invitaţia mamei sale, plin de curiozitate.

- Eu vorbesc serios. Mai mult, vreau să fii sincer cu mine. i - Nu-s aşa mereu? Erau totuşi momente cînd nu-i putea .pune tot, dar o făcea doar ca să o scutească de orice nelinişte.

Privindu-l cu îngrijorare, Lucy îşi dădu seama de cît de mult se schimbase în ultimele săptămîni. Ochii nu mai erau la fel

de strălucitori, zîmbea mai rar şi de unde înainte era sprinten la mers, acum parcă semnăna cu un om ce-şi aştepta sentinţa.

— Eşti fericit, fiule? Era o simplă întrebare, ivită din instinctul matern.

— La ce te referi? Trebuia să-i ascundă adevărul cu orice preţ.

— Cu Helen... căsnicia ta. Eşti mulţumit?

El zîmbi.

— M-ai auzit plîngîndu-mă?

— Nu, dar nici n-ai face-o, nu? Cunoscîndu-l bine, Lucy îşi dădea seama că ceva nu era în regulă.

— Uite ce e, mamă, sînt destul de fericit, minţi el. Tatăl lui I Iclen se poartă cu mine ca şi cînd aş fi mîna lui dreaptă. Are îndeajuns de multă încredere în mine să mă lase să manevre/ sume mari de bani şi deja i-am obţinut nişte profituri importante. îmi place ceea ce fac şi mă înţeleg cu Jack mai bine decît mi-aş fi putut imagina vreodată. Asta fusese surpriza cea mare. Jack Turner îl forţase să se însoare cu irascibila-i fiică; îl ameninţase că-i va ruina tatăl. Şi acum, fiind martor la relaţia dintre tată şi fiică, Silas îşi dăduse seama de multe lucruri. Ajunsese să-l placă pe Jack Turner şi să-l compătimească.

— Şi Helen? Ce-mi poţi spune despre ea?

— E soţia mea şi din cîte pot eu să ştiu, este foarte mulţumită. în ceea ce mă priveşte, sînt ca orice alt soţ. Merg la lucru şi vin acasă. Nu mă simt neglijat şi ea e întotdeauna mulţumită că mă vede. „Pîndindu-l ca un vultur, gîndea el cu amărăciune, punînîndu-i prea multe întrebări, bănuindu-l că se întîlneşte cu alte femei şi făcîndu-i fiecare clipă insuportabilă". Aşadar, totul e-n regulă. îţi faci griji degeaba.

Lucy nu se lăsă păcălită.

— Te-ai cam dat după dud! Mi-ai vorbit despre munca ta şi despre Helen, cît de mulţumită este ea, spuse blînd. Acum, vorbeşte-mi despre tine. Ţi-am cerut să fii cinstit cu mine. Făcînd o pauză ca să-i dea timp de gîndire, îl întrebă iar. Tu eşti fericit, fiule?

Înghiţind o gură de whisky, cîştigă un răgaz de gîndire, pentru a cîntări situaţia. în acel moment cînd ar fi putut să o liniştească sau să întoarcă lucrurile cu susul în jos. Avea de ales

între a fi sincer, distrugîndu-i pacea sufletului său sau a minţi, pentru a se salva pe sine şi pe mama sa.

O alegere greu de făcut, murmură o rugăciune de iertare şi optă pentru minciuna:

— Sînt foarte fericit, răspunse el. Se poate spune că Helen şi cu mine sîntem o familie. Cu zîmbetul lui larg, păru foarte

i nnvingător. într-un fel, nu o minţise pentru că era „fericit", iiul era departe de Helen, un fel de a fi fericit fară Cathleen ilături. Şi discutaseră despre întemeierea unei familii, dar mai mult vorbea Helen. Discuţia se termina întotdeauna cu IUI scandal. Ea vroia să-şi consolideze căsătoria prin copii şi el nu era de acord. Nu va fi niciodată de acord. Aşa că, pînă acum, nu apăruse nici un copil.

Lucy îl crezu pe cuvînt şi curînd se aflau din nou la bucătărie.

- Lasă-mă aici, fiule, zise ea, trebuie să vorbesc cu bucătăreasa.

Dorindu-şi mult să iasă din casă, Silas se plimbă prin grădină. Avea nevoie să-şi limpezească mintea, să-şi accepte viaţa aşa cum era şi să nutrească o speranţă cît de mică pentru viitor. „Unde eşti, Cathleen?" şopti el. A plecat! se gîndi el cu tristeţe. Ea a plecat, iar eu sînt aici şi mi-e dor de ea mai mult decît va şti vreodată.

Aerul rece îi pătrundea prin haine, apoi începu să plouă, dar el nici măcar nu-şi dădu seama. Instinctiv, îşi continuă drumul spre baraca grădinarului, unde zăbovi o vreme în prag, cu gîndurile la anii cînd el şi Cathleen obişnuiau să se joace aici, alergînd şi urmărindu-se unul pe celălalt în ciuda diferenţei de vîrstă.

Un zîmbet îi apăru în colţul gurii. „Tu m-ai adus la viaţă,"şopti el. „Tu m-ai ţinut în viaţă şi acum tu nu eşti aici şi sînt ca un muribund pe dinăuntru."

Continuă să stea în baraca veche ce mirosea a mucegai, aşezat pe o roabă întoarsă cu susul în jos şi zîmbind amintirilor. Acum, cînd ploaia începu să se înteţească, îşi aminti de o anume zi, o zi minunată.

Se făcea că se întreceau printre tufişuri, alergînd prin ploaie, el înainte, Cathleen după el. Cînd ajunse la verandă, se

aşeză pe scară şi o aşteptă. Deodată, ploaia se opri şi, cel mai mare şi mai frumos curcubeu pe care îl văzuse vreodată se arătă pe cer. Cathleen exclamase emoţionată:

— Uite, Silas! Priveşte curcubeul! Arătase în sus şi pentru un moment minunat, de nedescris, ea păru o parte din acel incredibil curcubeu.

Nu uitase niciodată şi n-o să poată uita vreodată. Imaginea i se întipărise în minte pentru totdeauna.

Aproape imediat, gîndurile i se îndreptară spre ziua cînd el şi Cathleen făcuseră dragoste pentru prima şi singura dată. Gîndul îl purtă spre cheiul unde era ancorată barca, aceeaşi barcă ce-i dusese pe insulă în acea zi frumoasă din vara trecută. Purtat de amintire, se urcă în barcă şi stătu acolo liniştit, auzindu-i parcă rîsul, văzîndu-i chipul, atît de real încît i se păru că ea acolo, era cu el. Ii simţi prezenţa şi acest lucru îi aduse un fel de linişte în suflet.

De la fereastra bibliotecii, Edward Fenshaw urmărea fiecare mişcare a fiului său.

— Ce ţi-am făcut? murmură el slab. Ce fel de om sînt de ţi-am distrus viaţa... toate visurile? în ultima vreme îl urmărise acest lucru şi acum, nemaiputînd suporta povara conştiinţei, începu să scîncească asemenea unui mic copil rătăcit. Cu capul plecat şi inima sfişiată, se aşeză pe podea, gemînd: „Doamne, iartă-mă!" Iar şi iar. „Doamne, iartă-mă!"

Aşa îl găsi Silas, băut şi întins pe podea. Ajutîndu-l să se ridice, îl conduse pînă la un scaun, unde îl aşeză cu grijă.

— Ce se întîmplă cu dumneata? întrebă el cu blîndeţe. De ce te chinuieşti în halul ăsta, bînd de dimineaţă şi pînă seara? Crezi că mama nu şi-a dat seama? începe să-şi facă griji din pricina dumitale. Ce e, tată? De ce te laşi purtat de o „distracţie" ca asta? Dar ştia deja răspunsul şi nu putea face mare lucru să-l consoleze.

În schimb, puse băutura deoparte, amintindu-i în acelaşi iunp tatălui său:

Invitaţii trebuie să sosească în mai puţin de o oră. Am NA ţi fac o cafea tare. Milă amestecată cu dezgust. Rămîi unde eşti. Nu vreau ca mama să te vadă în halul ăsta. Nervozitatea n

accentuă timbrul vocii. Aceasta e ziua ei, ştii asta. „Ar putea fi ultimul ei Crăciun!" adăugă în sinea lui.

Întorcîndu-l din drum, tatăl întrebă: [- Spune-mi un lucru, fiule.

: - Ce e? îşi pierduse respectul pentru Edward cu mult timp in urmă, dar dragostea pentru el încă mai rămăsese. Era tatăl lui, la urma urmei, s, - Mă urăşti?

Învinovăţindu-se pentru propriile sale sentimente, Silas NC întoarse spre el.

— Nu, tată, nu te urăsc! îi spuse el cu blîndeţe. N-aş putea niciodată să te urăsc. Uitîndu-se spre ochii aceia înlăcrimaţi, derutat de întorsătura lucrurilor, Silas se simţi impresionat. Instinctiv, îi puse mîna pe umăr, îngrijorat. Nu te mai tortura singur, murmură el, nu e cazul.

— Ţi-am făcut un lucru îngrozitor. Cu ochii injectaţi, îl privi pe Silas şi, apucîndu-l de mînă cu putere, îl ţinu aşa un timp. Cînd vorbi, vocea îi şuiera, ascuţită: Ştiu cum se poartă cu tine. E diavolul în persoană!

— Nu trebuie să te gîndeşti la asta, tată.

— O să te distrugă!

Silas rîse scurt.

-Niciodată!

— Promite-mi... Strîngîndu-l de mînă pînă începu să-l doară, Edward îi ceru: Promite-mi că n-ai s-o laşi să te nenorocească.

— Îţi dau cuvîntul meu.

Mulţumit, Edward îi lăsă mîna. Părea împăcat cu sine.

— Eşti un fiu bun! zise el. Nu aş fi putut să-mi doresc ceva mai bun. Un zîmbet îi lumină faţa. Du-te să faci cafeaua. I timpul să mă aranjez şi eu.

După ce Silas plecă, Edward scrise un scurt bilet, pe carc-l lăsă lîngă mapa de pe birou, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, întorcîndu-se pentru a-şi mai roti o dată privirea prin camera pe care o ştia de atîta vreme. Zîmbi, închise ochii pentru cîteva clipe, apoi deschise uşa. Indreptîndu-se spre salon, avu grijă să nu fie văzut de nimeni. „Fără rămas bun," murmură el. „Fără lacrimi." Părăsi casa în linişte, pe uşa din spate.

O clipă mai tîrziu, Silas se întoarse cu o tavă cu o cană mare de cafea neagră, cu două ceşti şi farfurioare şi o cutie cu biscuiţi.

— Am să-ţi ţin companie, zise el intrînd în cameră. Cafea şi biscuiţi, după sfatul medicului.

Fu surprins să găsească încăperea goală.

— Tată? Văzîu uşa de la debaraua cu documente deschisă şi crezu că este acolo, aranjîndu-şi hîrtiile. Dar se înşelase.

— Poate s-a dus să se spele, chicoti el. Nu m-ar surprinde dacă mama nu l-ar fi trimis ea însăşi!

Nu-i rămînea altceva de făcut decît să aştepte. Se îndreptă spre fereastră şi privi prin negura de afară. I se păru că zăreşte ceva mişcîndu-se... cineva care se grăbea spre desiş, îl recunoscu pe tatăl său aproape imediat. „De-a ce se joacă?"

Nu-şi putea imagina de ce Edward se învîrtea pe afară, cînd, invitaţii trebuiau să sosească din clipă în clipă. „Mai bine m-aş duce şi l-aş aduce înăuntru, înainte să-l vadă cineva beat criţă."

Mergînd grăbit pe lîngă birou, pulpana hainei făcu să «boare de pe masă o bucată de hîrtie ce căzu pe podea. \ ilccîndu-se repede, o ridică şi vru să o pună înapoi cînd, (jeva îl opri şi-l făcu să o citească. Cuvintele îl umplură de Hi oază şi se pomeni citindu-le cu voce tare:

„Pe aceia dintre voi care mă consideră un laş, îi rog să- şi amintească de mine aşa am fost, nu cum am devenit.

lartă-mă, Lucy. Nici un bărbat nu şi-ar putea dori o soţie mai bună ca tine. Te iubesc, dar nu mai pot trăi cu mine însumi.

Mă rog lui Dumnezeu ca acei care te-au protejat pînă acum să o facă şi de aici înainte.

Dumnezeu să te binecuvînteze şi să-ţi dea putere. Edward."

Pentru o clipă refuză să creadă ce citise în scrisoare, dar apoi crudul adevăr îi străpunse mintea. Disperat, se uită pe kreastră, dar nu mai era nici urmă de tatăl său. - NU! Strigătul îi zbură de pe buze în timp ce alerga prin talon şi apoi afară, grăbindu-se spre desiş. Strigîndu-şi pe nume tatăl, alergă pînă simţi că nu mai are putere. Dar nimeni IUI răspunse strigătului, se auzea doar sunetul înfundat al puşilor săi ce se afundau în iarba udă.

În urmă-i, Lucy auzi strigătul şi îl văzu ieşind afară din casă. Era peste măsură de îngrijorată.

- Ceva cumplit s-a întîmplat! Duceţi-vă după el! Vă rog, vă rog din suflet, duceţi-vă după el! în timp ce servitorii aproape că zburau peste peluză după Silas, ea îl strigă pe I dward, dar el n-o auzi. N-o mai putea auzi.

În întunericul din ce în ce mai pătrunzător, Silas îşi văzu tatăl, afundat pînă la genunchi în apă.

— Tată, nu! Ignorînd strigătele fiului său, Edward con tinua să se afunde din ce în ce mai adînc, pînă cînd fii luat de curent.

— TATĂ!

În mai puţin de un minut, Silas îl ajunsese. Aruncîndu-şi haina, se azvîrli în apa rece ca gheaţa. îl văzu pe tatăl săli ducîndu-se la fundul apei şi înotă după el în adîncurilc mohorîte, căutînd de jur împrejur. De trei ori ieşi la suprafaţă să respire. De trei ori se scufundă, înotînd cu mişcări largi, pierzîndu-şi speranţa cu fiecare secundă.

La ultima scufundare îl găsi, cu braţele în sus, cu ochii deschişi, cu părul unduindu-i-se lent în ritmul curentului adus de Silas, care înota spre el. Apucîndu-l de subsuori, Silas îl trase la suprafaţă.

Durără doar cîteva minute, dar păru o veşnicie. Cînd servitorii ajunseră la faţa locului, îl găsiră pe Silas la mal, îmbrăţişîndu-şi tatăl, strîngîndu-l la piept cu putere, şi legănîndu-l dintr-o parte în alta, cum ar fi făcut o mamă cu copilul său.

— E prea tîrziu, spuse el printre suspine. Prea tîrziu! Uitîndu-se la trăsăturile acum liniştite ale tatălui său, îşi îngropă faţa la pieptul bătrînului, şi hohotele sale de plîns sfîşiau inimile celor de faţă.

Liniştea din preajma acelui lac minunat fusese tulburată. Suferinţa lui Silas plutea în aer şi îi impresionase pe toţi. Făcîndu-şi semnul crucii, Maggie plînse, la fel şi Edna, micuţa şi obraznica slujnică. îl iubiseră pe Edward la fel ca toţi ceilalţi, pentru că era un om bun, în ciuda aspectului său înfiorător.

Adevărul era cumplit. Edward Fenshaw se sinucisese şi acum, nici ei nici Silas, nu mai puteau face nimic.

Mai tîrziu, în timp ce un servitor îi îndepărta pe invitaţii i urioşi, Silas o consola pe Lucy. Cînd îi dădu scrisoarea, ea

0 luă cu mîinile tremurînde şi ceea ce citi nu făcu altceva dccît să-i provoace o supărare şi mai mare.

'- Dar... ce a vrut să spună? Citi în şoaptă o parte a liiletului. „Mă rog lui Dumnezeu ca acei care te-auprotejat l>(nă acum, să o facă şi aici înainte. " Nu înţelegea. Să mă protejeze de ce anume?

Silas ştia de ce. Dar nu-i putea spune. ^ - De singurătate! spuse, cu greutate. Presupun că asta a vrut să spună.

Se frămîntase asupra înţelesului, dar acum totul era clar.

1 atăl său le cerea lui Jack Turner şi lui Silas să-i ascundă lui I ucy crudul adevăr. Silas ştia şi ştiuse şi Edward că, dacă I ucy ar afla vreodată adevărul, ar fi fost distrusă.

12

— Nu te vei elibera niciodată de mine! împroşca Helen cuvintele. Dacă-ţi închipui că moartea tatălui tău te-a eliberat dc obligaţii, zic să te gîndeşti mai bine! Ochii ei răi erau aţintiţi asupra lui Silas. El stătea lîngă fereastră, privind afară, văzîndu-şi propria-i viaţă viitoare copleşită de singurătate, cu o expresie deznădăjduită pe chip.

Îşi întoarse privirea către ea, şi o întrebă cu un aer liniştit, plin de demnitate:

— Ce plan mîrşav mai cloceşti acum?

Helen mergea agale prin cameră şi arăta splendid, îmbrăcată în negru şi cu un şirag de perle la gît, cu părul prins într-o fundă de un roşu aprins, cu buzele rujate în aceeaşi nuanţă.

— Eşti un fiu bun, Silas?

— Mai bun decît sînt ca soţ! spuse el.

— Un fiu bun nu şi-ar părăsi mama, lăsînd-o singură în ditamai căsoiul ăla.

Îşi scutură capul a dezgust.

— Mă întreb cît de mult te-ai gîndit pînă să spui asta.

Din ziua în care îl îngropaseră pe tatăl său, a ştiut că în curînd va înceape să-şi dorească să ocupe locul mamei lui

— De-abia aştepţi să devii stăpîna domeniului Fenshaw, nu-i aşa?

— Silas, chiar ţi se pare corect? Zîmbind cu viclenie, se strădui să ia o înfăţişare nevinovată. Mă gîndesc numai la mama ta. Trebuie să recunoşti, a trecut prin prea multe. Starea ei de

sănătate s-a înrăutăţit de cînd şi-a îngropat soţul, iar aseară te-am auzit spunîndu-i tatălui meu cît de singură este, cu toate că mergi să o vezi în fiecare zi, înainte de a veni acasă la mine! Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu ciudă.

— Continuă. Spune ceea ce gîndeşti... deşi cred că pot deja să ghicesc. Ajunsese să-şi cunoască nevasta foarte bine şi nu-i plăcea deloc ce aflase. Helen Turner era complet lipsită de suflet şi fară pic de milă. Nu se gîndea decît la ea. Din pricina obiceiului său de a se folosi de alţii pentru a-şi satisface ambiţiile, îşi făcuse mulţi duşmani şi era dispreţuită chiar şi de cei din anturajul propriu.

Se aşeză pe canapeaua de culoare crem, etalîndu-şi picioarele, la fel cum fac manechinele în vitrinele magazinelor, ştiind că de fapt nu-l interesa deloc, provocîndu-l să-i acorde atenţie.

— Nu sînt chiar atît de rea pe cît încerci să mă faci să par! zise ea îmbufnată. Deşi preferi să nu mă crezi, chiar mă umilesc la mama ta. Lucy Fenshaw este o femeie distinsă. Nr-a fost mereu o prietenă de nădejde mie şi tatălui meu, şi ti icspect foarte mult. Dacă-ţi închipui că urmăresc să-i iau Incul în casa Fenshaw, nu pot să-ţi spun decît că te înşeli.

Nu-i credea nici un cuvinţel.

Oare? Chiar mă surprinzi. Indreptîndu-se spre şemineu, *r opri cu mînile şi picioarele desfăcute, cu spatele la foc. Nu mă îndoiesc că pui la cale un plan. învăţase să joace după propriile ei reguli. Sau mă înşel şi de data asta?

Ridicîndu-se graţioasă de pe scaun, merse pînă la masa «Ic toaletă de unde luă o ţigaretă din tabachera de argint şi o nprinse cu mare grijă.

- E păcat că ai aşa o părere proastă despre mine, Silas, pentru că, aşa cum ştii foarte bine, eu ţin foarte mult la tine. N-am fost o soţie rea, nu? Strecurîndu-se lîngă el, îi aranjă cravata. Aş putea fi şi mai bună, dacă m-ai lăsa.

Fără să răspundă, se îndepărtă de ea, dar ea îl urmă de-a lungul camerei. >

- Ştiu că deteşti modul în care ai fost obligat să te însori cu mine, dar scopul scuză mijloacele. Şi vorbesc serios, să nu crezi că ai să scapi de mine o dată cu moartea tatălui tău. Să nu crezi că datoria a pierit o dată cu el, pentru că aşa ceva nu o să se

întîmple. Şi vorbesc foarte serios. Dacă mă părăseşti, o să spun întregii lumi ce a făcut. Mama ta nu o să mai reziste cînd o să afle că tatăl tău te-a vîndut ca să-şi ucopere datoria. Toate or să iasă la iveală. Aşa că, nimic nu o să se schimbe, Silas.

Tremurînd de furie, el atinse clanţa uşii. Glasul ei îi şuiera în urechi, înfigîndu-i-se în creier. îi venea să o omoare, înfuriată, pentru că el aproape că ieşise din cameră şi nu-i confirmase nimic, ridică vocea:

— La dracu', Silas! Ar trebui să-i mulţumeşti tatălui meu că nu l-a trimis la puşcărie pe Edward Fenshaw, ca un hoţ cc era ...

Nu mai putu continua pentru că, pe neaşteptate, el se repezi şi o apucă de gît, negru la faţă de furie, scrîşnind printre dinţi cu vocea joasă şi ameninţătoare:

— Am fost învăţat că femeile trebuie tratate cu respect, dar tu eşti mai puţin decît o femeie ... mai puţin decît o fiinţă umană. Tata nu a fost un hoţ şi ştii bine asta. N-ai fost bună nici măcar să-i scuturi murdăria de pe picioare, cu atît mai mult să-i pronunţi numele.

Dîndu-şi seama că mersese prea departe, Helen începu să plîngă:

— Îmi pare rău, Silas. Am spus un lucru urît. Iartă-mă... spune-mi că mă ierţi.

Departe de a o ierta, o ura acum şi mai mult.

— Îmi provoci silă! Aruncînd-o într-o parte, se repezi să deschidă uşa şi acolo, în prag, îl văzu pe Jack Turner, arătînd ca lovit drept în inimă.

Crezînd că-i sosise un posibil aliat, vocea lui Helen răsună:

— Spune-i, tată, plînse ea, spune-i că nu am avut nici o intenţie rea.

A urmat un moment penibil pentru amîndoi bărbaţii, dar Jack vorbi şi astfel situaţia se clarifică:

— Poţi să îmi acorzi cîteva momente? îi spuse lui Silas.

Vreau să-ti vorbesc.

Convinsă că era gata să pledeze în favoarea ei, Helen nu insistă, felicitîndu-se în sinea ei.

— Ei, bine, Silas? Jack observă cu cîtă ostilitate îl privea acesta. Trebuie să vorbim.

Silas încuviinţă. Jack se întoarse şi Silas îl urmă în birou.

— Închide uşa, îi ordonă Jack. Şi ia loc.

('înd Silas se aşeză în faţa biroului, Jack Turner se lăsă să udă pe scaunul din piele.

Te-am auzit mai înainte... şi pe ea, zise el. E bine că «nvitorii sînt liberi noaptea, pentru că altfel ar avea ce bîrli >i nu vrem asta, nu?

Ruşinat că-şi permisese să-şi piardă cumpătul, Silas îşi n ui scuze.

- Câteodată sare calul. Nu-i părea rău că o repezise. îi pArca rău că îl avea la mînă.

Doar că Jack Turner înţelesese totul perfect. - E o mare nemernică! zise el. E fiica mea, dar cîteodată uni vine să o strîng de gît cu mîinile mele. Şi unde mai pui t A te-am forţat să o iei de nevastă. în vocea lui se simţi o oarecare urmă de. regret. Ai plătit foarte scump pentru ceea i c a făcut tatăl tău!

Silas ştiu că acesta era şansa lui şi-i spuse: - Uite ce e, căsnicia asta nu merge. Nu am nici un fel de sentiment pentru fiica ta şi nu voi avea niciodată. Vreau să termin. Lasă-mă să-ţi plătesc din datorie cu economiile mele. I)eja am obţinut ceva profit pentru dumneata. Ştii că mă pricep la cumpărări şi la vînzări... O să lucrez cît o să fie nevoje. De parcă nu o făcuse deja! se gîndi el, „doar ca să scape de ea". Lasă-mă să pun capăt acestei căsătorii false. Am o mamă bolnavă, care are nevoie de mine, dar jur că nu am să te dezamăgesc. Dă-mi timp şi o să rezolv problema datoriei tatălui meu. Ştii că sînt un om de cuvînt.

-Nu. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Jack Turner îl privi pe Silas, dorindu-şi să fi avut un fiu ca el. Eşti bun în ceea ce faci şi sînt sigur că ai moştenit priceperea în afaceri a tatălui tău, pentru că a fost o vreme în care nimeni nu se pricepea ca cl să încheie vreo afacere. Dar îmi place să ştiu că te-âm învăţat şi eu ceva, de cînd lucrezi cu mine.

Silas nu-şi pierdu speranţa.

— Deci eşti de acord? întrebă el nerăbdător. Mă laşi să lucrez în continuare cu dumneata şi îmi dai timp ca să plătesc datoria?

— Nu pot să fac asta. îmi pare rău. Dîndu-şi seama că era mult prea bun pentru fiica lui, Jack îi explică: Nu datoria e problema, nu în întregime. Ai văzut-o cum e. O ştiu de ani şi ani, aşa a fost mereu şi am ajuns la capătul răbdării. Tatăl tău mi-a

oferit doar prilejul să scap de ea odată pentru totdeauna. Zîmbi cu subînţeles. Cred că ai ghicit asta.

Silas simţi că toate speranţele i se năruie.

— Şi dumneata şi ea... sînteţi la fel de răi.

— Poate, dar de cînd mi-ai luat-o de pe cap, am avut timp să mai respir... să mai trăiesc. Scoase un oftat: A trecut multă, foarte multă vreme de cînd nu m-am mai simţit aşa.

Împingînd scaunul în spate, Silas se ridică în picioare.

— Văd că nu mai am ce discuta cu dumneata, dar îţi mai spun ceva; într-un fel sau altul voi găsi banii necesari ca să-mi achit datoria, nu ştiu cum o să fac, dar o să-i găsesc. Şi cînd o să se întîmple asta, nimic nu o să mă mai ţină legat de voi.

— Poţi să-ţi achiţi datoria în timp, dar chiar de se va întîmpla asta, dacă ai părăsi-o, nu ştiu cum ai să o opreşti să nu dea în vileag adevărul. Uite ce e, Silas, dacă vrei să-ţi protejezi mama, aşa cum a cerut tatăl tău, atunci mă tem că va trebui să joci după cum îţi cîntă Helen. Bineînţeles, cînd o să moară mama ta, şi să ne rugăm să nu se întîmple asta prea curînd, atunci vei putea fi liber, cine ştie?!

Fiindcă Silas rămase tăcut, pierdut în gînduri, continuă:

— Ţi-e silă să stai aici, nu-i aşa?

Silas ridică privirea şi un zîmbet se contură pe trăsăturile mic frumoase.

Nici nu ştii cît de mult.

Nu eşti obligat să stai aici, dacă nu vrei.

Ce? Ce şmecherie mai e şi asta?

— Du-te acasă, Silas. Ia-ţi lucrurile şi întoarce-te la i lomeniul Fenshaw. Aşa cum bine ai spus, ai o mamă bolnavă nuc are nevoie de tine. Se putea citi compasiunea pe faţa LUI. NU sînt un monstru. O cunosc pe Lucy de mulţi ani şi nu .nu mai întîlnit o femeie mai bună ca ea. Şi-a pierdut soţul ILIII cauza mea şi din cauza a ceea ce am făcut. Nu e corect ca I să plătească pentru asta, la fel ca şi tine. Uite ce e, Silas, viiin cu toţii că Lucy nu e genul care să ceară ajutor, dar probabil că o chinuie cumplit singurătatea. Mergi la ea. Ia-o Vi pe Helen cu tine. Poate, cu voia Domnului, ceva din bunătatea mamei tale se va lipi şi de ea.

Lui Silas nu-i venea să-şi creadă uechilor. Omul ăsta care-l prctinsese ca pe o răscumpărare, afaceristul de succes, izbucni

III lacrimi. Şi deşi inima lui Silas se întărise după atîtea prin i ite trecuse, simţi totuşi o oarecare milă pentru el.

— O să fac ce am să cred de cuviinţă, mumură el şi ieşi din birou.

Închise uşa în urma lui şi rămase lipit de ea, cu gîndurile tulburate: „Mă întreb"... Ceva din ceea ce spusese Jack I urner avea logică. Şi, ah, ar fi atît de bine să fie din nou la (onacul Fenshaw, să fie acolo cînd mama lui o să vrea să vorbească cu cineva. Ar fi mai bine pentru el, să vadă o privire prietenoasă într-o lume duşmănoasă. Şi acesta era adevărul, mereu considerase că o vizită scurtă după serviciu îi făcea mai mult rău, decît bine, mamei sale.

Ce să facă? Trebuia să se gîndească. Da, sigur. Mîine după cc-şi va termina treaba, o să discute cu mama sa. Aşa cum spusese Jack Turner, ea nu ar fi cerut niciodată ajutorul cuiva, dar era îndeajuns de sinceră şi o să-i spună cum stau lucrurile.

Era ultima întîlnire din ziua aceea. Viitorul cumpărătoi era un tip din sud pe nume Joseph Woodley. Un tip vesel, cu o faţă ca o rază de lună, venit tocmai din Londra, să cumpere pămînt pentru a investi.

După ce-i prezentă cîteva oferte, Silas îl duse la locul unde se afla un vechi depozit, în josul străzii Fielden.

— E un teren important, îi spuse el, chiar în centrul oraşului şi la un preţ rezonabil... deocamdată. Dacă mai aştepţi un an, nu vei putea să-l cumperi nici cu o groază de bani.

După ce inspectă locul de căteva ori, domnul Woodley se scărpină în barbă, îşi ţuguie buzele şi se gîndi un timp ce păru o veşnicie. Apoi spuse:

— Foarte bine. O să mă mai gîndesc.

— Mi se pare corect. Silas ajunsese un bun cunoscător al oamenilor de afaceri; unii nu spuseseră nimic şi promiseseră să se întoarcă; alţii, ca domnul Woodley, ar proceda ca de obicei: ar pleca, revenind apoi cu oferte.

Era un joc şi Silas îl putea juca la fel ca oricare altul.

— Să nu îţi ia prea mult, îl atenţionă el. Terenuri ca acesta nu aşteaptă. Mai sînt vreo doi interesaţi de el - care au şi banii pregătiţi.

Zîmbind, Joseph Woodley crezu că e o cacialma, dar nu era sigur. Era o problemă delicată. Dacă ezita şi mai erau într-

adevăr alţi cumpărători, o să piardă probabil cel mai bun loc din Blackburn. Pe de altă parte, dacă tînărul ăsta întreprinzător îşi bătea joc, o făcea cu foarte multă convingere. Era prea convingător ca să-şi asume riscul.

— Bine, răspunse el. Dacă ajungem la un preţ convenabil, consideră-l ca şi vîndut.

— Păstrează-ţi oferta şi o să-ţi spun dacă este sau nu convenabil. Nu mai erau alţi cumpărători, iar preţul era într-adevăr negociabil, dar învăţînd o lecţie dură din singura greşeală a tatălui său, Silas nu se dădea bătut.

— Hm! Domnul Woodley păru impresionat. Am în minte

0 ofertă trăsnet, pentru dumneata! spuse el. Nu contează pământul. Caut pe cineva care să conducă afacerea din sud pentru mine, şi din ceea ce am văzut în ultimele două ore, cred că aş ajunge departe cu dumneata.

Silas îi mulţumi pentru compliment, dar spuse ferm:

— Nu sînt de vânzare. „Nici de data aceasta! gândi el. Şi nici altă dată!"

— Păcat. Era ceva deosebit la acest bărbat, tînăr şi dinamic, cu o fire deschisă, sinceră, şi cu o putere de convingere care să-l ţină pe client interesat. O, da, avea tot ce-i trebuia unui om de afaceri. Nu prea ai nici un viitor aici! îi spuse Joseph Woodley lui Silas. Ar trebui să fii în sud, acolo unde e rost de bani mulţi. Ar trebui să fii acolo-, cu minei

Dar Silas nu putea fi înduplecat.

— Aici, în nord, sunt cele mai bune ocazii, răspunse el, gesticulînd. încă sunt disponibile suprafeţe considerabile de pămînt bun, iar ritmul va creşte brusc. Şi cu cît e mai puţin pămînt de vînzare, cu atît vor creşte preţurile. Fiecare teren de calitate superioară cum e ăsta, va cere un preţ pe măsură.

1 se luminară ochii, gîndindu-se la schimbările grozave din viitor. Şi cînd toate astea se vor întîmpla, vreau să fiu acolo, în miezul lucrurilor.

Profund impresionat, bărbatul mai în vîrstă îi strînse mîna.

-Ai drum lung înainte, spuse el. îmi pare doar rău că ai refuzat oferta pe care ţi-am facut-o, de a te alătura companiei mele.

— Vă sunt recunoscător! îl asigură rapid Silas. Dar am nişte angajamente. Ceea ce avea de fapt, era o piatră de moară legată de gît, în persoana lui Helen Turner.

— Nu am nici o îndoială în privinţa asta. Cu cît Silas refuza mai mult, cu atît Joseph şi-l dorea şi mai tare în echipa sa. „Dar încet, încet, prinzi maimuţa", se gîndi el, zîmbind. Ai numele meu şi adresa de la birou, insistă el. Anunţă-mă dacă te răzgîndeşti. Peste o săptămînă, un an, nu contează. Pentru cineva ca tine, va fi întotdeauna loc în compania mea.

— Pînă atunci, avem ceva treabă aici, îi aminti Silas.

— La ce cifră te-ai gîndit?, Woodley îşi încreţi buzele, aşteptînd.

— O ştii deja!

— Niciodată nu plătesc preţul cerut.

— Va trebui să te apropii destul de mult de acest preţ, altfel o să fac propunerea altcuiva

— Eşti isteţ, ce pot să zic. „Cineva l-a învăţat pe tînărul ăsta foarte bine!" gîndi Woodley. Şi tot cineva l-a făcut să fie aspru; chiar şi cînd zîmbea, era acolo, în ochii săi negri, ceva de om bîntuit.

Acolo şi atunci, afacerea a fost încheiată. A fost făcută o ofertă şi apoi refuzată, o contra-ofertă şi cîteva ajustări de preţ, şi au ajuns la o înţelegere.

— Nu laşi iarba să-ţi crească sub picioare, tinere, de atîta lucru am putut să mă conving. Strîngîndu-i mîna lui Silas, Joseph Woodley îşi luă rămas bun. Afacerea fiind încheiată, sunt la tine la birou să semnăm hîrtiile, şi, pentru Dumnezeu, n-am mai bătut palma aşa repede în viaţa mea, şi nici n-am mai fost vreodată aşa aproape de preţul cerut. Părerea bună ce-o avea despre Silas sporea cu fiecare minut. Să nu uiţi ce ţi-am zis. Dacă-ţi schimbi hotărîrea...

Despărţindu-se, domnul Woodley se întoarse la trăsura cc-l aştepta, în timp ce Silas dori să parcurgă pe jos drumul iCurt pînă la birou. Cum era deja cinci jumătate, intenţiona închidă repede şi să plece spre Casa Fenshaw, unde avea ud reflecteze şi să hotărască ce va face.

Lucy era lîngă fereastra de la bucătărie cînd îşi văzu fiul păşind pe alee.

- E Silas!, - strigă ea, cu chipul strălucind de bucurie întors spre Cook. Cheam-o pe Maggie, te rog, spune-i că irebuie să mă întorc în salon.

— Da, doamnă. Deşi i se adresa lui Lucy într-o manieră protocolară, ajunseseră să se cunoască foarte bine. Era o prietenie rară şi deosebită între două femei singure, deşi venind din două medii diferite.

Imediat, Cook se grăbi să iasă din cameră pentru a reveni i u Maggie. Nu mai trecu mult timp şi intră şi Silas.

— M-am gîndit eu că te găsesc aici!, o mustră el pe Lucy. () deranjezi pe Cook, ştiind prea bine că e ocupată să-mi Iacă minunatele ei plăcinte cu mere, asta în cazul în care n-a uitat.

Făcîndu-i cu ochiul bucătăresei, zîmbi cînd văzu că aceasta se înroşise puţin.

— Dă-mi pace, domnule Fenshaw. îl ştia de mic şi îl iubea ca pe copilul ei. Cum să uit de plăcinta dumneavoastră cu mere?

— Sper că faci şi cremă de ouă

— Bineînţeles. Chicotind, se întoarse să scoată plăcinta din cuptor; într-o secundă, camera se umplu cu cea mai grozavă aromă din lume.

— Bună, fiule. întinzîndu-şi obrazul pentru un sărut, inima lui Lucy prinse aripi, ca de fiecare dată cînd venea el în vizită.

Manevrîndu-i scaunul, Silas o împinse înspre hol.

— Cum te simţi azi, mamă? I se păru că arăta cam palidă şi, nu pentru prima oară în acea zi, avu remuşcări.

— Bine, minţi ea. Am tot sporovăit cu Cook. A făcut fursecuri proaspete şi am băut ceai împreună. E aşa dc drăguţă! îmi povesteşte întîmplări din viaţa ei. Vai, nici nu ai crede ce lucruri a îndurat!

Şi atunci, chiar în acel moment, auzind-o rîzînd tare, îşi dădu seama cît de singură era. Aşezînd-o lîngă foc, o întrebă curios:

— Cît de des cobori tu în bucătărie?

Tăcu un timp, înainte să recunoască cu o voce slabă:

— Aş vrea să cobor zilnic. Cook e fiinţă vie, nu ca hienele care pretind că mă caută din simpatie. Tot ceea ce vor e să vadă domeniul Fenshaw şi să mă impresioneze cu bîrfa lor crudă şi fără sens. Pălăvrăgesc, cotcodăcesc, şi zîmbesc, cînd de fapt n-au nimic de spus. Trăsăturile i se mai îndulciră puţin. Mă înţeleg

aşa de bine cu Cook, singura diferenţă dintre noi e că eu am fost mai norocoasă decît ea.

Aşezat în faţa ei, Silas se-ntreba cum putea spune aşa ceva, cînd, nu de mult, soţul ei iubit se sinucisese. Şi acum, iat-o, o femeie într-o continuă suferinţă care avea o minte ageră şi atît de mult de oferit lumii, iar în mai puţin de un an viaţa ei urma să se încheie. Nici nu îndrăznea măcar să se gîndească la asta.

În timp ce ea se aşeza mai confortabil, el îi studia faţa, pometţii obrajilor şi mîndria de care dădea dovadă. Era frumoasă şi bună, fără aere care să-i întunece gîndirea. Iubea oamenii pentru ceea ce erau, nu pentru ce aveau.

Inevitabil, gîndurile îi zburară spre Cathleen. Se gîndi cît de mult se asemănau femeile acestea două. Şi de aceea le iubea aşa mult.

Aproape imediat după ce se aşezaseră, Maggie veni să-i muinţe că sînt gata şi plăcinta cu mere, şi crema de ouă, şi că dnt servite în sufragerie.

Pentru numele lui Dumnezeu! rîse Lucy. Suntem doar noi doi şi avem o masă aici, nu atît de mare ca cea din ulîagerie, dar îndrăznesc să spun că ne descurcăm.

Lui Maggie nu-i veni să creadă. Adică vreţi să vă aduc mîncarea aici, doamnă? Cu ochii Imlbaţi şi gura larg deschisă, sări de la una la alta: Lui Cook IUI i va face plăcere deloc asta.

Maggie părea atît de îngrozită, încît Lucy se răzgîndi: Bine, dragă. Vom merge în sufragerie. Mulţumeşte-i lui (Îook.

Grăbindu-se să-i transmită mesajul lui Cook, Maggie se împiedică de două ori, o dată de marginea patului şi încă o iliilă cînd ieşi pe uşă.

— Mă scuzaţi, doamnă! strigă ea, şi imediat se izbi de măsuţa din hol, încît vaza de pe ea îşi luă zborul, dar o prinse ni multă îndemînare, făcîndu-i pe cei doi s-o admire.

Pe Lucy o pufni rîsul. Trebuia să se ducă la circ. Aducîndu-şi aminte de cîte ori îi distrase Maggie cu clovneriile ei nebuneşti, Silas o aprobă.

Plăcinta cu mere şi crema de ouă erau delicioase.

— Trebuie să recunosc că n-am mai mîncat aşa plăcinte în viaţa mea! admise Lucy, punîndu-şi jos linguriţa. A meritat sfi fie servită cum trebuie, nu crezi?

Pe toată durata mesei, Silas o urmărise îngrijorat.

— Oare ar trebui să-ţi spun ce cred cu adevăraţi, o întrebă cl blînd.

Ştiind că văzuse dincolo de pretinsa ei bună dispoziţie, I ucy oftă.

— Dacă chiar trebuie...

— Vreau să stăm lîngă foc şi să vorbim, doar noi doi.

— Despre ceva anume? De parcă nu ştia!...

— Despre tine. Ridicîndu-se de pe scaun, ocoli masa şi, ajutînd-o cu scaunul pe rotile, o rugă pe Maggie. Adu, te rog, o cană mare cu cafea în salon.

În timp ce parcurgea holul cu mama sa, se întreba cum să abordeze subiectul singurătăţii ei. Era o femeie foarte discretă şi independentă.

Dar se întîmplă că, după ce le-a fost servită cafeaua şi uşa se închise, lăsîndu-i singuri, Lucy însăşi să deschidă subiectul.

— Mi-e dor de tatăl tău, spuse ea, cu o deznădejde profundă pe chip. Casa Fenshaw nu mai e la fel fară el.

Considerînd că-i mai bine s-o lase să vorbească, acum, că îsi deschisese sufletul în faţa lui, Silas o ascultă în linişte. Turnă cafeaua şi îi oferi o ceaşcă.

— Şi de tine mi-e dor, murmură ea. V-am pierdut pe amîndoi deodată. Ştiu că vii să mă vezi în fiecare seară şi-ţi mulţumesc pentru asta, dar cîteodată casa pare atît de goală... Tăcu. îmi pare rău. E de neiertat să te îngrijorez aşa.

Aplecîndu-se, Silas o luă de mînă.

— Mă bucur că mi te-ai destăinuit, spuse el. îmi dau seama cît trebuie să fii de singură, şi crede-mă că mă gîndesc tot timpul la asta. Vreau să-ţi fac o propunere. Era limpede acum, că, atît Helen, cît şi tatăl său avuseseră dreptate. Mama lui avea nevoie de el acolo, cel puţin pentru o vreme.

Lucy speră să fie ceea ce credea.

— Ce vrei să-mi propui, dragul meu?

Nu termină de vorbit, că se deschise uşa şi intră Helen. Traversînd în grabă camera, veni direct spre Lucy şi o ciupi de obraz.

„Edna, lasă-mă înăuntru!" cîntă ea dulce, în timp cc Silas gemu în sinea lui. „Ce dracu' căuta aici?"

I)e cînd Helen devenise soţia lui Silas, Lucy încerca din 1.1.puteri s-o placă, deşi simţea o anumită răceală între fiul 11 şi această femeie, ceea ce o îngrijora foarte tare.

Bună Helen. Zîmbetul formal nu o trădă. Ce drăguţ din p.II tea ta că ai venit să mă vezi. Invitînd-o lîngă ei, privi i uiioasă cum Helen se aşează lîngă Silas şi acesta încearcă *n se tragă mai încolo. Despre ce vorbeam, Silas?, întrebă I ucy, considerînd că nu există nici un motiv să aibă secrete unul în faţa celuilalt.

Silas puse punctul pe i.

— Îmi spuneai ce goală ţi s-a părut casa zilele astea, îi aminti, şi mă gîndeam ...

Înainte să poată explica, Helen se băgă în vorbă:

— Cred că vrea să te întrebe dacă ne putem muta Ia dumneata.

- Helen! Iritat de intervenţia ei, Silas îşi ascunse mlevăratele sentimente, schimbîndu-şi repede tonul, sugerînd nmabil: S-a cam răcit cafeaua, ia vezi dacă poţi face ceva? Şi mai avem nevoie de o ceaşcă.

Aruncîndu-i o privire tăioasă, Helen ieşi precipitat afară, lui ioasă din cauza indiferenţei lui faţă de ea, furie compensată «Ic faptul că visul ei cel mai de preţ era pe cale să se realizeze, t»dată mutată în casa Fenshaw, nici chiar un cutremur nu ar xcoate-o de acolo.

Se uită la bogăţiile din jurul său. Asta era altceva. Tradiţie, iNiorie, un loc deosebit. Era într-un loc unde avea să fie cineva, În sfîrşit. Lumea va vorbi despre ea, facînd plecăciuni în fata ri, pe stradă. Murmură propriul nume: „Helen Fenshaw, Ihximnă a casei Fenshaw".

Cu un soi de nebunie, îşi puse braţele în talie şi începu sfl se învîrtă că titirezul, de parcă toate ar fi fost deja ale ci Apoi, obosită şi un pic ameţită, se propti de balustradă. „Dar nu este încă a mea", mormăi Helen, întunecîndu-sc şi încruntîndu-se. „Încă nu poate fi a mea".

Nu era prima dată cînd această idee înflorea în mintea ol bolnavă. „Nu atîta timp cît Lucy Fenshaw e în viaţăl"

Era nerăbdătoare. Şi cînd Helen Turner era nerăbdătoare, nimic nu trebuia să-i stea în cale.

PARTEA a Il-a

IANUARIE 1901

O VIATĂ NOUĂ

13

Visul o trezise; acelaşi vis neliniştitor pe care îl avusese (Ic nenumărate ori. Se făcea că ea şi Silas înotau în lac şi iliiitr-o dată o umbră întunecată cobora peste ei. încercau să >e caţere pe mal, şi de fiecare dată umbra întunecată îi trăgea înapoi. Era o zi frumoasă, dar de cîte ori apărea umbra, soarele se ascundea după nori şi se făcea frig.

- Du-te înapoi, Cathleen! striga Silas. Du-te spre insulă, dar ea nu-l putea părăsi. Dacă tot era să moară, vroia să moară împreună cu el. Umbra se mărea din ce în ce, şi, ca de fiecare dată, îl auzea pe Silas strigînd, „Du-te înapoi, Cathleen. Pentru Dumnezeu, du-te înapoi!".

Acesta era momentul în care se trezea mereu.

În zorii zilei, lumea părea că se scaldă în lumina soarelui strălucitor de iarnă. Vîntul de ianuarie se istovise în timpul nopţii, şi acum un calm desăvîrşit domnea pretutindeni, numai în inima lui Cathleen nu. Pentru ea nu mai exista nici linişte şi nici pace de cînd părăsise tot ceea ce iubea.

Ieşi tiptil din pat şi privi spre Megan, care sforăia zgomotos, ca de obicei, aproape atîrnînd din patul ei strimt, gata să cadă pe podea în orice moment.

Zîmbind, Cathleen porni spre chicinetă, o nişă ascunsă de o perdea, unde obişnuiau să prepare ceaiul şi mesele. Petele întunecate de pe perete arătau că din cînd în cînd Megan aprinsese plita.

Suficient de mare, pentru ca cele două femei să aibă destul spaţiu, şi de asemenea plăcută, camera era lungă şi îngusta, cu o baie mică la un capăt şi chicineta la celălalt. Fereastra largă din faţă dădea spre George Street, o magistrală flancaţii de fabricuţe - un producător de firme, o fierărie, o cizmărie mică şi ciudată, care facea cea mai bună încălţăminte dm întreaga lume, şi o potcovărie. De dimineaţa pînă noaptea, toate soiul de oameni şi vehicule străbăteau strada în lung şi în lat. Era o procesiune constantă, şi zgomotul care o însoţea părea că nu se

mai sfîrşeşte. Dar lui Cathleen îi plăcea. N-ar fi obosit niciodată, urmărind forfota de jos.

Cealaltă fereastră principală era în fundul camerei, cu o panoramă a rîului. Erau şi alte ferestre mici care nu se deschideau, una în baie şi alta în bucătărie.

Cathleen şi Megan s-au îngrozit cînd au văzut pentru prima dată camera. Pentru că acolo fusese un depozit, mirosea puternic a umed, iar pereţii erau brăzdaţi de mucegai.

-Ea voastră, dacă o doriţi, le spuse domnul Trent. Asta sau nimic.

Au acceptat-o cu mulţumiri şi s-au apucat s-o transforme într-o locuinţă. Mucegaiul a fost curăţat, încăperile aerisite, şi pereţii acoperiţi cu două straturi proaspete de vopsea albă. La ferestre atîrnau acum perdele drăguţe, iar pe jos se întindeau carpete colorate. Jessie îi trimisese lui Cathleen o poză cu o căsuţă de paie. Şi o grădină în faţă, pe care o atîrnase deasupra şemineului, iar de cîte ori o privea, se gîndea acasă.

Pe jumătate adormită, umplu ceainicul şi îl aşeză pe plită. Apoi pregăti o ceaşcă; o linguriţă de ceai plină şi o jumătate de linguriţă de zahăr. în fiecare dimineaţă acelaşi lucru – o '> uşcă de ceai, o felie de pîine cu gem, şi o jumătate dc oră M irecută la masă pentru a-şi pune gîndurile în ordine înainte i n Megan s-o trezească de-a binelea cu întrebări şi nedumeriri. Nu mai întîlnise niciodată pe cineva care să aibă iiI nea întrebări de pus.

Se îndrepta spre masă şi tresări cînd o văzu pe Megan iltnd în capul oaselor în pat.

— Mi-ai făcut ceai? strigă ea cu voce ascuţită. Gîtul mi-e iilîl: de uscat, că aş putea seca oceanul!

— la-l pe al meu, îi spuse Cathleen, amabilă. îmi fac altul. Cînd, cîteva minute mai tîrziu, se întoarse din bucătărie,

Megan stătea aplecată peste masă, căscînd.

De ce nu mi-ai spus ca e de-abia şase jumătate? Gemu eu.

— N-ai întrebat. Stînd în faţa ei, Cathleen sorbi din ceaiul I ierbinte. Oricum, credeam că vrei să te trezeşti mai devreme.

— M-am trezit!...Mă trezesc!, căscă ea din nou.

— Mai dormi o oră, dacă eşti chiar atît de obosită. Cathleen privi spre ochii umflaţi şi părul vîlvoi ai lui

Megan şi zîmbi.

— Arăţi de parcă ţi l-ar fi încîlcit pisica! o tachină ea.

— Uh! Megan privi faţa drăguţă a Cathleenei şi ochii luminoşi, şi părul bogat care i se ondula natural în valuri adînci, strălucitoare; pentru o clipă, o invidie. Apoi se gîndi că era cea mai bună persoană pe care o întîlnise vreodată. îşi amintea cum, la începutul şederii lor aici, i se întîmpla adesea s-o găsească pe Cathleen plîngînd, şi cum, de multe ori după aceea, se trezea dintr-un coşmar, transpirată şi tremurînd ca 0 frunză. Şi n-o mai invidie.

— Ei bine, Megan! Cam ce ţi-ar place să faci azi?

Abia acum, realizînd că era sîmbătă dimineaţa, Megan se dezmetici brusc.

— Ura! Dacă Norman Trent a spălat podelele şi a vopsit toate camerele, avem tot weekendul doar pentru noi.

Era ca un cîine cu două cozi.

Cathleen rîse.

— Deci, ce ai în cap?

— Gîndeşte-te, Cathleen, o îndemnă ea, cu un zîmbet de satisfacţie, putem răscoli prin Petticoat Lane după placul inimii, fără să-l vedem sau auzim pe domnul Trent. Chicoti, apoi îl imită la perfecţie: „MEGAN! De cîte ori să-ţi spun? Iar ai ars afurisitele alea de plăcinte! Iar cuptoarele sînt îngrozitor de murdare! Dacă mi-ar veni clienţi acum, mi-aş pierde jumătate din afacere peste noapte".

Cathleen rîse din nou.

— Sînteţi amîndoi la fel de răi. El strigă la tine, tu strigi la el. Nu ştiu care dintre voi doi e mai rău.

Lăsîndu-se pe spate, Megan chicoti.

— Ah, nu e un bătrîn chiar aşa rău.

— E pîinea lui Dumnezeu, remarcă Cathleen.

Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă nu ne-am fi întîlnit din întîmplare cu mătuşa lui la King's Cross şi ea nu şi-ar fi dat seama că sîntem pierdute şi zăpăcite. De-atunci ne-a luat sub aripa lui protectoare şi a facut-o cu mîndrie mereu.

— Adevărul e că îmi place de el. Brusc, o luminiţă sclipi în ochii lui Megan.

— Cred ca e vorba de ceva mai mult, observă, isteaţă, Cathleen. S-ar zice că eşti îndrăgostită de el. Şi sînt convinsă că şi el simte acelaşi lucru pentru tine.

Megan se înroşi.

— Nu fi ţicnită! E cu cincisprezece ani mai mare decît mine.

— Cam cît să aibă? Spre treizeci şi cinci, nu?! în mod sigur nu mai mult.

-Cathleen?

— Ce mai e acum? Megan întotdeauna se agita şi se Irămînta pentru un lucru sau altul. Dar Cathleen o iubea şi nvea grijă de ea ca de o soră.

— De ce crezi că Norman nu s-a căsătorit până acum?

- Ţi-a spus de multe ori! A fost prea ocupat să-şi pună pe picioare afacerea.

— Munceşte din greu. Ne întoarcem în toiul nopţii acasă şi el încă lucrează, apoi ne trezim dimineaţa şi el deja ciocăneşte şi se agită de colo-colo. O să cadă jos într-o zi, dacă nu-şi poartă de grijă.

— Asta înseamnă să ai o brutărie. Cathleen ştia cel mai bine acest lucru. Trebuie să lucrezi pînă tîrziu, să pregăteşti piinile pentru ziua următoare, iar apoi să te trezeşti devreme pentru a aprinde cuptoarele. Nostalgia o învălui, şi i se facu dor de casă.

— Ţi-e dor de brutărie, de familia ta şi de toate celelalte? Megan văzuse cum în ultimele săptămîni, pe măsură ce sarcina avansa, Cathleen devenea din ce în ce mai tăcută. i-ai dori să te întorci la Blackburn?

Cathleen dădu din cap.

— Uneori.

De fapt, îi era dor tot timpul, mai mult decît putea spune. I)e casa ei, de tatăl ei, de Jessie. Şi de Silas. Mai ales de el. ('u fiecare zi care trecea, copilul din ea se dezvolta şi se mişca înăuntru, şi, deşi, îi oferea un soi de mulţumire, nimic nu putea compensa faptul că-l pierduse pe Silas, şi o dată cu cl şi viitorul, atît al ei, cît şi al copilului.

Vocea lui Megan o întrerupse.

— Deci crezi că mă place?

— Cum? Cathleen era plecată cu gîndul departe.

— Norman Trent. Chiar crezi că mă place?

- Am văzut felul în care te priveşte şi sînt absolut sigură că Norman Trent s-a îndrăgostit de tine, şi... ei bine, o ştii şl tu. Cathleen observase că Megan înflorise de cînd veniscrfl în

Londra. Faţa i se rotunjise, zîmbea mai des şi încredercn în sine se mărea treptat. Era plăcut să vezi asta, şi Cathleen se bucura pentru ea. Poate el să tot strige la tine şi să te ameninţe că te trimite pachet înapoi dacă nu eşti fată de treabă, că nu ar face asta niciodată.

Megan schiţă un zîmbet timid.

— Poate că nu.

Cathleen se ridică şi traversă camera pentru a-şi lua rochia de pe pat şi Megan observă că sarcina i se vedea mai mult ca niciodată. Fiind delicată, Cathleen nu o putea ascunde ca alte femei. îngrijorată, întrebă:

— A spus ceva despre tine, şi...? Arătă spre burta umflată a prietenei ei:..Cînd e termenul?

Cathleen deja număra zilele din calendar:

— Dr. Armitage a socotit ultima dată cînd am fost să-l văd. Zicea ca ar trebui să fie cam pe la sfîrşitul lui aprilie.

— Cît mai ai pînă va trebui să încetezi lucrul?

— Încă nu e cazul. Totuşi, asta o îngrijora pe Cathleen. Ar trebui să fiu în stare să lucrez pînă la patru săptămîni înainte.

— Şi apoi ce vei face.. .vreau să zic, după ce o să se nască copilul?

— Nu sînt sigură, de aceea pun deoparte fiecare bănuţ. îmi doresc cu disperare să stau măcar trei luni cu copilul, dar economiile mele nu mă vor ţine prea mult, aşa că va trebui să încep lucrul imediat după aceea. Măcar de-aş putea găsi o femeie curată, de încredere, care să aibă grijă de ea. Erau numai „dacă" şi „dar" şi, dacă ar fi fost să spună adevărul, Cathleen nu prea ştia cum o să se descurce cu toate. Chiar şi iv uid-o pe Megan, cu care să stea de vorbă, se simţea singură ţl i/olată. Era greu să aştepţi un copil, într-un loc străin, cu I'.nhatul tău în patul alteia, şi cu propriul tată ca un străin. Nu trecea nici un moment fără ca lui Cathleen să nu-i fie i> lllllă.

Megan zîmbi şi Cathleen vru să ştie: - Ce te amuză?

Ai spus „ea". Era ca un copil care tocmai descoperise un secret. Chiar mai înainte, cînd ai vorbit despre copilaş

iu spus „ea"!

lira ciudat, dar Cathleen se gîndise tot timpul la bebeluşul MII ca fiind fată.

- Pur şi simplu mi-a scăpat! zise. Fată sau băiat, nu i niitează, atîta timp cît are toate degetele la mîini şi picioare, 71 va fi frumos ca tatăl său.

Niciodată nu mi-ai spus cine este tatăl.

- Cred că e mai bine să nu ştii. Pot ghici. Megan era un adevărat diavol cînd era vorba tic ghicit.

Cathleen nu o încurajă să continue, dar Megan spuse, "ricum:

- Este Silas Fenshaw, nu? Am văzut cum vă priveaţi în /lua aceea la hotel. Se uita la tine într-un fel deosebit, nu-i 11 fa? A profitat de tine şi apoi te-a aruncat, aşa cum fac toţi.

I icălosul şi-a făcut mendrele cu tine, şi acum nu te mai vrea, do aceea ai fugit.

Adîncită în tăcere, Cathleen îşi privea fix ceaşca de ceai. Nu voi spune nimănui, dacă asta te macină. Megan n-ar

II avut nici un gînd şi n-ar fi spus nici un cuvînt care s-o 1 .inească pe Cathleen. Acum văzînd faţa îndurerată a prietenei .ale, îşi dorea să-şi fi ţinut gura. Uite, îmi pare rău. Nu e ueaba mea.

— Nu face nimic, Megan, răspunse calm Cathleen, dar nu e cum crezi tu. Eu şi Silas ne-am iubit.. .Încă ne iubim. Doar că nu a fost să fie, amîndoi venim din medii diferite, înţeleaptă, nu pomeni nimic despre înţelegerea care îl forţase pe Silas să intre într-o căsătorie nefericită. Chiar şi tatăl meu s-a împotrivit relaţiei. M-a dat afară din casă... Copleşită tic emoţie, făcu o pauză. E o poveste lungă.

— Am timp, dacă vrei să mi-o spui.

Cathleen clătină din cap.

— Mai bine nu! Nu că nu ar fi avut încredere în Megan. Era însă prea devreme, prea puternică amintirea, şi încă nu se împăcase cu ea însăşi.

Rămaseră tăcute un timp, amîndouă sorbindu-şi ceaiul. Megan rupse tăcerea.

— I-ai spus lui Norman că s-ar putea să lipseşti trei luni după ce naşti?

— Încă nu.

— Crezi că o să-ţi păstreze slujba?

Cathleen spera că da.

— Iţi aminteşti că i-am spus că sînt însărcinată atunci cînd mi-a oferit promovarea aceea,iar el a spus că nu trebuie să-mi fac griji? Ei bine, de atunci nu am mai apucat să discut cu el despre asta. Dar gîndul o preocupa şi era un motiv de îngrijorare pentru ea. O să vorbesc din nou cu el luni, promise ea. Să mă asigur că se va ţine de cuvînt. Sînt convinsă că totul va fi în regulă.

Şi cu aceste cuvinte, subiectul fu închis.

O oră mai tîrziu, spălate şi îmbrăcate, au strîns masa, şi-au făcut paturile, şi au făcut curat în cameră. Gata de plecare, Cathleen o întrebă pe Megan:

Ai luat totul? De multe ori se întorsese înapoi fiindcă ut casta uitase ceva.

Ah, punga mea! Traversînd camera, Megan o luă şi ilunci chiar erau gata.

În timp ce încuia uşa, Cathleen observă un om mic de i.itură îmbrăcat într-un costum dungat; stătea pe trotuar, mlindu-se la clădire.

— E Norman, o tachină ea pe Megan. Se preface că se uită la zugrăveală, dar, de fapt, speră că-i vei acorda un zîmbet t'lud vei trece pe lîngă el.

- Termină! Dar şi Megan zîmbea. Bună dimineaţa, domnule Trent, spuse ea, împingîndu-şi în faţă sînii micuţi şi roşie la faţă. Mergem să facem nişte cumpărături.

O, asta e foarte bine. Elegant şi simplu, Norman Trent nu era interesat de femei. Bun la suflet, singur pe lume, el trăia doar pentru afacerile lui. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin cap că s-ar putea căsători, dar, de cînd o cunoscuse pe Megan, începuse să spere.

— Verificaţi zugrăveala, nu? spuse Cathleen răutăcioasă.

— Da. Făcu semn în sus. Nu mă gîndeam să cheltuiesc prea mulţi bani pe faţadă, dar, ia priviţi aici. Atrăgîndu-le atenţia asupra unei pete întunecate de unde căzuse tencuiala, zise: Mă gîndesc că toată faţada ar trebui refăcută, dacă tot vor repara acolo. întorcîndu-se brusc spre Megan, întrebă: ('e crezi, Megan?

Luată pe nepregătite, Megan se tulbură. Fîstîcindu-se şi bîlbîindu-se, spuse repede:

- Sînt sigură că nu am nici o idee despre pereţi şi zugrăveli.

Încîntat de răspunsul ei, rispostă, cu faţa lui mică întoarsă spre ea.

— Aşa şi trebuie! Zugrăvitul este totuşi o treabă de bărbaţi

— Ei, atunci plecăm. Cathleen se gîndi că ar fi bine s-o facă înainte ca Megan să leşine. Mai bine ne-am grăbi, dacă vrem să prindem tramvaiul.

Atingîndu-şi pălăria moale în chip de salut, el încuviinţă.

— Să nu cheltuiţi mult, sau o să mă faceţi să cred că vă plătesc prea bine. Le privi plecînd, şi ar fi dat orice să li plecat cu ele...sau cel puţin cu Megan. Mutîndu-şi atenţia, chemă zugravul afară din brutărie. Vezi zidul acela sus? Mă gîndesc să refac întreaga faţadă, îi spuse el. Dar nu sînt făcut din bani, aşa că să nu-mi ceri vreun preţ prostesc, că chem pe altcineva. Aţintindu-l cu degetul, îl avertiză. Sînt mai mulţi zugravi amărîţi în Londra, care caută o slujbă, decît franzele în cuptorul meu.

În timp ce el se certa cu zugravul, Cathleen şi Megan sc priviră pline de speranţă.

— Petticoat Lane, păzea, că venim! Cathleen rîse, şi amîndouă o luară în josul străzii George ca doi copii într-o călătorie în Ţara Minunilor.

Cînd coborîră din tramvai, la capătul pieţei, Megan o îmboldi pe Cathleen:

— Mişcă-te, altfel pierdem toate chilipirurile!

Cathleen trebui să-i reamintească că nu mai era atît de

subţire şi agilă ca în urmă cu şase luni, şi Megan îşi ceru scuze imediat.

— Fii atentă la cîini, o avertiză ea, observînd o haită de maidanezi în faţă. Or să te apuce imediat de picior dacă nu te fereşti rapid.

Nici nu termină bine de vorbit, că o corcitură mare şi neagră o zbughi dintr-o stradă laterală, pe lîngă picioarele ei.

Vezi, ce ţi-am spus? împleticindu-se, călcă într-o murdărie de cîine. Ah, diavoli murdari! Dezgustată, începu «A şi frece talpa pantofului de bordura trotuarului.

Incidentul fu uitat de îndată ce ajunseră în aglomeraţie. În iurul lor, piaţa prindea viaţă, cu bărbaţi strigîndu-şi ofertele

lemei împingîndu-se şi dînd din coate, în timp ce se iiApusteau de la o tarabă la alta. O formaţie cînta şi un individ iniigla cu portocale în mijlocul străzii.

— Parcă ar fi ora de mîncare la grădina zoologică! rîse Megan, în timp ce Cathleen se gîndea că nu se mai distrase de o veşnicie.

Era ora două cînd se îndreptau spre ceainărie, încărcate i tt ţesături şi fructe, o bucată de carne de porc pentru prînzul de duminică, şi o pereche de papuci confortabili pentru (nthleen.

— Sînt la fel cu cei pe care bunica mea obişnuia să-i poarte,

0 tachina Megan. Nu i-aş pune nici moartă.

— Ba cred că da. Scoţîndu-şi pantofii, Cathleen îşi frecă picioarele amorţite. Dacă ai fi însărcinată în aproape şase luni şi ai avea o prietenă care te-a cărat prin toată piaţa, pînă t ind ţi s-au umflat picioarele ca două baloane.

Ca să spunem adevărul, Cathleen ar fi fost bucuroasă să se poată aşeza puţin jos.

Ruşinată, Megan se oferi să cumpere ceva de băut pentru nmîndouă.

— Ai o faţă la fel de roşie ca pătlăgelele din sacoşa ta, spuse ea, întinzîndu-i o ceaşcă mare de ceai şi o prăjitură.

1 şti sigură că te simţi bine?

Înviorată şi odihnită, Cathleen zîmbi răutăcios.

— Ce ai face dacă nu m-aş simţi?

Luînd o muşcătură enormă din prăjitura ei, Megan se aşeză şi ea:

-Cum?

— Ai întrebat dacă mă simt bine, îi reaminti Cathleen. Cc ai face dacă nu m-aş simţi?

— Te-aş lăsa şi aş fugi.

— Sînt sigură.

— Adică nu. Făcînd cu ochiul, Megan arătă către un bărbat chel şi gras, de la o masă alăturată. Te-aş vinde lui pentru un şiling.

Rîseră tare şi bărbatul privi spre ele.

— Drăguţă zi, nu-i aşa? întrebă curajoasă Megan. Cînd omul îi răspunse, cu un accent străin, Cathleen trebui să privească în altă parte, ca acesta să nu-i observe zîmbetul.

— O s-o încurci rău de tot odată! o avertiză ea pe Megan, după ce omul plecă. Cînd te-am întîlnit prima dată, erai mică şi speriată, şi acum, uită-te la tine...nebună şi obraznică.

Megan rîse.

— E din cauza companiei pe care o am! ciripi ea, şi ce ar fi putut Cathleen să răspundă la asta?

Cam pe la ora trei, deciseră să se întoarcă acasă.

Îşi făceau drum printre tarabe, către staţia de tramvai cînd, aparent de nicăieri, o trăsură trecu în viteză, prinzînd coşul lui Cathleen şi trîntind-o la pămînt.

Din fericire nu fu rănită, ci doar şocată şi zguduită. Megan o ajută să se ridice. Ceva mai sus pe stradă, trăsura se opri şi un domn masiv, cu o faţă plăcută, coborî, îndreptîndu-se în grabă spre ele.

— Puteai s-o ucizi! Megan îşi agita pumnul în direcţia lui. Putea să-şi piardă copilul!

Coşul lui Cathleen se răsturnase şi fructele erau împrăştiate şi storcite.

— Sînt bine, îi spuse ea bărbatului, scuturîndu-şi hainele. I >nr Megan are dreptate. Nu ar trebui să mergeţi aşa repede »c aici, cu piaţa în apropiere şi copii fugind în toate părţile.

— Eşti sigură că nu ai păţit nimic? întreba întruna bărbatul, i uprins de remuşcări, şi Cathleen continua să-l asigure că nu. Uite ce e, te iau pe tine şi pe prietena dumitale şi vă duc unde doriţi, se oferi el. Lăsaţi-mă să fac măcar atît.

Cathleen ar fi vrut să meargă cu tramvaiul, dar Megan vftzu interiorul trăsurii şi i se păru că era destul de mare.

— Ar putea să ne ducă acasă, o îmboldi ea, şi Cathleen ncbui să accepte.

După ce le urcă în trăsură, străinul îi ceru vizitiului să-i ilucă înapoi în direcţia pieţei.

—Şi mergi încet, îl avertiză el. Aşteptaţi-mă puţin, doamnelor. Mă întorc în cîteva minute, le spusese, şi se ţinu dc cuvînt.

Reveni cu un coş plin cu fructe.

— Cu scuzele de rigoare, zise, şi îl puse la picioarele lui (athleen.

— Mulţumesc, dar nu trebuia. Dintr-un motiv ciudat şi în pofida faptului că trăsura lui o trîntise la pămînt, Cathleen Nimţi că începe să-l placă.

În scurt timp ajunseră pe strada George.

— Aici locuiţi? Dîndu-se jos din trăsură pentru a le ajuta pe cele două femei să coboare, privi în josul şi susul străzii. I)ar nu

sînt case. în locul acesta erau cai şi şarete, ducînd şi aducînd marfa. Se mai auzeau zgomotele produse într-o fierărie, iar altundeva doi oameni se certau pe preţul fierului.

— Locuim sus, deasupra brutăriei, îi spuse Cathleen.

— Şi lucrăm jos, ciripi şi Megan. Patronul nostru, domnul I rent, este un om încîntător.

Cînd se despărţiră, străinul le spuse:

— Mi-am luat libertatea de a-mi pune numele şi adresa în coş. Dacă vreodată aveţi nevoie de ceva, anunţaţi-mă. Şi eu asta plecă, zîmbind şi făcîndu-le cu mîna de parcă le-ar li cunoscut de o viaţă.

O dată ajunse înăuntru, Cathleen şi Megan începură să scoată ce aveau în coşuri.

— Uite! Megan găsise plicul. Aici e. Sînt bani aici! O grămadă de bani! strigă ea, arătîndu-i cele două monezi de cîte o guinee.

— Nu-i putem păstra, ripostă Cathleen care nu dorea să accepte o astfel de sumă de la o persoană complet străină.

— Sigur că putem! Megan ar fi dorit să cumpere vase noi de gătit sau nişte cuverturi pentru canapea. Ba chiar o să ne rămînă şi ca să cumpărăm leagănul acela drăguţ pentru bebeluş. Ştii tu care, ăla pe care l-am văzut in vitrina magazinului.

— Nu, Megan. Cathleen nu putea fi înduplecată. Trebuie să ducem banii înapoi. Nu-l cunoaştem pe acest om. Ar putea fi oricine, şi el ştie unde locuim. Acum îmi doresc să fi venit acasă cu tramvaiul. Dar ar fi băgat mîna în foc că era un om cumsecade.

Megan se gîndi că greşeşte şi i-o spuse.

— Doar nu crezi că o să ne ucidă în timp ce dormim, nu? o ironiză ea. Căutînd mai bine în plic, găsi o carte de vizită. „Joseph Woodley", citi ea. „Terenuri şi proprietăţi de cea mai bună calitate". Citi mai departe. „Biroul său este situat pe strada Liverpool". Puse cartea de vizită deoparte şi îi spuse Cathleenei: Ei, vezi, e om de afaceri, nu Jack Spintecătorul.

Dar Cathleen nu mai asculta, cu atenţia în altă parte. Cînd Megan aruncase plicul pe masă, acesta căzuse pe cealaltă uirte şi acolo, printre nişte notiţe mîzgălite în grabă, zări un nume care o lovi direct în inimă.

Ridicînd plicul, îl întoarse pentru a descifra mai bine cuvintele:

- Este Silas\ înnebunită să descifreze mesajul de pe spatele plicului, citi tremurînd, Jntîlneşte-lpe Silas Fenshaw ... ora două ... biroul Blackburn al lui..." Ultimele două cuvinte erau aproape ilizibile. „... Jack Turner ... Turner" ... NU!. înmărmurită, se întoarse spre Megan. Este Jack Turner.

- Cine este Jack Turner?

Tulburată, Cathleen explică.

— Totul se leagă. Jack Turner este un agent de proprietăţi şi terenuri în Blackburn. Omul care m-a trîntit pe jos, Joseph Woodley, face aceleaşi afaceri aici, în sud. Trebuie că a mers înspre nord să cumpere pămînt sau ceva în genul ăsta. I >acă ne luăm după mîzgălelile astea, a stabilit o întîlnire cu Silas la biroul lui Jack Turner.

Încîntată, rîse zgomotos.

— Ah, Megan! Avea afaceri cu Silas. Omul pe care l-am cunoscut azi, l-a întîlnit pe Silas...Îl cunoaşte! Simţi nevoia să se aşeze. Nu-mi vine să cred! Un gînd minunat îi trecu prin minte. îmi va putea vorbi despre el. Ah, Megan! 1 rebuie să-l văd, trebuie să-l întreb de Silas. Vocea ei se frînse. I rebuie să ştiu ce face, cum este .... dacă este fericit.

Copleşită de emoţie, tăcu o clipă, apoi continuă:

— În ultima ei scrisoare, bunica mi-a scris că el ar lucra cu Jack Turner, dar nu ştia nimic mai mult. „Nu ştia cum mergea căsătoria lui cu Helen Turner!" îşi spuse, în sinea ei, (athleen. „Sau dacă încă se gîndea la ea, aşa cum se gîndea ea la el".

Megan nu mai avea nevoie de vreo dovadă despre iubitul lui Cathleen, acum nu mai încăpea nici o îndoială.

— Deci, am avut dreptate? murmură ea. Silas Fenshaw este tatăl copilului? Cum Cathleen nu zise nimic, insistă. Nu poţi nega, Cathleen. O văd în ochii tăi, sînt ca o oglindă u sufletului tău.

Fără tragere de inimă, aceasta încuviinţă, cu o mişcarc u capului.

Bătînd din palme, Megan strigă:

— Ştiam eu! Văzînd faţa nerăbdătoare a lui Cathleen, se grăbi s-o asigure: Poţi avea încredere în mine, nu voi spune nimănui.

— Mulţumesc. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Cathleen era ca Norman Trent, sau oricine altcineva, să-i afle problemele. Ce ce petrecuse între ea şi Silas era prea preţios cu să fie discutat între străini.

Au avut un sfîrşit de săptămînă plin.

— Ar trebui să facem curăţenia de primăvară cît mai avem timp, spusese Cathleen. După ce se va termina cu zugrăvitul Norman Trent ne pune la muncă şi s-ar putea să nu mai avem un alt weekend liber mult timp de acum încolo.

Megan nu era prea entuziasmată.

— Cine a mai auzit de curăţenie de primăvară în ianuarie?

— Este aproape februarie, o corectă Cathleen.

— E acelaşi lucru!

Dar cînd Cathleen începu să strîngă scaunele şi să tragă paturile de la perete, Megan sări în picioare, sufleeîndu-şi mînecile.

— Parcă ai fi stăpînă de sclavi!, protestă ea.

Cathleen nu o contrazise. Umplu o găleată cu apă potrivită şi i-o întinse lui Megan.

Tu începi de la geam şi eu de la uşă, îi spuse, punîndu-i o t Irpă în mînă.

I'ină duminică seara, fiecare suprafaţă era spălată şi uscată. Podeaua suferise acelaşi tratament, şi toată mobila fusese i ni'ăţată şi lustruită, pînă la ultima policioară.

Cînd sfîrşiră, erau amîndouă istovite, şi aproape nu le vutca să creadă că munciseră atît de mult.

Mi-am zis că ăsta o să fie un weekend liniştit, şi o să luilem dormi şi noi pe săturate! se văicări Megan.

Data viitoare, promise Cathleen. Obosită, dar fericită, i'J aminti de însemnările de pe plic. A doua zi urma să întrebe ilespre Silas, şi nu mai avea răbdare.

În noaptea aceea, deşi era cumplit de obosită, Cathleen nu putu adormi. Se sculă, şi începu să se plimbe prin cameră, Vi cînd Megan gemu.

- Du-te la culcare, nu pot dormi din cauza ta!, se întinse şi privi spre tavan o veşnicie. în cele din urmă, înspre dimineaţă, trupul extenuat se lăsă pradă somnului.

Ziua se arăta rece, dar luminoasă. La ora şapte, Megan şi (athleen se prezentară la lucru.

— Dumnezeule! îngrozit de cearcănele de sub ochii lui ('athleen, Norman Trent se temu că aceasta va pierde copilul pc loc. Du-te înapoi în pat!, îi spuse. O să ne descurcăm fară line azi.

— Nu am nimic! îngrijorată că el ar putea crede că ea nu este în stare să-şi facă treaba, Cathleen începu să se prefacă. Sînt puţin obosită, e adevărat, dar nu într-atît încît să fiu dată la o parte, nici vorbă. Deşi speram că mă veţi lăsa să plec cu o jumătate de oră mai devreme în această după-amiază.

Înţelegînd că era posibil ca ea să obosească mai repede în acele zile, domnul Trent fu de acord:

— Vreau să te văd că ai ochii limpezi şi eşti odihnită mîine, cînd vii din nou la lucru. Noi doi trebuie să avem o miefl discuţie.

Faţa lui Cathleen se alungi.

— Vreţi să vă descotorosiţi de mine?

— Mîine, spuse el, şi nu mai adăugă nimic în plus.

Ziua era agitată ca de obicei. Cathleen nu încetase

niciodată să fie uimită de numărul mare al clienţilor de aici, faţă de brutăria tatălui ei, din Blackburn. Coada nu se mai sfîrşea.. .furgoane după furgoane veneau să încarce livrările permanente către magazine şi depozite de peste tot din East End! Nu era nici un moment de odihnă.

Cînd, la trei jumătate, Cathleen aduse facturile pentru ca domnul Trent să le semneze, el o privi aprobator.

— Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să te pun pe tine să lucrezi la birou, îi spuse el. De cînd ai luat asta din cîrca mea, locul ăsta a „mers" ca un ceas.

Cît pe-aci să-i spună că i-ar părea rău să o piardă, dar hotărî să amîne pentru a doua zi, aşa cum stabilise.

— Totuşi, arăţi istovită, comentă el, restituindu-i hîrtiile. Termină ce ai de făcut şi du-te sus. întinde-te, ia-o mai uşor, şi ne vedem dimineaţă. Era o perspectivă de care se temea, dar n-avea încotro, trebuia să-i spună.

Zece minute mai tîrziu, Cathleen plecă.

— Te duci să-l vezi pe domnul Woodley, nu? şopti Megan. Poate ar trebui să-l întreb pe Norman dacă pot pleca şi eu mai devreme. Nu cred că ar trebui să mergi acolo singură.

Cathleen o asigură că totul era în regulă, şi că nu trebuie să se facă prea multă zarvă.

— Bine atunci, dar mergi încet şi ia o biijă în loc de tramvai.

Cathleen îi spuse că birja era o cheltuială inutilă.

Pe lîngă asta, mai bine să fiu printre oameni, decît într-o Imjă, singură, şi apoi, nu sînt singura femeie care aşteaptă un copil, şi nici ultima.Amintindu-şi cît se străduia Megan oA ţină pasul cu ea cu o seară înainte, chicoti. Şi, chiar tu ai /i .»0, sînt puternică ca un bou.

Hm! Megan o ştia prea bine. Dar Cathleen era firavă şi li licată, şi părea să-şi poarte sarcina cu greutate. Pe deasupra, i ui se menaja deloc. în ultima vreme nu prea dormise, şi lucrul acesta începuse să se vadă. Du-te, atunci. O să iau nişte ili1cinte calde şi brioşe de la Norman. Pînă te întorci tu, ceaiul

0 să fie gata. Cunoscînd destinaţia lui Cathleen, zîmbi

1 omplice. Aştept să aflu totul ... deşi încă mai cred că eşti nebună, dacă dai banii aceia înapoi.

Joseph Woodley era îneîntat s-o vadă.

— Oh, Doamne! Cathleen, nu? Intră, intră! Deschizînd larg uşa biroului, se arătă îngrijorat, văzîndu-i paloarea chipului. Stai jos, draga mea. Făcînd semn către fotoliul din piele roşie, aşteptă pînă cînd ea se aşeză, apoi se grăbi către cămin şi mai azvîrli cărbuni, pînă cînd focul se înteţi. Precis nu ţi-e Irig? întrebă el, şi după ce ea îl asigură că se simte foarte comfortabil, o întrebă: Deci, ce te aduce aici? Oh, sper că nu ai venit să-mi spui că întîmplarea de ieri ţi-a produs răni serioase.

Aşezîndu-se pe fotoliul din faţa ei, o privi în tăcere.

— Regret că te-am făcut să suferi, mai ales în starea ta! A trebuit să am o discuţie serioasă cu vizitiul meu. Bineînţeles că îi pare foarte rău de cele întîmplate.

Drept răspuns, Cathleen luă plicul cu bani din săculeţul de mînă şi i-l întinse:

— Sînteţi foarte bun, dar ne-ar fi imposibil să-i acceptăm.

El protestă, dar ea nu-şi abandonă principiile.

— Nu sîntem nevoiaşe, îi explică. Avem o locuinţă şi locuri de muncă, şi ne descurcăm destul de bine.

El zîmbi strîmb.

— Şi eu am intervenit în independenţa voastră, nu?

— Nu, dar sînt prea mulţi bani, şi chiar nu avem nevoie de ei. Pe lîngă asta, a fost un accident, şi v-am acceptat scuzele. Dacă nu vă deranjează, ar trebui să încheiem aici această poveste.

— Fie cum spui. Dar accepţi măcar un pahar de vin, să te mai încălzeşti?

Cathleen îl considera un gentleman, şi acum, după ce returnase şi banii, nu vedea de ce l-ar fi refuzat.

— Nu obişnuiesc să beau, spuse ea,dar, fie, doar puţin.

Domnul Woodley îi turnă vin într-un pahar mic, iar lui -

un whisky.

— După ce-ţi bei vinul, te conduc acasă, asta, bineînţeles, dacă nu doreşti să mai discutăm şi altceva.

— Nu este nevoie să mă conduceţi acasă, domnule Woodley, fiindcă am un bilet de întoarcere cu tramvaiul. Dar îi mulţumi. Aş dori, totuşi, să vă întreb ceva, dacă se poate.

— Sigur că da!

Arătă către plicul de pe bufet.

— E ceva scris pe spatele plicului, un mesaj.

Ochii lui se măriră de surpriză.

— Un mesaj? Adevărat? Se ridică şi, luă plicul de pe bufet, întocîndu-l.

— Ai dreptate! exclamă. Dar nu mai contează. Afacerea s-a făcut, este semnată şi parafată. îmi amintesc acum, am făcut însemnarea în trăsură, în drum spre casă - ca să-mi amintesc! Chicoti. Mă tem că memoria mea e ca o sită!

Bărbatul de care pomeniţi... Silas Fenshaw ... Ea ezită. II cunoaşteţi bine?

Nu chiar. Biroul său avea un teren de vînzare, iar eu doream să cumpăr. Dar îmi amintesc foarte bine de el. I-am

0 ferit o slujbă foarte bună, pe care, din nefericire, a refuzat-o.

1 Iu tînăr foarte isteţ şi abil. Rîzînd tare, admise. Ca să spun adevărul, m-a jucat destul de bine în propriul meu domeniu a in-a costat cu cîteva sute de guinee mai mult faţă de cît intenţionasem să dau.

Cathleen spuse, fară să-şi dea seama, şi cu o voce care l-ar fi putut trăda sentimentele, dacă el ar fi ascultat cu atenţie. - Erabine?

- Oh da, şi, ştii, este un om foarte norocos. Am avut prilejul să duc nişte documente la reşedinţa Fenshaw. Un loc Nuperb, ah, şi este acolo un lac … şi o insulă, îţi vine să crezi? Mi-a arătat-o de la fereastră. Absolut magnific! Am discutat în biroul lui şi a intrat şi soţia sa. O femeie atrăgătoare, îl iubeşte ca pe ochii din cap. Deveni curios. Nu mi-am dat seama că îl cunoşti, remarcă el. Ce mică-i lumea, ca să vezi!

— S-a întîmplat cu mult timp în urmă. De o viaţă-ntreagă..! Cu scopul îndeplinit şi răspunsurile lui cîntărind greu în

inima ei, Cathleen se gîndi că e timpul să plece.

— Mulţumesc mult pentru tot! spuse ea. Sper că nu v-am lignit, dîndu-vă banii înapoi.

— Dezamăgit, nu jignit, răspunse el. Uite ce e, sînt foarte inîhnit de accident, şi dacă există ceva ce aş putea faca pentru a mă revanşa, sper că o să-mi spui, nu? I se părea o fiinţă fermecătoare, dar singură şi tristă într-un fel tainic. Chiar atunci îi zîmbea, şi fu tulburat de singurătatea ei. Ochii aceia albaştri erau făcuţi pentru a zîmbi! gîndi el.

Urmărind-o cum se îndepărta în josul străzii, începu să şi pună întrebări. De unde venea? Unde era familia ei? Şi de ce era aici, însărcinată şi fără un soţ care să aibă grijă de eu „Dacă ar fi fiica mea, nu şi-ar mai dori nimic!", murmură ol Dar nu era şi nu putea face nimic în privinţa asta. în timp co se întorcea la treburile lui, nu avea nici cea mai mică idee despre efectul spuselor sale asupra lui Cathleen.

În tramvai stătu lîngă fereastră, în faţa unei femei cu nu copil, care rîdea şi flecărea. Din cînd în cînd, copilul so întorcea spre Cathleen, făcîndu-i cu ochiul.

— Te place, îi spuse femeia lui Cathleen. Şi nu-i place do oricine.

Cathleen îl facu pe copil să rîdă şi se trezi că rîdea împreună cu el. Cînd, două staţii mai încolo, se dădură jos, femeia şi copilul îi făcură semn de rămas bun şi Cathleen, din nou singură, avu timp să se gîndească la ceea ce-i spusese Joseph Woodley despre Silas. „Mă bucur că este mulţumit", şopti ea. Nu aş vrea să-l ştiu prins într-o căsătorie nefericită. Dar niciodată nu avusese nevoie de el mai mult ca acum.

Punîndu-şi mîna cu tandreţe pe pîntecul umflat, se simţi aproape de el şi, ca de fiecare dată, asta o mai linişti întrucîtva

Megan ştia să se ţină de cuvînt. Aroma pîinii proaspăt prăjite şi a plăcintelor calde o învălui pe Cathleen de cum deschise uşa.

— Miroase minunat! Scoţîndu-şi haina, privi spre masa frumos aşternută, pe care se aflau tacîmuri pentru două persoane şi, la mijloc, brioşe şi plăcinte, şi un vas cu cartofi fierţi şi morcovi. Totul arată foarte special, spuse ea. Cu ce prilej?

— Cu nici unul! o asigură Megan. Doar că ai fost foarte obosită în ultimul timp şi de fiecare data tu pregăteşti mîncarea, aşa că m-am gîndit să-ţi fac eu cinste de data asta.

I Zîmbind, Cathleen o privi în ochi. [1] Eşti sigură că ăsta e singurul motiv? întrebă ea, poznaş. Sper că nu-mi ascunzi ceva, nu?

Adică ce?

De exemplu că Norman ţi-a făcut un compliment spc- i lai, sau te-a invitat la teatru?

Înroşindu-se, Megan se confesă:

— Ei bine... începu să chicotească. Eram în cămară şi el i venit să ia nişte făină şi, da, m-a sărutat, foarte repede, dar, tih, Cathleen, mă place, chiar mă place!

Rîzînd, Cathleen îi mărturisi că ştiuse asta tot timpul.

— L-ai sărutat şi tu?

Megan scutură din cap.

— M-a sărutat, apoi a fugit, iar eu am rămas cîteva iccunde în magazie. După aceea nu am mai îndrăznit să ne privim.

- Sînteţi o pereche trăznită! El fuge şi tu stai ascunsă în dulap! Cathleen spuse aceasta pe un asemenea ton, că .imîndouă izbucniră în rîs.

În timpul mesei, Megan îi ceru să-i povestească despre mtîlnirea cu domnul Woodley.

Cathleen îi spuse totul, despre dezamăgirea lui pentru că-i adusese banii înapoi, dar şi despre faptul că se oferise să le a iute dacă vor avea vreodată nevoie.

- L-ai întrebat despre Silas? Megan aproape se înecă incercînd să bage în gură o bucată mare de plăcintă fierbinte. ()hl Ah...vai! Făcîndu-şi vînt cu mîna, îşi reveni repede şi croncăni: Ce a avut de spus despre mesajul de pe spatele plicului?

— Era o întîlnire de afaceri, îi explică Cathleen. Se parc cA el şi Silas au făcut o afacere privind un teren. De fapt, a fost atît de impresionat de Silas, încît i-a oferit o slujbă aici, in Londra, dar acesta a refuzat.

— Cred că e nebun! De ce ar face una ca asta?

Cathleen nu răspunse imediat, deoarece nu prea dorea sA

reproducă ceea ce îi spusese domnul Woodley.

Nerăbdătoare, Megan bătu cu lingura în masă.

— Cathleen!

Cathleen privi în sus, iar ochii ei albaştri trădară un amestec de furie şi regret:

— Silas nu a acceptat slujba pentru că este prea mulţumit cu viaţa lui, ca să se mute de acolo.

— A spus domnul Woodley asta?

Cathleen scutură din cap.

— Nu, nu chiar în aşa multe cuvinte, dar ar fi putut s-o spună.

— Bine, dar ce a spus el? Servindu-se cu un alt cartof, Megan îl tăvăli prin sos.

Respirînd adînc, Cathleen continuă în grabă.

- Se pare că Silas este norocos să aibă o soţie atît de încîntătoare şi atrăgătoare, care îl iubeşte ca pe ochii din cap. După ce s-au căsătorit, el şi Helen au rămas să locuiască cu Jack Turner ... tatăl ei, şi proprietarul unei firme care se ocupă de afaceri imobiliare. Totuşi, se pare că acum, Silas louieşte împreună cu ea la reşedinţa Fenshaw.

— Şi ce părere ai despre asta?

Cathleen nu mai era sigură în privinţa sentimentelor ei. Ştia doar că-l iubeşte şi că-l va iubi întotdeauna. Mai ştia însă şi altceva.

t N-aş vrea să fie nefericit. Ce s-a întîmplat nu a fost din i miza lui, el a fost cel care a plătit. Lucruri îngrozitoare s-an intiinplat, iar acum el trebuie să facă ce-i mai bine pentru loţi.

[1] Ce lucruri îngrozitoare?

Rămîne între noi?

Scuipînd pe deget, Megan îşi făcu cruce în dreptul inimii, b » Era o datorie care trebuia plătită, şi nu erau bani pentru guta. Din cauza ei, tatăl lui s-a sinucis. Mama lui este bolnavă, un mai

are mult de trăit, iar Silas duce întreaga povară pe linierii săi. - Dumnezeule!

Mai mult, domnul Woodley se înşeală în privinţa lui I Iclcn Turner. Nu este plăcută şi fermecătoare ... este o femeie 10a şi periculoasă, care obţine tot ce vrea şi căreia nu-i pasă iIc ceea ce distruge în calea ei.

Megan înţelese.

— Am văzut-o doar o dată, înainte de nuntă, dar nu mi-a plăcut deloc. Mi s-a părut o persoană total antipatică. Ceva din ceea ce îi spusese Cathleen o facea să-i fiarbă mintea. Vrei să-mi spui că Silas a fost forţat să se căsătorească cu ea din cauza acestei datorii?

Fiindu-i teamă să spună mai multe, Cathleen o avertiză:

— Nimeni nu ştie despre asta, cu excepţia celor implicaţi. Nimeni nu mai trebuie să ştie, niciodată. înţelegi asta, nu, Megan? îţi spun ceva ce nu mai trebuie repetat în afara acestor patru pereţi.

— Nu voi spune, promise ea. Dar dacă a dus-o pe Helen liirner să locuiască împreună cu el la reşedinţa Fenshaw, înseamnă cumva că a început s-o iubească, totuşi, ce crezi?

Acelaşi gînd îi venise şi lui Cathleen, şi era un gînd dureros.

— Poate că da, admise ea. Dar mai mult îmi place să crai că s-a întors acasă din cauza mamei sale. Să-şi piardă soţul în felul acela trebuie să o fi afectat cumplit.

Un zîmbet liniştit îi acoperi faţa.

— Lucy Fenshaw este cea mai plăcută persoană, Megan. Cînd eram mică, obişnuia să se joace cu mine în grădină. Făceam picnicuri şi ne jucam, şi cînd mama mea a murit, Lucy era mereu acolo să mă facă să zîmbesc. Şi Silas. Cu ochii minţii, îi putea vedea faţa, părul negru, dezordonat şi ochii aceia adînci şi întunecaţi, care o răscoleau, cu o singură privire plină de iubire. Termină într-o şoaptă: Silas era totul pentru mine.

Amîndouă continuară să mai pălăvrăgească o vreme, despre casa Fenshaw, apoi despre Norman Trent. Megan îşi prezentă visele sale pentru viitor.

— Vreau o mulţime de copii, spuse ea, şi o casă cu o bucătărie adevărată, şi o grădină în care să putem sta într-o seară de vară. Cathleen îşi exprimă speranţa că visele lui Megan

se vor îndeplini, deşi, cînd adăugă că spera ca nu toţi copiii lui Megan să semene cu Norman, aceasta îl imită aproape perfect, şi amîndouă rîseră.

În timp ce Cathleen făcea ordine si spăla vasele, Megan aţipi lîngă foc, cu gura larg deschisă şi sforăind. „Sper că Norman nu va afla cum sforăi decît după nuntă", chicoti Cathleen, şi îşi puse mîinile la urechi să nu mai audă zgomotul îngrozitor.

Apoi, brusc, simţi nevoia cumplită de a privi afară spre cerul nopţii, senin şi luminat de stele, asemenea unui covor spre paradis. Timp de cîteva secunde, lungi si preţioase, se imagină cu Silas pe o anumită insulă, într-o zi minunată, de neuitat.

„N-o să te mai văd niciodată, dar dragostea mea,... dar nimeni nu-mi va putea lua vreodată amintirile".

14

Norman Trent nu era deloc bucuros că trebuia să facă ii eaba despre care îi pomenise, în treacăt, lui Cathleen, dar IUI avea de ales.

Cînd muncitorii sosiră primii, fu prea ocupat să-i îndrume, iu loc să vorbească „În linişte" cu Cathleen şi, oarecum, dimineaţa a trecut prea repede. Apoi veni prînzul şi a trebuit Nii meargă să viziteze un client şi nu se întoarse pînă la ora două după amiaza.

Cathleen stătea ca pe jar. Nu ştia de ce vroia să o vadă şi II era teamă chiar să şi ghicească. De fapt, după cum decurgea ziua, începuse să spere că se răzgîndise şi că pînă la urmă nu se va întîmpla nimic.

Curînd, speranţele îi fură spulberaseră.

Pe la două jumătate, în timp ce se ocupa de o clientă, Norman întredeschise uşa biroului şi-i spuse:

— Cathleen, cînd termini, aş vrea să vorbim puţin, da?

— Pare serios! Femeia era grăsuţă şi prietenoasă, şi ca şi alţi clienţi, o plăcuse pe Cathleen încă din primul minut cînd o văzuse.

Fără să comenteze, Cathleen îi zîmbi, şi continuă să scrie comanda de la Maisie.

Fără să-şi dea seama cît de aproape era de adevăr, Maisie îi spuse cu felul ei optimist:

— Dacă îţi face vînt, fetico, e întotdeauna de lucru pe piaţă.

— Poftim, Maisie. Intinzîndu-i dosarul, Cathleen evită să fie prinsă în acel gen de conversaţie. Am înregistrat comanda pentru livrare la stand la ora opt, duminică dimineaţa, ca dc obicei. Oh, şi, zise ea coborînd vocea, am mai adăugat două pâini în coajă şi şase brioşe, din partea casei.

Maisie era încântată:

— E o plăcere să fac afaceri cu tine. Aplecându-se spre ea, îi sugeră cu blîndeţe: Cînd va trebui să naşti, ştiu pe cineva care să te ajute să aduci copilaşul cu bine pe lume, e Sally Newton de pe strada Argyle. Mi-a fost moaşă pentru toţi cei zece copii ai mei şi nu am avut niciodată probleme.

Cathleen îi mulţumi, dar spuse:

— Merg la cabinetul doctoriţei Burton.

Maisie fu surprinsă:

— Ce? La aia de la clinică?

— Merg la doctor o dată pe lună, nu vreau să risc absolut deloc, asta-i tot. Mai ales cînd era vorba despre copilul lui Silas...

— Vai de mine, fato! Pun pariu că te costă o liră, două ...

— Vizita mă costă doar un şiling şi mă duc de două ori pe lună, explică ea, dar am ceva economii şi am un salariu, aşa că mă descurc.

— Mă bucur să aud asta. Maisie o îmbrăţişă, cum făcea mereu la plecare. Dacă te răzgîndeşti, Sally e doar la o aruncătură de băţ. Mai mult, nu ia bani decît pentru vizită şi cu trei penny mai mult pentru naştere.

Acestea fiind zise, plecă, fluierînd ca un salahor.

Un moment mai tîrziu, Norman intră în birou.

— Ştii cum să-i mulţumeşti pe clienţi, zise el gînditor. Ştii cum să conduci biroul ăsta. Se uită prin cameră, la noile rafturi şi dosarele aranjate în linie, ca soldaţii, şi cu etichete. Totul e la locul lui şi e destul loc pentru toate, zise el plin de mîndrie. Afacerile prosperă şi mai scad şi cheltuielile. Nu mă deranjează să recunosc, ai schimbat mult locul ăsta.

b - Dar? Cathleen simţi că mai urma ceva.

Norman stătea jos, la o oarecare distanţă, dar se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, pentru ca, în cele din urmă, ui se oprească în faţa ei.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun, Cathleen, începu el. N-am decît i uvinte de laudă pentru tine. Ai cîştigat respectul fiecărui « lient şi i-ai adus grămadă la brutăria asta, mai mulţi decît înainte. Eşti foarte muncitoare şi ai o minte ascuţită; ai putea «trt conduci afacerea asta şi cu ochii închişi...

Ar mai fi spus ceva, dar ea îl întrerupse: j- Mă daţi afară, nu?

Uimit de perspicacitatea ei, plecă capul. r - îmi pare rău, fetiţă, dar aşa e. Am să-ţi dau toate actele ptnă la sfîrşitul săptămînii.

— Pot să întreb de ce? Deşi bănuise din ziua precedentă, lot avu un şoc. Nu mi-aţi vorbit decît despre cît de mult au evoluat lucrurile cu ajutorul meu. Atunci unde am greşit? E ilin cauza copilului? Mi-aţi spus să nu-mi fac griji din pricina uita. Vă e teamă că n-o să-mi fac treaba cum trebuie, dar intr-un fel sau altul, şi mie mi-e teamă.

Dintr-o dată, locul său de muncă devenise deosebit de important pentru ea.

— Doctoriţa Burton zice că sînt sănătoasă şi puternică şi, iiita vreme cît nu ridic greutăţi, nu există nici un motiv pentru rure să nu-mi pot duce treaba la bun sfîrşit, şi să mă pot întoarce curînd, dacă găsesc pe cineva care să se ocupe de eopil.

Apoi simţindu-se ruşinată şi umilită, se strădui să pună capăt vorbăriei:

— Îmi pare rău, zise ea abia îngăimînd, probabil aveţi un motiv foarte serios să mă daţi afară.

Norman aproape că sări din scaun de emoţie:

— Asta e! zise el. Am un motiv foarte bun.

Uitîndu-se pe furiş pe fereastră, se asigură că Megan nu

putea auzi nimic.

— E din cauza lui Megan! zise el şi faţa i se lumină. MII gîndeam ... sub borul bonetei, faţa îi era roşie ca o pătlăgica Ah, mă întrebam - adică, o plac şi, ei bine, mă gândeam dacă ... vreau să spun ...

Cathleen îl scoase din încurcătură.

— Vreţi să ştiţi dacă şi ea simte la fel pentru dumneavoastră nu?!

Zîmbind cam prosteşte, el zise:

— Cam aşa ceva, da.

Îi părea bine lui Cathleen să afle că o simpatizează foarle mult pe prietena ei.

— Cred că însemnaţi mult pentru ea, dacă asta vreţi sil ştiţi.

Era exact ce spera să audă.

— Oho! Ciripind ca d pasăre,, îşi umflă pieptul şi îşi roti ochii, clipind şi rînjind, şi părînd că ar vrea să zboare pe fereastră în orice clipă. Ţî-a spus ea asta?

— Mai mult sau mai puţin. Se strădui să nu se uite pc fereastră şi să-i facă semn cu ochiul lui Megan, ce se acoperisc dintr-odată de faină, după ce renunţase să mai privească spre birou şi se ciocni de Harry, care aranja un sac de făină pc raft. Bietul Harry, speriat, îşi pierdu echilibrul şi scăpă sacul, care se sparse imediat, facînd să ţîşnească din el un nor dc faină ce-i acoperi pe amîndoi.

Altă dată, Cathleen ar fi rîs cu poftă, dar acum nu era o situaţie de rîs: era în joc slujba ei şi vroia să afle de ce dorea patronul să se descotorosească de ea.

— Totuşi nu înţeleg de ce mă daţi afară, întrebă ea. Nu am să intervin între dumneavoastră şi Megan, dacă de asta vă itimeţi. Ştiu că sînteţi mai în vîrstă ca ea, dar oricine poate .pune că sînteţi făcuţi unul pentru celălalt. Şi asta-i mai important decît diferenţa de vîrstă. fi - E vorba mai exact de sentimentele mele.

— Tot ce pot spune e că sînt impresionată s-o văd fericită ţi ştiu că veţi fi un soţ bun pentru ea.

u - Oh, da, voi fi, voi fii

- Şi, deci, ce legătură are asta cu mine! Nu vedea nici o logică. Trebuie să existe un alt motiv pentru care mă concediaţi. Dacă nu e din cauza sarcinii, atunci care e motivul?

Cu voce şoptită, el îi spuse:

— Nu am mai spus asta nimănui până acum, bineînţeles, cu excepţia celor care trebuiau să ştie, dar am o ofertă de cumpărare a proprietăţii. E o ofertă profitabilă şi aş fi nebun dacă n-aş accepta-o.

Agitîndu-se cu nervozitate, continuă:

— Mereu am zis că atunci când o să fiu la pensie, o să călătoresc în jurul lumii. Dar sînt foarte ocupat, mereu pe l ugă şi, bineînţeles, încă prea tînăr ca să mă gîndesc la pensie. Oricum, nu mi-ar strica dacă aş lua o pauză de vreun an. I)upă asta, aş putea să o iau de la capăt în altă parte, poate în nit domeniu, dar încă nu m-am gîndit la asta.

Cathleen era uimită.

— Mi-aţi spus că sînteţi în afacerea asta de o viaţă întreagă. Ştiu cît este de important pentru dumneavoastră.

— Nu atît de importantă ca Megan. E cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată.

— Înţeleg cum vă simţiţi, dar chiar vă lasă inima să renunţaţi la tot? Toate grijile pentru sine însăşi fură înghiţite de o sinceră preocupare pentru el. Nu e doar o slujbă, o afacere, e un drum în viaţă, şi. aşa cum aţi spus sînteţi prea tînăr ca să vă pensionaţi. Bănuia că se lăsa condus de sentimente mai mult decât de raţiune. Nu faceţi o greşeală pe care s-o regretai mai tîrziu, îi sugeră cu blîndeţe. De ce nu le-aţi putea ave» pe amîndouă, slujba şi pe Megan?

O expresie de hotărîre se răspîndi pe chipul său.

— Am mai mulţi bani decît aş şti ce să fac cu ei, şi, mulţumită lui Dumnezeu, sînt sănătos tun. Dacă Megan ar accepta să-mi fie soţie, i-aş aşterne întreaga lume la picioare M-am hotărît. N-am putut face niciodată ce am vrut şi nu m-am gîndit niciodată la altcineva decît la mine. Dacă mă refuză, atunci se schimbă lucrurile, dar mă rog să accepte şi să mă facă cel mai fericit om.

Ştiind ce avusese şi ce pierduse cu Silas, Cathleen înţelegea fiecare cuvînt ce i se spunea. Profund emoţionată de

mărturisirea făcută din tot sufletul, ochii i se umplură dc lacrimi.

— Aveţi dreptate. Nimic nu e mai important decît să-ţi petreci viaţa alături de cel pe care-l iubeşti. Nimeni nu ştia mai bine decât ea ce însemna să găseşti dragostea adevărată şi apoi s-o pierzi. Vă doresc din toată inima toată fericirea din lume, zise ea cu sinceritate.

— Am să-ţi fac o promisiune! îi zise el. Cînd proprietatea îşi va schimba stăpînul, am să-ţi scriu în contract că vei putea păstra cu chirie camera de sus în continuare. Intenţionez şi să-ţi plătesc salariul pe două săptămîni înainte, cu o primă, pînă îţi rezolvi situaţia.

— Sînteţi un om bun, zise ea, dar nu vreau să riscaţi vînzarea, cerînd clauze pentru mine. Cînd veţi semna contractul, anunţaţi-mă şi voi vedea ce voi face imediat. Nu-i refuză oferta generoasă de salariu şi prima, pentru că-şi dădea seama că s-ar putea să aibă nevoie de fiecare bănuţ.

- Mulţumesc. Se simţea într-adevăr uşurat. Ca să-ţi spun drept, nu cred că cel care o să cumpere o să fie prea încîntat iIc condiţiile scrise în contract, dar am să insist, dacă vrei. Măcar atît să pot face pentru tine. k - Nu, nu vreau asta. Mulţumesc oricum.

— Eşti o femeie înţeleaptă, Cathleen! îi spuse el. Şi cea mai bună prietenă pe care Megan ar fi putut s-o aibă vreodată. Nu ştia nimic despre ea, nimic altceva în afară de faptul că venea din nord şi cunoştea toate dedesubturile afacerii cu pîine. Nu ştiu cine este tatăl copilului sau de ce nu este cu line, dar am să-ţi spun un lucru: a pierdut de două ori: şi pe tine, şi pe copilaş!

Cathleen zîmbi în felul acela liniştit, gînditoare. Se torturase de nenumărate ori, neştiind dacă să-i spună lui Silas despre copil şi de fiecare dată ajungea la concluzia că nu ar face deloc bine.

Rugămintea şoptită a lui Norman Trent îi invadă gîndurile.

— N-ai să-i spui lui Megan, nu? Dacă te întreabă ce am vorbit, n-ai să-i spui nimic, nu-i aşa?

Cathleen îi promise că nu o să spună o vorbă.

— Totuşi, o să vrea să ştie de ce aţi vrut să mă vedeţi. Am să-i spun doar că sunteţi îngrijorat că exagerează cu munca, nu?

Norman se gîndi că era o soluţie foarte bună.

Următoarele ore zburară pe nesimţite, fără ca Megan să aibă vreo ocazie să o iscodească şi, în plus, Norman se învîrtea de colo-colo de parcă ar fi mers pe cărămizi încinse.

— Te simţi bine? îl întrebă Megan cu îngrijorare.

— Mai bine ca niciodată ! îi răspunse el şi îi zîmbi atît de frumos, încît ea simţi că se topeşte de emoţie şi îneîntare.

— Ce vroia de la tine? o întrebă pe Cathleen imediat după ceai sus, în locuiţna lor. Aţi stat ceva timp în birou... între patru ochi şi discutînd de parcă aţi fi pus la cale cele mai ascunse secrete.

— Chiar aşa! Cathleen ştia că bănuia ceva şi, ca să o necăjească puţin şi să nu mai pună atîtea întrebări, spuse: Ne gîndeam să fugim amîndoi. E îndrăgostit lulea de mine şi nu mai poate aştepta pînă ajung ceva în viaţă.

La început, Megan nu ştiu ce să creadă, dar văzu strălucirea din ochii lui Cathleen şi izbucni în rîs:

— Drăcuşorule! o certă ea. Chiar m-ai făcut să cred! Vezi că n-ai avut dreptate, Cathleen. Ţi-am spus. Megan părea încîntată. Nu se gîndea să te dea afară, pînă la urmă.

Ca să nu fie obligată să spună o minciună, Cathleen încuviinţă numai.

— Cred că i se întîmplă ceva lui Norman. Megan se tot frămînta în legătură cu asta de vreo jumătate de oră.

— De ce?

— Nu sînt sigură. Mi s-a părut atît de plin de el în după-amiaza asta, zîmbind şi tot plimbîndu-se de colo-colo, trăgînd cu coada ochiului spre mine.

— Asta pentru că nu ştie cum să-şi ia ochii de la tine.

— Chiar crezi?

— Sînt sigură.

— Oh, Cathleen, chiar îmi doresc să mă fi cerut de nevastă.

— Oh, o să te ceară, din clipă în clipă, ai să vezi.

Cu gîndul acela în minte şi cu o dorinţă arzătoare de a visa la minunatul ei Norman, Megan se vîrî în pat.

O jumătate de oră mai tîrziu, zgomotul făcut de sforăitul ei plin de mulţumire se răspîndea în aer. „Bietul Norman"... Cathleen rîse uşurel. „Habar nu are în ce s-a băgat." Chiar şi aşa, se bucura pentru amîndoi. Tu şi cu Norman vă potriviţi unul cu altul, Megan, ca două boabe de mazăre în aceeaşi iriică.

Cînd puţin mai tîrziu Megan, tot agitîndu-se în somn, sc dezveli, Cathleen traversă camera în vîrful picioarelor şi trase pfttura pe ea.

- O să aibă grijă de tine! şopti ea. Şi chiar o meriţi din plin.

În dimineaţa următoare sosi o scrisoare de la Jessie.

Dragă Cathleen,

Am fost atît de încîntată cînd am primit scrisoarea ta săptămîna trecută, şi sînt bucuroasă să ştiu că eşti bine. îmi fac foarte multe griji pentru tine ştiindu-te departe de mine, unde nu pot să te am sub ochi. Ai rămas aceeaşi fată înţeleaptă şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Ştiu că nu vii acasă din cauza tatălui tău. Ştiu că eşti îngrijorată că el tot nu vrea să ştie de tine şi poate-i aşa, poate că nu, nu ţi-aş putea spune.. Dar ceea ce pot să-ţi spun este că pare al naibii de singur.

Chiar alaltăieri mi-a zis că Lou Matheson a întrebat de tine. Cred că era doar un pretext ca să afle cum îţi merge. Să nu te superi, trebuie s-o spun, că şi tînărul mă opreşte mereu pe stradă, întrebînd în fel şi chip de tine. „ Ce mai face? "zice el. „Pomeneşte de mine în scrisori vreodată? " şi „ Nu se gîndeşte să vină acasă? " După cum vezi, cred că îi pasă cu adevărat de tine. Să nu te superi, fata mea, dar nu mă pot abţine să nu mă întreb şi eu asta. Cînd vii acasă? Şi poate o să se întîmple mai devreme sau mai tîrziu. Mă îngrijorează că eşti singură, şi însărcinată şi fără mine ca să te ajut."

Oprindu-se pentru o clipă, Cathleen ţinu scrisoarea in poală.

— E atît de îngrijorată din cauza mea, îi spuse lui Megan, care o ascultase citind scrisoarea cu voce tare. Aş vrea să nu se mai frămînte atît. Mă face să mă simt vinovată.

— Termină de citit scrisoarea, o îndemnă Megan. Ce-i mai spune?

Cathleen continuă:

Nu cred că ştii, dar Silas şi nevasta lui s-au mutat la conac \ Cred că e o greşeală mare, pentru că dacă-mi dai voie, îngrozitoarea aia de Helen Turner are gînduri mari să facă parte din familie cu orice chip.

Să nu te superi, am impresia că a vrăjit-o pe Lucy cu şarmul ei prin nu ştiu ce metode, pentru că alatăieri le-am văzut

pe amîndouă în trăsură, ca şi cînd ar fi fost cele mai bune prietene. E cam bătător la ochi, nu-i aşa?

Mi-a dor de tine, Cathleen, fetiţo.

Te rog, măcar de dragul unei femei bătrâne, n-ai vrea să vii acasă?

Ştiu că plecarea n-a fost vina ta, dar a curs multă apă pe sub pod de atunci, aşa aş zice.

Acum cred din toată inima că şi tatălui tău îi este dor de tine şi că te-ar primi cu braţele deschise. Dar nu cred că ar ceda, şi cu mîna pe inimă, nu-ţipot promite că te-a iertat da tot.

Ştiu că eşti cu prietena ta, Megan, şi mă bucur pentru asta. Dar eşti departe de familie şi casă, şi cred că sînt momente cînd singurătatea te apasă. Mă rog pentru tine în fiecare seară, rugîndu-L pe Dumnezeu să-ţi dea putere şi să fii sănătoasă.

Nu-mi doresc decît să fiu iarăşi tînără şi să pot călători mai uşor.

l)ar vreau să vin să te văd în curînd, cînd o să se mai îmbunătăţească vremea.

I'înă atunci, Dumnezeu să te binecuvînteze. Transmite-i huită dragostea mea lui Megan. Ca întotdeauna, am să aştept i ii nerăbdare următoarea ta scrisoare.

liunica ta dragă, Jessie.

Urmă un moment în care cele două tinere se gîndiră la i mijinutul scrisorii care le făcuse pe fiecare în parte să simtă ingurătatea în felul său.

Mi-aş dori să o întîlnesc, zise Megan dintr-o dată. Pare n femeie atît de plăcută.

Nu era pentru prima dată cînd îi vorbea de Jessie şi cu cît li vorbea mai mult despre ea, cu atît i se făcea şi mai dor de nocasta.

Ai să te mai întorci vreodată acasă? o întrebă Megan. . Cîteodată îmi doresc să pot, dar ... Cathleen îşi cunoştea Mtfil prea bine. Dar nu eu decid. În mintea ei neliniştită văzu uirvea casa aceea mică, pe tatăl ei stînd în scaunul lui şi t ilind ziarul, pe Jessie agitîndu-se lîngă plită. Atît de departe ,.i lotuşi atît de aproape, încît în acea clipă sufletul i se umplu 'Ic bucurie, în ciuda distanţei care-i despărţea.

Poate că are dreptate, gîndi Megan cu voce tare. Poate i A dacă te vede din nou, tatăl tău o să te primească cu braţele «li'.chise.

Cathleen scutură din cap.

- Nu mă bizui pe asta, răspunse ea cu un mic zîmbet «n imb. Fratele meu, Robert, a fost întotdeauna o pacoste, <i>n că pe mine m-a socotit mereu demnă de încredere. Dar »ind a aflat că o să am un copil, a fost de rău! E un om mîndru ţi l-am făcut de rîs după cum vezi. Cînd o spuse pe tonul iieola, clar şi răspicat, sună ca ceva îngrozitor. M-a aruncat afară şi, îţi spun sincer, nu-l pot învinovăţi. Aşa cum spunea bunica întotdeauna, „cum îţi aşterni, aşa dormi!"

Asta era tot ce trebuia să facă, se gîndi ea. Şi totuşi era o situaţie tristă, din cauza căreia nu mai avea somn noapte», întrebîndu-se cînd şi unde se vor termina toate astea.

Cathleen nu putea şti, dar se petreceau deja lucruri ce urmau să-i schimbe cursul vieţii.

15

Era cinci şi jumătate cînd Megan intră pe uşă val-vîrte j, cu faţa luminată de fericire şi cu mîinile ridicate, grăbindu se s-o îmbrăţişeze pe Cathleen.

— M-a cerut de nevastă! strigă ea şi dansa de bucurie prin cameră. Oh, Cathleen, Norman m-a cerut de nevastă şi eu am acceptat! Rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp, spuse: De-aia mă tot urmărea cu privirea... şi eu care credeam că am greşit cu ceva. Dar, oh, nu-mi vine să cred. Chiar nu-mi vine să cred!

Cathleen se aşteptase să se întîmple asta, dar fu şi ea la fel de emoţionată.

— Mă bucur pentru tine, îi spuse ea cu sinceritate. Tu şi Norman vă potriviţi atît de bine.

Cînd Megan se mai linişti, comentară amîndouă fericitul eveniment. Megan îi spuse cum Norman fusese preocupat să- şi pună la punct lucrurile datorită iminentei vînzări a afacerii.

— Mai ales tu îl îngrijorezi, zise ea.

— Nu are de ce! o asigură Cathleen. Pot să-mi port singură de grijă. Chicoti, gîndindu-se la asta. Dacă lucrurile stau în felul ăsta, aş putea oricînd să lucrez cu bătrîna Maisie la taraba din piaţă.

— Nu poţi face asta! zise Megan cu groază. întotdeauna i if'iie şi trîmbiţează, şi tutunul ăla îngrozitor al ei miroase ca u oaie moartă.

Glumeam, o încredinţă Cathleen. Dar Maisie e destul (Ic inofensivă. Ar putea fi şi mai rău decît să lucrez la taraba ri. Rîsul ei izbucni iarăşi. Atîta vreme cît stau departe de ea, o să-mi fie bine.

Megan chicoti, jit - Mai ţii tu minte cînd a insistat să se urce pe scară să verifice făina? Norman aproape că şi-a ieşit din minţi, cînd una din fete a spus că i-a văzut fundul gol, pentru că nu avea chiloţi pe ea.

Cathleen îşi aminti de parcă se întîmplase ieri. y - Dar ce spui de întîmplarea aia cînd a petrecut o jumătate de oră în birou reproşîndu-i lui Norman că i-a trimis cu două hrioşe mai puţin la comandă? După ce a plecat, el a ieşit de parcă îi luase foc coada.

Megan încheie: Şi - Bietul Bill Bentley, a fost trimis să deschidă toate ferestrele, pentru că era un miros îngrozitor ... şi a ieşit de acolo roşu la li iţă, pentru că-şi ţinuse respiraţia! Cathleen izbucni în rîs. Nu mai putea să se oprească din rîs, şi nici Megan.

— Nu e de rîs, e răutăcios din partea noastră, o certă ea, şi printre hohotele puternice, Megan o aprobă.

Mai tîrziu, după ce terminaseră de mîncat şi totul fu spălat, Megan se aranjă pentru întîlnire.

— Mă duce la spectacolul de revistă din Bethnal Green, zise ea, fardîndu-şi obrajii cu pudră. A zis că mîine o să mergem să-mi ia un inel. De atîta emoţie, îşi dădu cu pudră în ochi. Oh, uite ce am făcut acum! Apoi se murdări şi pe haină şi începu să se vaite. Cum arăt? Ce-o să zică despre inine?

— O să creadă că eşti prostuţă şi o să aibă dreptate, o tachinfl Cathleen. Dar se ocupă puţin de ea şi curînd Megan cm drăguţă ca o poză. Mergi şi distrează-te, zise ea, şi să nu te întorci devreme. O văzuse o dată pe Megan puţin cherchelilrt şi nu prea-i plăcuse cum arăta.

Chiar în clipa cînd ieşea pe uşă, Megan spuse, plină do sine:

— Îşi vinde afacerea cît mai repede posibil, apoi o să mâ ducă într-o călătorie. Dar mai întîi ne căsătorim. Vreau să-mi fac

o rochie imensă, cu multe volane şi dantelă şi cu o trenă lungă, şi amîndoi vrem să avem mulţi copii. Vrei să-mi fii domnişoară de onoare, Cathleen?

Cathleen îi spuse că este onorată.

— Atîta timp cît nu te deranjează că am o burtă cît un balon, rîse ea.

Megan îi spuse că nu-i pasă:

— Tu eşti cea mai bună prietenă a mea şi singura, şi oricum, arăţi bine, cu burtă mare sau fară. Spunînd asta şi mai învîrtindu-se puţin, ca să-şi admire rochia neagră şi asortată, plecă.

Dînd la o parte perdelele, Cathleen o văzu urcîndu-se în trăsură. Apoi se aşeză pe canapea şi se gîndi pentru o clipă la viaţa ei şi la viitorul ce o aştepta. Nu părea cine ştie ce! se gîndi ea.

Dar veştile despre apropiata nuntă a lui Megan şi toate planurile ei emoţionante, o făcură pe Cathleen să zîmbească. Măcar una din ele reuşise să-şi refacă viaţa.

Jake Brewer nu prea fusese în apele lui toată ziua.

Cu doar zece minute înainte să iasă din schimb, se îndreptă spre foaierul de la Hotelul Riverside, fumînd cu nervozitate şi privind din cînd în cînd la ceas.

Bine, Jake, preiau eu de aici. Noul recepţioner era un ii) înalt şi slab, cu o faţă îmbătrînită şi cu personalitate. E o noapte liniştită, nu? zise el căscînd leneş.

— E ca de obicei, replică Jake. Nu mi-ar plăcea să te văd învins de grabă. Aproape smulgînd haina din cui, ieşi pe uşă ,a sc făcu nevăzut.

- Te duci la birt? îi strigă din urmă bărbatul. L - Nu te priveşte! mîrîi Jake.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după ce se luptă cu vîntul tăios din acea seară, dădu buzna în birt, pufăind şi respirînd greu şi frecîndu-şi mîinile ca să-şi pună sîngele în mişcare.

— E al naibii de frig afară! îi spuse hangiului. Dă-mi o bere şi un pahar, ceru el cu voce groasă. N-a întrebat nimeni de mine? Mă cheamă Jake Brewer.

Hangiului nu-i plăcu deloc individul. îi servi berea şi paharul pe care le ceruse.

— N-a întrebat nimeni de dumneata. Şi aş fi ştiut, de vreme ce sînt aici de două ore.

— Un bărbat scund cu o pată, insistă Jake. Poartă o haină lungă cu o şapcă gri... şchiopătează cînd merge.

-Nu!

— Serveşti singur aici sau mai ai vreun ajutor? El şi cu bărbatul în cauză stabiliseră să se întîlnească aici la acea oră, în acea zi, şi acum, fără nici un semn de la el, Jake era cam pe tuşă.

— Uite ce e, tipule. Hangiul cunoştea soiul de oameni ca Jake, şi nu-l încurajă în presupunerile sale. Nu am nici un ajutor şi nu a venit nimeni aici, care să corespundă descrierii tale. Aşa că, dacă nu te superi, am treabă.

Renunţînd să mai insiste pe lîngă hangiu, un tip masiv cu un grumaz ca de taur şi cu pieptul puternic, Jake încuviinţă:

— Bine, bine! întrebam şi eu! Chiar dacă se lăsa uneon prostit, nu era nebun. Nu s-ar fi amestecat niciodată într-o belea, dacă putea s-o evite. în plus, trebuia să se întîlneascA cu cineva de la care sperase să primească nişte veşti despre ticăloasa aia de Megan! Nici o femeie nu i-ar fi scăpat far A să plătească pentru asta. Aşa! O să rămînă acolo pînă cînd o să apară, chiar de-ar fi să stea pe troruar după ora închiderii.

Luîndu-şi băutura, se întoarse să caute o masă. Erau vreo cîţiva oameni la tejgheaua barului şi un bărbat cînta la pian, undeva, în spate, dar nu era nimeni care să semene cu cel pe care-l aştepta.

— La naiba! Găsind o masă lîngă uşă, se aşeză şi continuă să se uite împrejur, enervîndu-se din ce în ce mai tare pe măsură ce trecea timpul.

La zece treizeci apăru şi cel pe care-l aştepta. De cum intră pe uşă, Jake îl înşfăcă.

— Unde dracului ai fost? Făcîndu-i vînt spre masă, se aşeză şi el pe un scaun. Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decît să mă învîrt pe aici sub ochii a tot felul de indivizi dubioşi holbîndu-se la mine? Ai idee de cît timp te aştept? Scuturîndu-l puţin, şuieră printre dinţi: Ei, bine, ai ceva pentm mine?

În timp ce căuta grăbit prin buzunarul hainei, Jake îl simţi pe bărbat tremurînd ca o frunză.

— Mi-e atît de frig că nu-mi mai simt degetele! zice acesta bravînd.

— Vezi să nu-mi simţi pumnul, chiar acu'! îl ameninţă Jake. Ca orice laş, nu putea să se abţină cînd era vroba de unii mai mici decît el. Ei bine, ai găsit-o?

Respirînd uşurat, omuleţul scoase un mic carneţel de buzunar.

- Uite, am aici adresa ei şi toate celelalte.

Aproape că sări de pe scaun de frică, atunci cînd Jake i-l .mulse din mînă.

- Totul e acolo, cum am spus. Are o cameră închiriată împreună cu o altă angajată a lui Norman Trent. Dar mai e CC va. Nu o să-ţi placă, mă gîndesc...

Tăcu, atunci cînd Jake îşi aruncă ochii pe pagina din i li capta şi începu să citească, izbucnind după un minut. - Tîrfuliţă trădătoare ce eşti! Aruncînd carnetul pe masă, ir strădui să rămînă calm o vreme, cu ochii mici şi cu gura liînsă. De două ori luă carnetul, şi de două ori păru că nu-i venea să creadă ceea ce scria acolo. O s-o jupoi de vie, pe uvîntul meu!

- Ţi-am spus că n-o să-ţi placă.

Făcîndu-şi curaj, omuleţul revăzu ce scrisese în carnet, i - Nu m-ai lăsat să-ţi spun! zise el, s-a încurcat cu patronul şi are de gînd să se mărite. Mai mult decît atît, ăla o să o ia în călătorie. îşi vinde afacerea ca să poată fi cu ea. Măi să fie! I am văzut împreună, prostindu-se, ca doi copii într-un nenorocit de magazin de jucării!

Jake îl apucă de gît. - Nu am nici o vină! se apără el. îţi spun doar ceea ce am descoperit. M-ai plătit ca să-i dau de urmă şi asta am făcut. li dai seama de asta, nu, Jake? îţi dai seama că nu e vina mea?

- Hei! Vocea tunătoare a proprietarului birtului le atrase atenţia. Dacă aveţi de gînd să vă bateţi şi să vă certaţi, ieşiţi imediat sau vă dau eu afară cu mîna mea!

Eliberîndu-l din strînsoare, Jake îşi întinse mîinile spre proprietarul birtului.

— E doar o mică neînţelegere, care o să se rezolve Bănuitor, hangiul îşi văzu de treaba lui, cu un ochi la clienţi şi cu altul la Jake şi la prietenul lui.

Înghiţind o duşcă de bere, Jake îi împinse al treilea pahar de băutură amicului.

— Ia! Era mai calm acum. Ai făcut treabă bună.

Uşurat de-a binelea, omuleţul luă o duşcă sănătoasă din băutură.

— Măi să fie! E mai bine! chicoti el, cu vocea încA sugrumată din pricina strînsorii lui Jake.

Întinzîndu-se spre el, ca să nu audă nimeni, Jake întrebA:

— Cum arăta ea? Rînji. E tot la fel de drăguţă?

Surprins, omul îi răspunse cu umor:

— E o fată pe cinste! Dar în sinea lui gîndea cu totul altceva. Sigur, era acceptabilă, dar nu drăguţă. Mai degrabă, prietena ei era drăguţă. Frumoasă chiar, şi lăsată grea de vreun bărbat care îşi făcuse poftele cu ea şi fugise, înainte să fie nevoit sA plătească pentru asta.

— Nu e ceea ce numeşti o frumuseţe care să-ţi ia minţile! spuse Jake, dar e bună la pat şi ştie cum să-i facă pe plac unui bărbat, dacă pricepi ce vreau să spun.

Omul scutură din cap.

— Nu pot spune că da! răspunse el cu voce tristă. Nu prea am avut noroc la capitolul ăsta.

Jake chicoti.

— Cu banii pe care ţi-i dau, ar trebui să cutreieri străzile şi să-ţi găseşti o femeie înainte să te lase puterile.

— Femeia asta... Megan? Ignorînd cu înţelepciune expresia fioroasă de pe faţa lui Jake, omul întrebă: Dacă tot te preocupă soarta ei, de ce ai lăsat-o să plece?

— N-am lăsat-o eu să plece! răbufni Jake. Viţica a fugit. Ne-am certat şi am plesnit-o. Nu mai înţeleg. Am mai lovit-o şi înainte, dar nu a mai fugit niciodată ca acum. Am crezut i'A o să vină înapoi cu coada între picioare, dar au trecut două /1 Ic, apoi o săptămînă şi nu am primit nici o veste de la ca. Am umblat peste tot. Timp de două săptămîni întregi am icotocit peste tot pe unde am crezut că s-ar fi putut duce, dar nu era nici un semn de la ea pe nicăieri. Şi aşa ai ajuns tu în povestea asta.

- N-a fost uşor de găsit şi o să-ţi spun şi de ce. L - Hei! Să nu crezi că o să-ţi plătesc mai mult decît ne-am înţeles, pentru că nu am s-o fac.

Omul chiar se gîndise la o bonificaţie, dar simţi pericolul din privirea lui Jake şi se răzgîndi.

- Nici nu mă gîndesc! minţi el. Avem o înţelegere. Mi-am l.icut treaba şi ţi-am adus rezultatele, aşa că de acum încolo problema îţi aparţine. îl prinsese de mînă, dar Jake păru să nu observe.

În schimb se tot gîndea la straşnica lui Megan.

-Ea mea! Izbi cu pumnul în masă, făcîndu-l pe cel din liiţa lui să se bucure că nu era în locul lui Norman Trent. Am s -o aduc înapoi, ai să vezi tu! Făcîndu-i semn cu ochiul, mai înghiţi o duşcă de bere. Am avut o înţelegere, spuse el. Ea şi cu mine trebuia să oficializăm relaţia într-una din zile, doar că m-a cam speriat cu prostiile ei şi cu poveştile cu zîne. Vroia o casă, şi o grădină, şi o groază de copii, ceea ce m-a inspăimîntat de-a binelea. A trebuit s-o plesnesc, da, trebuia s-o fac să coboare cu picioarele pe pămînt, de-asta im facut-o! începu să chicotească ca un nebun. Am să-i trag o chelfăneală cînd o s-o văd, şopti el. Trebuie să înveţe cine-i este stăpîn.

Era ceva în atitudinea lui Jake care-l cam speria pe detectiv.

- Cred că cel mai bine ar fi să plec! mumură el. Dacă nu mai ai treabă cu mine, am plecat.

— Ştii că am băgat-o în spital o dată, ştiai? Nu ştiai, nu? li bine, i-am rupt două degete de la mîna dreaptă. A fost vina ei. Nu trebuia să se ferească atunci cînd am vrut s-o lovesc, nu-i aşa?

— Ai terminat? Trebuie să prind tramvaiul.

— Altă dată am pîndit-o şi am încuiat-o în dulap. Am stins lumina şi am lăsat-o pe întuneric. Nu prea i-a plăcut... amărîta, se teme de întuneric. Dar i-am dat drumul de dimineaţă, înainte de a veni muncitorii. Am făcut dragoste acolo şi atunci. Nici asta nu i-a plăcut, dar nu mi-a păsat. Dacă vreau, nu mă dau în lături, asta fac.

— Mai bine îmi iau carnetul înapoi. Dîndu-şi seama cîi Jake o cam luase razna, vroia să plece cît mai repede. Sînt lucruri acolo de care am nevoie. Alţi clienţi, înţelegi?

— Mă gîndesc să-i rup gîtul pentru ceea ce mi-a făcut.

— Uite ce e, mai am şi altele de făcut. Ştii cum e. Omul trebuie să-şi cîştige pîinea.

Pe neaşteptate, Jake îl apucă de încheieturile mîinilor.

— N-ai auzit nimic din ce am spus, nu-i aşa, amice? Nu face nimic.

Surprins, celălalt bărbat fu uimit de iuţeala cu care i sc schimbase dispoziţia.

— Sînt tare de urechi, zise cu un zîmbet nervos. Oh, şi o memorie cumplită. Ciudat, uit totul, cu excepţia banilor pc care îi cîştig. Nu era un tip prea subtil, dar era disperat.

Căutîndu-se prin buzunar, Jake scoase un pumn dc monede şi le aruncă pe masă.

— Ajunge?

Omul le numără în palmă, surprins să afle că era mai mult decît conveniseră.

— Am plecat.

Ridicîndu-se, Jake începu să rîdă.

- Ţi-am spus că sforăie ca un porc?

Bărbatul cel mic scutură din cap.

Da, aşa face. Mereu am ameninţat-o c-o s-o strîng de gil în somn! zise el. Uneori era aşa de speriată că nici nu se nini culca.

Deodată, zîmbetul îi îngheţă şi faţa i se întunecă. Kevenindu-şi, îl apucă de mînă, trăgîndu-l spre el: - Dacă nu-şi vede de treburi, poate chiar am s-o ... strîng »Ic gît, vorbesc serios. O să fie păcat, nu? Mai ales că te-ai străduit atît să mi-o găseşti.

Pe cînd se îndepărta, omul auzi rîsul de maniac al lui Jake.

Doamne Sfinte, ce am făcut?" murmură el în timp ce mergea ugale pe stradă. „Sînt plătit să găsesc pe cineva şi nu-mi pot usuma răspunderea pentru ceea ce se întîmplă după, nu-i uşa?" Un soi de panică îl cuprinse gîndindu-se la Megan. ..Biata copilă. Bărbatul ăsta este un nebun! Cred că o să mă Ins de meseria asta şi o să-mi caut alta".

Dar, după ceea ce s-a întîmplat, va trece mult timp pînă să-şi găsească altă ocupaţie. în primele ore ale dimineţii, fusese găsit pe aleea din spatele cîrciumii bătut rău, cu buzunarele goale şi toate degetele rupte.

Cînd l-au întrebat cine l-a bătut, a spus că nu ştie.

Nu îndrăznise să spună. Nu atîta vreme cît ameninţarea lui Jake Brewer îi mai răsuna în urechi.

Zii lele treceau.

Megan era ca prinsă într-un vîrtej. - Sînt doar două săptămîni de cînd Norman m-a cerut de nevastă şi a şi semnat contractul pentru brutărie. Am stabilit data nunţii şi nici nu mi-am luat inelul, sau să merg să probe/ rochia de mireasă!

Cathleen îşi spăla părul la chiuvetă.

— Megan, toarnă-mi nişte apă, te rog. Clipind dintr-un ochi, lăsă capul plecat deasupra ligheanului. Grăbeşte-te. îmi intrfl săpun în ochi.

— Megan traversă în fugă camera, luă o cană mare şi turnă jumătate din apă peste claia de păr lui Cathleen.

— E de ajuns? Ar fi fost pentru Megan, dar părul lui Cathleen era des ca o pădure. Aşteaptă, încă mai ai săpun, şi mai turnă şi restul de apă. Asta e. întinzîndu-i prosopul, suspină din tot sufletul. Dacă aş fi avut măcar inelul, nu mi aş mai face griji că Norman s-ar putea răzgîndi. Ce să mai zic de rochie? Dacă nu e gata la timp?

Megan, nu te mai frămînta atît! Cathleen se uită la ea pe sub prosop. Ai să ai inelul şi ţi s-au luat deja măsurile pentru rochie; mîine ai prima probă, şi a fost comandată de ceva vreme.

— Megan zîmbi timid.

— Nu-i minunat Norman? gînguri ea. Mi-a găsit cel mai bun croitor din Londra, Dumnezeu să-l binecuvînteze.

— Gata! înfaşurîndu-şi prosopul pe cap ca un turban, Cathleen puse ibricul pe foc. Se tot agită de cînd ai acceptat să te măriţi cu el. Şi-a vîndut afacerea în timp record, a fost de nu ştiu cîte ori la cumpărător, apoi la bancă şi printre picături, a urmărit mersul brutăriei şi ţi-a căutat şi ţie un croitor. Spălînd ceainicul de resturile rămase, îl umplu cu apă fierbinte. De-abia a mai avut timp de cîte ceva, şi ştiu asta pentru că mă lasă pe mine să mă ocup de tot cînd pleacă.

— Ai dreptate. Megan o spusese cu convingere. N-o să se răzgîndească, nu? Nu şi cînd şi-a bătut capul atîta.

— Nu, n-o s-o facă. Turnînd ceaiul, adăugă lapte în ambele i Ani şi cîte o linguriţă de zahăr. Nu te mai agita atît, că o să înnebunim amîndouă. Intinzîndu-i lui Megan cana, se aşeză pr scaun. Se aşeză greoaie în scaun. Ai să-ţi iei inelul curînd, mei nu mă îndoiesc. îi zîmbi cu subînţeles lui Megan.

Megan remarcă aceasta şi deveni brusc bănuitoare.

Strîmbîndu-se, Cathleen o tachină: - Să-ţi spun un mic secret?

Simţind că era vorba de ceva în avantajul ei, Megan zînji:

- Mai întrebi?

L - Se întîmplă să ştiu că a vorbit cu un bijutier.

Megan scînci uşor. [- De unde ştii?

— Pentru că am găsit o scrisoare pentru el de la „Pontefract >i Fiul, Bijutieri prin excelenţă". Asta scria pe plic.

Lui Megan i se tăie respiraţia.

— Sînt cei de pe strada Regent. Oh, Cathleen, e ăla cu flori Iu ferestră şi cu toate zorzoanele alea.

— Să nu scoţi o vorbă, sau o să creadă că l-am spionat.

Megan îi promise că nu o să sufle nici un cuvînt.

— Mă prefac că e o surpriză.

— Bea-ţi ceaiul că trebuie să mergem la cumpărături, să-ţi cauţi nişte lenjerie intimă. Rîse. Şi un capot de mătase elegant, ca să fii sigură că o să-l înnebuneşti.

— Hei. Termină!

— Bine, bine, unul roşu cu pene.

Megan izbucni în rîs.

— Vrei să arăt ca un pui? O să-şi piardă capul, dar cine l-ar putea învinovăţi?

Cathleen observă o expresie nebunească pe chipul ei.

— Nu eşti îngrijorată, nu, Megan? întrebă ea. Mă refer la tine şi la Norman ... şi ... înţelegi ce vreau să spun.

Megan ştia, şi ei îi trecuse asta prin cap.

— Sînt un pic îngrijiorată, mărturisi ea. Vezi tu, noi doi nu ...o roşeaţă i se răspîndi pe faţă, facîndu-i trăsăturile sft strălucească.... nu ne-am culcat împreună, aşa că nu ştiu cum o să fie.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai fi virgină. Lui Cathleen i se păru ciudat, pentru că ea şi Megan avuseseră o discuţie po tema asta.

— Nu mai sînt virgină! mărturisi Megan cu tristeţe. Dar singurul bărbat cu care am fost pînă acum a fost Jake Brewer, şi era un om brutal.

— Jake Brewer? Cathleen se străduia să-şi amintească numele. Nu e ăla de la hotelul unde ai lucrat?

Încuviinţînd, Megan îi spuse:

— Avea obiceiul să mă bată crunt. O dată, m-a încuiat într-un dulap o noapte întreagă. A fost îngrozitor! Erau păianjeni peste tot. Se scutură înfiorată, amintindu-şi prin ce trecuse.

Cathleen era şocată.

— Sună de parcă ai fi fost chinuită rău!

— Norman nu o să mă lase, nu.

— Cred că Norman nu are nici măcar un os rău în trup! Cathleen lucrase cu el destulă vreme ca să-l cunoască drept un om cu principii. Mai mult, adoră pămîntul pe care calci.

Înroşindu-se violent, Megan fremătă de emoţie şi se agită.

— Chiar crezi lucrul ăsta, Cathleen?

Terminîndu-şi ceaiul, Cathleen se ridică de pe scaun şi o

Îmbrăţişă.

— Ştii că am dreptate. Dacă îndrăzneşte cineva să se atingă de un fir de păr din capul tău, o să aibă el grijă să nu scape nepedepsit.

Megan ridică privirea spre ea.

- Eşti atît de bună cu mine, zise aproape plîngînd.

O mai îmbrăţişă o dată, apoi: [- Mă bucur că te-am făcut să zîmbeşti în cele din urmă. I'e cuvînt! M-ai înnebunit cu inelul tău şi cu rochia, şi cu Inlmînţările tale dacă o să se răzgîndească sau nu. Totul o să lie bine pînă la urmă, ai să vezi.

Megan era grozav de fericită. - Mă întreb cînd o să-mi spună de bijutier? ţ - Hei! Ajunge! Nu te mai frămînta atît. Trăgîndu-şi chiloţi i uraţi pe ea, se dezbrăcă de cămaşa de noapte. Surprinzîndu- şi imaginea în oglindă, mîrîi: Uită-te la mine! Creşte cu liecare minut ce trece.

Privind-o, Megan o invidie: J - Eşti frumoasă! zise ea. Cathleen era atît de încîntătoare, NC gîndi ea, cu părul ei rebel şi această împlinire, cu sînii plini de mămică în devenire; avea pielea fină, ca de mătase, părînd că străluceşte.De-abia aştept să am un copil cu Norman.

Cathleen zîmbi.

— Nu e uşor, o avertiză ea. Nu poţi să stai întinsă ca lumea în pat. Te îngraşi şi devii mai obosită şi uneori crezi că nu se mai termină niciodată. Zîmbetul i se uccentuă. Dar e minunat să simţi copilul mişcîndu-se, şi să ştii că în curînd vei ţine în braţe un omuleţ adevărat, şi că acel omuleţ este parte din tine şi din

altcineva. E un miracol, nu încape îndoială. Ca întotdeauna, Silas era puternic prezent în mintea sa.

— Ţi-e dor de el, nu?

Cathleen încuviinţă, cu inima plină de amărăciune. Dar ştia cum stăteau lucrurile şi se străduia să se obişnuiască cu ideea. Străduindu-se să zîmbească, îi spuse lui Megan:

— Pregăteşte-te, pentru că avem multe cumpărături de făcut. Chiloţi de mătase, şi papuci pufoşi, şi ciorapi cu broderie...

— Hei, nu port din astea nici măcar pentru Norman.

— Bine, bine. Atunci o să-ţi iei nişte pantaloni scurţi din finet cum poartă bunica, şi, cum e iarnă, o să cauţi nişte cămăşi de noapte din flanelă şi nişte ciorapi lungi, ştii do care, din cei vărgaţi şi cu încreţituri.

Megan chicoti.

— Ai grijă ce spui, răutate ce eşti!

Cu braţele depărtate şi încercînd să meargă ca un manechin, Cathleen se plimbă prin mijlocul camerei, înclinîndu- se cînd într-o parte, cînd în alta, şi continuînd:

— Oh, iată, trebuie să-ţi iei o pereche de pantofi negri, confortabili, cu talpă joasă şi o fustă lungă, neagră care să mături podeaua. Apoi trebuie obligatoriu să ai o pălărie din lînă verde care să-ţi acopere ochii. Scoţînd perna din faţa de pernă, şi-o îndesă pe cap. Oh, şi să nu uităm şalul gri, draga mea! Trăgînd faţa de masă, şi-o înfăşură pe umeri. Aşa trebuie să arate o mireasă, şi e chiar minunat.

În strigătele şi hohotele de rîs ale lui Megan, dansă şi se învîrti prin cameră, oprindu-se cînd copilul se agita înăuntrul ei.

— Asta-i altceva, zise ea lăsîndu-se să cadă pe un scaun. Nu poţi sări în sus cu un copil în pîntece.

O oră mai tîrziu, erau gata de plecare, îmbrăcate ca nişte muncitoare, Megan cu o haină roşie, iar Cathleen într-un pardesiu călduros, larg în talie, care se mula peste burtă de cîte ori se mişca.

— E singurul lucru pe care-l pot îmbrăca zilele astea! zise ea în timp ce ieşeau pe uşă. Aş putea să-mi cumpăr o altă haină, dar nu prea-mi pot permite acum. Mai ales că făcea fu momii din orice bănuţ pentru ziua aceea care se anunţa i li ii ce în ce mai aproape cu fiecare minut.

Cînd se aplecă să încuie uşa, unul din nasturi se rupse. L Trebuie să-mi iau un şal mare, gri! zise ea şi, pentru o lipă, Megan chiar o crezu.

Căutînd în sacoşă după un ac de siguranţă, Cathleen fixă i de două părţi ale hainei acolo unde fusese nasturele.

— De ce nu ne întoarcem acasă să-ţi coşi nasturele? îi iigeră Megan.

. - Nu avem timp, îi aminti Cathleen. E ora opt, sîmbătă dimineaţa. Ştii cum vin tramvaiele şi ce e în magazine. Dacă ni plecăm acum, o să avem o grămadă de aşteptat în staţia ilc tramvai.

Megan nu avea nevoie să fie convinsă, - Ei, bine, mie una nu mi se pare plăcut să aştepţi în frig! /isc ea, şi imediat se afla pe stradă, f-Măi să fie. E ger!

Luîndu-se de braţ una pe cealaltă, merseră cu vîntul în faţă.

- îţi pătrunde prin haine! zise Cathleen, şi trebui să se oprească să-şi tragă sufletul.

Jake Brewer le urmărea grijuliu de la distanţă.

Nu avea de gînd să o lase pe Megan acum să-i scape. Dar nici nu vroia să se întoarcă în Blackburn fără ea.

Pe la prînz, vîntul se mai înmuie şi o rază de soare străluci, limpezind aerul.

— E mai bine. Femeia de la magazinul West End, le zîmbi t clor două potenţiale cumpărătoare. E mult mai frumos cînd .năluceşte soarele, remarcă politicos, deşi, fiind februarie, nu ne putem aştepta la mai mult, bănuiesc.

Uitîndu-se mai întîi la Cathleen şi apoi la Megan, le ere/u şi obişnuite şi neobişnuite în acelaşi timp. La început nu pro» ştia cui să i se adreseze, dar văzînd-o pe Cathleen însărcinata, se hotărî pentru lui Megan.

— Am înţeles de la directorul magazinului că o să te măriţi în curînd?

— Aşa e. Megan se simţea destul de ciudat în acele împrejurări.

— Şi că ai o scrisoare de recomandare de la domnul Norman Trent?

— Da. Scoţînd scrisoarea din geantă, Megan i-o întinse cu blîndeţe.

— Un moment. Punîndu-şi ochelarii pe nas, începu sfl citească scrisoarea, cînd Cathleen o întrerupse.

— Scuzaţi-mă! Lui Cathleen nu-i prea plăcea atitudinea de superioritate a femeii faţă de Megan. Directorul a văzut deja scrisoarea şi a spus că este perfect acceptabilă. El ne-a trimis aici, aşa că prietena mea poate să-şi caute ce haine pofteşte din acest magazin. Dacă nu vă convine, putem merge jos să vorbim cu directorul! Era o ameninţare făţişă şi femeia îşi dădu seama de asta.

Imediat, fu toată numai un zîmbet şi nu mai contenea cu scuzele.

— Bineînţeles că-mi convine, insistă ea. Domnul Trent e un client important aici. Dacă vrea să cumpere în contul lui, nu mă deranjează.

Punînd scrisoarea în sertarul de sub tejghea, făcu un senin larg cu mîinile:

— Vă rog. Puteţi să vă uitaţi peste tot. Dacă aveţi nevoie de ajutor, spuneţi-mi şi o să vă ajut cu plăcere. între timp intenţiona să nu le piardă din ochi. Numărase pînă acum mulţi hoţi de magazine, care arătau mult mai bine îmbrăcaţi decît /di cnţăroasele alea două!

În ora care a urmat, fetele s-au distrat de minune. Cu njutorul unei asistente, Megan probă nenumărate haine, de Iii un albastru închis în două piese pînă la o rochie de un roşu iprins.

- Nu mă prinde, îi spuse lui Cathleen, care aproape că se îndrăgostise de ea. Nu prea am curaj să port aşa ceva. în Hchimb, se hotărî asupra unei rochii de culoare crem, cu o luchetă şi o pereche de pantofi asortaţi. E perfect pentru seară, /ise ea şi Cathleen fu de acord. F - Asta e tot?

Împachetînd costumele, împreună cu un şal din mătase maro şi o pereche de ciorapi de mătase, femeia remarcă: - Am reţinut din scrisoarea domnului Trent că puteţi cheltui orice sumă pînă la patru guinee. Dar nu aţi cheltuit dccît un sfert din suma asta.

— Asta-i tot ce vreau. Megan semnă pentru achiziţionarea hainelor cu mîna tremurătoare, îşi luă sacoşa şi cumpărăturile (fi se îndreptă spre ieşire cu aşa o grabă, că femeia era aproape convinsă că puteau fi hoaţe.

— Ai văzut cum au fugit? zise ea şi se grăbi să-i spună directorului de bănuielile sale.

Privindu-i pieptul uriaş şi gura mare, directorul îi domoli imaginaţia.

— Domnul Trent s-a străduit să vină pînă aici şi să verifice totul ieri dimineaţă, răspunse el, aşa că poţi fi sigură că totul este în ordine, şi nu sînt nişte hoaţe cum crezi. Era pentru prima dată cînd o văzu roşind şi se gîndi că îi stătea bine. I >omnişoară Tucker?

— Da, domnule?

— Vrei să luăm prînzul împreună? Intenţionam să ies, dur putem servi nişte sandvişuri aici în birou. N-o să ne deran j c/c nimeni, dacă încuiem uşa. Zîmbi. Doar dacă vrei ...

— Oh, da, domnule. Parcă toate zilele ei de naştere sc adunaseră într-una. Mi-ar face foarte multă plăcere.

Următoarea oprire fu la cafeneaua de peste drum. Cathleen cumpără pentru amîndouă cîte o cană de ciocolată fierbinte şi cîte un sandviş cu şuncă.

— Înţeleg cum te simţi! spuse ea.

— Nu pricep ce vrei să spui! Megan se comporta ciudat încă de cînd ieşise din magazin.

— Cred că nu ai mai cumpărat nimic altceva pentru că nu ai vrut să mai profiţi de generozitatea lui Norman. Cînd Megan ridică privirea, făcînd ochii mari, ea continuă: Dacii vrei să-mi ştii părerea, cred că ai procedat corect. Şi eu aş ti făcut la fel.

Megan se lumină la faţă.

— Serios?

Punînd sandvişul jos, Cathleen îşi facu semnul crucii.

— Îţi jur pe viaţa mea.

Mai fericită acum, Megan îi explică:

— Trebuie să recunosc, nu prea m-am simţit bine în magazinul acela.

— Nici eu, mărturisi Cathleen. Nu mă simt în largul meu în asemenea locuri şi nici nu cred că se va întîmpla vreodată altfel.

-Nici mie!

Ridicînd cana de ciocolată, Cathleen toastă:

— Pentru magazinul Bellamy !

— Unde-i magazinul ăsta?

Cathleen era ea însăşi surprinsă. Denumirea îi scăpase de pc buze aproape fără să-şi dea seama. Copleşită de nostalgic, schiţă un zîmbet visător:

- E un magazin într-un colţişor de stradă în Blackburn. Ei condus de o femeie micuţă şi drăguţă, pe care o cheamă Megan Bellamy. Vinde de toate... de la suluri de vată pînă la cizme de lucru şi multe altele ...

- Pentru ea şi pentru toţi cei ca ea! Megan îşi bău ciocolata. ()h, trebuie să merg la toaletă! spuse, în timp ce se pregăteau (Ic plecare. La drept vorbind şi Cathleen simţea nevoia. L - E din cauza copilului! şopti ea. Mă apasă pe unde nu irebuie.

Femeia de la tejghea le-a fost de mare ajutor. [- Avem o latrină, zise ea, dar nu ştiu dacă merge. Blestemata aia are toane, ca şi bărbatu-meu. Chicotind de propria-i glumă, le explică: Trebuie să mergeţi în spate, jos, pc coridor. E prima uşă pe dreapta, dar nu e decît una, aşa că o să mergeţi pe rînd.

Cathleen insistă ca Megan să meargă prima, în timp ce ea mai sporovăi cu patroana.

— Cînd trebuie să naşti? vru să ştie aceasta.

— Mi s-a spus că o să fie cam prin a treia săptămînă din aprilie.

Femeia făcu un calcul rapid pe degetele butucănoase.

— Sînt şase-şapte săptămîni, ei?! Se uită la pîntecele lui (athleen cu mirare. Arată de parcă ai duce juma' de duzină acolo!

Cathleen rîse.

— Aşa s-ar zice.

I-ai ales numele?

Cathleen încă nu se hotărîse.

— Am ales unul sau două nume! mărturisi ea, dar nu mâ grăbesc. Dacă mă hotărăsc la unul, s-ar putea să nu i se potrivească copilului, aşa că prefer să aştept şi apoi voi vedea.

— Nu ca mine. Am şase copii şi toate numele au fost alese din pălărie. Chicoti. Pe unul îl cheamă Oakley, pentru că eticheta cu numele pălărierului s-a desprins şi s-a amestecat cu celelalte.

Şi ea, şi Cathleen, se încinseră ca o casă în flăcări, şi înainte să-şi dea seama, erau antrenate într-o discuţie lungă şi

interesantă despre copii şi bebeluşi şi despre ce se mai întîmplă în astfel de situaţii.

— Uneori merge bine, alteori nu, contează numai cum îi creşti.

Cathleen îi mărturisi fară să vrea despre ce credea ea despre fratele ei, Robert.

— Un măr stricat, aşa cum spune tata.

— După cum ziceam, se poate întîmpla. Şi o însoţi pc Cathleen la masă şi se porni să-i povestească despre pro- pria-i mamă. Ţuguindu-şi buzele, scoase un fluierat: Acum cred că nu a existat alta mai rea ...

Nici una din ele nu-l văzuse pe Jake Brewer ascuns după un ziar, la o masă, într-un colţ, lîngă fereastră.

După ce le urmărise toată ziua pe Megan şi pe Cathleen, aşteptase momentul potrivit, şi acum îl avea, ca un cadou pe tavă.

Pe furiş, se uită încotro o luă Megan, aşteptînd o vreme, pînă cînd le văzuse pe cele două femei tăifăsuind. Abia atunci se luă după Megan. Dînd colţul, murmură:

— O uşă la capătul coridorului. Acolo era. Şi-şi jură că şleampăta aia o să se întoarcă împreună cu el, fie că-i plăcea, fie că nu.

Megan găsi toaleta cam pe la jumătatea culoarului. îi luă ccva timp să deschidă uşa, plină de rugină şi înţepenită şi, i ind reuşi, mirosul infect şi frigul îi tăiară respiraţia. - Nu-i chiar ca la Ritz, chicoti şi intră. Dar nici eu nu sînt Mc viţă nobilă, şi nevoia e tot nevoie. Ridicîndu-şi fusta, îşi ilftdu jos chiloţii şi suspină uşurată.

Cîteva minute mai tîrziu se aranjă şi se grăbi să iasă de iicolo.

- Cred că trebuie s-o avertizez pe Cathleen! murmură ea, dcschizînd uşa cu piciorul.

Cînd bărbatul ieşi din penumbră, inima aproape îi sări tlin piept:

- JAKE!

O privea crîncen, în felul acela viclean, atît de cunoscut, şi de care se temea îngrozitor. [- Măi să fie! Am cam umblat după tine, şă ştii.

Făcu un efort disperat să treacă de el, dar nu reuşi. Strigă i ind o izbi de perete.

- Aşa deci! Credeai că ai să mă păcăleşti, nu? r - N-am fi fost fericiţi împreună, Jake! bîigui ea. Dacă n-aş fi plecat, m-ai fi omorît, sînt sigură.

— Poate că da, poate că nu, dar asta nu schimbă nimic. Venind mai aproape de ea, coborî vocea, devenită acum un şuierat: Nimeni nu-şi bate,joc de Jake Brewer, nici chiar tu.

Teama străbătu ca un cuţit:

— Lasă-mă să plec, Jake, îl rugă ea. Mi-am refăcut viaţa, sint fericită... mai fericită decît am fost vreodată. Dar uitîndu- se în ochii lui, înţelese că nu putea fi vorba de nici o îndurare, le rog, Jake, nu-mi face rău.

Rîzînd uşurel, îi şterse lacrimile.

— E bun, Norman Trent ăsta? Te face să te simţi femeie? - - Cum ai aflat de el?

Ridicîndu-şi o sprinceană, se uită la faţa ei.

— Nu văd cum de a mers atît de departe, încît să te ceatfl de nevastă, zise el cu cruzime. Nu eşti deloc atrăgătoare; eşti bună numai pentru mine. Coborîndu-şi capul, o sărută apăsat pe gură, ştergîndu-şi o urmă de salivă ce-i rămăsese în colţul gurii. Zilele tale bune s-au terminat, dragă, zise el tăios. Te- ai distrat, acum vii cu mine.

În timp ce se luptau, o plesni peste gură.

— Tîrfă! Am cheltuit o grămadă de bani căutîndu-te. Dă-nu un motiv cît de mic şi ai să-l vezi pe dracu'. Ridicînd mîna, izbucni în rîs cînd o văzu ghemuise de frică. Aşa-mi placi! zise el strîngîndu-i sînul în palmă cu putere, încît îi dădură lacrimile de durere. Asta-i Megan pe care o ştiu... cea de care mi-a fost dor.

Sucindu-i mîna la spate, o împinse pe culoar.

— Dacă ai gînd să strigi după ajutor, mută-ţi gîndull o ameninţă el. Sau s-ar putea să mă ocup puţin de slinoasa aia de prietenă a ta şi de slăbănogul cu care vrei să te măriţi.

Ştiindu-l în stare să-i facă rău atît lui Cathleen, cît şi lui Norman, şi oricui i-ar fi stat în cale, lui Megan nu-i rămînea altceva decît să meargă cu el.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, se ruga să existe totuşi cineva care să-l oprească.

Aşteptînd în cafenea, Cathleen începu să se îngrijoreze din pricina lui Megan.

— Dacă o fi căzut în veceu, n-o s-o mai vadă nimeni niciodată, glumi femeia.

Dar Cathleen avea sentimentul straniu că se întîmplase ceva. în timp ce ieşea afară ca să-şi caute prietena, un cuplu în vîrstă intră înăuntru.

— Două ceaiuri, vă rog, ceru femeia. După mine cred că ar Irebui să fie închişi, iar cheia aruncată! continuă ea, arătînd

pic stradă. Un bărbat care loveşte o femeie e un laş de cea mai joasă speţă.

Bărbatul ei strigă deodată: - Priviţi! L-au prins pe ticălos! Cu Cathleen în spatele lui, se grăbi spre uşă. Te-au prins, laş nenorocit! Gunoi ce eşti, cum poţi să baţi o femeie în halul ăsta? , Cînd văzu doi poliţişti ducîndu-l pe Jake Brewer cu cătuşe Iii mîini, lui Cathleen nu-i veni să-i creadă ochilor. în timp t e l urcau în dubă, se gîndi imediat la Megan. Alerga ca o nebună pe stradă, uitînd de durerea dinăuntrul ei, cu ochii cAutînd în toate direcţiile.

- Megan! Şi iat-o, în siguranţă, în braţele unui poliţist, '.uspinînd pe umărul lui, cu părul răvăşit şi cu faţa plină de ninge.

Cathleen o îmbrăţişă.

— Doamne Sfinte, ce ţi-a făcut? Cum de te-a găsit? Niciodată pînă atunci nu mai fusese aşa de înspăimîntată.

— E-n regulă, domnişoară, îi spuse poliţistul. A încasat o porţie de bătaie, dar nu are nimic rupt. Dîndu-i-o în grijă lui ('athleen, îi puse cîteva întrebări, legate de adresă şi altele, ule căror răspunsuri le notă în carnet.

— Va trebui să veniţi la secţie cînd o să vă reveniţi, domnişoară! îi spuse el lui Megan. Rutină, asta-i tot, să ne ajutaţi să întocmim dosarul. Pînă atunci, tînărul o să fie închis şi o să stea acolo pînă o să vă hotărîţi dacă o să daţi declaraţie sau nu, să-l punem sub acuzaţie.

— Bineînţeles că o s-o facă! zise Cathleen foarte sigură în privinţa asta.

Dar Megan ştia că era o decizie care ar fi putut avea consecinţe grave pentru drăguţul ei.

— Du-mă acasă! o imploră pe Cathleen. Sînt bine. Chiar sînt bine.

Cathleen nu era însă de aceeaşi părere.

— Nu eşti bine deloc! zise ea. Tremuri ca o frunză şi eşli plină de sînge pe faţă. Te duc la cel mai apropiat spital.

— Cathleen, nu, te rog.

Ceva în ochii ei, felul în care părea să-şi fi revenit subit, ti surprinse pe Cathleen.

— Asta-i ceea ce vrei cu adevărat, Megan? o întrebă, cu blîndeţe. Vrei să mergi acasă?

O simplă încuviinţare din cap fii de ajuns ca s-o convingă,

— Bine. Dar, hai să te cureţi mai întîi. Ai nevoie de o băutură fierbinte şi dulce, să-ţi revii din şoc. Instrucţiunilr de prim-ajutor primite de la tatăl ei, se dovediseră a fi utile pînă la urmă, se gîndi ea.

Întorcîndu-se în cafenea, femeia cea cumsecade o ajutA pe Megan să se aşeze şi se grăbi să-i facă un ceai.

— Sînt o mulţime de nenorociţi pe străzi azi, se indignă ea. Singura soluţie este să le tai avîntul, asta cred. Numai aşu i-ai putea opri.

Asigurîndu-se că Megan îşi revenise complet, Cathleen adună cumpărăturile împrăştiate pe coridor.

— Totul e-n ordine, îi spuse lui Megan, cînd se întoarse, Sînt încă în ambalaj şi nu au păţit nimic.

După ceai, urmă la rînd vata şi apa caldă.

— Am să pun o picătură de parafină, da? îi spuse femeia. Nimic nu-i mai bun ca parafina, ca să cureţe o rană.

Megan şi Cathleen se uitară una la celaltă cu surprindere.

— Fără supărare, zise Cathleen, dar trebuie să ne întoarcem acasă cu tramvaiul, şi nu vrem să ne umplem de fum, dacă cineva se gîndeşte să-şi aprindă o ţigară.

- Doar apă caldă şi sare! zise Megan. Dacă nu vă deranjează! Nu vroia să rămînă cu urme pe faţă. ! - Nu mă deranjează deloc! replică femeia.

Zece minute mai tîrziu, Cathleen şi Megan erau în drum .pre casă, îngrijorate din cauza pungilor cu cumpărături, cam mototolite, dar cu conţinutul intact, t - Crezi că o să-l ţină închis? zise Megan care se simţea ca u pisică pe cărămizi fierbinţi.

- O să stea acolo pînă mîine, cînd te duci să dai declaraţie.

I'pţi să nu depui pîngere, dacă nu vrei.

- Mi-e frică, zise Megan încă tremurînd. Ştie... despre

line, şi despre Norman, şi despre nuntă... totul!

- Nu-ţi poate face nici un rău, dacă-l acuzi, Megan.

- Crezi că trebuie să o fac?

Cathleen nu avea nici o îndoială. L - Trebuie! o îndemnă ea. Ai prea multe de pierdut dacă nu o faci.

17

Cathleen îşi strînse cele cîteva lucruri personale şi le aruncă într-un mic sac de mînă.

— Asta-i tot, zise ea ieşind din birou. Biroul e liber pentru i me o să vină după mine. Era o urmă de tristeţe în zîmbetul ei. Mi-a plăcut aici! îi spuse lui Norman Trent. O să mi se pară ciudat să mă trezesc dimineaţa şi să nu vin la lucru.

— Îmi dau sema cum te simţi! Norman se uita la Megan, i are se plimba prin brutăria acum goală. O să fie ciudat pentru loji! zise el încet. Dar o să mă bucur că am putut să-ţi obţin încă şase luni de chirie în camera de sus. Aş fi avut remuşcări, dacă nu aş fi făcut-o, şi o să ai destul timp să-ţi găseşti alteevii de lucru după ce o să naşti.

— Îţi mulţumesc! zise ea din nou. Şi pentru că m-ai recomandat celorlalţi.

— Sînt toţi patroni respectabili! o asigură el. Sînt sigur cft unul din ei o să-ţi găsească o cameră, cînd o să te angajeze, Oh, şi nu uita de domnul Bartholemew. Contabilul lui pleacA în iunie şi va avea nevoie de cineva priceput.

— Îţi sînt recunoscătoare, mulţumesc.

Privirea lui Cathleen spre îndreptă spre Megan.

— Ai făcut-o fericită, zise ea. Nu vorbeşte despre altceva decît despre nuntă şi cum intenţionezi să te muţi în vest, cînd o să vă întoarceţi, ca să începi o nouă afacere în Cornwall!

— Nu s-a hotărît nimic! spuse el. E doar o idee cu care mii tot joc de la o vreme. Zîmbi. Vezi tu, sînt londonez get-be- get. Nu sînt sigur că aş putea locui în afara oraşului. Dar nu mai am nimic de condus. Zîmbi larg. Mă aşteaptă o nuntă şi o nouă viaţă. Lucrurile o se vor schimba într-un fel sau altul.

Cathleen rîse.

— Alături de Megan, n-ai să te plictiseşti o clipă, te asigur.

— Am început să-mi dau seama de asta! chicoti el, şi apoi tăcu, spre surprinderea lui Cathleen. După o pauză. Cum ţi s-a părut zilele astea?

— La ce te referi?

— Nu prea sînt sigur, dar e cam tăcută. De cînd a bătut-o nemernicul ăla, s-a schimbat. Oftînd greu, îi spuse: M-a şocat cînd am văzut-o lovită şi plină de sînge.

— Pentru toţi a fost un şoc.

— Ticăloşii, bîntuie pe străzi şi se iau de oameni în halul ăsta. E o ruşine! Tăcu, pentru o clipă, apoi continuă: Crezi lotuşi că se simte bine? Fiindcă, oriunde mergem, o simt mereu agitată, tot timpul priveşte peste umăr, de parcă ar urmări-o cineva.

- Ei bine, mi se pare firesc că fie aşa! Cathleen nu vroia tfl-l mintă pe omul acela minunat, dar nu trebuia să afle niciodată despre Jake Brewer. Cred că se teme că vreun nenorocit sau altul o să se mai ia de ea aşa din senin.

— Hm. Norman îi zîmbi lui Megan cînd trecu pe lîngă ei. Mă gîndeam să ne luăm un cîine, dar o să mai vedem, nu?

— E aşa de sinistru acum! zise Megan uitîndu-se în jurul ci, la spaţiul mare şi gol. Şi cum răsună, ca un ecou!

Remarca ei păru să-l supere pe Norman. I. - Haide, cu cît încui aici mai repede, cu atît am să las lotul în urmă mai repede.

Afară pe trotuar, în timp ce bărbatul încuia, Megan o întrebă pe Cathleen:

— Te-am văzut vorbind cu el. Nu i-ai spus de Jake, nu?

— Bineînţeles că nu.

— Nu vreau să afle niciodată! Fata tremura.

— Nu o să afle de la mine.

Norman reuşi să încuie, în cele din urmă.

— Gata, totul e-n ordine. O să duc cheile la agent şi apoi o să fac nişte comisioane. Sărutînd-o scurt pe Megan, le spuse celor două: Cred că şi voi aveţi multe de făcut, nu doar eu, aşa că cel mai bine ar fi să mergem la treburile noastre.

Uitîndu-se la Megan, îi spuse:

— Nu mai e mult pînă o să fii doamna Trent. Cu un rînjet prostesc pe faţă, adăugă: Ne vedem mai tîrziu.

Sus, în camera lor, Megan se plimba de colo-colo.

— Jake o să vină după mine, sînt sigură!

— Nu poate, dacă este închis! ripostă Cathleen. în plus, o să aibă de-a face cu Norman, dacă mai încearcă.

Urmărind-o în bucătărioara unde Cathleen îşi spăla nişte lucruri, Megan îi spuse:

— S-ar putea să ai dreptate. Jake e un laş. Poate că n-ar ataca un bărbat, aşa cum face cu o femeie.

— Bravo! Aşa mai vii de acasă. Şi nu uita că poliţia ştie totul despre Jake. O să fie cu ochii pe el, pun pariu. Dacă o să îndrăznească să facă un pas greşit, o să-l înhaţe iar.

— Crezi?

— Uite ce e, Megan. Cînd Jake Brewer va ieşi din închisoare peste şase săptămîni, va fi un individ cu cazier, iar tu - doamna Trent. Totul va arăta altfel!

Lui Megan îi mai veni inima la loc.

— Sigur că da! Voi fi o femeie măritată şi n-o să mai îndrăznească să-mi facă nimic.

— Asta tot încerc să-ţi spun. Cathleen se bucură văzîndu-şi prietena mai liniştită. Acum vreau să te întreb ceva.

-Ce e?

— Eşti sigură că mai vrei să-ţi fiu domnişoară de onoare?

— Da, ţi-am spus. Nu mă voi răzgîndi. Vreau să-mi fii alături cînd o să mă mărit cu Norman. Am pierdut orice legătură cu rudele mele, aşa că nu va veni nimeni. Cathleen, dacă refuzi, o să strici ceea ce ar trebui să fie cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

— Dar uită-te la mine, Megan. Cathleen se dădu înapoi, ca s-o poată vedea mai bine. Sînt cît o casă. E ziua ta, Megan... a ta şi a lui Norman, şi toţi or să se uite la mine, în loc să se uite la voi.

— Te rog, Cathleen! Vreau să fii cu mine, o imploră Megan. Am vorbit cu Norman şi a zis că dacă eu vreau asta, nu are nimic împotrivă. Un gînd îi trecu prin minte. Ţi-e jenă, nu?

Nu. într-un fel straniu, de abia aştepta momentul ei de ji.lttrie. N-am mai fost domnişoară de onoare. Nu vreau să vă Inc să vă simţiţi voi prost asta-i tot. - Ei, bine, nu va fi aşa! Te rog, nu mă refuza. Te rogi

Totul era stabilit acum. Cathleen urma să fie domnişoara tic onoare a lui Megan, şi subiectul a fost închis.

S-au dus întîi la clinică, i - Merge bine! îi spuse doctoriţa Burton. Copilul nu e uşezat cum trebuie, dar au mai rămas încă vreo trei, poate patru săptămîni, după părerea mea. Am să te programez să Io vadă un medic peste două săptămîni şi o să mai vedem. Intinzîndu-i hîrtia cu data programării, o întrebă: Cred că ai loate lucrurile pregătite pentru naştere?

Cathleen le enumeră: [- Le-am pus pe toate într-o faţă de pernă aşa cum aţi spus: lucrurile copilului, cearşafuri, prosoape, şi adresa dumneavoastră, dacă e nevoie să trimit un curier.

Doctoriţa Burton îi reaminti:

— Şi nişte bani puşi deoparte pentru birjă dacă eu nu o să fiu acasă şi o să-ţi vină sorocul să naşti.

— Da, totul e acolo.

— Bravo. Nu ai de ce să te îngrijorezi, draga mea.

- Nu. Se uită la Megan şi se hlizi: Mai puţin pentru ziua de sîmbătă, cînd o să stau în faţa altarului arătînd ca vagonul din spate al unui tramvai.

— Termină cu astea! o certă doctoriţa Burton. Nu eşti chiar atît de mare. Am văzut femei care arătau ca nişte luptători, cînd erau doar în patru luni. E din cauza faptului că eşti mărunţică, de-aia te simţi aşa.

— Şi eu i-am spus asta, se amestecă Megan, dar nu vrea să mă creadă.

Următoarea oprire fu la croitor pentru ultimele retuşuri

Mai întîi, Cathleen:

— Sper că-mi mai ascunde burta! zise ea, urmînd-o pc croitoreasă în spatele magazinului.

— Oh, cred că o să fiţi mulţumită de ceea ce am făcui Fanny Truman era scundă şi subţirică, şi purta cei mai micuţi ochelari posibili pe vîrful nasului. Imbrăcaţi-vă şi vom vedea.

Rochia alunecă pe deasupra capului lui Cathleen ca mătasea.

— Pare într-adevăr confortabilă.

Se privi neîncetat în oglindă, parcă nevenindu-i să creadă că se vedea pe ea însăşi acolo!

— Felul în care aţi cusut rochia este aşa de deosebit!

Se răsuci, admirîndu-se din toate părţile. Se simţea ca o prinţesă!

— Abia aştept să i-o arăt lui Megan.

Reveni de după paravan, nerăbdătoare.

— Ce părere ai?

Ochii lui Megan se măriră de uimire.

— Oh, Cathleen, arăţi minunat!

Rochia era de un albastru încîntător, ca ochii lui Cathleen. Strîmtă la umeri şi strînsă pe gît, se aduna deasupra sînilor în pliseuri înguste, pentru ca apoi, ascunzînd cu iscusinţă starea lui Cathleen, să cadă uşor în jos, lărgindu.se spre tiv, pînă deasupra gleznelor.

— Ai avut dreptate, spuse Megan, cu răsuflarea tăiată. Ei te vor privi, într-adevăr, pe tine, nu pe mine, şi asta nu din cauză că eşti gravidă. Te vor privi fiindcă eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată.

Megan credea fiecare cuvînd, şi chiar nu avea importanţă, dacă ei ar fi privit-o pe Cathleen. Tot ce conta era că-l va nvoa pe Norman de-o parte şi pe cea mai bună prietenă din loldeauna - de cealaltă parte.

Apoi a venit rîndul ei.

Cînd, după o vreme, ieşi afară îmbrăcată pentru ocazie, < 'athleen rămase fără grai.

Rochia de culoarea fddeşului era cea mai scumpă pe care tir li putut s-o cumpere. Din mătase veritabilă şi dantelă, fusese lucrată strimt pînă la talie şi cu jupa largă. Mînecile erau potrivit dc înguste, cu volane de dantelă la încheieturile mîinilor şi în iurul gîtului. O trenă de mătase ca o cascadă o urma, iar vălul era lung şi brodat, pornind de sub o coroniţă din trandafiri roz dc mătase pe care avea să şi-o prindă pe cap. i - Ah, Megan, este perfect! şopti Cathleen. Copleşită de emoţie, se luptă cu lacrimile. Am greşit, zîmbi ea. Toate privirile vor fi aţintite spre tine, nu spre mine, şi pe bună dreptate. Rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp, spuse: Nici măcar nu vor observa că sînt mare ca un şlep!

Se dădu dispoziţia ca rochiile să fie livrate în ziua următoare. Le mai rămăsese doar un singur lucru de rezolvat.

Florăreasa primise deja comanda. Tot ce mai aveau de făcut era alegerea florilor.

— Fiind martie, avem mai puţine variante decît vara, îi spuse aceasta lui Megan. Descrieţi-mi rochiile şi pălăriile şi vă voi da imediat ce vă trebuie.

Cînd Megan termină de explicat, femeia se gîndi cîteva momente, apoi, cu un zîmbet larg, zise:

— Am de toate! Pentru mireasă, liliac şi crizanteme mici şi albe, cu frunze verzi de ferigă prinse cu o fundă albastră, pentru a se asorta cu rochia domnişoarei de onoare.

Megan se gîndi că toate astea sînt minunate.

— Dar pentru Cathleen?

— Pentru domnişoara de onoare, crizanteme crem şl trandafiri roz. Crizantemele trebuie să se asorteze cu celc din buchetul dumneavoastră, iar trandafirii roz să pună în valoare trandafirii de mătase din coroniţă.

Au mai fost comandate flori de purtat la butonieră pentru Norman, pentru cavalerul său de onoare, un muncitor caro lucra de mult timp la brutărie, şi pentru domnul Joshim Collins, un client valoros, care s-a oferit cu amabilitate să o conducă pe Megan la altar. Fură date instrucţiunile pentru livrare, şi, cu acest ultim lucru, totul era gata pentru sîmbătă,

În tramvai, în drumul spre casă, Megan îşi deschise inimi şi-i mărturisi lui Cathleen:

— Îmi doresc să fi avut un tată prezentabil care să mA conducă la altar. Domnul Collins este un om destul de plăcut, dar nu este acelaşi lucru, nu?

Cathleen aflase deja de la Megan că părinţii se despărţiseră, văzîndu-şi fiecare de viaţa lui.

— N-ai putea afla unde este?

Megan nu mai văzuse pe nici unul dintre părinţii săi do trei ani.

— Norman s-a oferit să plătească un detectiv care să i găsească, spuse ea dar m-am gîndit mai bine şi am decis cA nu-i vreau pe nici unul dintre ei aici. Nu vor face altceva decît să-mi strice ziua nunţii. Tot ceea ce ştiau era să se cert o şi să se bată. Dacă l-aş invita pe unul şi celălalt ar afla, III încerca să se răzbune, iar dacă i-aş invita pe amîndoi, probabil vor sfîrşi ucigîndu-se unul pe altul.

— Păcat. Şi nici bunica nu poate fi aici

Megan înţelese.

— Dumnezeu s-o binecuvînteze, şi îşi dorea atît de mul! să vină, nu? Dar cum ar fi putut, cu gripa aceea nenoroci IA?

— Ei, bine, sîntem o pereche potrivită, nu-i aşa?, nu se putu abţine Cathleen să nu zîmbească. Cu cel mai bun ac- i nit de mahala londoneză, ciripi: Io-te-te aici pe tine, fătuco, liirl familie să te vază măritîndu-te şi io-te-mă pe mine, cu nimeni să mă adimire în rochia aia şmecheră cumpărată de Ingodnicu' tău.

— Ţi-ai ieşit din minţi! Dar Megan o iubi şi mai mult pentru uita.

Cathleen o luă pe Megan de mînă. r - Priveşte partea bună a lucrurilor, spuse cu o voce gravă. I u ţi-ai găsit perechea, iar eu am copilul meu. Bătîndu-se încetişor pe pîntec, adăugă: Mă întreb dacă ea are idee despre i cea ce se petrece.

Megan chicoti. [- Ei, vezi, iar i-ai spus ea. S-ar putea să ai o dezamăgire «imară dacă va fi băiat.

Cathleen facu cu ochiul. - Vom trăi şi vom vedea, nu?

Vineri seara, deşi florile fuseseră livrate, rochiile atîrnau pc suporturi şi toate accesoriile pentru nuntă erau împrăştiate pc sofa, Megan nu-şi găsea locul.

- Ai fost pînă acum de şase ori la toaletă o mustră < athleen. Ar fi bine să te calmezi, altfel mîine vor trebui să io care pe braţe.

- îmi pare rău, nu mă pot abţine. Sînt atît de nervoasă.

Cathleen o obligă să stea jos.

— Fac pentru amîndouă cîte o cană de ciocolată înainte să no culcăm! spuse. Nu te mişca din scaun!

Ferită de privirile lui Megan, în chicinetă, Cathleen puse o lingură de cacao în plus în ceaşca acesteia.

— Asta ar trebui să te facă să dormi ca lumea, murmuri ea, şi, după ce se gîndi mai bine, mai puse o jumătate ilc lingură.

— Mi se pare că e cam tare! se plînse Megan.

— Încetează cu văicăreala şi bea-o pe toată! o îndemni! Cathleen.

— Iţi spun, Cathleen, n-o să pun geană pe geană la noapte,

— Ba o să pui, dacă te pocnesc eu!

— Ce e în ceaşca asta, are un gust ciudat?!

— Otravă. încerc să te omor ca să am şi eu parte de linişte

Rîzînd, Megan luă o gură zdravănă.

— Atunci ar fi mai bine să terminăm cît mai repede.

Amîndouă încheiară seara amintindu-şi tot felul de lucruri amuzante care se întîmplaseră la brutărie.

— O să-mi fie dor de locul ăsta! zise Cathleen cu un suspin.

— Şi mie, replică Megan, mai ales cînd o să fiu pe yacht- ul acela, bînd şampanie şi aşteptînd să fiu servită.

— Monstrule! Cathleen aruncă spre ea cu o pernă, care-şi greşi ţinta. Ceaşca cu cacao din mîna lui Megan îşi luă zborul şi le trebui o jumătate de oră să cureţe.

— Ei bine, sînt o nemernică, vorbi din nou Cathleen ca o mahalagioaică londoneză, stînd pe genunchi. E un început al naibii de bun, nu-i aşa, puştoaico?

Şi rîseră atît de tare, că nu se mai puteau ridica de jos.

18

Jack Turner nu era un om fericit.

Stătea în spatele biroului, privind prin fereastra dinspre cămăruţa în care se afla Silas, aplecat deasupra hîrtiilor, concentrat ca de obicei.

Privi cîteva minute, apoi se uită din nou la ceas.

Neliniştit, se rezemă de scaun şi-l privi din nou pe Silas. k-- Dumnezeu să mă ajute, ar trebui să fiu spînzurat, înecat ţi împărţit în patru pentru ce i-am făcut! II văzuse pe Silas iransformîndu-se dintr-un tînăr sociabil, într-un bărbat tăcut, .erios, cu prea multe pe cap. Nu mai zîmbea. Muncea ca un îi ne pînă noaptea, cîştigînd mai mulţi bani pentru companie dccît Jack.

Ceasul bătu ora nouă. Era întuneric beznă afară şi Silas încă nu terminase. Nemaiputînd să aştepte, Jack se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre cameră:

— Dacă continui aşa, o să înnebuneşti.

Ridicînd privirea, Silas spuse:

- Sînt aproape gata.

— Eşti terminat, asta eşti! Stai aici de la şapte dimineaţa pînă la cinci sau şase, ocupîndu-te de vînzări, şi pe urmă înapoi, aici, pînă tîrziu. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei, să te omori?

Silas nu răspunse. în schimb, mai scrise ceva în registru şi-l închise. Ridicîndu-se de pe scaun, puse registrul în dulapul plin şi-l încuie.

— Nu sînt singurul care lucrează pînă tîrziu, spuse el. Dumneavoastră sînteţi întotdeauna aici cînd ajung, şi sînteţi tot aici şi cînd plec.

În tăcerea care urmă, bătrînul se uită la Silas, la cearcănele întunecate de sub ochi, şi la expresia istovită de pe chipul său. El era de vină pentru toate astea, şi era greu să trăiască ştiind asta.

— Cum de nu-ţi vine să mă omori? şopti el.

Silas zîmbi pe jumătate.

— Mi-ar veni, spuse el, dacă aş şti că s-ar schimba ceva. Dar nu se va schimba, nu-i aşa?

Silas ştia că Jack era obsedat de ceea ce făcuse. Era obsedat de moartea timpurie a lui Edward şi de lanţurile atîrnate do gîtul lui Silas, dar şi de îndrăcită de fiică-sa. Dar mai ales de... de faptul că nu putea să facă nimic pentru a ieşi din această situaţie, pe care el însuşi o crease.

Silas îşi luă haina din cuier şi se îmbrăcă.

— Noapte bună, spuse el, ne vedem dimineaţă.

— Stai puţin.

Silas se întoarse.

-Da?

Jack respiră adînc.

-M-am hotărît.

Silas aşteptă, sperînd să fie ceea ce credea. Iar, cînd vorbi, vocea lui era calmă, în pofida neliniştii ce o purta în suflet.

— Vă ascult.

— Compania e a ta, dacă o vrei, la preţul pe care l-ai zis.
Silas era entuziasmat.
— Ce v-a făcut să vă răzgîndiţi?
— Vreau să mă retrag. Trebuie să plec cît mai departe pot. închise ochii, cu gîndul la Edward Fenshaw. Nu mă mai reţine nimic aici.
Silas era plăcut surprins.
— N-am crezut că vă veţi gîndi să acceptaţi oferta mea.
Jack zîmbi.
— Îmi permit să aleg acum. Rîse. Ce ironie, nu? Taică-tu aproape m-a ruinat, şi acum tu ai pus pe roate afacerea asta atît de repede. M-ai făcut bogat. Datorită ţie m-am îmbogăţit, Silas. Dacă a fost vreo datorie, tu ai plătit-o şi ai răsplătit-o. Mi-ai redat libertatea.
Făcu o pauză.
— Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a stat în putere să-ţi dau ce e al tău.
- Onoarea are un preţ, spuse Silas, încet. Preţul său era ('athleen, gîndi cu amărăciune. ^ - Deci, mai eşti interesat să-mi cumperi compania? (- Ştiţi bine că sînt.
C - Atunci, să nu mai pierdem vremea. Voi face o programare la avocat chiar luni dimineaţă.
Şi cei doi încheiară înţelegera cu o strîngere de mînă.
Cînd Silas intră, o găsi pe Helen aşteptîndu-l.
— Credeam că nu mai vii! Vocea ei era blîndă, deşi pe dinăuntru fierbea de furie, ştiind că el prefera să lucreze decît să stea cu ea.
Aruncîndu-şi haina pe spătarul unui scaun, Silas îi observă cămaşa de noapte, transparentă şi mulată pe trup, cu decolteu adînc, care-i descoperea parţial sînii. r - Mama doarme?
— Da, din cîte ştiu eu.
Dacă ar fi fost după ea, Lucy putea la fel de bine să putrezească în mormînt!
Se duse spre bufet şi îşi turnă nişte whisky.
— Helen, ţi-am mai spus că nu-i nevoie să mă aştepţi.
- Ba da, e nevoie!, spuse ea strecurîndu-se lîngă el. Eu am nevoie.
— Du-te la culcare, Helen. Şi fiindcă ea încercă să se apropie de el, Silas se îndepărtă.

Ea rămase pe loc, cu ochi strălucitori.

— Uită-te la mine.

Istovit şi plictisit, îi făcu pe plac, cu o răceală şi indiferenţă ce o paralizară.

— Sînt urîtă?, întrebă ea, aproape cerşind milă. Ştiind ce-şi dorea, el privi în altă parte.

— Ştii bine că nu eşti.

Era ciudat, cum se transformase dintr-o fiinţă neatră- I gătoare în cineva care avea ceva de oferit! Părul îi cădea I liber pe umeri, încadrîndu-i chipul bine proporţionat, cu trăsături regulate. Orice bărbat ar fi putut-o găsi plăcută. Dar I pentru el nu însemna nimic. Nu făcuse niciodată dragoste cu ea şi nici nu va face. Repulsia îi dădea fiori. Trînti paharul şi trecu pe lîngă ea:

— Noapte bună.

— Silas! întinzînd mîna, îl prinse de mînecă. Sînt soţia ta! Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— N-o să fii niciodată soţia mea!, strigă el, smulgîndu-se din strînsoare. Niciodată\ O privi cu ochii lui negri, plini de ură. Ai ştiut asta de la început.

Uitîndu-se la el, Helen înţelese că deşi l-a prins în capcană, I nu va fi niciodată al ei.

— Te iubesc! şopti ea. Ar trebui să ştii asta.

El avu un mic zîmbet.

— Nu mă iubeşti! Ridică vocea, cu mînie. Vrei doar să mă dobori, dar nu poţi. N-o să cedez şi nu ştii ce să faci. Nu ţi-a mai fost refuzat nimic pînă acum, nu-i aşa? Tot ce a trebuit să faci a fost să ceri şi ţi s-a dat. Dar acum s-a terminat. Pentru ceilalţi sîntem soţ şi soţie, dar aici, unde eu sînt încă stăpîn, ştim adevărul, nu-i aşa? Căsătoria asta e o minciună. Niciodată nu a fost nimic adevărat în ea. Nu te iubesc şi nici nu te vreau. Nu te-am iubit şi nici nu te-am vrut vreodată. Şi nici n-o voi face.

— O să regreţi.

— Deja regret! ripostă, cu o grimasă.

— Eşti un ticălos!

— Sînt ceea ce m-ai făcut tu!

În timp ce închidea uşa, o auzi strigînd:

— Crezi că nu ştiu de ce nu mă poţi iubi? Pe ea o vrei, nu?! Iubita ta, Cathleen! Ei, bine, ea nu mai e aici, eu sînt, şi lic că-ţi

convine, fie că nu, sînt soţia ta! O să primesc pînă la urmă ceea ce vreau. Ca întotdeauna. Ticălosule! Mai auzi un zgomot de parcă cineva ar fi căzut, apoi se făcu linişte.

În timp ce urca scările, se mai linişti, văzîndu-se înconjurat dc tot ceea ce-i era atît de cunoscut. Nu-şi dorise vreodată N-O urască, dar nu simţea pentru ea decît ură, şi era copleşit tic regrete.

În camera ei, Lucy stătea trează. Nu era pentru prima dată cind auzea ceartă, şi se întristă, ca de obicei.

— Mamă? Silas deschise uşa şi aruncă o privire. Vocea-i blîndă ajunse pînă la ea. Mamă, eşti trează?

— Da, fiule! îi răspunse. Intră.

Ca de fiecare dată, se aşeză pe marginea patului ei, şi-i povesti ce făcuse la lucru.

— Am pus mîna pe două afaceri importante azi! spuse el.

„Şi încă una de care nu vroia ca ea să ştie. Nu încă!"

— Munceşti prea mult! oftă Lucy. Prea mult. îi atinse obrazul. Arăţi aşa de obosit, fiule.

El schimbă vorba.

— Îmi place aşa de mult să vorbesc cu tine! spuse el şi zîmbi. Credeam că dormi şi în schimb te găsesc trează de-a binelea!

— Am dormit toată după-amiaza! îi spuse. Maggie m-a scos la plimbare, pînă dincolo de grădină. Tăcu. Silas, e totul în ordine între tine şi Helen?

— Desigur.

Ura s-o mintă. Era singura prezenţă înţeleaptă din viaţa lui.

Sporovăiră timp îndelungat, despre lucruri obişnuite, dar şi despre lucruri importante. Apoi Silas îi spuse:

— Încearcă să dormi, mamă. Cînd ea îşi închise ochii, el o sărută de noapte-bună şi ieşi încet din cameră.

Mult timp, Lucy stătu întinsă acolo, cu mintea hoinărind aiurea. Nu se putea linişti. Mai mult ca oricînd, era convinsA că se întîmpla ceva. „Ceva nu e în regulă", îşi spuse ea, dusA pe gînduri. Dar cel

Avea un plan. Dimineaţa, voia să facă o mică excursie şi să vadă ce-ar putea găsi.

După masa de seară, Tom se aşeză, ca de obicei, lîngA şemineu, cu ochii lipiţi de ziar. Ăsta era momentul care ii plăcea cel mai mult, mai ales vinerea.

— Tom? Vocea lui Jessie îi invadă gîndurile.

Uşor iritat, Tom îşi ridică privirea.

— Citesc ziarul, don'şoară! Nu suferă amînare?

-Nu. Lăsîndu-şi lucrul de mînă, Jessie continuă, hotărîtă. Am aşteptat să te-ntreb ceva toată seara, şi acum ţi-ai vîrîl nasul în ziar! Vrei să mă asculţi măcar un minut?

Împăturind ziarul, o privi, şi îşi dădu seama din privirea ei despre ce era vorba.

— Dacă-i vorba de Cathleen a noastră, nu vreau să ştiu.

— Înseamnă că eşti un prost mai mare decît te credeam. Tom Roe!

— Poate! Da' asta cred. Eu nu mai am copil şi cu asta am terminat.

— Aa, şi cum rămîne cu nepotul?

— Nici de bastarzi n-am nevoie.

— Cathleen trebuie să nască în cîteva săptămîni insistă ea. De ce n-o poţi ierta? încercă Jessie în continuare. Ştii bine că nu-i o fată rea!

Într-o răbufnire de mînie el sări de pe scaun.

— Nu-i fată rea! Ce-i atunci, ia zi? Am crezut că i-am crescut pe ăştia doi să fie oameni de treabă. Şi uite-l pc Kobert, în stare de tot felul de lucruri dubioase, umblînd cu nemernici, murdărindu-mi numele în tot ţinutul. E o chestiune de timp pînă să-l bage în închisoare. Dumnezeu să ne ajute, lessie, da' cum pot să-l consider fiul meu? Spune-mi?

Vocea lui se frînse. i - Apoi mai e şi Cathleen. Mi-aş fi dat viaţa pentru copila nsta! Un zîmbet îi descreţi chipul. Am fost chiar mîndru de ca, spuse. Şi apoi, nici măcar nu intră bine în viaţă, că se şi poartă ca o tîrfă cu primul venit. Mai rămîne şi însărcinată pc deasupra. Trecîndu-şi mîinile prin păr, urlă ca un om în suferinţă. Nimeni n-ar fi încercat să-i educe mai bine ca mine, Jessie. Dar sînt soi rău, ăsta-i adevărul.

Trecînd ca o furtună prin cameră, îşi smulse haina din spatele uşii.

— Nu mai am copii! - strigă el. Nici copii, nici nepoţi. Şi cu cît o să-ţi intre mai bine asta în cap, cu atît mai repede vom avea puţină linişte în nenorocita asta de casă!

Zgomotul uşii trîntite îi zdruncină nervii lui Jessie:

— Doamne, Dumnezeule, Cathleen! oftă ea. Am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar degeaba.

Obosită din pricina bolii recente, se tîrî pînă la bucătărie să-şi facă un ceai.

— O să-l aştept, se decise ea.

Deşi era din tot sufletul de partea lui Cathleen, regreta profund modul în care se certase cu Tom. „Poate, cînd se întoarce, va fi într-o dispoziţie mai bună".

Se uită la ceas.

— Nouă şi jumătate. S-o fi dus la cîrciumă.

Aşezîndu-se pe scaun, duse ceaşca cu ceai la gură şi dădu

frîu liber gîndurilor. Ca-ntotdeauna, acestea se îndreptau către Cathleen.

— Aş fi vrut să fiu mîine acolo, fetiţa mea! murmură. M i-ar fi plăcut să ştiu că eşti bine. Chicoti. Pun pariu că tu şi cu Megan o să-i încîntaţi pe toţi cu îmbrăcămintea voastră elegantă. îşi clătină capul dintr-o parte-ntr-alta. Cu toate astea, e mare păcat că nu eşti tu cea care se mărită mîine. Asta l-ar face pe taică-tu să se răzgîndească. Aşa cum stau lucrurile acum, nu sînt sigură că te va ierta vreodată!

De mult timp nu mai fusese la o nuntă, şi ar fi fost cu adevărat încîntată. Cel mai mult, totuşi, simţea nevoia s-o vadă ea însăşi pe Cathleen. în ciuda asigurărilor ce i le oferea în scrisorile ei, îi era greu s-o ştie departe, şi Jessie îşi dorea aşa mult să-şi vadă nepoata!

Terminîndu-şi ceaiul, îşi legănă balansoarul înainte şi înapoi, pînă cînd ritmul blînd îi aduse somnul.

Jessie nu avea cum să ştie, dar Tom nu avea să vină acasă prea repede, iar cînd s-a înapoiat a adus veşti care au întors-o pe dos.

Lou se dădu înapoi şi-l lăsă pe Robert să facă treaba, rînjind plin de satisfacţie, văzîndu-l pe băiat cum ia banii de la fată.

— Am făcut ce mi-ai zis. Robert îi dădu banii lui Lou. Nu mi-au pus niciodată la îndoială autoritatea. Era pentru prima

oară cînd îndeplinea ceva în afacerea lui Lou cu prostituate şi se simţea nemaipomenit.

— Ei, bine, nici mie nu mi-ar pune niciodată la-ndoială autoritatea, replică Lou, nici acum cînd le-am spus că de azi încolo eşti mîna mea dreaptă.

— Asta înseamnă că am făcut ceea ce trebuia. Robert era nerăbdător să afle. Ai fost mulţumit de felul în care m-am descurcat?

Lou îl bătu pe spate. - Sînt mîndru de tine, spuse. De fapt, o să-ţi dau ceva de liflut. Vino! II conduse la bar, prefăcîndu-se mirat cînd hangiul II spuse:

, - Ascultă, grozavule! Data viitoare cînd vă mai văd facînd «faceri aici în circiuma mea, vă trimet după gratii, i - Ce afacerii rîse Lou. Sînt sigur că nu ştii despre ce vorbeşti.

-Nu mai spune? întinzîndu-şi braţul lung, puternic, peste tejghea, hangiul îl luă pe Lou de gît. Nu m-am născut ieri. Ridicîndu-l deasupra pămîntului, îl ameninţă. Nu vreau ca poliţaii să-mi închidă circiuma din cauza unor gunoaie ca voi doi, înţelegi?

Aruncîndu-l pe Lou ca pe un sac de cartofi, îl privi fioros.

— Ai înţeles?

— Bine, bine! Lou îşi mai pierduse din zîmbetul său arogant. Am priceput, spuse el. N-o să-ţi facem necazuri, nu-i aşa, Robert, băiete?

Robert dădu din cap.

— Nu avem nevoie de necazuri.

— Uite, vezi? Luîndu-l pe băiat pe după umeri, Lou spuse. Tot ceea ce vrem e o halbă de bere, în linişte.

Hangiul zîmbi.

— De-aia sînt pus aici, spuse el circumspect. Să servesc halbe şi să mulţumesc clienţii. Şi scoase două beri negre, cu spuma revărsîndu-se.

Lou îi mulţumi şi plăti.

După aceea, el şi cu Robert se retraseră într-un colţ, la o masă, făcînd planuri de viitor.

— M-am săturat să mă joc ca un ageamiu! se destăinui Lou. Socotesc că ies mai mulţi bani pe stradă, folosind fete, oferindu-le celor bogaţi.

- Ce vrei să spui mai exact? Robert era fascinat. Lou şi el deveniseră prieteni la cataramă, de cînd locuia la familia Matheson.

— Ce vreau să spun este ... Tu şi cu mine muncim la brutărie pe nimic, cînd am putea cîştiga de zece ori mai mult folosindu-ne mintea. Gîndeşte-te cît au luat fetele în seara asta, şi jumătate sînt ai mei! Vorbi din ce în ce mai încet, în şoaptă. Aş putea cîştiga douăzeci de guinee mîine într-o jumătate de oră de lucru. Pocni din degete. E atît de simplu.

Robert era uluit.

-Douăzeci de guinee!

— Taci din gură, prostule! Lou îi făcu semn cu degetul. Dacă se află, sîntem amîndoi buni de spînzurat!

Robert se îngrozi.

— Hei! Cum adică? Auzind de spînzurătoare, crezu că moare de frică.

Făcîndu-i semn să se aplece, Lou îi explică:

— E vorba de o tîrfă isteaţă, care are mai mulţi bani decît am putea cîştiga noi într-o viaţă. Vorbea atît de încet, încît Robert fu nevoit să-şi aplece capul şi mai mult. Şi vrea să fac un lucru pentru ea.

— Ce fel de lucru ar putea merita douăzeci de guinee?

Chipul lui Lou era tot numai un zîmbet. A răspuns făcînd

un gest grăitor cu degetul de-a lungul gîtului său, scoţînd un fluierat.

Robert se albi la fată.

— Adică să iei gîtul cuiva?

— Aha. O babă c-un picior în groapă, numai că mai are prea mult de trăit pentru domniţa asta.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Prostituatele sînt una, crimele sînt alta.

— Hai, mă, e cel mai simplu lucru din lume! spuse Lou. li-plăteşte. Oftă. în plus, o cunoşti.

- Pe cine?

- Pe cea de care vrea să o scapi. E Lucy Fenshaw ... I»i ictena aia în vîrstă a Cathleenei tale.

Robert simţi că se îneacă şi abia mai putu vorbi, h - Dumnezeule! Dar cine vrea să scape de ea? - Cine crezi?

- Cine-i, Lou? Cine i-ar putea dori moartea?

Muşcîndu-şi buza, Lou aruncă o privire. Mulţumit că n au fost auziţi, şopti:

- E vorba de tîrfa aia bogată, Helen Turner. Nevasta lui Silas Fenshaw.

- Ei, pe dracu! Lăsîndu-se pe spate, Robert amuţi. Dar nu pentru mult timp. Aplecîndu-şi din nou capul peste masă, îl întrebă: Şi o s-o faci?

- Mă mai gîndescîrînji Lou, răutăcios. Dacă dublează suma.

- Patruzeci de guinee! N-o să-ţi dea niciodată.

— I-am spus deja .. .e viaţa mea în joc, nu a ei, i-am spus. Preţul e de patruzeci de guinee, altfel n-o fac.

— Şi ce ţi-a zis? Robert deveni brusc interesat. Crezi că o sfi ţi-i dea?

— Mi-a zis că nu, da' o mai las şi sînt sigur că peste ceva li mp mi-i va da.

— Eşti un ticălos dat dracului!

— Eşti cu mine sau nu? Robert se gîndi puţin.

— Da! spuse. Dar numai dacă-mi dai jumătate. Lou dădu din cap.

— Nu dau nimănui jumătate.

— O treime atunci?

— Aşa mai merge. Acum, tot ce-avem de făcut e srt aşteptăm, să vedem cu ce propunere vine tîrfa.

În vreme ce Tom intra pe uşa din faţă a circiumei, Lou şi Robert ieşeau pe cea din spate.

— Uite-i şi pe nenorociţii ăia. Hangiul îi dădu halba lui Tom. Au adus prostituate pe aici, pînă cînd i-am pus la punct. „Ăsta-i un local curat", le-am zis. „Nu vreau ca poliţaii sil mi-l închidă pentru nişte gunoaie ca voi".

Jumătate cu gîndul la bere, şi jumătate cu gîndul la Jessie, Tom bea din bere, prefacîndu-se că ascultă.

— S-au furişat acolo-n colţul acela, plănuind Dumnezeu ştie ce. Flăcăul tînăr, n-avea mai mult de, cît? Şaisprezece? Ce-o fi în capul lui taică-su, de-l lasă să umble cu ăla, hm? Asta aş vrea să ştiu. Lou ăla-i un nemernic, în mod sigur!

Brusc, Tom deveni atent.

— Cum ai zis? Lou?

— Da, aşa l-a strigat flăcăul.

— Cum arată Lou ăsta?

Hangiul îl descrise.

— Blond, slab, şi palid la faţă de parcă ar lucra în mină sau naiba ştie unde.

Celălalt bărbat de la bar avu şi el ceva de zis:

— Sau poate că tocmai a ieşit din închisoare.

— Hei! S-ar putea să ai dreptate.

Tom îl mai întrebă ceva.

— Flăcăul care era cu el, bănuiesc că nu i-ai reţinut numele, nu-i aşa?

Hangiul mişcă din cap.

— Nu prea cred. De ce?

Omul celălalt se băgă iar în vorbă.

- Numele tînărului era Robert.

Tom îşi trînti paharul de tejghea, sufocat de furie.

-Robert?

- Da. A strîns banii de la prostituate şi dup'aia i-a dat lin Lou ăsta. Chicoti. îl instruia în arta de a fi peşte, şi în I himnezeu mai ştie ce. După cum a spus şi cîrciumarul, au stat în colţul ăla, şuşotind şi plănuind, de parcă vorbeau cu necuratul.

- încotro s-au dus?

— Pe-acolo. Arătă spre uşa din spate. Dă înspre alee şi apoi în stradă.

Hangiul rîse cu cruzime.

— Poate s-au dus să vadă ce mai fac fetele ... să fie siguri că nu-şi ţin picioarele unul lîngă altul prea mult timp. Făcură şi alte comentarii obscene, abia mai putîndu-se ţine de rîs.

Cînd se uitară înjur, Tom ieşise deja pe uşă.

Ajuns afară privi cînd într-o parte cînd în alta, şi la început nu văzu nimic. Cînd se întoarse, fu surprins de vocea unui bărbat.

— Pentru Dumnezeu, dă-te la o parte! Avem treabă.

Era Lou.

Imediat, Tom plecă pe alee în căutarea lor. Neobişnuit să alerge, părea să nu simtă efortul fizic. Cu gîndul la cearta pe care o avusese cu Jessie din cauza Cathleenei şi lucrurile oribile pe care le auzise despre Robert, o luă la goană.

— ROBERT! Vocea lui mînioasă răsună pe toată aleea.

— La naiba! După ce urinase pe zid, Robert vru să-şi tragă cît mai repede pantalonii. E taică-meu!

Lou părea nebun:

— Repede! Pe aici! Şi-o luă la fugă, ca un laş.

Robert nu fu aşa rapid.

— Tu, ticălos mic şi împuţit!

Luîndu-l de rever, Tom îl scutura puternic şi, abia putîndu şi ţine respiraţia, cu ochii ieşiţi din orbite, îl izbi de perete.

— N-o să încetezi niciodată să mă faci de ruşine? Crezi cfl nu ştiu ce ai de gînd să faci?

Robert nu-şi mai văzuse niciodată tatăl purtîndu-se aşa, şi se simţi cuprins de groază:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Mincinosule! Pentru o clipă, Tom îl privi pe tînăr, şi văzu copilul pe care îl iubise odinioară. Băiatul care spera sil devină bărbatul cu care avea să se mîndrească. în locul lui, avea dinainte-i o fiinţă a întunericului, o creatură care deja învăţase să-i prade pe alţii.

Vocea îi ajunse o şoaptă tristă:

— Dumnezeu ştie că am încercat să fiu un tată bun, dar tu tot rău ai ajuns. Eşti ca un şobolan din canale. Vocea i se ascuţi, plină de dezgust. Tu şi ăla ...

Bărbia îi tremura, din pricina efortului de a vorbi:

— PEŞTE! Propriul meu fiu să folosească femeile în felul ăsta! Şi Lou! Dumnezeule, nu mai există nimic respectabili în lumea asta? Nu mai poţi avea încredere în nimeni?

— Dă-i drumu'! Lou nu se depărtase. Acum venise în ajutorul partenerului de crimă.

— Dă-i drumu' Roe! srigă el, ameninţîndu-l cu o bucată de fier luată din moloz. Nu vreau să te lovesc, dar o s-o fac dacă nu-i dai drumu', ACUM!

Tom nu cedă. Urmă o încăierare, un ţipăt, şi dintr-o dată bărbatul mai în vîrstă fu izbit de perete, cu capul plin de sînge.

— Te-am avertizat! Speriat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Lou se uită împrejur.

Exact atunci Tom sări pe el şi, ca un nebun, Lou se năpusti i)i el.

\ - Nu, Lou! Robert încerca să-l tragă înapoi, dar părea să i u—1 mai poată opri nimic acum. (- El a început! ţipa Lou. Acu', primeşte ce merită!

Lupta fu scurtă, dar violentă. La sfîrşitul ei, Tom era cel căre zăcea la pămînt, iar Lou deasupra, gîfîind, victorios.

— El a început, tot repeta. Tom a început! Apucîndu-l pe Robert de braţ, îl trase: Hai odată! O să fie bine. Sigur o să-l găsească cineva.

Cu vocea convingătoare a lui Lou în urechi şi privindu-şi latăl care zăcea pe jos, cu sîngele curgîndu-i din rana de la cap, Robert se simţi mai îngrozitor ca niciodată.

Tom încerca din răsputeri să se ridice, şi Robert făcu un pas înapoi îngrozit, cu ochii larg deschişi.

— La naiba! Vocea răguşită a lui Tom era plină de durere. Mă faci de rîs ... tu\ Şi sor'ta cu ... bastardul lui Fenshaw ...la fel. Căzu înapoi, rotindu-şi ochii.

Acum era din nou linişte.

— Ce-a zis? Lou îl auzise şi era tulburat. De Cathleen şi „bastardul lui Fenshaw"? Ce-a vrut să zică?

— Habar n-am.

Scuturîndu-l cu putere pe Robert, Lou insistă:

— Ce-a vrut să zică? Era însărcinată cînd a plecat? Silas Fenshaw a lăsat-o însărcinată?

— Nu ştiu nimic despre asta!

Deodată, aerul fu sfîşiat de fluierul sinistru al poliţistului, şi auzind paşi alergînd pe alee, cei doi o luară la sănătoasa.

Se opriră cîteva străzi mai încolo, să răsufle. Lou puse mîna pe Robert.

— O singură vorbă despre ce s-a întîmplat în seara astii sau despre ce-am vorbit şi-ţi iau gîtu'. Schiţă acelaşi semn oribil, pe care îl făcuse în cîrciumă şi ameninţă. Eşti băgat in ceva grav acuma.

În timp ce se grăbeau să se reîntoarcă acasă la Lou, Robert se gîndi la alee, la tatăl său. Cuvintele pe care le n rostise apăsau greu în mintea băiatului. „Mă faceţi de rîs. tu şi cu sor'ta."

Dintr-o dată, gîndul de a fi "diferit" nu-l mai făcea sil tresară de plăcere.

Jessie era disperată.

— Unde Dumnezeu o sta pînă acuma? Pentru a nu ştiu cîta oară se uită la ceas. Şapte dimineaţa şi tot nu-i acasă, îşi aminti de cearta pe care o avuseseră seara trecută. Ceartă, neceartă, n-a mai fost niciodată plecat toată noaptea.

Încă obosită după un somn agitat, se zbuciuma, ca un suflet pierdut, umbînd, din salonaş în bucătărie, apoi afară, la uşă, de unde se uita într-o parte şi într-alta a aleii. Dar Tom nu apărea de nicăieri.

Se făcu opt, apoi nouă şi furia ei crescu.

— Stai pe străzi, nemernicule! Nici nu-mi pasă! Dar, de fapt îi păsa şi ar fi vrut să-i spună asta acum. E vina mea, murmură. Dar nu-mi dă pace gîndul că e aşa de pornit împotriva copiilor. Nu pot spune că e numai vina lui, că nu e, da'...

Îşi întinse picioarele obosite, stînd în balansoar, cu capul rezemat pe spătar şi ochii închişi. „Să vă văd prieteni din nou, Tom, asta-i tot ce-mi doresc înainte să mă ia Dumnezeu."

Auzind un zgomot afară, sări, sigură că era ginerele său.

Se repezi să deschidă uşa de la intrare, surprinsă s-o vadă >c Lucy Fenshaw în scaunul ei cu rotile, mare cît o zi de post, cu Bill Trimble în urma ei.

s - Bună, Jessie. Lucy şi Jessie se cunoscuseră de mult, prin Cathleen. Pot să intru?

Tulburată de apariţia lui Lucy, în uşa căsuţei, Jessie se bîlbîi:

-Nu, adică, ce vreau să spun e.. .de-abia mi-a trecut gripa. Nu-i înţelept pentru dumneata să vii acuma la mine.

Uitîndu-se la Bill, întrebă:

— Dar, ce vroiaţi? Nervozitatea făcea ca vocea să-i pară duşmănoasă. Vreau să zic, ce vă aduce aici, aşa devreme, intr-o zi aşa de friguroasă? în timp ce stătea acolo, Jessie simţi o adiere de vînt îngheţat treeîndu-i prin oase.

Lucy încercă să-i alunge temerile lui Jessie.

— Am fost eu vreodată cumpătată? întrebă ea, glumeaţă, în plus, dacă mai stai mult cu uşa deschisă, o să facem toţi pneumonie.

Stînd într-o parte, Jessie deschise uşa larg.

— Mai bine intraţi. Privi cu atenţie voluminosul scaun cu rotile. Cu toate că nu ştiu dacă încape pe uşă. Privindu-l pe Bill, adăugă: "Mai bine ar veni şi el în casă!

Intrară înăuntru fără greutate, cu toate că Bill a trebuit să dea la o parte un scaun, pentru a o duce pe Lucy lîngă şemineu, aproape de Jessie.

Acum mai amabilă, Jessie îi spuse:

— Ia loc, şi staţi să aduc nişte bere.

Lucy interveni:

— Bill trebuie să se ducă undeva pentru mine, spuse ea, n-o să stea mult, ai cuvîntul meu de onoare. Eu l-am trimis să-mi aducă o plăcintă şi o bere de la cîrciumă înainte sil vină să mă ia. Zîmbi apoi bătrînului: Nu-i aşa, Bill?

Zîmbetul acestuia trădă afecţiunea ce-o avea pentru ea.

— Într-adevăr, aşa este doamnă.

— Să nu-ţi fie frig, spuse ea imperativ. Ai grijă, bine?

— Da, doamnă, vă mulţumesc.

Şi plecă.

În timp ce Jessie se tot agita, Lucy continuă să sporovoiască:

— Doamne, ce frumos ai aranjat căsuţa asta! observă ea. Ce drăguţ e, uitasem.

— E o casă confortabilă, îi răspunse Jessie, aducînd ceaiul şi brioşele. Cam goală, fară Cathleen a noastră.

Luînd ceaiul, Lucy se uită pe furiş la bătrînă; din cauza discuţiei cu Tom de noaptea trecută, şi fiindcă nu venise pînă, dimineaţă, Jessie arăta frîntă.

— Te simţi bine? o întrebă Lucy îngrijorată. Mi-ai spus că tocmai ai avut gripă.

— N-a fost aşa grav, dar destul ca să mă ţină la pat cîteva zile, explică Jessie, dîndu-i o brioşă. Nu cred că astea-s aşa bune ca alea făcute de bucătăreasa dumitale, dar sînt de la brutărie, şi Tom e renumit pentru brioşele astea.

Pe Lucy o pufni rîsul.

— Hai, acuma, Jessie, protestă ea. Ştii foarte bine că bucătăreasa cumpără mereu de la Tom al tău, şi brioşe, şi de toate. Poate că e ea o vrăjitoare, de le face pe toate, dar încă nu-i maestră la făcutul pîinii şi a brioşelor.

Jessie chicoti.

— Asta e, nu putem să ne pricepem la toate!

Muşcînd din brioşă, Lucy aruncă o privire prin cameră.

— Chiar, şi Tom ce mai face?

k - în mod sigur nu-i foarte fericit acum cu mine. Lui Jessie li păru bine să aibă pe cineva ca Lucy, cu care să poată vorbi. Nc-am certat aseară, şi de-atunci nu s-a mai întors.

— Obişnuieşte să lipsească de-acasă? I se părea că o ştie pc Jessie de-o viaţă, simţindu-se atît de apropiată şi în largul ci.

Jessie clătină din cap.

— N-a mai făcut-o pînă acum. Cînd v-am auzit afară, am crczut că-i el. Privi îndelung, întristată, salonaşul. Nu-i stă în fire lui Tom să mă facă să mă îngrijorez în halul ăsta. Nu ştiu ce să mai cred!

Lucy se gîndi un pic.

— Bănuiesc că s-a dus direct la lucru. Toti ştim ce atent e, cînd vine vorba de brutărie. Probabil s-a dus să verifice ceva.. .vreun cuptor, ştiu eu, şi s-a văzut prins de alte treburi.

Ceea ce-i aminti de motivul vizitei.

— De fapt, am venit la tine din cu totul alte motive, Jessie.

Jessie îşi dăduse seama.

— Ştiu că n-ai venit ca să-ţi îndeplineşti vreo obligaţie, că doar eşti mai bolnavă ca mine! Jessie nu avea nici un fel de delicateţe în vorbe. M-am gîndit eu că trebuie să fie ceva important, de te-a scos din casă într-o zi ca asta.

— E vorba de Silas.

— Silas? Şi ce-i cu el? Jessie ghicea cauza, dar ştia destule, pentru a-şi ţine pentru ea sfaturile.

— E foarte nefericit, Jessie. M-am tot întrebat de ce s-o fi însurat cu Helen Turner, după care m-am gîndit că poate el şi cu Cathleen nu se mai iubesc. Dădu din cap. Mi-era greu să cred asta chiar şi atunci, şi acum bănuiesc că trebuie să fi fost un alt motiv pentru care el şi Cathleen să se fi despărţit.

Jessie dădu din umeri.

— Oamenii se dezîndrăgostese tot timpul, replică ea imediat. E la modă acum.

-Nu! Lucy ştia că lucrurile nu stăteau deloc aşa! La fel şi Jessie. De la început, ei doi au fost făcuţi unul pentru celălali E şi ciudat, fiindcă nu cu mult timp înainte să se despartă, Silas mi s-a destăinuit. Vorbea numai de Cathleen. Nu cred că mai avea mult şi o cerea de nevastă. Bătu din palme, încîntată. Vai, Jessie, nimic nu m-ar fi făcut mai fericită!

— Nici pe mine Şi ăsta era adevărul.

Zîmbetul lui Lucy se stinse:

— Imediat după aceea, mi-a spus că el şi Helen se vor căsători. N-am înţeles nici atunci, nici acum.

— Ai vorbit vreodată cu el despre asta?

— Cît am putut, fără să fiu o pacoste! L-am întrebat după aceea dacă e fericit, şi, ca de obicei, a evitat să-mi răspundă clar. Punîndu-şi mîna pe a lui Jessie, o rugă: Jessie, spune-mi, te rog, ce se întîmplă. Te rog\

Ruşinată, dar prinsă ca în colivie, Jessie se eschivă:

— Ce te face să crezi că se întîmplă ceva?, o întrebă ea. Mai mult, ce te face să crezi că eu aş şti?

— De ce a plecat Cathleen?

— E o tînără domnişoară. Ştii cum sînt. Nu pot sta într-un loc prea mult.

.Dar Lucy era pornită.

— Sigur ştii ce s-a întîmplat, o acuză cu delicateţe. Te rog, Jessie. Trebuie să aflu, altfel înnebunesc.

Jessie nu-i putu răspunde imediat. în loc de asta, îşi chinuia cumplit mintea, gîndindu-se ce să-i spună acestei îndrăgite doamne. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o. Dar îi făgăduise lui Cathleen să păstreze secretul. Era un jurămînt în faţa lui Dumnezeu şi nu-l putea încălca.

— Nu pot să-ţi spun nimic! răspunse cu voce înceată.

— Spune-mi doar... Aplecîndu-se în faţă, din scaun, Lucy privi adînc în ochii plini de grijă ai lui Jessie. Ştii măcar ccva de Cathleen?

- îmi scrie săptămînal. Nu făcea nimic rău spunîndu-i măcar atît.

— De Silas întreabă?

Din nou, Jessie recunoscu, i - Aproape în fiecare scrisoare!

— Încă-l mai iubeşte, Jessie?

Discuţia ajunsese prea departe! Jessie răspunse:

— Asta va trebui s-o întrebi chiar pe ea.

-Înţeleg!

Timp de cîteva clipe, cele două femei tăcură, sorbind din ceai, fiecare conştientă de tensiunea cumplită dintre ele.

Apoi, Lucy începu să vorbească, încet, şi sigur, ca şi cum se gîndise de mult la asta.

— Crezi că ar trebui s-o întreb direct pe Cathleen?

-Da.

— Ai prefera s-o fac eu, nu-i aşa?

— Aşa e!

— Atunci eşti atît de drăguţă să-mi dai adresa ei?

Tresărind, Jessie se ridică:

— Bineînţeles că ţi-o dau!

— Şi cum s-o întreb?

— Uite ce e, începu Jessie. Data viitoare cînd îi scriu, o să-i zic de ce-ai venit la mine. O să-i spun să-ţi scrie. Apoi, rămîne între voi.

Convinsă acum că avea dreptate, Lucy insistă.

— Ceva s-a întîmplat între Cathleen şi Silas, şi, dacă nu greşesc prea mult, Helen Turner e implicată.

— Eu nu spun nimic.

Lucy continuă:

— Fiul meu şi nepoata ta încă se iubesc, sînt sigură. Vroiau să se căsătorească, dar ceva, sau cineva i-a oprit.

— Dumneata ai spus-o, nu eu!

Lucy ghicise!

— Cathleen te-a pus să făgăduieşti că nu spui, nu-i aşa, Jessie? Din nu ştiu ce motiv crede că trebuie să protejeze pc cineva, oare pe ea sau pe Silas? Tu ştii, Jessie, şi-ai vrea sil spui, dar nu poţi, fiindcă ai făgăduit, nu-i aşa?

Jessie dădu din cap.

— Iar începi, observă ea. îmi pui cuvinte în gură cînd nu-s atentă.

— Helen Turner e de vină, nu-i aşa, Jessie? Poţi să ai încredere în mine. Nu-i faci lui Cathleen nici un rău, îţi promit. Sînt de partea ei, chiar nu-ţi dai seama?

Cineva bătu la uşă, şi Jessie răsuflă uşurată.

— Eu sînt!

Dîndu-se jos din balansoar, Jessie aproape că alergă spre uşă.

— E gata! spuse ea, deschizîndu-i lui Bill. Asigură-te că-i învelită bine, înainte s-o scoţi afară pe frigul ăsta.

Cînd Lucy traversa camera, îi ceru lui Bill Trimble s-o aştepte un minut afară.

— Jessie?

— Îmi pare rău. Jessie nu putea fi înduplecată. Ţi-am spus tot ce-am putut.

— O iubeşti pe Cathleen?

— Asta-i bună! Bineînţeles că o iubesc, mai mult decît orice.

— Mai mult decît o făgăduinţă?

Jessie ştiu ce vroia să spună.

— Jur pe Dumnezeu că nu pot spune mai mult.

- Atunci gîndeşte-te la asta, Jessie, spuse Lucy. Am un liftiat care e întors pe dos dintr-o cauză pe care tu o ştii şi cu nu. îţi imaginezi cum mă simt?

Nu era pentru prima dată cînd Jessie clătină din cap. Dar Lucy nu cedă nici ea. [- Dacă şi Cathleen se simte la fel ... nefericită şi tînjind lupă Silas, aşa cum face el... respiră adînc ... atunci, pentru I Himnezeu, nu crezi c-ar trebui să-i ajutăm? Jessie simţea la fel, dar spuse: - Eu sînt o femeie de cuvînt! i - Bine, dar gîndeşte-te la ce ţi-am spus. Făcîndu-i semn lui Bill că era gata de plecare, îi spuse lui Jessie: Ştii unde mă găseşti, dacă te răzgîndeşti.

PARTEA a IlI-a

MARTIE 1901

SPERANŢA

5

— Nu te mai frămînta atît!

Cathleen avusese grijă de tot, verificînd o dată şi încă o dată, dar Megan era ca un pachet de nervi.

— Trăsura trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta! îi spuse ea. Maisie o să te ajute să cobori ca să nu te împiedici în trenă. O să fie şi ea în cu noi biserică, aşa cum ai cerut, o să stea lîngă noi în timpul ceremoniei.

Megan nu se putea linişti.

— Dacă scap florile? Dacă întîrzie preotul? Oare Norman i-a dat inelul cavalerului de onoare? Dar tu? Tu ai să fii bine? Poate că am fost prea egoistă, cînd ţi-am cerut să-mi fii domnişoară de onoare...

Ţinînd-o tot aşa, ajunsese să-i facă şi pe ceilalţi nervoşi.

— Pentru Dumnezeu, Megan, totul o să meargă conform planului, sînt sigură. Cathleen făcu o mică repetiţie la ceea ce

urma să se întîmple. Uite! Tu ai să mergi spre altar, eu am să fiu chiar în spatele tău. Maisie o să se strecoare în strană, iar Norman o să te aştepte la altar.

Gesticulînd şi umblînd cu paşi mici de colo-colo prin cameră, se opri în dreptul mesei.

— Cînd ai să ajungi la altar, preotul o să aibă cartea deschisă, pregătit să înceapă ceremonia.

— Are dreptate, încuviinţă şi Maisie. Aşa o să fie.

— Linişteşte-te! îi spuse Cathleen. Am trecut de două ori prin asta cu preotul, şi Dumnezeu ştie de cîte ori am tot repetai şi aici. Dacă n-ai învăţat pînă acum ce trebuie să faci, n-ai să ştii niciodată.

Întorcîndu-se spre Maisie, adăugă:

— Ai fost atît de bună! Eşti sigură că nu-i nici o problemă dacă pleci de la stand? Ştim că sîmbetele sînt zilele tale cele mai pline.

— Totul e în regulă! răspunse Maisie. Am lăsat-o pe Pauline să se ocupe. Mănîncă jumătate din fructe, dar nu-i nimic. O să-i iau din salariu.

— Şi tu arăţi bine, observă Cathleen. Nu te-am mai văzut îmbrăcată aşa. Era impresionată de felul cum se aranjase Maisie. Ca scoasă din cutie şi mirosind a parfum de lavandă, era îmbrăcată cu un compleu simplu, dar elegant, şi o pălărioară cu voal, şi arăta mai elegantă decît o văzuseră vreodată Cathleen şi Megan. Nici la faţă nu arăţi rău! „Deşi era o grăsană, Maisie reuşise să se dichisească foarte bine!" gîndi ea.

— Fugi de-aici! chicoti invitata. Mă omoară corsetele astea. Sînt grasă ca un butoi, din orice direcţie te-ai uita la mine.

Ignorîndu-i comentariul, Cathleen spuse:

— Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine.

— Oh, îmi face plăcere să vă ajut, o asigură Maisie. A trecut o groază de vreme de cînd nu am mai participat la pregătirile unei nunţi. Coborînd vocea, mărturisi: Betty a noastră s-a măritat anul trecut, dar nu a fost decît ceva foarte pe fugă, la starea civilă. Opt luni mai tîrziu, era... aproape ca tine. Arătînd spre pîntecul mare a lui Cathleen, remarcă plină de uimire: Ştii că rochia îţi ascunde burta foarte bine?

— Mulţumesc, Maisie, şi eu cred că e aşa. Mîngîindu-se pe pîntec, Cathleen gemu: Dar maimuţoiul ăsta mic mă loveşte, şi se tot mişcă, şi mă face să mă simt cam rău.

În timp ce încerca voalul, Megan se întoarse, gata să dărîme o vază de flori.

— Oh, Doamne, Cathleen! strigă ea. Dacă o să te apuce durerile în timpul slujbei?

— O să-l rog pe preot să-l binecuvînteze! răspunse Cathleen, iar Maisie rîse cu atîta poftă, că scoase un rîgîit puternic, de o făcu pe Megan să se strîmbe şi pe Cathleen să chicotească în pumni.

— Mă duc să văd ce-i cu trăsura, zise Maisie. Mai e încă timp.

Imediat ce se întoarse cu spatele, Megan alergă să deschidă fereastra:

— Dacă face aşa şi în biserică, mor\ zise ea indignată.

— Dacă face aşa în biserică, o să murim cu toţii! ripostă Cathleen, strîmbîndu-se.

Cînd Maisie se întoarse, amîndouă rîdeau nestăpînit.

— Ce v-a mai trecut prin cap? întrebă şi plecă iarăşi: Afurisitelor!

Biata Maisie, habar nu avea de dezastrul pe care-l producea pe unde se ducea! ...

La unu şi jumătate, însoţitorul lui Megan sosi. Joshua Collins era un tip liniştit, blînd, un client fidel de-al lui Norman, de mulţi ani de zile.

— Măi, dar chiar arăţi bine, îi spuse el lui Megan pe un ton calm şi într-un fel care-o linişti cum nu reuşise nimeni pînă atunci. O să mă simt tare mîndru să te conduc la altar! zîmbi el.

Afară, în stradă, le ajută pe cele trei doamne să se urce în trăsură, avînd mai mare grijă de Cathleen, care întîmpinn ceva dificultăţi cînd a trebuit să urce pe scară fără să calce pe marginea rochiei.

Se aşeză şi el lîngă ea.

— E o zi minunată pentru nuntă! spuse, privind soarele palid de martie. Cînd eu şi doamna mea ne-am căsătorit, a plouat toată ziua şi vîntul sufla cu aşa o putere că de-abia tc mai puteai ţine pe picioare.

— Aici e! îi spuse Cathleen lui Megan. Ţi-am spus că totul o să fie bine!

Aşezată de partea cealaltă a canalului, cu fronstispiciile pline de culoare, biserica era veche şi foarte frumoasă. Turlele sale parcă ajungeau pînă la cer, iar ferestrele sale înguste erau împodobite cu minunate vitralii înfăţişîndu-l pe Isus Hristos răstignit pe Cruce.

— Sînt atît de norocoasă, nu? şopti Megan în timp ce cobora din trăsură.

Cathleen o sărută pe obraz.

— Nu uita asta, îi răspunse ea cu blîndeţe, şi totul o să fie bine.

Deodată, oamenii începură să apară de prin toate părţile, bărbaţi din cartier cu soţiile lor, cunoscuţi de toate vîrstele, copii care săreau în jurul lui Megan şi Cathleen, în timp ce urcau cele cîteva trepte spre biserică, şi tot felul de oameni simpli, obişnuiţi, minunaţi - cupluri de îndrăgostiţi şi fete aflate la vîrsta măritişului, care veniseră să vadă o mireasă, visînd la ziua în care poate vor păşi ele-Însele pe acelaşi drum.

Mergeau încet pe intervalul dintre scaune, Megan şi însoţitorul său în faţă, Cathleen în urma lor. Venind după ei, ceilalţi oameni îşi ocupau locurile. Necunoscuţi sau prieteni, fiecare le ura în şoaptă numai de bine.

Era un moment de bucurie ce trebuia împărtăşit.

Copleşită de măreţia momentului, Cathleen simţi lacrimi fierbinţi în ochi. Totul era aşa de minunat!. Dar ar fi fost şi mai minunat dacă erau ea şi Silas în faţa altarului! ...

Cînd Megan se întoarse, căutîndu-i privirea de încurajare, Cathleen îi zîmbi, simţindu-şi sufletul generos copleşit de iubire.

Fluierăturile răsunară în noapte. Din clipa în care le scăpase din plasă, toţi poliţiştii îl căutau pretutindeni.

— Cum a putut să scape atît de repede? se întrebau ei. N-a durat decît cîteva secunde, cît l-am transferat de la o celulă la alta!

Străzile din afara închisorii erau periate centimetru cu centimetru, dar nu era nici o urmă de Jake Brewer pe nicăieri.

— E un tip periculos! spuse guvernatorul. Nu-l lăsaţi să scape!

Dar Jake dispăruse de multă vreme. Alerga pe străzi, ştiind exact unde să se ducă.

Ştia ce zi era, ştia locul şi vroia să fie acolo.

Nutrind doar gînduri ticăloase, se furişa pe alei, ascunzîndu-se în întuneric, convins că n-or să-l prindă.

Ceremonia se terminase. Clopotele băteau şi proaspeţii căsătoriţi ieşiră afară, la soare, în uralele mulţimii.

— Ei bine, doamnă Trent? Sărutînd-o zgomotos, Norman o îmbrăţişă. îţi pare rău?

Zîmbind, Megan se întoarse să-i răspundă, dar vorbele i se opriră în gît, pentru că, deodată, în depărtare, îl văzu alergînd spre ei, cu o privire de om nebun:

— Jake!

Ţipătul răsuna încă atunci cînd el o înşfăcă.

-Ea mea! gemu. Cînd Norman se îndreptă spre el, se dădu înapoi, luînd-o cu sine, înspăimîntîndu-i pe cei adunaţi

Şocat de-a binelea, Norman nu-şi mai amintea nimic din ce se întîmplase înainte. Tot ce ştia era că Megan era în marc pericol.

— Dacă-i faci vreun rău, îţi jur că te omor! Vocea îi tremura în timp ce se apropia, cu braţele întinse. Las-o să vină la mine... te rog... nu-i face rău.

Cathleen îl implora, la fel şi Megan, dar Jake nu vroia să asculte.

-Ea mea\ striga el. E a mea! Numai în acel moment, cînd o văzu - o femeie frumoasă, cu toate acele podoabe, alături de un alt bărbat, ţinîndu-l de braţ, doar atunci îşi dădu seama cît de mult o iubea.

Dintr-odată, locul se umplu de poliţişti.

-A luatfemeial stigă unul dintre ei, şi mai mulţi poliţişti în uniformă îl înconjurară.

— Înapoi\ îi ameninţă el, şi ei se opriră, temîndu-se să înainteze, neştiind ce intenţii avea.

Repede, îi îndepărtară pe nuntaşi. De două ori a vrut Norman să intervină şi de două ori fu oprit.

— E nebun! spuseră ei. Lăsaţi-l în seama noastră.

Cathleen stătea de o parte îngrozită şi neputincioasă. O

văzu pe Megan albă la faţă ca varul şi speriată, şi inima i se strînse.

— Doamne, nu-l lăsa să-i facă rău! se rugă ea.

Ofiţerul îi vorbea lui Jake şi, în tot acest timp, înainta cu

paşi mici. De fiecare dată, Jake Brewer se dădea un pas înapoi.

La un moment dat, crezu că-l convinsese pe Jake să se predea. Apoi, spre groaza tuturor, Jake izbucni în rîs:

— Dacă eu nu o pot avea, nimeni nu o s-o aibă! O luă pc Megan în braţe şi, alergînd pînă la marginea canalului, se aruncă, trăgînd-o după el.

— Nu! Megan! Strigătul lui Norman se unise cu al lui Megan, străpungînd văzduhul.

Panica îi cuprinse pe toţi. Cîţiva poliţişti se repeziră spre canal. Norman îi urmă, incapabil să creadă ceea ce văzuse cu proprii săi ochi, şi sperînd din tot sufletul s-o mai poată găsi în viaţă.

Cuprinsă de o durere cumplită, Cathleen căzuse în genunchi spunînd din tot sufletul:

— Doamne, ajut-o! striga ea. Dar acum ea era cea care avea nevoie de ajutor.

— Isuse, Mărie şi Iosif! Vine copilul! Maisie urmărise întregul incident cu groază şi, cum o văzu pe Cathleen, ştiu imediat că intrase în travaliu. Copilul vine mai devreme! zise ea şi ceilalţi se grăbiră să ajute.

În timp ce o ducea pe Cathleen înapoi în biserică, de partea cealaltă se făceau toate eforturile pentru a o salva pe Megan din apa ce-i putea deveni mormînt. Poliţiştii se răspîndiseră, pe mal şi dincolo de pod, pe partea cealaltă a canalului.

De pe margine, îl puteau zări pe Jake în apă.

— Prea tîrziu! răcni el şi Megan părea aproape lipsită de viaţă în braţele lui. Fără să se gîndească la el, Norman se eliberă în sfîrşit din strînsoarea poliţiştilor, alergă pînă la mal şi se aruncă în apa rece ca gheaţa, înotînd la doar cîţiva metri de locul unde Jake Brewer o ţinea pe Megan.

Dîndu-şi jos cizmele, ofiţerul superiorii urmă. în timp ce Norman se îndrepta spre Jake, poliţistul se îndrepta spre Megan şi, de sus, toţi urmăreau scena cu sufletul la gură.

Acum nebun de-a binelea, Jake Brewer o trase pe Megan sub apă, ţinînd-o acolo. Deodată, fu tras afară. Plin de ură şi de

groază, Norman se luptă cu el. Nu se gîndea la altceva decît că Megan trebuia salvată.

De trei ori se scufundară şi de trei ori cei aflaţi pe mal crezură că s-a terminat. Cînd Norman ieşi la suprafaţă ultima dată, cu Jake plutind lîngă el, urale de bucurie răsunară. Se terminase. Atacatorul primise ceea ce meritase.

Pe mal, cîţiva poliţişti făceau eforturi disperate de a o readuce la viaţă pe Megan. Era ţeapănă şi se părea că ajutorul venea prea tîrziu. Dar curînd ea deschise ochii şi cu toţii înălţară rugi de mulţumire. Norman o luă în braţe şi stătură îmbrăţişaţi, plîngînd şi rîzînd. Puţin mai încolo, poliţiştii se ocupau de recuperarea cadavrului celui care aproape că-i distrusese.

— Priviţi! Cineva arătă spre canal şi, acolo, prins într-un vîrtej, văzură buchetul minunat al lui Megan, desfăcîndu-se şi plutind mai departe. într-un fel, asta îi linişti pe toţi.

În biserică, Cathleen se odihnea după travaliul scurt şi violent. Grija pentru Megan se amestecase cu bucuria în timp ce-i puneau copilul în braţe.

— E fată! spuse Maisie. O fetiţă frumoasă.

La un moment dat, cineva deschise uşa şi strigă:

— E salvată! Uitîndu-se la crucifix, Cathleen murmură o mulţumire. Se uită la copilul din braţele ei şi izbucni în larcimi. Ceea ce simţea strîngînd la piept, acea firavă fiinţă abia venită pe lume, nu se mai putea compara cu nici o altă emoţie pe care o trăise pînă atunci.

— Oh, Silas, dacă ţi-ai putea vedea fiica! şopti ea. Dacă ai fi fost aici, să ne ţii în braţe...

Mai tîrziu, cînd Megan veni la ea, se îmbrăţişară şi plînseră.

— E frumoasă, îi spuse Megan şi, printre lacrimi, Cathleen privi faţa aceea mititică, părul negru şi trăsăturile cunoscute.

— Seamănă cu Silas! murmură ea. Şi niciodată el nu se aflase mai aproape de ea ca acum.

Afară, oamenii vorbeau despre ziua aceea ca despre una pe care n-o vor uita niciodată. Povesteau despre un nebun care încercase să omoare o tînără mireasă şi se minunară de Cathleen, care născuse în casa Domnului.

— O să fie un copil norocos toată viaţa! spuneau ei. S-a născut cu binecuvîntarea Domnului.

— Unul vine, altul pleacă! a spus o bătrînă şi toţi au înţeles ce voise să spună.

20

În săptămîna următoare, Tom era destul de refăcut pentru a putea părăsi infirmeria.

Emoţionată şi nerăbdătoare, Jessie se uitase după el toată dimineaţa. Văzu ambulanţa venind dinspre cîmp, ieşi afară şi aşteptă în uşă, cu faţa toată numai un zîmbet şi cu braţele deschise în timp ce el mergea încet pe cărare. Inima i se strînse cînd îi văzu chipul palid şi privirea.

— E bine să te văd din nou acasă! i-a spus ea, îmbrăţişîndu-l.

După cum o privise, era evident că şi el se bucura să fie din nou acasă.

Ajunse în salonaş, unde-l aştepta un foc troznind în şemineu şi cutia de tutun pe mînerul scaunului său. Părea că-i cumpărase o nouă pipă cu toate accesoriile posibile. Adulmecă mirosul:

— Crochete cu şuncă? întrebă el, iar ea încuviinţă.

— E tartă cu mere pentru mai tîrziu şi o porţie de cremă proaspătă, ca să-ţi mai revii.

— Măi să fie! Mă faci să mă simt tare mîndru, Jessie! spuse el. Ce m-aş face fără tine?

— Cred că bine! zise ea, ajutîndu-l să se aşeze în scaun.

Ar fi putut să-i spună că mai bine i-ar fi fost cu Cathleen

ducîndu-l de mînă, dar şi-a amintit de acel scandal din care el ieşise bătut măr şi lăsat aproape mort pe o stradă întunecată.

— Încă nu i-au prins pe diavolii ăia care te-au bătut? întrebă ea, oferindu-i o pipă şi un ziar. Ar merita să fie spînzuraţi şi lăsaţi să putrezească.

Fiindcă el o privea foarte liniştit, Jessie se învinovăţi în sinea ei.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Ar fi trebuit să nu mai vorbesc despre asta.

— Stai jos, Jessie.

— Ce spui tu acolo? Era ceva în vocea lui care o nelinişte. Ţi-e rău? întrebă ea. Şi eu te supăr cu gura mea slobodă...

-Nu, nu mă superi! răspunse el. Vreau doar să-ţi vorbesc, asta-i tot. Stai jos un minut. îi arătă scaunul din faţa lui. Vreau să ştii ceva.>

Tremurînd de îngrijorare, Jessie făcu ce i se ceruse.

Cînd se mai linişti, aţintindu-l cu privirea şi ţinîndu-şi mîinile împreunate, aşa cum făcea de obicei, el îi spuse:

— În noaptea aia ... cînd m-au atacat ... Făcu o pauză, trăgînd aer în piept, pentru că ceea ce vroia să-i spună putea să-i producă un şoc la fel de mare, pe cît fusese pentru el... Poate chiar mai rău, era o femeie în vîrstă, totuşi.

— Totu-i în regulă cu tine, nu? întrebă, nervoasă. Medicul mi-a spus, cînd am venit ieri să te văd, că trebuie să te hrănesc şi să am grijă să-ţi fie bine, ca să-ţi revii repede, asta mi-a spus.

— Jessie, taci un pic. Te rog! Cînd iarăşi păru că-i numai ochi şi urechi, îi risipi temerile. E aşa cum a spus medicul. În afară de tăieturi şi vînătăi, o să mă refac repede.

— Atunci?

— Cum am spus, e vorba de noaptea în care am fost atacat. Nu erau hoţi de buzunare, care vroiau să-mi fure portofelul, aşa cum am spus la poliţie. Era vorba... de altceva. Nu ţi-am spus pentru că nu am ştiut cum...

El o privea, cu ochii plini de durere şi ceva, ca un fulger, străbătu mintea lui Jessie, facînd-o să înţeleagă:

— Era Robert, nu? Cînd Tom încuviinţă, păru că se face mai mică în faţa lui: Oh, Doamne din Ceruri! O cuprinse spaima: De ce? Scuturînd din cap a neîncredere, întrebă din nou: De ce ar face un lucru atît de îngrozitor?

— Am fost orb, spuse Tom. M-am încrezut în el. L-am lăsat în grija unuia mai în vîrstă, crezînd că o să-l îndrume pe calea bună, şi în tot acest timp acel cineva l-a stricat.

Nu era nevoie să-i pronunţe numele, pentru că Jessie deja ghicise:

-Lou! O altă lovitură. Vrei să spui că Lou era cu el... Că el şi Robert te-au bătut şi te-au lăsat acolo, să mori? Era prea mult pentru ea!

Făcînd eforturi disperate, ca şi cînd ar fi vrut să-şi cureţe amintirea de lucruri urîte, Tom îi povesti cele întîmplate în acea noapte.

Şi cînd termină, Jessie întrebă:

— Ai să-l poţi ierta vreodată?

— Nu-mi pot ierta mie, mărturisi el, pentru că am fost atît de prost. Tot timpul l-am făcut să meargă pe drumul lui Lou, crezînd că fac bine, în timp ce Lou se folosea de el ... făcîndu-l pe băiat să fie copia lui fidelă.

— Nu aveai de unde să ştii, îi spuse Jessie cu blîndeţc. Nici unul din noi n-a ştiut.

Zîmbi amar.

— Ce ironie, nu? mormăi el. Dacă Cathleen nu s-ar fi împotrivit, aş fi măritat-o cu el şi gata. Dumnezeule Atotputernic! Nu merită să mă gîndesc la asta!

În timp ce Jessie se pregătea să servească cina, fiecare era cu gîndurile duse în altă parte.

Mai tîrziu, cînd cina se isprăvi şi mai zăboviră pentru cîtva timp la masă, vorbind despre cele întîmplate în ultimele luni, Jessie îi mărturisi:

— Lucy Fenshaw a fost pe aici!

— De ce ar fi făcut asta?

Dornică să o aducă iarăşi în discuţie pe Cathleen, Jessie formulă răspunsul în multe cuvinte:

— Mi-a spus că Silas este foarte nefericit şi că vrea să-i dau cîteva detalii despre o anumită persoană. I se părea că ştiam ceva ce ea nu ştia, ceea ce bineînţeles că era adevărat.

Se uită ciudat la ea.

— Eşti tare a naibii, Jessie.

— Cîteodată este bine să fii aşa.

— Şi ştii ceva ce eu nu ştiu? Mereu bănuise asta, dar niciodată nu fusese cu adevărat sigur.

— Despre ce?

— Despre motivul pentru care Silas a părăsit-o pe Cathleen ca să se însoare cu nesuferita aia nenorocită de Helen Turner?

Jessie încuviinţă.

— Am vrut de multe ori să-ţi spun, dar erai atît de supărat.

— Acum nu sînt supărat, Jessie. Spune-mi.

Şi i-a spus. Sosise vremea ca Tom să afle totul.

I-a spus cum Edward Fenshaw se înglodase în datorii şi ajunsese în pragul ruinei. I-a relatat cum Turner îi dăduse un ultimatum, şi cum Silas fusese pus într-o situaţie imposibilă.

— Cathleen a înţeles, spuse ea, dar asta nu a împiedicat-o să-i frîngă inima; şi pe a lui.

Tom stătu aşa vreme îndelungată, cu capul înainte şi faţa ascunsă în palme.

— Ea de ce nu mi-a spus?

Ştia totuşi de ce. Nu i-ar fi dat o altă şansă.

— Ştii că Silas este tatăl?

Încuviinţă.

— Lucy Fenshaw ştie că nepotul ei e pe drum?

— Nu ştie nimic. Jessie nu era sigură cum ar fi reacţionat el, dacă i-ar fi spus că bebeluşul se născuse deja şi era o fetiţă frumoasă.

— De ce nu i-ai spus?

— Am fost teribil de ispitită, dar am făcut o făgăduinţă şi nu mai pot da înapoi, nu fară s-o întreb pe Cathleen.

— Mai ştii ceva de fată?

Încîntată că în sfîrşit arăta ceva interes, îi spuse:

— Am primit o scrisoare azi-dimineaţă.

— Pot s-o văd şi eu?

Emoţionată, se grăbi la sertar, şi, scoţînd scrisoarea, i-o întinse.

— S-au întîmplat lucruri cumplite, îl atenţionă ea. Dar pînă la urmă s-au rezolvat. Şi mai sînt şi veşti bune. Nu am avut cui să i le spun şi sînt aşa de răvăşită! ...

Chiar şi acum era atît de emoţionată că abia se mai putea stăpîni.

Deschizînd scrisoarea, o întinse pe masă în faţa lui. Aruncă o privire scurtă peste ea, înainte să i-o dea înapoi.

— Am vederea puţin în ceaţă din noaptea aia ... nu se putu abţine să n-o spună. Citeşte-o tu pentru mine, Jessie, vrei?

— Bineînţeles că vreau! Şi sînt bucuroasă s-o fac!

Punîndu-şi ochelarii ei micuţi, Jessie începu să citească:

Dragă bunico,

Am atîtea să-ţi spun, că nu ştiu de unde să încep. Jake Brewer, fostul iubit al lui Megan, a apărut la nunta ei sîmbăta trecută şi a avut loc o scenă cumplită. A smuls-o din braţele lui Norman şi s-a aruncat cu ea în canal.

Dar Norman nu s-a lăsat mai prejos. S-a aruncat în apă şi s-au luptat ca nişte lei. Jake Brewer s-a înecat, dar să nu-ţi pară

rău, pentru că aproape că a înecat-o şi pe Megan. S-a întîmplat să scape din închisoare, dar, din fericire, poliţia a ajuns acolo foarte repede şi s-au ocupat ei de situaţie.

Acum să-ţi spun şi nişte veşti mai bune.

Şocul m-a făcut să nasc mai devreme. Chiar în biserică, cu Maisie cea de la piaţă şi cu preotul, care m-au ajutat, am născut cea mai frumoasă fetiţă, pe care am botezat-o BONNIE. Oh, bunico, seamănă atît de mult cu Silas, iar părul ei e negru şi ochii parcă te străpung.

Mi-e dor de tine, mi-e dor de casă şi de cîmpurile întinse. Totul în Londra este atît de închis, încît cîteodată simt că mă sufoc.

Megan a plecat deja de o săptămînă şi mă simt ciudat fără ea. Mi-a trimis o ilustrată de la Paris. Se pare că-i prieşte rolul de femeie măritată şi zice că se distrează dc minune.

Mi-am găsit de lucru şi am şi unde să locuiesc. Pot să iau copilul cu mine, şi, aşa cum ştii, bunico, nu pot sta aici la nesfirşit. Nu cîtă vreme clădirea este vîndută.

Nu te îngrijora. Cînd o să mă mut, am să te anunţ unde o să locuiesc.

Pînă atunci, ai grijă de tine. Mi-aş dori ca tata să mă ierte şi să putem fi iar prieteni. Ştiu că se gîndeşte că Silas e mult deasupra condiţiei mele, dar nu ştie cît de mult ne iubim. Tata are mîndria lui şi-l înţeleg.

Cu toată dragostea,

Cathleen.

Tom stătea foarte liniştit, cu ochii închişi, şi o expresie de regret pe faţă.

— Am fost cel mai mare dintre proşti, Jessie! spuse el şi, ca niciodată, începu să plîngă. La început a suspinat, apoi a izbucnit în plîns, ca şi cînd o mare emoţie îl copleşise.

În braţele lui Jessie, trupul lui Tom se scutura din cauza suspinelor. Bătrîna tăcea. Nu era nevoie de cuvinte.

Îl lăsă să plîngă. Şi ochii ei i se umplură de lacrimi.

Şocată şi în acelaşi timp alinată, lăsă privirea să-i cadă asupra scrisorii împăturite. De cînd îl ştia pe omul ăsta, niciodată nu-l văzuse arătîndu-şi cele mai adînci sentimente. Acum, tristeţea şi regretul fuseseră scoase la iveală.

Prin scrisoarea ei, Cathleen îi înmuiase inima.

Casa ruinată din capătul străzii Derwent era locul preferat de întîlnire al ticăloşilor.

— Ţii minte ce ţi-am spus? în adîncul pivniţei, Lou îl ameninţa cu degetul pe tînăr. Dacă vrei să fii cu mine, o să faci ce-ţi spun, e clar?

Tînărul, Arnie Williams, trase pe nas şi tuşi, ridieînd din umerii săi osoşi.

— Din partea mea, totu-i în regulă! murmură el. La lumina lumînării, ochii lui vicleni îl măsurară pe Lou. „Nu e chiar atît de mare încît să nu poată fi culcat la pămînt", se gîndi el. Atîta vreme cît n-ai să mă alungi imediat ce laşul ăla dc Robert îşi arată faţa pe aici.

Lou zîmbi.

— Nu prea-l placi, nu?

— I-a fost frică, ce zici?!

— Asta nu e treaba ta, îl ameninţă Lou. O să am eu grijă de asta, dacă şi cînd mi se va oferi prilejul.

— Deci? Despre ce afacere vorbeai mai devreme? De cc sîntem aici? Ne întîlnim cu cineva important?

În semi-Întuneric Lou se uită la el.

— Aşa cum am spus, eu sînt şeful. Eu fac afacerea şi tu asculţi. Apoi faci ceea ce o să-ţi spun eu. După aceea, ai să fii plătit, dispari şi nu sufli nici o vorbă. întinzîndu-se spre el, la lumina luminării, părea de-a dreptul îngrozitor. Ai înţeles?

— Cum spui tu. Dar Arnie avea alte planuri, iar Lou nu făcea parte din ele.

Se auzi zgomot de paşi.

— Atenţie! Ridicîndu-se în picioare, Lou se uită la gaura din perete. Stai şi ascultă. Nimic mai mult.

Făcîndu-i semn să rămînă pe loc, Lou se îndreptă spre gaura din perete.

— Aici! strigă el.

La lumina unei luminări, Helen Fenshaw găsi drumul prin moloz, scîncind de fiecare dată cînd călca pe vreun colţ de cărămidă.

Nerăbdător să pună mîna pe bani, Lou îi arătă drumul înăuntru.

— Nu-ţi face griji! spuse el, am să te conduc eu afară cînd terminăm.

— De ce ai vrut să ne întîlnim aici? Speriată din cauza celuilalt, ascuns în întuneric, starea ei de agitaţie spori. Dacă ştiam că o să fie aşa, n-aş fi venit! Strîmbînd din nas a dezgust, protestă: Miroase îngrozitor!

-Uite ce e, madam, e vorba de o crimă aici. La ce te-ai aşteptat? Că o să stăm la lumina unui felinar, să ne vadă toată lumea? Nerăbdător, trecu la subiect. Vrei ca baba aia să dea colţu'?

-Da.

— Vreau jumătate din bani acum şi jumătate cînd o să termin. Ţinînd mîna întinsă, aşteptă.

— S-o faci cum trebuie. Deschizînd punga de catifea, brodată cu perle, scoase un teanc de bancnote şi i le numără în mînă. Nu vreau treaba făcută pe jumătate.

Îndesînd bancnotele în buzunar, Lou mai ceru detalii.

— Doar ca să nu încurc femeile! rîse el.

Simţindu-se stînjenită de privirea celuilalt, Helen îi răspunse cu o întrebare.

— De unde ştiu că nu mă tragi pe sfoară, tu sau ălălalt?

— Poti doar să ai încredere în noi. O să ne facem treaba frumos şi curat. Păstrează cealaltă jumătate din marfă, aşa cum ne-am înţeles, şi apoi n-ai să mai auzi nimic de noi.

— N-o să te şantajăm, dacă asta te preocupă! interveni Arnie Williams.

Furios, Lou îi trase un ghiont.

— Ţi-am spus să-ţi ţii gura.

Lovitura îl plesni pe Arnie drept în cap, facîndu-l să sară în picioare. Apucîndu-l de gît pe Lou, mîrîi printre dinţi:

— Nimeni nu ridică mîna la mine!

Destul de înspăimîntată de ceea ce pusese la cale, dar şi de insistenţele lui de a se înîlni în locul ăla, Helen se îngrozi cînd văzu că cearta lua amploare.

— Încetaţi! ţipă ea, dar ticăloşii, nu o auziră. Căzînd şi ridicîndu-se, se repezeau unul la altul, ca două animale sălbatice.

Helen se întoarse cu gîndul să o ia la fugă, dar chiar în clipa aceea, Lou apucă o cărămidă şi o aruncă spre Williams, care, văzînd-o venind, se feri. Helen Fenshaw fu lovită în tîmplă. Urmă o bufnitură înfundată, apoi linişte.

— Dumnezeule Atotputernic, ai omorît-o! zise Arnie.

Se uitară la corpul neînsufleţit şi la sîngele care ţîşnea din rană, arătînd ca melasa în semiîntuneric.

— Isuse! Lou îşi aminti imediat de noaptea cînd îl lăsase pe tatăl lui Robert mai mult mort, decît viu. Aşteaptă o clipă. Cred că mai trăieşte.

Aplecîndu-se, o atinse pe umăr. Nu se mişca. Se uită în ochii ei, dar acolo găsi doar moarte.

— Isuse! mai spuse el o dată, apoi plecă. Să nu sufli o vorbă! îl ameninţă pe tînăr. Sau o să mă întorc să mă ocup şi de tine!

Rămas singur în pivniţă cu ea, Arnie Williams chicoti.

— Ţi-a luat un teanc de bani fără să facă treaba! zise el, lovind-o peste piciorul întins. îi ridică fusta, ca să se uite puţin. Ne-am fi putut distra, noi doi, murmură el. Păcat!

Ochii ei, larg deschişi, îi mai stinseră avîntul.

Aruncă o privire după pungă. O inspectă rapid, suficient ca să-şi dea seama că meritase să rămînă.

— Banii ăştia or să-mi ajungă să trăiesc bine o vreme! chicoti el.

Îi luă ceasul, brăţara şi-i smulse cerceii din urechi. îndesîndu-le pe toate în buzunar, se mai uită o vreme la ea.

— Nu ţi-a ieşit bine, nu-i aşa, cucoană? zise el cu ironie, apoi plecă de acolo, ca şi cînd nimic nu se întîmplase.

Cu puţin noroc, s-ar putea să n-o găsească decît poate după cîteva zile, poate chiar după o săptămînă.

Pînă atunci el va fi departe.

21

Timp de o săptămînă întreagă nimeni nu ştiu nimic despre Helen Fenshaw.

Silas anunţase din obligaţie autorităţile că aceasta dispăruse.

— Aţi avut vreo neînţelegere? l-au întrebat. Şi-a luat cu ea haine? Bani? A retras vreo sumă de bani din cont?

Toate aceste detalii erau verificate. Nu se retrăsese nici o sumă mare de bani de la bancă, iar Helen avea acces la propria ei casă de bani. Curînd a devenit limpede că nu plecase de acasă pentru a locui în altă parte.

Căutările erau în toi.

Cel care a găsit-o a fost un vagabond. Alb la faţă ca varul şi tremurînd ca varga, ieşise în stradă ca să anunţe pe cineva.

După trei zile de la descoperire, autorităţile făcuseră o arestare.

Silas îşi declară nevinovăţia, dar probele împotriva lui erau covîrşitoare.

Şi Jessie era la fel de şocată ca toţi ceilalţi. Intrînd în casă, lăsă pe masă coşul de cumpărături, şi, ca de obicei, merse să-l sărute pe Tom.

— Cum te mai simţi azi? întrebă ea. Arăţi mai bine, observă. Parcă ţi-a mai venit culoarea în obraji.

— Încep lucrul de luni, îi spuse el. Ted Mason s-a descurcat de minune, dar e timpul să preiau hăţurile. Sînt pregătit. Gata de atac!

— Mă bucur să aud asta. Scoţîndu-şi fularul şi haina, le agăţă de cuiul din spatele uşii. Ca de obicei, primul gînd după ce se întorcea din obositorul drum prin magazine, era să-şi pregătească o băutură. Şi asta făcea acum. Am dat peste Edna la măcelărie. O ştii, e menajeră la reşedinţa Fenshaw.

— Da? Tom nu o cunoştea decît de la brutărie. Strigă: Ţi-a spus ceva în legătură cu treaba legată de Silas şi nevasta lui? Coborî tonul cînd ea reveni în cameră. Nu ţi-a spus dacă mai e arestat?

— A zis că lucrurile merg prost. După spusele Ednei, autorităţile au dat buzna în casă şi i-au anchetat pe toţi, unul după altul. Scutură din cap cu putere. Se pare că erau cît pe ce să spună adevărul despre zvonurile care se vehiculau pe la spatele lui Lucy Fenshaw. Aveau camere separate şi nu puteau suferi nici măcar să se vadă, asta e ceea ce mi-a spus Edna, şi cred că asta a spus şi la poliţie.

Tom avu nevoie de cîteva momente ca să-şi revină.

— După ce mi-ai spus de treaba aia, nu mă miră de ce nu putea să o sufere sub nici o formă. Orice bărbat ar fi urît-o.

— Şi totuşi n-a omorît-o el, bag mîna în foc pentru asta.

— Eşti sigură? Fără munca sa, Tom avea destul timp ca să se gîndească la acest lucru. Mă gîndesc că dacă aş fi fost forţat să mă însor cu o femeie pentru care să nu simt absolut nimic, m-ar fi tentat s-o ucid cu mîna mea.

-Nu! spuse Jessie cu tărie. N-ai fi niciodată în stare să iei viaţa cuiva, oricum ar fi. Şi nici Silas. Cineva cunoaşte adevărul. Şi ei ştiu că Silas nu e vinovatul.

— Tot ce pot spune e că nu-mi dau seama ce făcea în pivniţa aceea.

— Şobolanii îşi ţin de urît unii altora! Dacă lui Jessie nu-i plăcea cineva, nu îşi schimba părerea niciodată. O auzi spunînd din bucătărie ceea ce o frămînta cu adevărat. Mă îngrijorează Cathleen, zise ea. Cum o să-i dau vestea? O să fie o lovitură groaznică, ştiu eu ce înseamnă!

— Mă gîndeam ...

Întorcîndu-se cu două căni de ceai, Jessie îi întinse una lui Tom, apoi se aşeză în faţa lui.

— Ce e de făcut, Tom?

-Nu-s genul de veşti pe care să i le spui printr-o scrisoare! răspunse el.

Şi Jessie se gîndise la asta.

— Sînt de acord cu tine.

— S-a mutat?

— Nu am auzit. Nu cred. Bolborosind după ce luă o gură de ceai, Jessie lăsă să se prelingă o picătură pe cană, care se răci imediat. Nu-ţi aminteşti că mi-a spus în ultima scrisoare, că, dacă se mută, o să-mi trimită noua adresă? Ce-i, Tom? Ce te preocupă? îl întrebă ea, curioasă.

— Cred că noi doi ar trebui să mergem să o vedem.

Inima lui Jessie se umplu de bucurie.

— Vorbeşti serios?

— Da. Cred că trebuie să-mi mai fac noi cunoştinţe.

Jessie oftă adînc:

— Oh, Tom, nici nu ştii ce fericită sînt. De cînd îi citise scrisoarea lui Cathleen, Jessie tot sperase şi se rugase neîncetat.

— Plecăm la Londra peste cîteva zile! zise el. Am să mă refac suficient pînă atunci.

22

Lucy era înnebunită.

— Trebuie să fiu tare! îi spuse doctorului Leighton. Pentru Silas.

Terminînd consultaţia, se aşeză lîngă ea.

— Toate astea îşi storc puterile, îi explică el. Sînt surprins că poţi să te ţii atît de tare.

Lucy zîmbi.

— N-ai avut copii niciodată, nu, Mathew? Cei doi se cunoşteau de foarte multă vreme.

— Nu, răspunse el. N-am fost niciodată atît de norocos. „Sau ghinionist" se gîndi el. Totuşi, nu lăsă să i se vadă adevăratele sentimente. înţeleg ce spui, Lucy, dar nu te lăsa doborîtă!

— N-o să las să se întîmple asta! promise ea, jurîndu-şi în secret că o să facă tot ceea ce trebuia, fără să-i pese de soarta ei.

O oră mai tîrziu, era ajutată să se urce în trăsură.

— Ştii unde să mergi, îi spuse lui Bill Trimble, aşezîndu- se pe banchetă. Cît timp sînt acolo, du-te pe unde vrei. Mă iei peste o jumătate de oră. N-or să mă lase să stau mai mult de atît.

La poarta închisorii, gardienii o recunoscură pc Lucy imediat. Chiar şi printre gardieni, părerile erau împărţite,

— El a facut-o! spusese unul mai în vîrstă, dar după asta aproape s-au încăierat, ceea ce nu avuseseră de gînd să tacă.

Rutina era aceeaşi de fiecare dată. Bill o ducea pe Lucy în scaunul cu rotile pînă la poartă, se puneau întrebări şi bineînţeles se întîrzia cu răspunsul, apoi, după ce treceau prin filtrul verificărilor permisului de vizitare şi după ce era ştampilat pe spate, abia atunci îi dădeau drumul să treacă. Bill nu avea voie să o ducă decît pînă la uşa principală, de unde Lucy era luată de un gardian. Apoi Bill făcea drumul înapoi, ca să treacă de porţi, şi să iasă iarăşi în stradă. Se simţea mai sigur pe el atunci cînd închideau porţile în urma lui şi îşi dorea de fiecare dată să bea o bere, ca să-şi calmeze nervii.

Cu gîndul ăsta se îndreptă spre trăsură şi apoi spre cîrciumă, în goana calului.

— Mai repede, îi spunea de fiecare dată hangiului. E groaznic să fii închis în spatele gratiilor ălora şi să nu mai vezi lumina zilei deasupra capului!

Oricît de distrus se simţea Silas, găsea mereu un zîmbet, cînd Lucy venea să-l vadă.

— Ce mai faci, fiule? îl întreba ea, dorindu-şi din tot sufletul ca el să-i spună tot.

— Sînt bine, răspunse el. E doar o chestiune de timp pînă or să-l găsească pe făptaş, apoi am să ies de aici. Şi el ştia, şi Lucy ştia, că nu se mai căuta nici un alt suspect. Silas era suspectul principal şi le era suficient faptul că el era cel potrivit.

Ca orice mamă, îl întreba numai lucruri obişnuite. , - Te hrănesc bine? Vrei să-ţi aduc ceva?

Îi venea tare greu să ascundă ceea ce simţea cu adevărat.

Îl vedea cît era de trist, şi cît de mohorîţi erau ochii lui frumoşi şi negri.

— Nu tu ar trebui să fii aici! murmură ea, dar apoi se simţi vinovată că o spusese.

În acea clipă, Silas realiză prin ce chinuri trecea.

— Uite ce e, mamă, sînt aici pentru că mă suspectează de faptul că am omorît-o pe Helen. Trebuia să o facă să-şi dea seama că nu avea cu ce să-l ajute, oricît de mult şi-ar fi dorit. N-or să mă lase să plec pînă n-or să fie pe deplin convinşi că sînt nevinovat. Trebuie să te obişnuieşti cu asta, sau o să îţi faci şi mai mult rău. Cît de greu îi venea să fie dur! Dar trebuia! Ar fi mai bine pentru tine dacă nu ai mai veni pe aici.

-Nu spune asta! Lucy lăsase garda jos şi el îi simţi privirea tristă. Nu sînt proastă, Silas. Ştiu ce cred ei şi ştiu de ce eşti aici. Şi, totuşi, vreau să ştii că o să fac tot posibilul să te scot de aici.

Silas se uită la figura ei obosită, şi la zîmbetul care se contura pe chipul ei frumoas, iar în adîncul sufletului său simţi o profundă tristeţe.

— Eşti tare încăpăţînată, îi spuse el, dar nu vreau să te milogeşti pe la avocaţi şi pe la alţii de prin breasla lor. în plus, Jack Turner a venit să mă vadă ieri. Mi-a jurat că o să se lupte din răsputeri pentru cazul meu şi îl cred în ciuda ... îngrozit că ar fi putut să-i dezvăluie eşecul mariajului său cu Helen, se opri la timp.

Lucy îl făcu să se uite în ochii ei şi îl îndemnă să continue. „În ciuda a ce?" întrebă curioasă.

Silas îşi îndreptă greşeala cu grijă:

— În ciuda faptului că e distrus de modul brutal în care a fost ucisă fiica lui. Ştie că sînt nevinovat. Uite ce e, mamă, adevărul va ieşi la iveală într-un fel sau altul. Situaţia nu-i chiar atît de neagră precum crezi. Dar aşa era şi amîndoi o ştiau. Pedeapsa pentru crimă era spînzurătoarea.

Curînd, veni vremea să plece.

— Nu-ţi pierde speranţa, îi şopti Lucy, cu lacrimile şiroind pe obraji. N-o să mă dau bătută.

— Ai grijă de tine, zise el şi se pregăti să o conducă afară din celulă.

Silas avea nevoie disperată să întrebe dacă ştia ceva de Cathleen, dar din motive evidente, se abţinu. în plus, gîndindu-se mai bine, mama lui habar nu avea despre adevăratele lui sentimente pentru Cathleen. De ce ar şti?

Întoarsă la Fenshaw House, Lucy se întinse pe o banchetă, să-şi mai revină. Prin mintea ei zburau tot felul de gînduri legate de Silas şi Helen, şi defelul în care se prezenta situaţia. Se gîndi la Edward şi la lucrurile îngrozitoare care se întîm- plaseră înainte să-şi ia viaţa.

Lucruri ca vocile ridicate ce se auzeau din bibliotecă de fiecare dată cînd venea Jack Turner. Apoi şoapte cînd ea intra în cameră. Lucruri minore, dar neaşteptate, ieşite din comun.

Era ca un puzzle căruia nu-i găsea rezolvare.

O bătaie uşoară în uşă o făcu să tresară.

— Intră.

Uşa se deschise şi Maggie intră.

— Vă caută cineva, doamnă.

— Cine e?

— E doamna Butler.

— Oh, adu-o aici şi spune-i bucătăresei să ne pregătească nişte fursecuri şi un ceainic cu ceai proaspăt. Te rog, Maggie.

Pînă să ajungă Jessie, Lucy îşi coborî picioarele şi trase o pătură peste ele, dar se simţea încă prea înţepenită şi neliniştită ca să se ridice din scaun. Oricum, o întîmpină pe Jessie cu un zîmbet de bun venit.

— Jessie, ce bine că ai venit. Mă simt atît de singură aici, fară să vorbesc cu cineva, în afară, bineînţeles, de servitori, dar nu le arde lor să audă prostiile pe care le îndrugă o proastă bătrînă ca mine.

Lucy o întrebă de Tom, iar Jessie o întrebă de Silas, şi nu trecu mult pînă să se avînte la vorbă.

— M-ai întrebat nişte lucruri alaltăieri la care nu am reuşit să-ţi răspund, îi aminti Jessie.

Lucy nu uitase. De fapt, sperase asta în fiecare zi, dorindu-şi ca Jessie să vină să o vadă, şi acum iat-o.

— Te aşteptam! îi mărturisi ea. Am ştiut că ai să vii să mă vezi.

— Am venit să-ţi spun cît de rău îmi pare pentru Silas şi pentru că e la închisoare, dar aşa cum i-am spus lui Tom

chiar azi-dimineaţă, nu ar putea niciodată să ia viaţa cuiva, niciodată!

— Îţi mulţumesc, Jessie. N-am încetat să sper. Nu pot. Şi n-am s-o fac.

— Mai e ceva, dar nu sînt sigură dacă o să ajute la rezolvarea cazului sau dimpotrivă. Jessie îşi dădea seama că, dacă s-ar fi ştiut că Silas fusese forţat să se însoare cu Helen, aceasta ar fi avut urmări dezastruoase.

— Continuă, Jessie. Spune-mi ce te frămîntă.

— Sînt atîtea de spus! începu ea. Despre Silas şi Helen, şi despre căsătoria lor. Apoi mai e Cathleen şi mai e ceva ce trebuie să ştii.

Dîndu-şi seama că spunîndu-i lui Lucy despre nepotul ei o să-i lumineze viaţa, Jessie începu să-i povestească...

PARTEA a IV-a

APRILIE 1901

CER SENIN DUPĂ PLOAIE

Strălucirea blindului soare de aprilie promitea o primăvară timpurie.

Mergînd pînă la uşa din spate, Joseph Woodley se uită în grădină, cu faţa toată numai un zîmbet cînd privirea sa cercetătoare îi descoperi pe Cathleen şi pe copil.

Întinzînd rufele spălate, Cathleen nu-şi pierdea fiica din ochi nici o clipă. Copilul stătea culcat pe o pătură lîngă ea. „Cine-i frumoasă?" murmură ea, rîzînd, cînd copilul gînguri. „Cine-i frumoasa mamei?"

Joseph le privi vreme îndelungată, gîndindu-se ce spectacol minunat îi era dat să vadă. Cathleen - cu părul ei lung, rebel, în suflarea blîndă a brizei, şi copilul - destul de viguros în ciuda naşterii premature, şi la fel de frumos ca mama. îi făcea plăcere să le vadă.

Întorcîndu-se în casă, o strigă pe menajeră şi îi ceru nişte suc.

— Să-l aduci în grădină, mai zise el.

Prinsă cu treaba, Cathleen nu-l auzi apropiindu-se.

— Faci bine că ieşi în grădină! zise el, scuzîndu-se în acelaşi timp pentru că o speriase. Mi-am permis să comand nişte suc de portocale - asta dacă nu te superi că stau şi eu pe aici!

— Ne-ar face mare plăcere, nu-i aşa, Bonnie? Aplecîndu-se, îşi luă fetiţa în braţe. Se aşeză la masă, lîngă el. E o zi atît de frumoasă, m-am gîndit să mă apuc de spălat. Nimic nu-i mai frumos decît să vezi cearşafurile şi lenjeria bătute de vînt.

Joseph Woodley o certă:

— Nu te opreşti niciodată, nu?

Buna dispoziţie a lui Cathleen dispăru pentru o clipă.

— Dacă te opreşti, stai să te gîndeşti şi dacă stai să te gîndeşti, te întristezi. Zîmbi şi buna dispoziţie îi reveni. Mai degrabă aş munci.

— Văd asta. Lui Joseph Woodley nu-i păruse niciodată rău că o lăsase pe Cathleen să se ocupe de casă. Casa mea nu a fost nicicînd mai curată ca acum, nici plină de rîsete. O ameninţă, în glumă, cu degetul: Eşti o influenţă nefastă pentru noi.

Cathleen se uită în jurul ei: grădina era un loc minunat, cu alei înguste, cu nişe ascunse şi arbuşti plini de culoare.

— Sînt mulţumită de locurile astea, răspunse ea. „Pe cît de mulţumită aş putea fi fară Silas", gîndi ea.

Menajera veni cu sucul. O gîdilă pe Bonnie sub bărbie, facînd-o să chicotească fericită.

Pe cînd fata se îndepărta, Cathleen îi făcu din ochi în semn de mulţumire, gest care nu trecu neobservat.

— Vezi că am dreptate? rîse Woodley. Eşti o influenţă nefastă.

Legănîndu-şi copilul pe genunchi, Cathleen turnă suc pentru amîndoi.

— N-ar trebui să mai pierd timpul! spuse ea. Am multă treabă.

— Prostii! Chicotind, se uită la copil. I se potriveşte numele, observă el. O cheamă Bonnie şi e puternică, la fel ca mama ei.

— Maisie mi-a dat ideea pentru nume! zise Cathleen. Cînd s-a născut, Maisie mi-a spus că „e o fetiţă sănătoasă şi frumoasă". Se uită la fiiea ei care pe zi ce trecea semăna tot mai mult cu Silas. Aveţi dreptate. E un nume parcă făcut pentru ea!

Bărbatul se uita la părul rebel al lui Cathleen şi la copil, care moştenise aceleaşi bucle dese şi dezordonate.

— O să-ţi dea multă bătaie de cap, cînd ai să începi să o piepteni, rîse el.

Cathleen chicoti.

— Deja o face!

— Ai mai auzit ceva de prietena ta Megan?

— Cred că îi e dor de casă, zise ea. Am primit o carte poştală azi. Megan îmi scrie că se pregătesc să se întoarcă acasă. Norman ar vrea să înceapă lucrul.

— Credeam că a renunţat la afacere.

— A făcut-o, dar, după cum spune Megan, vrea să se apuce de altceva.

— Hm. Poate vorbeşte cu mine. S-ar putea să-l îndrept pe o cale bună. Sînt tot felul de oportunităţi pentru un om întreprinzător, în afaceri în plină dezvoltare.Se opri pentru că-i trecu ceva prin minte. Apropo de asta, o să plec în nord la prima oră mîine dimineaţă. Mi-am cam neglijat afacerile! zise el. Sînt afaceri neterminate şi chestii din astea.

Mai stătu cîteva minute înainte să plece.

Rămasă singură, cu gîndurile ei, Cathleen şi-ar fi dorit mult să poată merge cu el. Cu fiecare minut care trecea, i se făcea şi mai mult dor de casă, mai ales de cînd o născuse pe Bonnie.

— Într-o zi, cine ştie? zise ea, trecîndu-şi degetele prin părul fetei. Oh, Bonnie, n-ar fi grozav să-i văd iar pe bunica şi pe tata?

Silas îi reveni în minte imediat.

— Mă întreb dacă ai să-ţi vezi tatăl vreodată! zise ea cu amărăciune. Sper că da. Oh, sper din toată inima! Dar nu prea se întrezărea vreo şansă.

Asta-i reaminti:

— N-am primit nici o scrisoare săptămînă asta! murmură ea. Cînd o să termin treaba, am să-i scriu bunicii cîteva rînduri. Vreau să ştiu ce mai pune la cale.

24

Jack Turner nu era omul care să umble prin cîrciumi, dar, de cînd îi fusese ucisă fiica, îl măcinau de tot felul de sentimente de vinovăţie.

De unde pînă mai deunăzi prefera să bea singur, acum căuta compania celorlalţi. Pălăvrăgeala lor îl mai ajuta să treacă peste depresie.

De data asta, mersese la o cîrciumă la capătul străzii Argyle, cît mai departe de strada Derment. Cîrciumarul era un tip prietenos.

— Nu te-am mai văzut pînă acum pe aici, îi zise, întinzîndu-i o halbă de bere.

Dîndu-i banii, Jack răspunse:

— Nu am mai fost pe aici. Nu prea merg prin cîrciumi, de obicei. Nu-i spusese cine era. Se vorbea deja prea mult şi se făceau speculaţii în Blackburn despre femeia găsită în pivniţă. „Bătută crunt pînă a fost ucisă," spuneau ei.

Dar nu ştiau nimic sigur.

Doar criminalii ăia nenorociţi, care o făcuseră, ştiau ce se întîmplase cu adevărat.

Pe măsură ce timpul trecea şi circiuma se umplea, era imposibil să nu curgă valuri de băutură.

— Ar fi putut să fie o prostituată, spuse unul. Se ştie dc multă vreme că o femeie de viţă nobilă poate pune ochii pe cineva din clasa de jos.

— Da, bine, dacă ar fi avut ceva legături nobile, spuse altul. Spurcă locul, asta fac.

În momentul ăla, şi bine ameţit de băutură, Jack ar fi vrut să-l pocnească, dar un al treilea interveni.

— Nu. Nu era o prostituată. Helen Fenshaw era dintr-o familie bună. După cum se scrie prin ziare, a fost păcălită de un porc ce îi era soţ. El a omorît-o, nu mai încape nici o îndoială.

Un altul stătuse la bar aproape tot timpul cît stătuse şi Jack. Auzind discuţia aprinsă, se apropie,,cu halba în mînă şi cu ochii sticloşi. Mergea împleticindu-se din cauza băuturii pe care o turnase în el.

— Nu bărbatul ei a omorît-o! zise el rîzînd, cu nasul în halba de bere. Aş putea să vă spun cine a omorît-o, dacă vreţi.

Auzindu-l, ceilalţi izbucniră în rîs.

— Ei, nu! Blackworth! Ce poveşti ne mai spui?

Trăgînd un scaun mai aproape de cei de la tejghea, trînti halba pe tăblie.

— Nu sînt poveşti! se apără furios. Dacă mă lăsaţi să vă spun, cred că poliţia ar trebui să-l întrebe pe Arnie Williams.

— Da? De ce? Blackworth era renumit pentru născocirile sale. Se obişnuiseră să rîdă pe seama lui.

— Atunci, ce spuneţi de asta? zise el printre sughiţuri. Se făcea că-mi datora nişte bani şi oricît am încercat să scot vreun ban de la el, n-am reuşit; cînd, pe nepusă masă, scoate foarte fericit o pungă de catifea brodată cu perle, care părea să fi costat o căruţă de bani şi era plină doldora de bani.

— Inventezi, ticălos scrîntit! Mai spune asta o dată şi cineva o să sfîrşească în ştreang.

— Merită să fie spînzurat, pentru că el a făcut-o. Arnie Williams a omorît-o pe femeia aia, cum mă vedeţi şi cum vă văd. Altfel cum ar fi făcut rost de atîţia bani?

Pe neaşteptate, hangiul îi luă halba.

— Mai bine pleacă de aici, dacă ştii ce-i mai bine pentru tine. Spunînd asta, îi făcu vînt spre uşă strigînd: Şi să nu te mai întorci.

Blestemînd şi înjurînd, Blackworth plecă.

Păstrînd o oarecare distanţă între ei, Jack Turner îl urmă.

— Ce-o să facă? Tom ştia tot despre întîlnirea lui Jessie cu Lucy Fenshaw. O să-i spună lui Silas? Mă refer la copil...

Jessie ridică privirea de pe lucru.

— A zis că nu. După cum stau lucrurile, ar fi cumplit.

— Înţeleg.

Jessie îşi aminti cum decursese conversaţia cu Lucy.

— A fost o lovitură teribilă pentru ea, şi afacerea cu Jack Turner şi cu soţul ei, dar mi-a spus că mereu a bănuit că puneau ceva la cale. Dar nu-şi putea da seama ce anume.

— Şi a zis ceva de copil?

— Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Dar, aşa cum ţi-am spus, nu o să se ducă la Cathleen. Zicea că ar fi ca şi cînd şi-ar cere drepturile asupra copilului.

— O vrea pe Cathleen a noastră să vină la ea, nu?

— Da. Scoţînd scrisoarea lui Cathleen din buzunar, Jessie o strînse la piept. Chiar azi a sosit. I-am dat lui Lucy adresa lui Cathleen, aşa că o să-i scrie curînd, şi speră ca fata noastră să vină să o vadă, cît timp mai e pe aici.

— Nu o să-i spună că Silas e în închisoare, nu?

— A zis că nu.

— Cînd ai să-i răspunzi, să-i spui lui Cathleen că o să-i facem o vizită curînd. Chicoti. E timpul să-mi cunosc nepoţica, nu crezi?

Îşi zîmbiră. Chiar atunci se auziră bătăi în uşă.

— Cine e? întrebă Tom.

Uşa se deschise şi în prag apăru Robert, arătînd jalnic şi demn de milă.

— Pot să mă întorc acasă? întrebă şi lăsă capul în jos.

Jessie se gîndi că era mai bine să-i lase să vorbească singuri.

— Eu am treabă la bucătărie, zise ea grăbindu-se să plece.

Dar, de după perdea, urmărea să vadă ce se întîmplă.

— Să nu fii dur cu băiatul! şopti ea, uitîndu-se spre Tom, dar acesta nu o putea auzi şi ea ştia asta.

— Tu eşti diavolul care aproape că m-a omorît!

— N-am fost eu - n-aş putea face una ca asta. Oricum nu l-am mai văzut de atunci. Vocea îi tremură. Am... tot rătăcit pe străzi.

— Văd asta! Puţi de la o poştă. Uită-te la tine! Ridicîndu-se de pe scaun, Tom se răsti la el cu furie. Ce blestemăţie. Cineva se ţine de coada ta, aşa-i? Te-ai speriat şi te-ai gîndit să dai fuga acasă? Amintindu-şi cît de aproape fusese de moarte din cauza loviturilor, îl cuprinse furia. Nu eşti binevenit acasă. Nu te vreau prin preajmă. Du-te în canal, de unde ai venit. Du-te. Pleacă!

Fără nici un avertisment, băiatul căzu în genunchi, cu ochii înlăcrimaţi îndreptaţi spre tatăl lui, rugîndu-l blînd:

— Te rog, tată, lasă-mă să mă întorc acasă. Mi-am învăţat lecţia şi îmi pare rău. Lacrimile îi curseră pe obraji şi se prelinseră lin. Te iubesc, tată. îmi vreau familia înapoi. Acum ştiu ce înseamnă asta!

În timp ce Robert plîngea în faţa tatălui său, Jessie, suspinînd în bucătărie, pleda în favoarea băiatului. „Lasă-l să se întoarcă acasă, Tom. Nu-i întoarce spatele." Dar nu se putea amesteca. Tot ce putea face era să privească în continuare şi să se roage.

Şi rugăciunile i-au fost ascultate.

Văzîndu-l în situaţia aceea pe propriul său fiu îngenuncheat, implorînd iertare, Tom făcu ceea ce oricare tată ar fi făcut.

— Ridică-te, fiule! Vocea îi era calmă.

Pînă să se ridice în picioare, Tom îl şi cuprinse în braţe. Bineînţeles că poţi să te întorci acasă, zise el, cu ochii strălucind din cauza lacrimilor gata să izbucnească. Dar adăugă, cu un glas aspru: Nu mai tolerez nici o prostie. Vreau să-ţi alegi mai bine prietenii de-acum înainte. Şi ai să lucrezi peste program, ori de cîte ori va fi nevoie.

Rîzînd, Jessie ieşi din bucătărie, ca să-l îmbrăţişeze pe Robert aşa cum nu o mai făcuse niciodată pînă atunci.

— Nu mai trebuie decît ca şi Cathleen a noastră să se întoarcă acasă, zise Tom.

Şi, spre uimirea lor, Robert avea să le dea nişte veşti care ar fi putut să facă acest lucru posibil.

26

/V

Îmbrăcată cu cele mai bune haine ale ei, Cathleen arăta minunat.

- Unde mergem? Excursia planificată pentru parc nu fusese niciodată atît de lungă.

— O să te duc undeva unde ştiu eu! zise Joseph. Vreau să cumpăr locul ăla şi aş vrea să-ţi spui şi tu părerea ... ca femeie, zic. Se întîmplă adesea ca bărbatul să deseneze o casă şi ca femeia să se plîngă cum că nu e bine. Mă tem că e cam la cîteva ore de aici. Nu te deranjează, nu?

Cathleen era îneîntată.

— Nu, dacă nu vă deranjează că o să întîrzii cu cina! răspunse ea.

Cînd, mai tîrziu, ea şi copilul se treziră dintr-un somn adînc şi înviorător, Cathleen văzu locuri cunoscute şi un ţinut care, pentru ea, era plin de amintiri din trecut. Uimită, se uită la cel care o angajase.

— Te-am minţit, să mă ierte Dumnezeu, mărturisi Woodley. E un plan pe care l-am ticluit de ceva vreme, îi spuse el. Ştiu că bunica ta e bolnavă şi nu poate călători şi mai ştiu cît de dor ţi-e de ea, aşa că m-am gîndit... dacă bunica ta nu poate ajunge la tine, am să te duc eu la ea.

Arăta spre Jessie, care se grăbea pe alee, pe cît de repede îi permiteau picioarele bătrîne.

-Uite-o! Iat-o!

Rîzînd şi plîngînd, cele două femei se îmbrăţişară strîns, iar copilul se agită puţin. Apoi Jessie îi spuse că se putea întoarce acasă fără nici o problemă, pentru că nu mai era nimeni care să obiecteze.

Cînd Cathleen deschise uşa, dinăuntru se auziră urale, uimind-o. Acolo erau Jack Turner, Lucy, în scaunul ei cu rotile, Robert, şi tatăl ei, fericit să o vadă.

— Lasă-mă să ţin eu copilul! zise Tom, luînd-o pe Bonnie din braţele ei. Tu du-te să o ajuţi pe bunica ta să pregătească nişte gustări.

În timp ce mergeau spre bucătărie, Jessie rămase în urmă, lăsînd-o pe Cathleen singură.

Cathleen se întoarse şi-l zări:

— Silas!

Rămase cu gura căscată şi inima i se umplu de bucurie, iar cînd el o luă în braţe, sărutînd-o şi învîrtind-o, ea rîse şi plînse şi toţi veniră să-i privească.

Întreaga poveste ieşise la iveală, despre asasinarea lui Helen şi despre arestarea lui Silas, şi despre faptul că Robert ştia de planul uciderii lui Lucy.

I-au povestit cum Jack Turner îl auzise vorbind pe bărbatul de la cîrciumă şi cum îl urmărise şi cum, mai tîrziu, îl determinase să depună mărturie la poliţie. Arnie Williams şi Lou Matheson erau acum în puşcărie, aşteptînd procesul pentru jaf şi complicitate la crimă.

Ţinîndu-şi fiica pe un braţ, iar cu celălalt strîngînd mîna lui Cathleen într-a lui, Silas le promise celor de faţă:

— Cînd va fi momentul potrivit, ne vom căsători.

Şi chiar aşa se întîmplă, într-o minunată zi de iunie, după o ploaie ce făcuse să strălucească toate florile. Păsările cîntau prin copaci şi soarele strălucea, parcă binecuvîntîndu-le iubirea.

— Vezi curcubeul? arătă Silas.

Cathleen se uită în sus.

— E frumos! zise ea.

-Am o amintire specială! îi spuse el. M-a ajutat să nu-mi pierd minţile în puşcărie. Şi i-a povestit despre o altă zi ca aceea, pe cînd ea era un copil, cînd i s-a părut că tot curcubeul strălucea în jurul ei. Eşti izvorul meu de aur! zise el, şi chiar aşa simţea cu tot sufletul său.

— Hei! Ajunge cu pălăvrăgeala şi cu linguşelile! le strigă Jessie. Omul ăsta aşteaptă să vă facă o poză!